ULUSLARARASI BESTSELLER

Son Kurtadam

"Sıradışı ve göz kamaştırıcı. Kesinlikle çocuklara göre değil."
— *Kirkus Reviews*

"Muhteşem bir roman! Acımasız, öfkeli ve çılgın bir uluma gibi. Seksi, kanlı, nefes kesici, güzel kurgulanmış ve fazlasıyla gerilim dolu."
—*Nick Cave*

GLEN DUNCAN

ithaki

Glen Duncan

1965'te Bolton'da doğan, Lancaster ve Exeter üniversitelerinde felsefe ve edebiyat öğrenimi gören İngiliz yazar Glen Duncan'ın ilk romanı *Hope* 1997'de yayımlandı. Duncan, 2002'de yayımlanan Ben, *Lucifer* ile daha geniş kitlelerce tanındı. Bir dönem Londra'da kitapçılık da yaptı.

Son *Kurtadam*

Glen Duncan

Orijinal Adı: *The last Werewolf*

İthaki Yayınları - 967

Yayına Hazırlayanlar: *Ozancan Demirışık* - *Yankı Enki*

Redaksiyon: Alican Saygı *Ortanca*

Kapak Tasarımı: *Şükrü Karakoç*

Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *Kübra Tekeli*

1. Baskı, Ekim 2014, İstanbul

ISBN: 978-605-375-417-6

Sertifika No: 11407

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur. Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul Tel: (0216) 330 93 08 - 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34 editor@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık Gümüşsuyu Cad. Topkapı Çenter, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul Tel: (0212)613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97 Sertifika No: 29652

Glen Duncan

SON KURTADAM

Çeviren: İlbay Kurtoğlu

TEŞEKKÜRLER

Şükran dolu, büyük bir uluma şu isimlere gelsin: Jonny Geller, Jane Gelfman, Melissa Pimentel, Nick Marston, Jamie Byng, Francis Bickmore, Marty Asher ve Canongate ile Knopf'taki herkes. Müzikal dehası ve bedava psikoterapi için Stephen Coates'a. Ve bir de Kim Teasdale'e, eğer o olmasaydı bunların hiçbiri eğlenceli olmazdı.

İLK DOLUNAY

BIRAK SONA ERSİN

1

"Bu resmi bir bilgi," dedi Harley. "Berlinliyi iki gece önce öldürmüşler. Sen sonuncusun." Kısa bir duraksamanın ardından ekledi: "Üzgünüm."

Bu konuşma dün akşam yaşandı. Earl's Court mahallesindeki evinin üst katındaki kütüphanedeydik. Harley taş şömineyle koyu kırmızı kanepenin arasında, gergin bir şekilde dikiliyordu. Bense bir elimde bir bardak kırk beş yıllık Macallan viski, diğerindeyse filtreli Camel sigaramla pencerenin önünde oturmuş dışarıya bakıyor ve Londra'nın karanlığına hızla yağan karı izliyordum. Odaya mandalina, deri ve yanan çam odunu kokusu hâkimdi. Aradan kırk sekiz saat geçmesine rağmen lanetin neden olduğu halsizlik hâlâ üzerimdeydi. Kurt, vücudumu en son bileklerimden ve omuzlarımdan terk eder. Az evvel duyduğum şeylere rağmen aklımdan geçen şuydu: Madeline daha sonra o uzun tırnaklı, manolya kokulu elleriyle ve şu hiç sevmediğim, hiçbir zaman da sevemeyeceğim sıcak yasemin yağıyla bana masaj yapabilir.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Harley.

İçkimden bir yudum aldım, yutkundum ve viski göğsümü yakarken bir anlığına İskoç eteklerinin altındaki beyaz bacaklarıyla bataklık sularını yara yara ilerleyen Macallan klanını görür gibi oldum. Bu *resmi bir* bilgi. Sen sonuncusun. Üzgünüm. Bana söylemek üzere olduğu şeyin ne olduğunu tahmin etmem gerekirdi. Artık söylediğine göre sırada ne vardı? Hafif bir ontolojik baş dönmesi. Kubrick'in astronotu, hava hortumu kesilmiş halde sonsuzluğa doğru döne döne uzaklaşıyor… Bir noktadan sonra insanın hayal gücü kabullenemiyor. Asıl cümle şu: Bunu *düşünmeye bile katlanamıyor.* Benimkinin katlanamadığı çok açık.

"Marlowe?"

"Bu oda senin için bir ölüden farksız," dedim. "Ama dünyadaki tüm kitap kurtlarım sevinç gözyaşlarına boğabilir." Abartmıyorum. Harley'nin altı milyon değerinde bir koleksiyonu var. Kitap okumaktan vazgeçtiği bir

hayat safhasına girdiği için artık hiçbirinin kapağını açmıyor. Eğer on yıl daha yaşarsa bir sonraki safhaya geçecek, yani tekrar okumaya başlayacak. Okumayı bırakmak ilk başlarda olgunluğun zirvesi gibi görünür. Tıpkı tüm göstermelik zirveler gibi. Bu insanlara özgü bir şey. Buna sayısız kereler tanık oldum. İki yüzyıl yaşarsanız her şeye sayısız kereler tanıklık edersiniz.

“Bu durumun senin için nasıl bir şey olduğunu hayal dahi edemiyorum,” dedi.

“Ben de öyle.”

“Bir plan yapmamız gerekiyor.”

Cevap vermedim. Bıraktım sessizlik, plan yapmanın alternatifini oluştursun. Harley bir Gauloise[i] yakıp titreyen, bugünlerde mor damarlarla ve karaciğer lekeleriyle bezeli bir elle bardaklarımızı doldurdu. Yetmiş yaşında olmasına rağmen incelen, uzunca gri saçlara ve nikotinle lekelenmiş, cilalanmış gibi duran posbıyıklara sahip. Eskiden olsa erkek sevgilileri ona Buffalo Bili derlerdi. Şimdilerdeyse bu ismin sadece *Kuzuların* Sessizliğindeki seri katile ait olduğunu sanıyorlar. Doktoru ona bu alışkanlığının omuriliğini mahvettiğini söylemesine rağmen, fiziksel bir zayıflık hissettiği zamanlarda kemik saplı bir bastona yaslanıyor. ”Berlinli,” dedim. “Onu Grainer mı öldürmüş?”

“Hayır. Grainer’ın Californialı çırağı, Ellis.”

“Grainer kendini asıl gösteriye saklıyor desene. Benim peşimden tek başına gelecek. “

Harley kanepeye oturdu ve gözlerini yere dikti. Onu korkutan şeyin ne olduğunu biliyorum: Eğer ondan önce ölürsem kendisiyle vicdanı arasında hiçbir teselli edici gerçeküstülük kalmayacak. Jake Marlowe bir canavardır, gerçek. İnsanları öldürür ve yer, gerçek. Bu da onu, Harley’yi, gerçek bir suç ortağı yapar, gerçek. Canlı olduğum, yürüdüğüm, konuştuğum ve ayda bir kez dolunay kaçamağımı yaptığım sürece yozlaşmış bir rüyadaymışçasına yaşayabilir. *Aklıma gelmişken, en iyi arkadaşımın bir kurtadam olduğunu söylemiş miydim?* Ölürsem acımasız bir uyanış

yaşamasına neden olacağım. *Marlowe'a işlediği cinayetlerden yakayı sıyırması için yardım ettim.* Muhtemelen ya intihar eder ya da hepten kafayı üşütür. Sol üst dişlerinin tamamı altın kaplama ve bu antikalığı zaten yarı-deli olduğunun bir göstergesi.

"Bir sonraki dolunayda," dedi. "Av'ın geri kalanına geriye çekilme emri verildi. Bu Grainer'ın partisi. Onun nasıl biri olduğunu bilirsin."

Bilmez miyim? Eric Grainer, Av'ın ağır ağabeyidir. DOKET'in (Doğaüstü Olayları Kontrol Etme Teşkilatı) tüm yüksek rütbeli üyeleri, uzmanlık alanlarını sergileyiş biçimlerine göre kollanır ya da finanse edilirler. Grainer'ın uzmanlık alanıysa benim türümün izini sürüp öldürmek. *Benim türümün.* Görünen o ki DOKET'in katilleri ve son yüzyıldır mahalleye hiç yeni bir uluyan çocuğun katılmaması sayesinde geriye bir tek ben kaldım. Gerçek ismi Wolfgang[ii] (Tanrı öldü, ironi hâlâ neşeli bir biçimde yaşamaya devam ediyor) olan Berlinliyi düşündüm ve zihnimde onun son anlarını canlandırdım: Ay ışığının aydınlattığı burnu ve terli kürküyle birlikte buzların üzerinde sendeliyor, gözleri çok kısa bir süreliğine şüphe, korku, dehşet, üzüntü ve rahatlama hislerinin hepsini birden aynı anda yansıtıyor… ardından gümüşün o beyaz ve son ışığı geliyor.

"Ne yapacaksın?" diye tekrarladı Harley.

Kurt var, çete yok. Mizah anlayışım giderek kararıyor. Pencereden dışarı baktım. Kar, Eski Ahit'teki salgınların acımasızlığına denk bir hızla yağıyordu. Earl's Court Yolu'ndaki yayalar tökezliyor, ayakları kayıyor ve fırıl fırıl dönen o soğuk, meleksi serinliğin içinde ya çocukluklarının hâlâ orada bir yerde olduğunu hissediyor ya da yüzlerine hızla çarpan bir ağaç dalının yarattığı etki misali, artık birer çocuk olmadıklarını fark ederek şok geçiriyorlardı. İki gece önce kırk üç yaşındaki bir serbest fon uzmanını yemiştim. Kimsenin özlemeyeceği tipleri seçtiğim bir evredeyim. Görünüşe göre son evrem.

"Hiçbir şey yapmayacağım," dedim.

"Londra'yı terk etmelisin."

“Ne amaçla?”

“Yine başlama.”

“Zamanı geldi.”

“Hayır, gelmedi.”

“Harley…”

“En az bizim kadar senin de yaşamaya hakkın var.” “Sizin kadar olduğu pek söylenemez.”

“Her neyse. Yaşamaya devam edeceksin. Ve sakın yorgun olmakla ilgili o şiirsel saçmalıklara başlayayım deme. Hepsi safsata. Boş laf bunlar.”

“Boş laf falan değiller,” dedim. “Yoruldum.”

“Çok uzun zamandır etrafta olmak, geçmiş tarafından yıpratılmak, çok fazla şeyle dolmak, anlamsızca doymak… bana bunlardan bahsettin. Sana inanmıyorum. Zaten her halükârda vazgeçmeyeceksin. Yaşamayı seviyorsun, çünkü ondan ötesi yok. Tanrı diye bir şey yok ve onun bize verdiği tek emir yaşamak. Bana söz ver.”

Harley bana havadisleri verdiğinden beri, dürüst olan bir yanım şöyle düşünüp duruyordu: *Artık hikâyeyi anlatmalısın. Anlatılmaz olan hikâyeyi. Ne kadar erteleme aldığını merak eder dururdun. Görünüşe göre yüz altmış yedi yılmış. Bir kızı bekletmek için çok uzun bir süre.*

“Bana söz ver Jake.”

“Ne için söz vereyim?”

“Grainer izini bulup seni öldürene dek orada ruh gibi oturmayacağına söz ver.”

Ne zaman bu ânı hayal etsem saf bir rahatlama hissedeceğimi düşünürdüm, işte o an sonunda gelip çatmıştı ve sahiden de rahatlama hissediyordum, fakat hiç de saf değildi. Benliğimin çıkarcı, küçük ateşi itiraz ederek titreşiyordu. Artık eskiden olduğu kişi olduğundan değil. Bugünlerde hüzünlü bir tebessümü hak ediyor; yaşlı bir adamın işlevini yitirmiş yumurtalıklarında bir şehvet sızısı hissetmeyi hak ettiği kadar. “Onu vurdular, değil mi?” diye sordum. “Herr Wolfgang’ı kastediyorum.”

Harley sigarasından huzursuz bir nefes aldı, sonra da dumanını burun deliklerinden üflerken Gauloise'ı obsidiyenden yapılma, ayaklı bir küllüğün içine bastırarak söndürdü. “Hayır, vurmadılar,” dedi. “Ellis onun kafasını kesti.”

2

Bütün paradigma kaymaları, yeniliğe karşı duyulan ahlakdışı bir arzunun karşılığıdır. Obama'nın seçim zaferi bunlardan biriydi. Zamanında, Auschwitz Belgeseli de öyle… İyilikle kötülüğün bununla alakası yoktur. Bize dünyanın düşündüğümüz gibi bir yer olmadığını gösterirler ve bir yanımız bu durumdan büyük keyif alır. Hiçbir şey bundan muaf değildir. Bir insana idam kararını okursanız çılgın, küçük bir şükür duası etmesine neden olursunuz. Benimkiyse gözle görülür bir biçimde gecikti. Son on, yirmi, hatta otuz yıldır hiçbir şeyden keyif almadan yaşıyorum. Geçenlerde Madeline bana, 'Kurtadamlar kaç yıl yaşar?' diye sormuştu. DOKET'e göre yaklaşık dört yüzyıl. Bilmediğim şey bunu *nasıl* yaptığımız. Doğal olarak insan kendine bazı zorlu uğraşlar buluyor: Sanskritçe öğrenmek, Kant Felsefesi'ni kavramak, yüksek matematikte ustalaşmak, Tai Chi yapmak… fakat tüm bunlar işin yalnızca Zaman kısmını ele alıyor. Daha büyük olan problem, yani Varolma ise büyümeye devam ediyor. (Vampirlerin, hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, katatoniyle düzensiz bir aşk ilişkisi var.) Bütün yöntemleri tek tek tükettim: hazcılık, sofuluk, doğallık, tefekkür… Sefil Sokrates'ten tutun da mutlu domuzcuğa kadar her şeyi. Mekanizmam yorgun düştü. Artık gerekli niteliklere sahip değilim. Hâlâ duygularım var ama onlara sahip olmak beni hasta ediyor. Bu da beni hasta eden bir başka his. Sadece… Sadece artık daha fazla *yaşamak* istemiyorum.

Harley önce endişeye, sonra dehşete, ardından da melankoliye kapıldı; ama ben kısmen gönüllü duygusuzluğum, kısmen Zen benzeri bir kabulleniş, kısmense yalnızca konsantrasyonumu toparlayamadığım için dalgın ve umursamaz bir edayla oturmaya devam ettim. "Bunu öylece göz ardı edemezsin," deyip durdu. *Mücadele etmeyi öylece bırakamazsın kahrolası.* Bir müddet ona ılımlı sözcüklerle karşılık verdim: "Neden olmasın?" ve "Tabii ki bırakabilirim" gibi şeylerle… Ama aşırı derecede heyecanlanmaya ve yeniden kemik saplı bastonuna yaslanmaya başladı;

ben de kalbi için endişelendim ve taktik değiştirdim. "Bırak da önce şu haberleri bir hazmedeyim," dedim ona. "Bırak düşüneyim." Aslında söylemek istediğim şey şuydu: "Bırak da planladığım gibi, biz şu anda konuşurken bile parasını ödediğim kadınla sevişeyim." Ki dediğim doğruydu (Madeline şehrin diğer ucunda, gecesi 360 £ olan bir butik otelde beni bekliyordu) ama bu Harley'nin konuşmaktan keyif aldığı bir konu değildi; çünkü üç ay evvel geçirdiği prostat ameliyatı libidosunu hayata küstürmüş ve Londra'nın kiralık erkekleri cömert bir müşteriden yoksun kalmıştı. Yine de bu, içinde bulunduğum durumdan kurtulmamı sağladı. Sarhoş olan Harley gözyaşları içinde bana sarıldı, yün berelerinden birini ödünç almam konusunda ısrar etti ve her yirmi dört saatte bir kendisini arayacağıma dair bana söz verdirtti. Daha sonra da tüm o ümitsiz, kılıbık Hamletvari saçmalıkların bir sona ermesi gerektiğini söyleyip durdu.

Yeniden sokağa çıktığımda hâlâ kar yağıyordu. Araç trafiği allak bullak olmuştu ve Earl's Court metro istasyonu kapanmıştı. Havanın ateşli masumiyetine alışmak için bir an durdum. Berlinliyle hiç tanışmamıştım ama o adam bir akrabam değildi de neydi? İki yıl önce Kara Orman'da kendisi için hazırlanan bir tuzaktan kılpayı kurtulmuş, Amerika'ya kaçmış ve Alaska'da izini kaybettirmeyi başarmıştı. Eğer vahşi doğada kalsaydı hâlâ hayatta olabilirdi ('Vahşi doğa'nın düşüncesi içimdeki hayaletsi hayvanın kıpırdanmasına ve ortalıkta olmayan kürkünün arasından soğuk parmakların geçmesine neden oldu. Siyah camları andıran dağlar, ince ince karlar, buz tadındaki havada kanı kaynatan cinsten bir uluma…) Ama eviniz sizi daima çeker. Oraya ait olmadığınızı söylemek için sizi geri çağırır. Wolfgang'ı Berlin'in otuz kilometre kadar dışında yakalamışlar. Ellis onun *kafasını kesti.* Sevdiğiniz birinin ölümü, geri kalan her şeye acımasız bir canlılık kazandırır: bulutlara, sokak köşelerine, yüzlere, televizyon reklamlarına. Diğerleri acınızı paylaştığı için siz buna katlanabilirsiniz. Ama öteki canlı türlerinde diğerleri diye bir şey yoktur. Garip bir biçimde dinçleşmiş tüm detayların arasında tek başınasınızdır.

Kar tanelerinin soğuk tadına bakmak için dilimi dışarı çıkardığımda geriye kalan son kurtadam olduğum andan itibaren dünyanın omuzlarıma

yüklemiş olabileceği yükün ağırlığının, detaylarının çokluğunun ve dur durak bilmeyen, şuursuz ısrarının farkına ilk kez vardım. Bir kez daha bunu düşünmeye katlanamadım. Düşünmeye katlanamadığını her şeyin, beni onları düşünmeye zorlamak için kendilerini buna adaması… Bu benim için bir işkence olabilir.

Bir Camel yaktım ve pratik şeylere odaklanmaya çalıştım: Yürüyerek Gloucester Yolu'na çık. Çember Hattı İstasyonu'ndan Farringdon'a geç. On dakikalık sarsıntılı bir yolculuğun ardından da Zetter Oteli'ne, yani Madeline'in (Tanrı onun kiralık cazibesini korusun) beklediği yere var. Yün bereyi kulaklarıma kadar çektim ve yürümeye başladım.

"Grainer canavarı istiyor, adamı değil," demişti Harley.

"Zamanın var." Haksız olduğuna dair bir şüphem yoktu. Bir sonraki dolunaya kadar önümüzde yirmi yedi gün vardı ve Harley'nin yarattığı karışıklıklar sayesinde DOKET beni hâlâ Paris'te zannediyordu. Her geçen dakika takip edildiğimden giderek daha fazla emin olsam da -*Paranoyaklaşıyorsun: bunu kendi kendine yapıyorsun*- bu bilgi bana bir müddet cesaret verdi.

Sonra Cromwell Yoluna döndüm ve inkâr hakkımı kullanıp tükettiğim için acı gerçekle aramda hiçbir şey kalmadı: *Gerçekten de* takip ediliyordum.

Paranoyaklaşıyorsun, diye başladım tekrar; ama mantra, büyüsünü kaybetmişti. Sırtımda, kesintisiz soğuğun olması gereken yerde ılık bir kinayenin baskısı vardı: Takip ediliyorsun. Çevremdeki karın ve binaların molekülleri dalgalanıp kabararak bunu acilen onayladılar. *Seni buldular. Av şimdiden başladı.*

Adrenalin, can sıkıntısı falan dinlemez. Adrenalin ne olursa olsun, kayıtsız bir şekilde damarlarınızda akar. Benim durumumda sadece insan damarlarından değil, kurttan geriye kalanlarda, o yaratığın henüz değişime tamamen teslim olmamış artıklarında da… Hayaletsi kurt enerjileriyle *homo* sapiens ortakları kafa derimin, omuzlarımın, bileklerimin ve dizlerimin içinde kıvranıp geğirmeye başladı. Mesanem, bir dönme dolabın zirvesinden çok hızlı bir şekilde aşağı iniyormuşum gibi

karıncalandı. Durumun saçmalığı incik kemiklerime dek kara gömülmüş olan adımlarımı hızlandırmamı sağlayamadı. Evden çıkmadan önce Harley bana zorla otomatik bir Smith & Wesson vermeye çalışmıştı ama ben buna gülüp geçmiştim. İhtiyar kocakarılar gibi endişelenmeyi bırak. Şimdiyse oturup KDKS'yi[iii] izlediğini ve, "Evet, Kocakarı Harley. Umarım mutlusundur Marlowe, seni gidi geri zekâlı ahmak," dediğini hayal edebiliyordum.

Sigaramın izmaritini yere attım ve ellerimi paltomun ceplerine soktum. Harley'yi uyarmam gerekiyordu. Eğer Av beni takip ediyorsa, bu az önce nerede olduğumu bildikleri anlamına gelirdi. Earl's Court'taki ev Harley'nin üzerine değildi (kusursuz bir biçimde donatıldığı şey, yani saygın bir nadir kitap satıcısı olarak gösterilmişti) ve şimdiye dek güvenli bir yer olmuştu. Ama eğer DOKET oranın gerçekte ne olduğunu öğrendiyse Harley -neredeyse elli yıldır benim adıma iki taraflı çalışan casusum, iş bitiricim, arkadaşım ve dostum- çoktan ölmüş olabilirdi.

Eğer öyleyse… Eğer şöyleyse… Aylık dönüşüm meselesinin, yani bir kurtadam olmanın dayanılmaz zahmetinin dışında bıkıp usandığım bir şey daha varsa, o da bu bitmek tükenmek bilmez hesaplamalar. İnsanların seksen yaş civarında tahtalıköyü boylamasının bir nedeni var: yavan konuşmalardan duydukları bıkkınlık. Organ yetmezliği, kanser ya da kalp krizi gibi görünebilir ama asıl nedeni yalnızca günlük sebep ve sonuçların savaş alanında daha fazla ilerleyecek gücü bulamamalarıdır. Eğer Sheila'ya sorarsak Ron'a soramayız. Eğer çirozları şimdi yersem keki çay saatine saklamam gerekir. Dört haneli yılların tamamı, başa çıkabileceğiniz eğerlerden ibarettir. Bunama denen şeyse, artık bunu daha fazla *devam ettiremeyeceğinizi* fark ettiğiniz aydınlanma ânıdır.

Yüzüm sıcak ve kırılgandı. Kar yağışının kayıt stüdyolarına özgü sükûneti, küçük sesleri kolayca ayırt edilebilir kılıyordu: birinin bir kutu birayı açışı, bir geğirti, bir el çantasının sertçe kapatılması. Üç genç ve sarhoş adam, caddenin karşısında histerik bir şekilde birbirleriyle itişip kakışıyordu. Ekose bir battaniyeye sarınmış bir taksi şoförü, aracının açık

kapısında dikiliyor ve cep telefonuyla birine dert yanıyordu. Flamingo Kulübü'nün dışında dikilen, papak takmış iki koruma bir yandan sosisli sandviçlerini yiyor, diğer yandan da soğuktan titreyen kulüp üyelerinin oluşturduğu bir sırayı yönlendiriyorlardı. *Gençlerin kam* ve eti gibisi *yok. Küstahça umutlarının tadını alabiliyorum.* Lanetten sonra bile bu tarz düşünceler ergenlerin zamansız ereksiyonları gibi aniden ortaya çıkıveriyordu. Karşıya geçtim, sıranın sonuna girdim ve önümdeki üç çıplak kızın vücutlarının sululuğunu Budistlere özgü bir tarafsızlıkla fark ederek cep telefonumun güvenli hattından Harley'yi aradım. Üçüncü zil sesinin ardından cevap verdi.

"Biri beni takip ediyor," dedim. "Orayı hemen terk etmen lazım. Gizliliği ifşa edilmiş."

Beklenen duraksama… Titreşime aldığı telefonu elinde olduğu halde sızıvermişti, onu gözümün önünde canlandırabiliyordum. Cildi buruş buruş; kanepeden kalkmaya çalışıyor; saçları statik elektrik yüzünden dimdik kesilmiş; el yordamıyla Gauloise paketini arıyor. "Harley? Beni dinliyor musun? Ev güvenli değil. Orayı hemen terk et ve saklan." ”Emin misin?"

"Eminim. Oyalanma."

"İyi ama *burada* olduğunu bilmiyorlar ki. Bundan kesinlikle haberleri yok. İstihbarat raporlarını kendi gözlerimle gördüm. Kahretsin, onların çoğunu *ben* yazdım. Jake?" Yağan karın altında takipçimi tespit etmek imkânsızdı. Eğer karşıya geçtiğimi gördüyse bir kapı eşiğine saklanmış olmalıydı. Yolun karşısında siyah saçları ve şekilli bir sakalı olan, trençkot giymiş, manken kılıklı bir herif vardı; görünüşe göre kısa mesaj çekiyordu ama eğer bu oysa, o halde ya bir aptaldı ya da onu görmemi istiyordu. Görünürde bir başka olası aday yoktu.

"Jake?"

"Evet. Dinle, salak gibi davranmayı bırak Harley. Gidebileceğin bir yer var mı?"

İç geçirişini duydum; ipek takımlar içindeki ihtiyar bedeninin çöktüğünü gözümün önünde canlandırabiliyordum. Aniden DOKET'teki

gizli kimliğinin ortaya çıkarılmasının ne anlama gelebileceğini fark etmişti. Yetmiş yaş, bir kaçak hayatı sürmeye başlamak için çok fazlaydı. Telefondaki sessiz olmayan o düşünce ânı sırasında bunu hayal ettiğini hissedebiliyordum; otel odaları, rüşvetler, sahte isimler, güven duygusunun ölümü. Yaşlı bir adama göre bir hayat değildi bu. "Şey, sanırım Vakıfa gidebilirim; kimsenin buradan Child's Sokagı'na kadar olan yol boyunca beni vurmayacağını farz edersek tabii." Vakıf aşağı yukarı Jeeves[iv] ayarındaki kâhyaları, son model korumaları, paha biçilmez antikaları, en son teknoloji ürünü eğlence sistemleri, masaj terapistleri, daimi bir tarot falcısı ve üç Michelin yıldızlı aşçısıyla Harley'nin alay edercesine pahalı gece kulübüydü. Üye olabilmek için zengin ama ünlü olmayan biri olmanız gerekiyordu; şöhret, dikkatleri üzerinize çekerdi ve orası zenginlerin sessizce ahlaksızlık edebileceği türden bir yerdi. Harley'ye bakılırsa oranın varlığından haberdar olan kişilerin sayısı yüzü geçmezdi. "Neden önce durumu bir kontrol etmeme müsaade etmiyorsun?" dedi. "Bırak da DOKET'e gideyim ve—"

"Silahını yanma alacağına dair bana söz ver ve evi hemen terk et."

Haklı olduğumu biliyordu, sadece bunu kabul etmek istemiyordu. Şu anda olmazdı, bu kadar hazırlıksızken olmazdı. Odanın içine göz gezdirdiğini zihnimde canlandırabiliyordum. Tüm o kitaplar, her şey bir anda sona erip gidecekti.

"Pekâlâ," dedi. *"Lanet olsun."*

"Kulübe vardığında beni ara."

O anda, hazır önündeyken benim de Flamingo'dan aynı şekilde istifade edebileceğimi fark ettim. Hiçbir Avcı halka bu kadar açık bir yerde ateş etme riskine giremezdi. Dışarıdan bakıldığında gece kulübü binası, üzerinde herhangi bir işaret bulunmayan, koyu renk tuğlalardan örülmüş bir ön cephe ile pekâlâ bir banka kasasına ait olabilecek metal bir kapıdan ibaretti. Tepesinde sadece müdavimleri için kutsal olan, pembe neon ışıklarından yapılma, minik bir flamingo vardı. Eğer bir filmde olsaydım önce içeri girer, sonra da bir tuvalet penceresinden gizlice sıvışırdım ya da bir

kızla tanışıp sorunlu bir aşk ilişkisine başlar ve bir şekilde onun hayatı pahasına kendi canımı kurtarırdım. Gerçek hayatta ise içeri girer ve katilimin kim olduğunu anlayamadan, onun tarafından gözetlenerek dört saat geçirir, sonunda da kendimi tekrar sokakta bulurdum.

Sıradan ayrıldım. Ilık bir farkındalık hissi beni takip etti. Trençkot giyen gösterişli herife attığım tek bir bakış, telefonunu cebine tıkıştırdığını ve benimle birlikte yola koyulduğunu ortaya çıkardı; ama hâlâ takipçimin o olduğuna dair kendimi ikna edememiştim. Evren daha büyük bir inceliğe işaret ediyordu. Saatime baktım, 00.16'yı gösteriyordu. Gloucester Yolu'ndaki son tren 00.30'daydı. Bu hızla yürümeye devam etsem bile yetişebilirdim. Yetişemediğim takdirde de Madeline'den vazgeçer ve Cavendish Oteli'ne yerleşirdim. Gerçi Zetter Oteli'nin oda servisi hizmetinden faydalanabilmesi için ona *carte blanche*[v] verdiğime göre büyük ihtimalle sabaha kalmadan bütün param suyunu çekerdi.

Bunlar geçmiş tarafından yıpratılmış, çok fazla şeyle dolmuş ve anlamsızca doymuş birinin hesaplamaları değil diyeceksiniz. Kabul. Ama ölümünüzün yirmi yedi gün ötede olduğunu bilmek ayrı, onunla her cm tanışabileceğinizi bilmek apayrı bir şey. Burada, insan biçimimde öldürülmek iğrenç, apansız ve -dünyada öyle diye bir şey bulunmamasına rağmen- adaletsiz olurdu. Ayrıca beni takip eden adam Grainer olamazdı. Harley'nin de dediği gibi, lord hazretlerinin değer verdiği şey kurt idi, *adam* değil ve Av'ın en iyi elemanı dışındaki biri tarafından tedavülden kaldırılmanın düşüncesi iticiydi. Üstelik günlük tutma görevimin tamamlanamayacak olması da cabasıydı: Eğer şimdi, tam burada zıbarırsam anlatılamaz hikâyeyi kim anlatacaktı? *Kalbindeki son* sı*yrık, yüreğinin son tümörü* ve *ilham perisi hariç hayatındaki tüm hastalıklar kaleme alındı. Tanrı yitti, Anlam da öyle; fakat estetik hilekârlık hâlâ mahcup etme gücüne sahip.*

"Bunların hepsi de oldukça geçerli nedenler," dedi alaycı yanım, bir Camel daha yakmak için bir sokak lambasının altında durduğumda.

“Ölmekten korktuğun için ani ve ümitsiz bir şekilde bahaneler uydurmadığın sürece elbette.”

Tam o sırada, susturucu takılmış bir tabancadan çıkan bir kurşun sokak lambasının beton direğine, başımın üç santim yukarısına isabet etti.

3

Zihinsel yığılma. Bir yandan gerçekten de üzerime ateş açıldığından emin olmak için algısal gerçekleri -yılbaşı fişeklerini andıran bir çatırtı, tozların uçuşması, kesintili bir mermi sekme sesi- kataloglamakla meşguldüm, diğer yandan da bu tarz laf kalabalıklarını çoktan geçmiş ve siper almak için eski bir Bradford & Bingley bankasının eşiğine doğru yaylanıyordum; *evet, yaylanmak* doğru fiil.

İnsan böyle zamanlarda kusursuz, 007 tarzı reflekslere sahip olmak istiyor. İnsan böyle zamanlarda *her tür* şeyi istiyor. Buna rağmen, o sidik kokan kapı eşiğinin arkasında saklanırken kendimi aralarında B & B'nin de bulunduğu finansal kuruluşların ekonomik kriz karşısında çöküşünün ferahlatıcı tutarsızlığını düşünürken buldum (*Lanet olsun*, ve, *Harley günlükleri yayınlayabilir* veya Bizden *geriye hiçbir şey kalamayacak* gibi şeylerin yanı sıra elbette). Bankaların ve inşaat şirketlerinin reklamları başarılı işletmeler battıktan günler, hatta bazen haftalar sonra bile yayınlanmaya devam eder. Aynı anda hem cinsel hem de finansal uzmanlığı ifade eden bir gülümsemeye sahip yeşil ceketli ve siyah şapkalı kadını izlerken, onun temsil ettiği firmanın artık var olmadığına inanmak çoğu kimse için imkânsızdır. Ben bu tür şeylere, yani değişmez sanılan olguların ölümüne daha önce de tanık oldum elbette. Nietzsche ve Darwin kendi aralarında Tanrı'nın kökünü kazırken Avrupa'daydım. Wall Street, Amerikan Rüyası'nı kırık bir bavula ve yıpranmış ayakkabılara indirirken de Amerika'da. Şu an içinde bulunduğumuz krizin farkı, dünyanın depresyonunun benimkiyle örtüşmesi. Tekrar ediyorum; daha fazla yaşamak, buna daha fazla katlanmak istemiyorum.

İkinci bir susturuculu mermi, bir patırtı eşliğinde B & B'nin tuğlalarına gömüldü. Gümüş kurşun muydu? Eğer öyle değilse korkmam yersizdi, ama göğsüme bir mermi yiyip ölüp ölmediğime bakmak dışında bunu öğrenmemin bir yolu yoktu. (Bu, evrenin tipik insafsızlığıydı. Yapmam

gereken şeyi gerçekleştirebilmem için ihtiyaç duyduğum birkaç günün *haricinde* daha fazla yaşamak istemiyordum. İki yüzyılın yanında birkaç günün lafı mı olurdu? Ama evren böyledir işte; onlarca yıl boyunca size adil davranır, sonra birdenbire *anlaşmaya* bile yanaşmaz.) Yüzüstü uzandım. Betonun üzerindeki eskimiş çiş kokusu zalimce bir keyif veriyordu. Yerden kalkmadan, başımı çok hafif bir şekilde kaldırıp eşiğin köşesinden etrafa hızlı bir bakış attım.

Trençkotlu süper model benden yirmi metre kadar ötede, sırtı bana dönük bir vaziyette dikiliyordu. Sol eli cebindeydi. Ya bana ateş etmiş ve şimdi de karşı saldırım için intihar niteliğinde bir hedef oluşturuyordu ya da başka bir yerden ateş edilmişti. Bu durumda, böyle bir şeyi fark etmemesi ancak klinik bir ahmak olduğu takdirde mazur görülebilirdi. Pardösülü silueti, kar ve garip açılarla park etmiş arabalar… Manzara seksenli yılların kaset kapaklarını andırıyordu. İçimden ona seslenmek geldi, ama ne diyeceğimi sadece Tanrı bilirdi. Muhtemelen sevgi sözcükleri; çünkü ölümünüzün an meselesi olması, içinizi en yakınınızdaki canlıya karşı sevecenlikle dolduruyor.

Orada o şekilde ne kadar durduğunu söylemek zor. Herkesin heyecanla beklediği anlar gerilerek uzar ve entelektüel açılıma müsaade eder… kullanılmayan bir Londra kapı eşiği, göz açıp kapayıncaya kadar umumi bir tuvalete dönüşür; daha soylu fonksiyonlarınız bakışlarını başka tarafa çevirirken hayvani ve düşük olanlar üstünüze atılır; medeniyet, hayvanla beraber Manişeizm[vi] çıkmazında kalır… derken takipçim en sonunda bana döndü ve üzerime doğru yürümeye başladı.

Duvara yaslanıp ayağa kalktım; zihnim hesaplamalarla dolup taşıyordu. Yumruk yumruğa dövüşte bu kukla karşımda üç saniyeden fazla dayanamazdı, ama her nasılsa işlerin oraya varmayacağını biliyordum. Bulunduğum yerle Collingham Yolu'nun kesiştiği nokta arasındaki otuz metrelik mesafe boyunca siper alabileceğim pek çok yer vardı. Kaldırımın benim olduğum tarafına dört araba park edilmişti ve köşede bir çift, eski

moda telefon kulübesi bulunuyordu. Riskliydi. Ama kapı eşiğinde, silahsız bir şekilde dikildiğim müddetçe keklik gibi avlanmam kaçınılmazdı.

Bu esnada oldukça genç olan adam ve elmacık kemikleri, aramızdaki mesafeyi yarılamış ve tekrar durmuştu. Bir anlığına, ne yapacağını unutmuş gibi hafifçe kaşlarım çattı. Akabinde, tam da ağzımı açıp "Ne istiyorsun lan?" dediğim anda, sol elini cebinden yavaşça çıkardı. Susturuculu bir 44'lük Magnum taşıyordu; silah öylesine şaşırtıcı bir cüsseye sahipti ki adamın onu doğrultup nişan alacak kadar kuvvetli olduğuna inanmak güçtü. Buna rağmen bana gülümsedi; büyük ve güzel bir ağza, parlak dişlere, siyah maskara çektiği gözleriyle canlılık katılmış kemiksi bir yüze sahipti. Ardından silahını şaşırtıcı derecede sabit bir kolla, yavaşça kaldırıp bana nişan aldı.

Bilinciniz ipleri elinden kaçırdığında kontrolü bedeniniz ele alır. Farkında olmaksızın sıçramak üzere dizlerimi büktüm (koca, faydasız kurdun hayaletimsi baldırları da oradaydı işte; hassas, işe yaramaz bir anıdan kalan bir his) ve parmaklarımı iyice açarak ellerimi öne uzattım; zihnimse hızla çene çalıp duruyordu: *ilk çiğdemleri göremeyecek olmam çok yazık, peki ya ölümden sonra hayat varsa, ama hayır, sadece ağzının* içi *toprakla dolacak ve ondan sonrası bir* hiçlik…

Takipçimin eline bir mermi isabet etti, sarsıldı ve silahı bir tarafa doğru savrulurken kan fışkırdı. Adam aynı anda çatlak, küçük bir acı çığlığı atarak olduğu yerde sıçradı, bileğini kavrayıp ileriye doğru bir-iki adım tökezledi, sonra da dizlerinin üzerine düşerek karlı zemine yığıldı. Beklenilenin aksine hiç de trajedi maskesini[vii] andırmayan yüzünde afallamaya ve hayal kırıklığına benzer bir ifade vardı; ben onu izlerken ağzı ardına kadar açıldı ve öylece kalakaldı. Bir salya sarkacı (tamamen modern pornografiye münhasır bir fenomen) alt dudağından sallandı, uzadı, koptu ve yere düştü. Mermi elini delip geçmişti, bu da kanamanın sadece orta toplardamardan kaynaklandığı anlamına geliyordu. Eğer orta sinirleri zarar gördüyse, bu kalıcı bir hasara neden olabilirdi ama günümüzün modem tıp oyuncakları söz konusu olduğunda bundan şüpheliydim. Dizlerinin üzerine oturarak ve

boş boş, sanki şapkasını kaybetmişçesine etrafına bakındı. Bir tabancadan ziyade, bir sigara izmaritini arıyormuş gibi bir hali vardı.

O anda keskin nişancının mesajının farkına vardım: Eğer bulunduğum yerden arkadaşımızın elini vurabiliyor-sam, seni de *istediğim* an öldürebilirdim. Sanki karşılıklı sohbet ediyorduk da o bunu sessiz bir şekilde telaffuz etmiş gibiydi.

“Kimsin sen?” diye sordum genç adama.

Cevap vermedi, fakat oldukça üzgün bir şekilde ayağa kalktı ve sol kolunu vücuduna bastırdı. Acı, uzuvlarınızı büyük, sıcak ve teskin edilemeyecek bir şeye dönüştürebilir. Adam dikkatli bir şekilde eğildi, Magnum’u yerden aldı ve paltosunun cebine geri yerleştirdi. Sonra da tek kelime bile etmeden, bana ikinci kez bakmadan arkasını döndü ve güçlükle yürüyerek uzaklaşmaya başladı.

Çıkardığım yorumdan, risk değerlendirmemden ve geçici güvenliğimden şüphe etmiyordum; yine de eşiğin güvenliğinden çıkmak üzere attığım ilk birkaç adım ciddi bir irade gücü gerektirdi. Üç adım ilerleyip durdum. Keskin nişancının, tüfeğinin dürbününden bakarak beni izlediğini ve her karşılıklı mutabakat bir tür *keyif* verdiğinden gülümsediğini hayal ettim. Sırtım, gümüş bir kurşunun arkamdan uçarak üzerime gelebileceği berrak, soğuk hava karşısında ürperdi. Yağan karın kokusunu alabilmek bir lütuftu, gerçi kapı aralığındaki o berbat sidik kokusunun giysilerime sindiğinden emindim. Dört adım daha attım; beş, altı… on. Hiçbir şey olmadı.

İzlendiğime dair duyduğum o sıcaklık hissi peşimi bırakmadı, fakat hiçbir sorunla karşılaşmadan Gloucester Yolu’na kadar yürüdüm ve Çember Hattı’ndan Farringdon’a kalkan son yeraltı trenine bindim.

Ben yeraltındayken Harley aramış, sonra da bana bir mesaj bırakmıştı. Vakıf’a sağ salim varmıştı.

4

Harley'nin hayatını kurtardığım 1965 senesini cinsel anarşi hareketlerinin yükselişe geçtiği yıllardan biri olarak düşünmemek zordu. Vietnam Savaşı karşıtı gösteriler pek çok genç erkek ve kadını bir araya getiriyor, politik etkinliklerin erotik potansiyelini ortaya çıkarıyordu. Mailer'ın tabuları yıkan romanı *Bir Amerikan Rüyası* o zaman basılmıştı. Brigitte Bardot tüm Amerikan dergilerinin kapağındaydı; İngiltere'deyse Myra Hindley ve İan Brady'nin çocukları öldürerek tahrik oldukları ortaya çıkmıştı. Her şeye müsamaha gösterilmese bile, pek çok şeyin olup bittiği kesindi.

Bu şekilde düşünmemek çok zor, ama böyle yapmak da popüler tarihin baskısına yenik düşmek anlamına geliyor. Gerçekler doğrudur, yorumlarsa yalan. 1965 yılının modern insan imgesi, gerçekte 1975'e kadar ortaya çıkmadı. Üstelik o tatsız yılda bile, o gece Harley'nin başına gelenler yine de yaşanabilirdi. On, yirmi, hatta otuz yıl sonra dahi yaşanabilirdi. Hatta bugün bile yaşanıyor.

Wayland'in Demirhanesi, Uffington Vadisi'nde bulunan beş bin yıllık, antik bir mezardır. Ashbury Köyü'nün iki kilometre kadar doğusunda, Berkshire Downs'taki Beyaz At Tepeleri'nin tam güneybatısında kalır. Downs'ın eteklerini takip eden, *homo sapiens*lerin çeyrek milyon yıldan daha uzun bir zamandır (dörtayak üzerinde gitmekten yavaş yavaş vazgeçerek) kullandığı Ridgeway adlı tebeşir patikasının elli metre açığındaki küçük bir ağaç kümesinin arkasında gizlidir. Efsaneye göre, kapının üst eşiğine bir bozukluk koyup atınızı orada bırakırsanız geri döndüğünüzde bineğinizi kadim Sakson tanrılarının demircisi Wayland tarafından nallanmış olarak bulurdunuz. Gündüz vakti insanlar Beyaz At Tepeleri'nde dolaşır, fotoğraf çeker, çevrelerine bakınır, seslerini alçaltır ve etrafta fazla oyalanmazlar. Taşlar, bir derin dondurucunun soğuğunu yayar. Geceleyin mekân terk edilir.

Harley'yi oraya işkence etmek için götürmüşlerdi.

Orada olmamam gerekiyordu. İki kilometre uzakta, kasten satın aldığım çiftlik evinin bodrumundaki demir parmaklıkların arkasında olmalıydım. (Ah, mikroteknoloji öncesi günlerin o entrikaları! Hücremde dökme demirden bir kasa vardı ve kapının anahtarı bir bantla içine yapıştırılmıştı. Kasa, sadece bir insan elinin sığabileceği büyüklükteki bir delik haricinde kaynaklanarak mühürlenmişti. Bir insan elinin. Bir kez değişim geçirdiğim vakit, tekrar dönüşene kadar beklemem gerekecekti. En iyi çözümler en basit olanlarıdır.) Tekrarlıyorum, kilit altında olmam gerekiyordu; kendimi hapsetmiş ve sakinleştirmiş olmalıydım, fakat son anda nefsime yenik düşmüştüm. Her dolunayda bir kişi öldürdüğüm bir safhadaydım (ahlaklı davranmaya çalışmaktan ziyade, Nazilerin savaş sonrası okült çalışmaları ortaya çıkmaya başladığından beri gönüllü toplayan Av'dan korktuğum için) ama bundan yoksun kalmak işkenceden farksızdı. Hatta uyku hapı, benzodiazepin, kloroform ve eter kullanmama rağmen… O gece bodruma inen merdivenlerin tepesinde durmuş, önümde beni bekleyen saatleri kafamda tasarlıyordum. Aşağı ineceksin, ilaçları alacaksın, ölmüşten beter olacaksın ve bunu atlatacaksın. Hem hâlâ hayatta hem de kimseyi öldürmemiş olacaksın. Şey, evet. Ama. Çıplak duvarlar; demir parmaklıklar; taş döşeli zemin; neşeli, sağlam ve budala kasa. Dolunayın yükselişi, yerin altındayken bile Bakire Meryem'in yatağa uzanıp, *Lütfen, lütfen,* lütfen *beni becer,* demesinden farksızdı.

Fiziksel bir homurtu ve zihinsel bir, *Sokarım böyle işe,* eşliğinde arkamı dönüp üst kata çıktım…

Başlangıçtaki dürtü, en yakındaki köyün ya da çiftliğin tepesine bir ölüm meleği gibi *çökme arzusu* çok uzun sürmedi. Bu, taze et tüketmeden geçirilen bir ayın ardından doğan küçük bir fanteziydi sadece. Ayrıca o yıllarda bile yaşlı bir köpektim. Üşengeç ve sürekli işlerini erteleyen birine dönüşeli çok olmuştu. Bir müddet açlığın sizi yönetmesine, kurdun idman yapmasına izin verirsiniz. Kaslarınız alev alır; bilincinizin neredeyse tamamen çözünerek hayvansı bir coşkuya dönüşmesine müsaade edersiniz. Siz koştukça gece de soğuk bir ipek misali üzerinizden kayıp geçer. Abingdon'un kuzeyindeki Oxford-Didcot demiryolunu geçtim, Thames

Nehri’nin buz gibi sularında yüzdüm, Chiltem Tepeleri’nin doğusundan neredeyse Londra Yolu’na kadar koştum. O hafta Byrds’ün ‘Mr. Tambourine Man’ adlı parçası, müzik listelerinin en tepesindeki yerini Beatles’ın salakça şarkısı ‘Helpl’e kaptırmıştı ve her iki şarkı da sinir bozucu şekilde, bir çift defedilemez sinek misali kafamın içinde dönüp duruyordu. Açlık size böyle şeyler yapar; rastgele bir ayrıntıyı zapt eder ve onu bir tür efsuna ya da toteme, çıldırtıcı bir tekrara çevirir. Çok geçmeden birini öldürüp yedim. Uykusuzluk çeken, yaşlı bir kafasız Checkendon Köyü’nün sınırındaki evinin arka bahçesinde dikiliyor, sarma bir sigara tüttürüyor ve ay ışığının aydınlattığı sebze tarhına boş boş bakıyordu. Beni görünce soluğu kesilip ufak bir inilti çıkardı, ama sadece bir kez. Onu yere devirip ciğerlerindeki tüm havayı boşattığımda… Çıkarabildiği tek ses bu oldu. Sorame Meydan Muharebesinden[viii] sağ kurtulmuştu; Ostend Savaşı sırasında bir adamı çıplak elle öldürmüştü; kendi bahçenizde sebze yetiştirmenin verdiği huzuru, köklerin toprağı yararak büyümesinin tuhaf büyüsünü keşfetmişti. Geçmişte, Margate Kasabası’ndaki bir çay evinde çalışan sıska, burgulu siyah saçlara sahip ve kendisine Lawrencevari[ix] bir kan uykusu yaşatan bir kızı sevmişti. Üç ay boyunca çıkmışlar ve birliğine katılmadan önceki gece bir arkadaşının bile bile boş bıraktığı odasında, açık bir pencerenin ve deniz kokusunun eşliğinde uzun, rüya gibi bir süre boyunca sevişmişlerdi. Ardından savaş ve dehşet verici olayların korkunç sıradanlığı gelmişti. Büyük bir bez bebeğin uzuvlarıymışçasına etrafa saçılmış kol ve bacaklar. Kendinizden bir şeyler kaybetmeye başlarsınız. Yakınlarınızın, O artık *eskiden olduğu kişi değil*, dediklerine kulak misafiri olursunuz. Cinsel dürtülerinden geriye oynak, hin bir yaratık kalmıştı: kulübesindeki katran ruhu tenekelerinin arkasına zulalanmış, küflü porno dergiler; torunlarından biri kucağına oturduğunda yaşadığı kafirce ereksiyon… Hatta Nell’in o yaşlı, koca kıçı bile bunca yıl sonra kuşunun ötmesini sağlayabiliyordu. Yaşadığı onca şeyden sonra Tanrı’nın cehenneme kadar yolu vardı. Havaya

uçan Jones’un siperden aşağı yuvarlanan başı, ayak parmaklarının olması gereken yerde kurtçuklar yaşayan Sterne’in ayağı…

Ondan artakalanları kana bulanmış lahanaların arasında bıraktım. Köyün içinden gizlice geçerek tekrar ormana döndüm. Tiksinti hissi, beslendikten bir saat sonra gelir; ama geçen yıllar bu duyguyu hüzünlü, nazik bir kabullenişe çevirmişti. Tiksinti kimseyi öldürmez. Öte yandan, yalnızlık…

Şafaktan bir saat önce, Wayland’in Demircisinde durup etrafıma bir göz gezdirdim. Aslında durup böyle bir şey yapmanın hiç de sırası değildi. Çiftlik evi iki kilometre kadar uzaktaydı ve yol boyunca gizlenebileceğim çok az yer vardı. Burası yıl boyunca Valhalla rüzgârlarının merhametine kalmış, yüksek bir bölgeydi. Çok az ağaç vardı. Çalı çitler seyrekti. Evime görünmeden dönebilmek için karanlığa ya da en azından alacakaranlığa ihtiyacım vardı. Buna rağmen yine de durmuş, etrafı gözetliyordum. Tarih öncesi taşların bilince kavuşturulduğu o yerde. Havanın insancıl kokularla ağırlaştığı, ilkel enerjilerle gevezelik ettiği yerde. Yakınlarda bir yere bir Ford Cortina park edilmişti. Cildimden buharlar yükseliyordu. Son kurbanımın hayatı içime yerleşiyordu.

Mezarın girişinde -dikey taşların arasındaki daha derin bir karanlıktan ibaret, yumuşak bir dikdörtgenin içinde-duran iki adam göremediğim bir şeyle meşguldü. Bir üçüncüsü ağaçların yola açıldığı tarafı gözetliyordu.

“Meşale bende durmalıydı Terry,” diye fısıldadı üçüncü adam. “Bu zifiri karanlıkta bir bok göremiyorum.”

Güç dengesi oldukça barizdi. Liderleri, otuzlu yaşlarında ve muhtemelen diğer ikisinden on yaş daha büyük olan Terry’ydi. Meşale ondaydı. Alevlerin ışığı havada salındı, gözcüyü -çocuksu bir tatlılığı olan küçük gözlü bir yüz, açık renk saçlar, ışığın parlaklığı karşısında kaldırılmış bir el- aydınlattı, sonra da rahatsız edici bir katiyetle tekrar asıl amacına döndü.

“Göt oğlanı,” dedi Terry’ye yakın olan suç ortakları, usulca. “Muhtemelen bundan keyif alıyordur.”

“Onu tekrar dışarı çıkar,” dedi Terry. “Hadi bakalım Fido, dışarı çıkıyorsun.”

“Hey, ibne. Kaldır kıçını!”

“O… Bana bir el ver Dez.”

Terry ve Dez, kurbanlarını araya alıp dışarıya sürüklediler. Uçları kıvırcıklaşan uzun saçlara sahip, ince bilekli, sıska bir delikanlı. Ellerini ve ağzını bağlamışlardı. Gömleği hâlâ kısmen sırtındaydı ve tek ayağında siyah bir çorap vardı ama bunun haricinde çıplaktı. Vücudunun yan tarafının üzerine yatıyordu, baygın değildi fakat dizlerini refleksif olarak kendine çekip yumuşak organlarım koruyamayacak kadar dayak yemişti.

“Haydi *artık,*” diye fısıldadı gözcü. “Kahrolası güneş yakında doğacak.”

“Bir dakika önce zifiri karanlıktan şikâyet ediyordu,” dedi Terry, “şimdi de aydınlıktan yakmıyor.”

“Kapa şu lanet olasıca çeneni Georgi,” dedi Dez. Elindeki viski şişesinden bir fırt çekti, sonra da onu Terry’ye uzattı. Terry birkaç yudum içti, bir kısmını kurbanlarının kafasına döktü, sonra da delikanlının yüzüne bir tekme attı. Dez, bu hareket içindeki bir mekanizmayı harekete geçirmişçesine, hızla kurbanlarının kamına ve kaburgalarına yarım düzine kadar tekme savurmaya başladı. Dez buydu işte: Eğer Terry bir maşrapa bira içerse, Dez altı tane içerdi, ama yine de Terry olamazdı.

Yerde yatan adam donuk, hayvani bir ses çıkardı. Bir yalvarma ya da itiraz değildi bu, sadece bir sis düdüğünün ümitsiz notası… Dez onun üzerine tükürdü. Delikanlı alnını gönülsüzce yere dayayarak birkaç saniye boyunca başını kaldırdı, dengesini sağlamaya çalıştı, sonra yeniden devrildi. Terry elini ceketinin cebine attı ve tırtıklı bir ağzı olan, on beş santimlik bir bıçak çekti. “Eh,” dedi, keyifli bir pazar yemeğinin ardından konuşan bir aile reisinin edasıyla, ”uzun şeylerin neresine sokulmasından hoşlandığını biliyoruz, değil mi?”

İsterseniz buna estetik yargı diyebilirsiniz. İnsan sadizimin kendince bir güzelliğinin olduğunu kabullenebilir ama bu düpedüz zulümdü. Dez ve Georgi en azından hassas kavramlar konusunda tereddütlüydüler: mavi

yakalılar kardeşliği, Kraliçe, aile, anne, yolsuzluk, kraliyet adası. Maç günlerinde bu iki İngiliz'i teraslarda, kollarını iki yana açmış vaziyette ve gözyaşları içinde tezahürat ederken bulabilirdiniz. Öte yandan, Terry'nin derin bir kişiliği olsa da bu özelliğini dışa yansıtıp diğerlerinin hayatına etki etmesini sağlayacak cesaretten ve vizyondan yoksundu. Hayal gücü ilelebet kendisine takılıp kalacaktı. Garip bir biçimde, bir anlığına onu planlarına dalmış bir halde, yüzünde boş bir ifadeyle tuvalette otururken hayal ettim ve ardından harekete geçtim.

Hızlıydım. Onların yanında alay edercesine hızlı. Georgie diğer ikisi farkına varamadan önce ölmüştü. Boğazını parçaladım (aslında boynunu kırdığım için buna gerek yoktu) ve ıslak gırtlağının büyük bir bölümü hâlâ sol elimde olduğu halde Terry ile Dez'e yaklaştım. Söylenecek hiçbir şey yoktu. Bu benim için kötü bir tiyatro oyunundan çıkmanın getirdiği rahatlamadan farksızdı. Dez kaçmaya çalıştı. Terry ise yavaş çekime benzer bir hareketle, ağzı bir karış açık bir şekilde yere oturdu, ardından titrek bacaklarının üzerinde doğrulmaya çalıştı. Dez'in hayatı sona ererken diyaframından bir ısırık aldım, yutkundum ve bir anlığına Arnavut kaldırımlı bir sokağın köşesiyle sarışın bir kadınının gözü yaşlı, kaşları çatık yüzünü görür gibi oldum, ama durdum. Açlığımı çoktan gidermiştim. Bir hayatı mideye indirdiğinizde içinizi tamamen doldurur, güvenin bana. Terry tüm bu olan biteni, herkes saklandığı yerden fırlayıp "Sürpriz!" diye bağırmasına rağmen hâlâ kendisine bir parti düzenlendiğini idrak edemeyen biri gibi izliyordu. Dez'in bağırsaklarından oluşan sıcak sosisleri peşimden sürükleyerek tepesine dikildiğimde, *Lütfen,* dedi. *Lütfen.*

Harley, yani kurbanları, birkaç adım öteye süründü ve orada kalakaldı. Yanına çömeldim. Sakinliği andıran yoğun bir korkunun pençesindeydi. Ağzındaki bağı oldukça kibar bir şekilde gevşettim, sonra da bir parmağımı, berbat bir şekilde değişim geçirmiş parmağımı dudaklarına bastırdım. Şişşşşt. Başım olumlu anlamda salladı… ya da tiksintiyle sarsıldı. Her halükârda ses çıkarmadı. Pantolonunu mezarın girişinde buldum ve ona götürdüm. Yüzü ışıltılı şişliklerle doluydu. Sol gözü iyice şişerek tamamen kapanmıştı. Sağ gözüyse beni izlemeye

çalışıyordu. *Ellerimle* bağlarını çözmem bezdirici derecede uzun sürdü. Üç kırık parmağı, pantolonunu giyme işini olağanüstü bir çabaya dönüştürdü. Ona yardım etmeye cesaret edemedim. Aklını kaçırmanın eşiğindeydi. Birkaç adım ötede, çömelmiş bir vaziyette durmaya devam ettim. O anda, onu saldırganlarından kurtardıktan sonra ne yapacağımı hiç düşünmediğimi fark ettim. Sanırım koşarak, yürüyerek ya da sürünerek benden kaçtığı takdirde gitmesine izin verecektim (evimin hemen dibinde birini öldürdüğüm için bu gecenin çetelesi zaten yeterince kötüydü), fakat bu da oradan derhal kaçmam gerektiği anlamına gelecekti. Ama öyle bir şey yapmadı. Güçlükle ayağa kalktı, üç ya da dört adım attı, sonra da bilinçsiz bir şekilde yere yığıldı.

Gökyüzüne balkırsa şafağın sökmesine yaklaşık bir buçuk saat vardı. Şöyle bir düşündüğümde, o kadar da büyük bir karmaşaya yol açmamıştım. Hızlı bir şekilde cesetleri ve kanlı parçaları Ford Cortina'nın içine yerleştirdim. Dez'in gömleğinin kolunu bir fitil olarak kullandım ve onu ince bir dal yardımıyla benzin deposunun içine sıkıştırdım. Evrenin gelişigüzel lütfu sayesinde Terry'nin cebinde Ronson marka, paslanmaz çelikten yapılmış bir çakmak buldum. Harley'yi yerden kaldırdım, omzuma attım ve fitili tutuşturup kaçtım.

Dedikleri gibi, gerisi zaten malumunuz.

5

Zetter Oteli'nin lobisinden Harley'ye telefon ettim.

"Benim peşimde değillerdi," dedi. "Farrel az önce beni aradı. Burada olduğunu bilmiyorlarmış. Seni değil, peşindeki herifi takip ediyorlarmış. O hergele Londra birliğinden bile değil. Fransızlardan biri. Evimde ve *yatağımda* olabilirdim, umarım bunun farkındasındır."

Beni takip eden genç, yani Paul Cloquet, bir aydır DOKET'in Paris kolu tarafından izleniyormuş. "Yeteneksizin teki," dedi Harley. "Bu olmaması gereken bir yerde ilk defa ortaya çıkışı değil. Ayrıca, görünüşe göre Jacqueline Delon'la kırıştırıyormuş." Jacqueline Delon, Delon Medya'nın varisiydi; aynı zamanda saplantılı bir okültist ve neredeyse zırdeliydi. Onu gerçek hayatta yalnızca bir kez, on yıl önce Dubai'deki Burç El Arap Oteli'ni terk ederken görmüştüm. Sanırım o zamanlar otuzlu yaşlarının ortalarındaydı; zayıf bir vücuda, lekesiz bir şekilde kızıla boyanmış saçlara, daracık bir yeşil elbiseye, kocaman güneş gözlüklerine ve içten içe sıkılmasına rağmen dışarıdan bakıldığında keyifli görünmesini sağlayan ince dudaklara sahipti. Baştan çıkarıcı, espresso kokan bir nefesinin ve hafif bir tutukluğunun, bastırılmış Freudyen eğilimlerle dolu bir ruhunun olduğunu hayal etmiştim. Çalışma hayatına nakliyecilikle başlayan babası, Marquis de Sade tarzı çapkınlığıyla ünlüdür. Söylentilere göre babası sadece servetini değil, zevklerini de kızına miras bırakmış. "Fransız ajanın Birleşik Krallık'ta bile olmaması gerekiyordu," dedi Harley. "Telefon etmesi ve takibi Portsmouth'tan itibaren bize devretmesi gerekiyordu. Ama Fransızlar böyledir işte. Flepimizin beceriksiz ibneler olduğunu düşünüyorlar."

"Flepimizin *beceriksiz* ibneler olduğunu düşünüyorlar demek istiyorsun herhalde."

"Çok komik. Fler neyse. Nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama görünüşe göre Cloquet, Paris'ten beri seni izliyormuş ve buraya kadar takip etmiş. Kendisine büyük bir kafa derisi yüzüp meşhur olmaya çalışıyormuş.

Tahminimce DOKET'e yaptığı başvurusu reddedilen ve peşine bir *Frankofon* takılan biri. Fransız ajan onu buraya kadar takip etmiş ve o da seni takip ederken, deyim yerindeyse, işini vekaleten bitirmiş olmalı."

"Bu mümkün değil," dedim. "Eğer bu hödük beni Paris'ten beri takip ediyor olsaydı onu fark ederdim. O kadar yetenekli değil."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

Bir bardağın kenarlarına çarpan buzların sesini duydum. Harley içkisinden bir yudum alıp yutkundu. Zetter Oteli'nin lobisi sıcak ve loştu. Hâlâ açık olan bardan gelen mırıldanma ve tıkırtılar insanın içini rahatlatıyordu. Resepsiyonda tertemiz birer bluz giymiş iki genç kadın duruyordu. İçeri girdiğimde büyük bir erotik sürpriz yapmışım gibi bana gülümsemişlerdi. Medeniyetin en güzel yanı kaliteli bir otelde yer ayırtabilmeniz. "Eh, bir şekilde başarmış işte Jacob. İnan bana. Merkezden Farrel ile az önce konuştum. Fransız ajan senin kimliğini tespit etmiş ve sonra da -biraz geç de olsa- bizi aramış. Güven bana, DOKET burada olduğunu sadece on dakikadır biliyor."

İkna olmamıştım, ama Harley'nin sesi bitap geliyordu ve onu daha fazla endişelendirmek istemiyordum. Paris'teyken dalgın olduğum doğruydu. Şirketlerimden biri geniş çaplı bir el değiştirmeye dahil olmuştu ve rahatlamak için insan temsilcilerimle çok fazla görüşme yapmak zorunda kalmıştım. "Kafamın içi sinir bozucu ihtimallerle doluyken peşime birinin takıldığım fark etmemiş olabilirim," dedim kendime. "Hatta o Magnum'lu moronu bile." Harley, adamın kullandığı mermilerin saf Meksika gümüşü olduğunu da doğrulamıştı. Şu Cloquet denen herif her kimse, avının doğasım biliyordu.

"Bir süre yüz yüze görüşemeyeceğimiz açık," dedi Harley.

"Hangi süreden bahsediyorsun sen? Yirmi yedi gün içinde ölmüş olacağım."

Ahizenin diğer tarafında sessizlik vardı. Benim tarafımdaysa pişmanlık.

"Artık bana güvenmiyor musun Jake?"

"Üzgünüm. Unut gitsin."

“Seni suçlamıyorum. Ne de olsa hipertansiyonu ve ağrılı bir kıçı olan mahzun, ihtiyar bir kraliçeyim ben. Şimdiye dek sana daha genç birini bulmuş olmalıydık. Sana daha—”

“Unut gitsin Haris, lütfen.” Tekrar sessizlik. Muhtemelen ağlıyordu. Prostat ameliyatı geçirdiğinden beri aşırı duygu-sallaşmıştı. Doğrusu şu ki, *gerçekten de* birilerini bulmuş olmamız gerekiyordu. Ya da, önümüzdeki bir ya da iki yüzyıl boyunca insan bir hizmetkâra ihtiyaç duymayacağım için, tercihen hiç kimseyi. İşin aslı Harley’yi daha en başından itibaren bu işe karıştırmamam gerekirdi, ama onu sömürülebilir bir borç altına soktuğum gece şiddetli yalnızlık çektiğim bir sayfadaydım. Şimdiyse burnunu çektiğini -sadece bir kere- ve içkisinden bir yudum aldığını dinlerken şöyle düşünüyordum: Ben buyum. Şu anda beni öfkelendiren herşey geçmişteki zayıflıklarımdan kaynaklanıyor. Yeter. *Bırak sona ersin.* “Bana aldırma,” dedim. “Sadece peşime takılan şu geri zekâlı yüzünden keyfim kaçtı.”

Harley boğazını temizledi. Bazen bunu yaptığını duymak ya da bir turşu kavanozunu açarken zorlandığını görmek veya kafasında duran gözlüklerini bulabilmek için ceplerini yokladığına şahit olmak beni üzüyor. Ama üzüntü dediğiniz nedir ki? Bir his. Hislerle işim bitti; onların benimle işi bitmese bile… “Eh, bu gece Zetter’den ayrılmanın bir manası yok,” dedi. “Orada olduğunu zaten biliyorlar. Neden yarın sabah o lanet olasıca aklını başına topladığında beni aramıyorsun?”

“Neden aynen öyle yapmıyorum acaba?”

Bir duraksama daha. Bu tarz sessizlikler sırasında ‘sevgi’ kelimesinin ağzından çıkmasına mani olmaya çalıştığını hissedebiliyorum.

“Bu geceki kim?” diye sordu. “Plastik vajinaya sahip olan mı?”

“O Katia,” dedim. “Bu geceki Madeline. Plastik yok. Hepsi gerçek.”

6

Bir vampir şöyle yazmıştır: “Ölümsüzler ile kurtadamlar arasındaki en büyük fark (aşırı bariz olan estetik fark dışında elbette) vampirlerin değişim geçirirken yücelmesi, kurtadamlarınsa alçalmasıdır. Bir vampir olmak zihnen daha kurnaz, tat alma açısından da daha incelikli bir şeye dönüşmek demektir; kasvetli ve küçük dairenizin kapılarını açarak pek çok malikâneden oluşan bir yerleşkeye çıkarsınız. Kişiliğiniz sürekli gelişir. Vampirler ölümsüzlük, muazzam bir fiziksel güç, hipnotize etme yeteneği, uçma gücü, ruhsal ihtişam ve duygusal derinlik kazanır. Kurtadamlar ise okuma güçlüğü ve daimi ereksiyon. Karşılaştırma yapmaya bile değmez…” Eğer bunu okuyabiliyorsanız özetle: *Kurtadamlar seks yapmak zorunda, biz değiliz.*

Kadın düşmanı olmamama rağmen yalnızca hoşlanmadığım kadınlarla seks yaparım. Duygusal açıdan başka bir alternatifim yok, fakat bu zordur. Sadece hoşlanmama duygusu şehvetin önüne geçtiği için değil (modern bir şekilde bildiğimiz, modern bir şekilde kabullendiğimiz üzere durum bunun tam tersidir), *benim* antipatim çok uzun sürmediği için. Özellikle de büyük bir çoğunluğu insanların hoşuna gitmeye çabalamaktan çoktan vazgeçmiş fahişeler söz konusu olduğunda. Geçen yıl yirmi dokuz yaşında, Arjantinli bir kız kiralamıştım. Adı Victoria’ydı; karşılaştığımız ilk dakikadan itibaren ruhu o kendine özgü gizemli diliyle benimkiyle konuşmaya başlamıştı. Altı saatten (3.600 £) daha uzun bir süre boyunca onunla oral, vajinal ve anal seks yaptım (bu sırayla; tekrarlıyorum, kadın düşmanı değilim), sonra da Borough Market’a gidip alışveriş yaptık ve Thames Nehri’ne yukarıdan bakan bir yerde kahvaltı ettik. Hungerford Köprüsü’nü geçerken el ele tutuştuk; rüzgâr kara saçlarını savuruyordu. Ardından yüzünü bana döndü ve ondan çok hoşlandığımın bilinciyle, aramızda geçmesi mümkün olan şeylerin şimdiden yorucu gelen farkındalığıyla kaçınılmaz olarak beni öptü. “Bu başımıza iş açacak, değil mi?” dedi bana. Ben de böylece onu

Embankment’tan bir taksiye bindirdim, ajansını aradım ve onu bir daha asla bana yollamamalarını söyledim.

Madem bu kadar çekiciler, o zaman neden fahişeliğe bel bağlıyorlar? Neden gidip kadın Neo-Nazilerin ya da sübyancı annelerin saflarına katılmıyorlar? Bunun iki sebebi var; biri çok karmaşık, diğeriyse çok basit. Karmaşık olanı ileride yavaş yavaş açıklayacağım. Basit olanı ise hemen söyleyeyim: Özet olarak, fahişelik karşılıklı şehvet gerektirmez. Çirkin bir adam değilim (Harley’nin DOKET’ten aşırdığı dosyalarda gördüğüm buldok suratlı aylaklara bakılırsa fena bir kurtadam da sayılmam), ama herhangi bir kadının ilgisini çantada keklik görmekten de çok uzağım. Hoşlandığım birini uzun süre bekleyemem. Bu zaman alıcı bir iş. Çok zahmet verici. Bununla birlikte, (ne mutlu ki Lennon ile McCartney’nin iddia ettiğinin tam aksine) tıpkı terapistler ve paralı askerler gibi, profesyonel telekızlar için ihtiyacınız olan tek şey nakit.

Beyaz bir tene, yeşil gözlere, düzleştirilmiş sarı saçlara, bacaklarına nazaran daha kısa bir gövdeye ve diri, fingirdek göğüslere sahip olan Madeline kendini tebrik etmeyi seven, kibirli, maddiyatçı, sansasyonel aksiyomlarla ve klişelerle dolu biridir. Başından geçmeyen şey yoktur. Balatayı sıyırır. Körkütük sarhoş olur. Sizinle değil, feriştahınızla muhatap olur. Yağmurlu havada bile size bir bardak su vermez. Amis’in çürüyen yenilikleri[x] Madeline’in ortak dilidir. Telefonu kapatırken bbbbaaay der. Bu onu benim için ruhsal eksikliklerinden daha itici kılıyor, ama sonsuza dek sürmez. Onunla tanışalı henüz bir ay olmasına rağmen içindeki kafası karışık çocuğu, eskimiş sevgi kumaşındaki büyük delikleri ve hatalı çıkıntıları görebiliyorum. Üzerine titreyen, üçkâğıtçılığın sınırındaki bir babası ve yavaş yavaş çöken, son derece kıskanç bir annesi varmış. Çok uzun bir süre yaşayıp her şeyi görmenin usandırıcı yanı da bu işte: Yaşam öyküleri, tüm hafifletici sebepleriyle dışlarına vurur. Her insan kendine has bilgilerle doludur ve onlarla alakadar olduğumda başım ağrımaya başlar. Ki bu mantıksızdır, çünkü enine boyuna düşündüğünüz zaman onlar sizin için sadece *yemek*tir.

Madeline, Zetter'in stüdyo tipi, gösterişli çatı katı dairesinde beni bekliyordu. Gerçi yüzünde hızlı bir sevişmeyle rahatlamış gibi bir ifade vardı, bu da tam gece ücreti ödediğim halde benim dolarlarımla başkasına muamele çektiği anlamına geliyordu. "Selaaam," dedi, bardağını kaldırdı, televizyonu sessize aldı ve kedisel cazibesine büründü. Ekranda *Estetik Ameliyatta Son Nokta* vardı. Bir kadın, karnından yağ aldırıp kalçalarını dolgunlaştırıyordu.

"Şunu hisset," dedim, soğuktan buz kesmiş elimi ona uzatarak. "Onu vücudunun herhangi bir yerine koyayım mı?" Madeline'in Fransız usulü manikür yapılmış eli sıcak ve losyonluydu; nemli parmak izleri bile muameleli seks vaat ediyordu.

"Sadece hastane yemeğini seviyorsan bebeğim," dedi.

"Şampanya ister misin? Ya da mini bardan herhangi bir şey?"

"Henüz değil. Önce bir duş alıp dünyanın kirini üzerinden atacağım. Sen izlemeye devam et. İstediğin herhangi bir şey varsa sipariş et."

Duşun altında üç dakika boyunca vahşice gevşedikten sonra tazyikli sıcak suyun omuzlarımdaki kurt artıklarını dövmesine müsaade ettim. Alışkanlıkla ortadan kaybolma stratejilerimi, DOKET'in kör noktalarını (Orta Doğu, Kongo Cumhuriyeti, Sudan, Zimbabwe ve tüm o neşeli yerler), İsviçre banka hesaplarımı, zaman ayarlı hücrelerimi, sahte pasaportlarımı, silah zulalarımı, rüşvetçi nakliyecileri düşünerek kendimi meşgul ettim. Ama hepsinin altında kendi sesime benzer bir şey şöyle diyordu: İstediğin şey bu. Dur. Huzura er. *Bırak sona ersin.*

İki hatta da çok fazla bağlı kalamadım. Madeline'i en son on gün önce becermiştim. On gün, benim türümün düz duvara tırmanmaya başlaması için yeterlidir. lanetin etkisi altındayken bir kurtkadınla seks yapmayı delicesine arzularsınız (karşı cinse ilgi duyuyorsanız elbette; doğal olarak eşcinsel kurtadamlar da var, insan 'kurtibneler' dememek için kendini zor tutuyor), lanetin etkisinden çıktığınız zamanlardaysa bir kurtkadınla *sevişemediğiniz* için hüsrana uğradığınızdan libidonuz iki katına çıkar. Bu sayımızla ilgili bir problem, lanetin kadınlara bulaşma oranı her zaman düşük olmuştur. DOKET her bin erkeğe karşılık bir

kadının dönüştüğünü öngörüyor. Tahmin edebileceğiniz gibi birbirimize pek denk gelmiyoruz. Şahsen bir kurtkadınla hiç karşılaşmadım. Buffy'de bekâr kurtadamlar için bir bar ya da çöpçatanlık servisi vardır. Gerçek hayattaysa böyle şeyler yoktur. İnternetin bu konuda bize hiçbir faydası dokunmaz; DOKET'in bir sürü tuzak sitesi vardır (90'h yıllarda, meşhur kurtadamseksfestivali.com sayesinde bir ay içerisinde neredeyse yüz canavarı tedavülden kaldırmışlardı. Başvuranların hepsi erkekti, bir tane bile kadın yoktu; tabii eğer geriye hiç kaldıysa), bu yüzden kimse böyle bir riski göze almaya cesaret edemez. Lanetin kadınlara bulaşma oranının düşük olmasının sebebi uzun bir süre boyunca romantik bir açıklamaya bağlandı: Bir rahimlerinin olması, onlara likantropik bir kalbe sahip olmanın kötücüllüğüne katlanamayan bir nezaket bahşediyor olmalıydı. Kurtkadınlar kitleler halinde intihar ediyor olmalı, diye devam ediyordu erkeklere özgü bu ahmakça fikir. İlk dolunayda değişiyor, sevdikleri birini yiyor, bu suçla yaşamaya katlanamıyor, kuytu bir yere saklanıyor ve gümüş bir küpe yutuyorlardı. Aksini gösteren tarihsel bulguların zenginliği göz önüne alındığında, kurtkadınların daha kibar olduğunu iddia eden bir safsatanın bu kadar uzun süre kabul görmesi oldukça sıradışı bir durum. Ama yirminci yüzyıl (Myra ve Ebu Gureyb'teki kızlar bu konu hakkındaki kendi fikirlerini belirtmeden önceki yıllarda) büyük ölçüde bunun icabına baktı. Artık kadınların kurt-virüsünü kapmamalarının sebebinin çok tatlı ve çok cici olmalarıyla alakası olmadığını biliyoruz. Sebebi ne olursa olsun, etrafta asla yeterince kurtkadın olmamıştı. Bu, evrenin en büyük cinsel trajedilerinden biri. Bu aynı zamanda evrenin en büyük cinsel saçmalıklarından da biri; çünkü bu güçlendirilmiş şehvet hiçbir evrimsel amaca hizmet etmiyor. Kurtadamlar cinsel birleşmeyle üremezler. Ne uluyan kızların yumurtalıkları vardır ne de uluyan erkeklerin spermleri bir işe yarar. Eğer kurtadama dönüşmeden önce çocuk sahibi olamadıysanız asla olamayacaksınız demektir, bunu kabullenmek zorundasınızdır. Likantropik üreme, bulaştırma yoluyla gerçekleşir; ısırıktan sağ kurtulduğunuz takdirde lanet sizindir.

Ama zaten sorun da bu. Bayat haber, klişe başlık: Artık *hiç kimse* ısırıktan sağ kurtulmuyor.

DOKET'e bakılırsa en az yüz yıldır durum böyle. Yaralanan kurbanlar on iki saat içinde ölüyor. Sebebini kimse bilmiyor. Ben 1842 yılında dönüştürüldüm ve muhtemelen dönüştürülen son kurtadam benim. Bilimsel kuşkuculuk sarhoşu olan DOKET, kurtadamları yakalamış ve peşlerinden koşturmaları için *kendi elleriyle* onlara kurbanlar sunmuş; ama hiçbiri dönüşmemiş. Geçtiğimiz yüzyıl içerisinde soyumuz hızla tükenme noktasına doğru gitti; DOKET'in kökümüzü kazımak için gösterdiği ateşli çalışmalar olsun ya da olmasın. Büyük Sergi[xi] zamanında sayımız üç binin altına kadar düşmüştü. Kraliçe Viktorya öldüğünde iki bin beş yüzün biraz altındaydık. Aya ayak basıldığındaysa listedeki isimlerimizin sayısı 793'tü. Av, DOKET için bir şakaya dönüşmüştü; herifler işlerini o kadar iyi yapıyorlardı ki kendilerini işsiz bırakmak üzereydiler. Yıllar geçtikçe kendilerine ayrılan fon giderek azaldı. Üzerlerine bir melankoli perdesi düştü. "Sen Grainer'ın son performansı olacaksın," demişti Harley, "son şaheseri."

Madeline'in beni bekleyen vücudundan yayılan hissedilebilir kalp atışlarının ve sıcağın etkisiyle iyice azmış bir halde duşu kapattım. Ateşimi söndürmek için doğru düzgün, sert bir düzüş. *Allegro.* Ardından ikinci, üçüncü ve dördüncü posta. *Adagio, ritardando, grave.*[xii] Aynı bardağa doldurulmuş şiddetli arzu ile şiddetli sıkıntının bir karışımı. Yaptığım şeyi, çok şişman birinin ağırlığınca çikolatayı ve kızarmış tavuğu ritmik bir şekilde çiğnerken gösterdiği donuk çaresizlikle yapıyorum. Gerçekleşmesini dört gözle beklediğim şeylerden biri de libidomun sona ermesi. Neden olmasın, sonuçta diğer her şeye ilgimi kaybettim. Ama azgınlığım, her zaman olduğu gibi, bitmek bilmiyor.

Çiftleşme öncesi, aynaya şöyle bir baktığımda iç bunaltıcı derecede tanıdık, sakin ve koyu gözlü bir yüz gördüm (bugünlerde ne zaman kendi çehremi görsem, "Ah Jacob, kendine bir iyilik yap ve dur artık," diye düşünüyorum), sonra da yatakta Madeline'e katıldım. Talimatım üzerine

televizyonu kapattı, sırtüstü uzandı, beyaz çoraplı bacaklarını iki yana açtı ve kollarım köle bir kız misali başının üzerinde birleştirdi. On beş dakika sonra, Madeline bana ereksiyon yaşatmak için elinden geleni yapsa da, acı gerçek yavaş yavaş ortaya çıktı; aletim sertleşmiyordu. Sonunda, ağırbaşlı bir şekilde yenilgiyi kabullendim. “Belki kulağa komik gelecek ama,” dedim, “az önce tarih yazdık. Bu daha önce başıma hiç gelmemişti.”

Madeline’in profesyonel yanı bu işe fena halde gücenmişti ve bunu gizleme konusunda pek de başarılı sayılmazdı. Kısa bir iç geçirişin ve köprücük kemiğine düşen sarı bir saç tutamım geriye atmasının ardından, “Başka bir yöntem denemek ister misin?” diye sordu.

Bu resmi bir bilgi.

Sen sonuncusun.

Üzgünüm.

Buna gecikmeli şok demelerinin iyi bir nedeni var. Madeline’in üzerine çıkana kadar gerçeği kabullenmediğim için soyut bir haldeydim; ya da çiftdüşün yöntemiyle aynı anda hem kabullenmiş hem de reddetmiştim. Ama ellerimi beline koyduğumda, meme uçlarını göğsümde hissettiğimde, sıcak ve yumuşak nefesi yüzüme çaptığında bu tarz şeylerin kendine has gizemi beni tekrar somut, mide bulandırıcı bir kütle haline getirmişti. Sanki görüş alanımın hemen sınırındaki bir gölgeyi görmezden geliyormuşum da son anda dönüp baktığımda onun binlerce metre uzunluğunda bir tsunami dalgası olduğunu keşfetmiş gibiydim. Sen sonuncusun.

“Belki daha sonra,” dedim. “Seninle alakası yok.” Bu beyanımın saçmalığı karşısında yüzünü buruşturdu ve yanından hiçbir zaman ayrılmayan, görünmez belgesel yönetmenine bir bakış attı. Madeline’in narsisliği, tuhaf anlan kameraya bakıp şaşkınlık geçireceği fırsatlara dönüştürür, lıı, *merhaba?*

Aşağı kayıp başımı kalçalarına yasladım ve Dior Addict parfümüyle taçlanmış o genç, sıcak vajinasının kokusunu içime çekerek uzandım. Onun üzerinde beceriksizce tepinmeyi bırakmadan önce son gördüğüm şey Wolfgang’ın kesilmiş, koca kurt başını elinde tutan, kurşun geçirmez

yeleğinin içindeki Ellis'ti. Bu esnada Avcı bir meslektaşı da tüm olup bitenleri DOKET kayıtları için filme çekiyordu.

"Sana masaj yapmama ne dersin?" diye sordum. Eğer bu bir Hollywood filmi olsaydı hem ücretini ödeyip hem de cömertçe bir bahşiş vererek onu azleder ve tek başıma düşüncelere dalacağım kahramanca bir geceye hazırlanırdım. Gözü yaşlı bir Pacino'nun meşum bir minimalizmle, bir sigara tüttürerek, elinde bir şişe ve bardakla yapacağı türden bir soluk çekim silsilesi. Yüzü, tüm o ölümlerin ve hüzünlerin bir tür yenik düşmüş bilgelikle bir araya toplanmasına huzur içinde müsaade ederdi. Ama bu bir Hollywood filmi değil. Bütün geceyi yalnız geçirme fikri yanlış türden, baş döndürücü bir adrenalin salgılamama ve inkârın ikinci seviyesine geçmeme neden oldu. Bunu düşünmeye katlanamıyordum. Madeline'in diz üstü çoraplarını çıkardım.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordum bir müddet sonra. Işıkları kapamış ama perdeleri açık bırakmıştım. Hâlâ kar yağıyordu. Sarıya çalan gri gökyüzü ve beyaz çatılar, Madeline'in küpelerinin ve tenindeki yağın parlamasına yetecek kadar ay ışığına geçit veriyordu. Sol ayağını elime almış, kibarca ovuyordum.

"Mmm," dedi. "Harika."

Madeline'in ara sıra çıkardığı iniltiler haricinde sessiz bir şekilde masaj yapmaya devam ettim; durduğum takdirde kendi karmaşık enerjilerime tahammül edemeyeceğimden emindim. Harley'nin sesinin telefonda ne kadar yorgun çıktığını hatırladım ve bu sefer bunu benden kurtulma isteğinin ilk işareti olarak algıladım. Ölümümün onu geçmişiyle yüzleşmek zorunda bırakacağı, örtbas etmeme yardımcı olduğu dehşet verici şeylerle arasında hiçbir şey kalmayacağı kesindi; ama aynı zamanda da onu serbest bırakacaktı. Emekli olup DOKET'ten ayrılabilir. Kendi yoluna gidebilir. Dönüştüğü kişiyi her gün alkol eşliğinde azar azar mideye indirebilir ve hepsini sindirecek kadar hayatta kalmayı umabilir. Ve en sonunda sıcak bir yerde kafasında hasır bir şapkayla, ayakları çıplak bir vaziyette oturup ıssızlığın ona anlatacaklarını dinleyebilir. Eğer ölmek için fedakârca bir gerekçeye ihtiyacım olsaydı bundan daha iyisini bulamazdım.

“Bana şu kurtadamlık zırvasından biraz daha bahset,” diye geveledi Madeline. Zaten neredeyse bir saattir, ahlaki duygularının harekete geçeceğinden korkmadan bundan bahsediyordum; katiyetle silip süpürmediği ya da doğuştan gelen hakkıymış gibi sömürüp tüketmediği bir lütuf ya da haz yoktu. Ona kalsa bütün gece, bütün bir sene, hayatının geri kalanı boyunca onu pohpohlayabilirdim. Doğruyu söylemek gerekirse pek de iyi bir fahişe sayılmazdı.

“Uyuduğunu sanmıştım.”

“Bana ilk cinayetini anlat.”

Kurtadamlık Zırvası. Maddy için bu yalnızca bir başka müşteri tuhaflığıydı; tek farkı, kendini benimkine kaptırmış olmasıydı. Görünüşe göre insanlar bu her-şeyden-sonraki-dünyada bile hikâye dinleme alışkanlıklarından vazgeçememişlerdi. Son gülen Homeros olmuştu. “Güzel ve genç bir kız, karanlık bir odada yatağa uzanmış ve bir peri masalı dinlemek istiyor,” dedim. “Ama kendisi çıplak ve hikâye anlatıcısının elleri tüm vücudunda geziniyor.”

Bir müddet hiçbir şey söylemedi, sonra da, “Ne?” dedi. “Yok bir şey. Bazen nesnel karşılıklar arıyorum. Unut gitsin. İlk kurbanımı 14 Ağustos 1842’de öldürdüm. Otuz dört yaşındaydım.”

“1842… Yani bu…”

“Martta iki yüz bir yaşında olacağım.”

“Demek ki o kadar da kötü bir şey değil.”

“İnsan şeklin dönüştürüldüğün anki halinde kalıyor. Kireçlenmeye ve kataraktta yakalanansa kurtadam.”

“Bunu bir televizyon programında anlatmalısın.”

Bana ilk cinayetini anlat. Hayatın kişiliğinizin hakir kısmına ne kadar katlanabildiği, insan yanınız için olduğu kadar canavar yanınız içinde uzun ve gittikçe azalan bir sürprizdir. Ama istisnalar vardır, benzersiz hoşnutsuzluklar ve tedavisi olmayan tümörler…

“İlk kurbanımı öldürmeden bir ay önce,” dedim, “bir arkadaşımla, yani o zamanlar en iyi dostum olan Charles Brooke’la beraber Snowdonia’da doğa gezintisine çıkmıştım. Daha önce de belirttiğim gibi 1842 yılıydı.

İkimiz de Oxfordshire'da yaşayan, varlıklı ve iyi eğitim görmüş birer beyefendiydik; bu nedenle her şeyde olduğu gibi seyahate de güleryüzlü bir vakarla çıkmıştık. Charles nişanlanmıştı ve eylülde evlenecekti. Ben de geçen yaz İsviçre'de tanıştığım ve âşık olduğum otuz yaşındaki, meteliksiz bir Amerikalıyla evlenerek o küçük dünyamı sarsmıştım."

"İsviçre'de ne yapıyordun ki?"

"Charles'la beraber Avrupa turuna çıkmıştık. Ama Rolling Stones gibi değil."

"Ne?"

"Avrupa'ya gider ve manzarayı seyredersin, münasip olanı budur. Arabella da teyzesiyle seyahate çıkmıştı. Teyzesi huysuz ve yaşlı bir hindiden farksızdı ama iyi niyetli biriydi. Onlarla Lozan'daki Metropol Oteli'nde tanıştık. İlk görüşte âşık oldum." Başparmağımı oldukça kibar bir şekilde Madeline'in anüsünün nemli büzüğünün üzerinde gezdirdim. Los Angeles'taki bir pornocu kısa bir süre önce bana şöyle demişti: Göt delikleri bitti. Zaten her şey sona erer. Kızları adamakıllı becerebilmek için kendini bile hayrete düşürecek kadar çılgınca şeyler bulup durursun. Ama kızlar sürekli ortaya çıkıp işi bitirirler. Bu çok iç karartıcı.

"Orada hoşuna giden bir şey mi buldun?" diye sordu Madeline, sırtını kavislendirerek.

Parmağımı çekip masaja devam ettim. "Hayır, sadece bir anlığına münasip göründü. 'Aşk' kelimesini kastediyorum." Tekrar yatağa uzandı ve elini buz kutusuna atıp gazı kaçmış Bollinger şampanyasından bir fırt çekti. "Ah," dedi, 'münasip' kelimesinin ne anlama geldiğini hayal meyal merak ederek. "Öyle olsun bakalım."

"Charles'la beraber Snowdon Dağı'nın eteklerinin pek de uzağında olmayan bir orman açıklığında kamp kurmuştuk. Etrafımız çam ve huş ağaçlarıyla kaplıydı; bir dere, ay ışığının altında sim gibi ışıldıyordu. Doğal olarak, bir dolunayın."

"O zaman dedikleri doğru, öyle mi? Dolunay olayı gerçek?"

Düğün gecemizde Arabella'yla birlikte yatak çarşaflarımızı pencere pervazına, ay ışığının vurduğu yere çekmiştik. Ay ışığının teninde dans edişini görmek istiyorum.

"Evet, dolunay olayı gerçek," dedim. "1969'da astronotlar aya çıkıp üzerinde yürüdüğünde hepimiz salak gibi bunun sona ereceğini düşünmüştük. Armstrong'un o küçük adımının insanlık için büyük bir sıçrama olduğunu, kurtadamlar içinse hiçbir şeyi değiştirmediğini anladığımızda da elle tutulacak kadar yoğun bir depresyon yaşamıştık."

"Lafı dolandırma," dedi Madeline. "Her zaman böyle yapıyorsun; başka bir şey anlatmaya başlıyorsun ve ben de şaşırıyorum. Bu beni deli ediyor."

"Eminim ediyordur," dedim. "Üzgünüm. Sen zamane çocuğusun. Hikâyeyi dinlemek istiyorsun. Sadece hikâyeyi. Pekâlâ, devam ediyorum. Charles'la birlikte bir ateş yaktık ve çadırları kurduk. Hava açık olmasına rağmen ılıktı. Tuzlanmış et, erik reçeli, ekmek, peynir ve sıcak kahve eşliğinde akşam yemeğimizi yedik, sonra da bir matara bren-dinin büyük bir kısmını ortaklaşa tükettik. Kendimi özgür hissettiğimi hatırlıyorum. Tepedeki ay ve yıldızlar, ormanın ve suyun kadim ruhları, iyi bir arkadaşın yoldaşlığı… ve kilometrelerce uzaklıktaki evimden güzel, latif, büyüleyici bir kadının radyasyon misali ışıyan aşkı ve özlemi. Daha önce kendini beğenmişlik havası demiştim, değil mi? Bu dediğim çoğunlukla doğruydu, fakat iyi şansımın beni alçakgönüllü olmaya ittiği zamanlar da vardı."

"Aklıma gelmişken, bunu nasıl yapıyorsun?"

"Neyi?"

"Böyle konuşmayı. Televizyon gibi?"

Kar yağışı durmuştu. Oda ürkütücü, geçici bir rahatlığa ev sahipliği yapıyordu. Etrafımızda sanki başka bir gezegendeymişiz gibi görünmemize neden olan, yeni, hareketsiz ve bilimkurgusal bir ışık vardı. Günlüklerim Manhattan'daki kiralık bir kasada güvendeydi. Şimdiki hariç hepsi. Şu anki. Sonuncu. Anlatılamaz hikâye. Yedek anahtar Harley'deydi, kasanın şifresine ve erişim yetkisine de sahipti. "Pratik yapıyorum," dedim. "Bunun için çok zamanım oldu. Devam edeyim mi?"

“Üzgünüm, evet, devam et. Brendi içip bir şeyler hissediyordun. Özgürlük.”

“ Charles’ın alkolle arası pek iyi değildi ve o gün teptiğimiz kilometreler nedeniyle yorgun düşmüştü. Gece yarısını biraz geçe çadırına çekildi ve dakikalar içinde hafif hafif horlamaya başladı.” Madeline’in saçını kenara çekip trapezoid kemiğinden kürek kemiğine, oradan da oksiptaline dek masaj yaptım. Eğer insanları parçalarına ayırmak ve yemek zorundaysanız Anatomik Latince sizi yargılamayan bir dostunuzdur. “Charles uyurken ben de ateşin yanma uzanıp Arabella’yı düşündüm. Kendimi dünyanın en şanslı adamı olarak görüyordum. Tanıştığımızda ikimiz de bekâretimizi kaybedeli çok olmuştu ama kadınların özel odalarında edindiğim ufak tecrübeler, onunla yaşadıklarımın yanında solda sıfır kalırdı. Arabella hayat dolu, istikrarlı ve ahlaksız bir kadındı. Dünyanın sapıklık olarak adlandırdığı şeyler bizim yaptıklarımızın yanında meleksi bir masumiyet gibi kalırdı. Vücutlarımız söz konusu olduğunda utanma diye bir şey söz konusu değildi. Aksine hepsi kutsaldı.”

“Kulağa daha çok ilk bakışta şehvet gibi geliyor,” dedi Madeline, tek bir öfke belirtisi göstermeden. Rakibi yüz elli yıldır ölü olsa bile odadaki asıl kadın olmamaktan hoşnut değildi.

“Şehvet de vardı elbette,” dedim. “Şehvetlerin en kutsalı. Ama yanlış anlama, mümkün olabilecek en yoğun şekilde birbirimize âşıktık. Bunu anlaman önemli. Hikâyenin sonraki kısımları için önemli.”

“Hımmm.”

“Birbirimize âşık olduğumuzu anlıyor musun?” “Anladım. Ah, Tanrı m, evet. Ellerime masaj yap. Ellerini hareket ettirmeyi unuttun.”

“Eğer bir Poe, Stevenson, Veme ya da Wells hikâyesinde olsaydım garip bir ses veya bir anlığına gözüme ilişen bir görüntü vasıtasıyla kamptan uzaklaşırdım.”

“Ne?”

“Boş ver. Önemli değil. Ateşin yanından kalktım ve dereye doğru yürümeye başladım. Arabella’yı düşünmek beni feci derecede azdırmıştı, anlıyorsun ya. Amiyane tabirle otuz bir çekmem gerekiyordu.”

Madeline hiçbir şey söylemedi fakat minik bir profesyonel dakiklik dalgası teninden avuçlarıma geçti. Ah. Doğru. Hikâye. Devam ediyorum.

“Derenin yanındaki ağaçlara kadar yaklaşık yirmi adım yürüdüm, pantolonumu çözdüm ve yüzümü aya çevirip kendimi tatmin etmeye başladım. Eve döndüğümde Arabella’ya bunu anlatacağımı biliyordum. Ona göre bu bir başka sevimli ayin olacaktı…” Hikâyeyi anlatmaya duygusuz bir alaycılıkla başlamıştım, ama kendimi kaptırmadan da edememiştim. Aniden iki yüzyıl o kadar da uzun bir zaman değilmiş, aksine çok kısaymış gibi geldi. Bir kurtadama dönüştürülmem az önce tenime batan bir diken kadar yakındı sanki. Yine de o anla şu dakika arasında neredeyse iki bin kurban vardı. Onları bir toplama kampı güruhu gibi görüyordum. Bağırsaklarım toplu mezardan farksızdı. Ama böyle olmayabilirdi. Bu olay çok basit bir şekilde başkasının başına gelebilirdi.

“Devam et,” diye teşvik etti Madeline. Masaj da hikâyeyle birlikte duraksamıştı. Sabır, onun güçlü yanlarından biri değildi.

“Bir insan olarak geçirdiğim son anlar onlardı,” diye devam ettim, ellerimle kalçalarına masaj yaparak, “ve güzel bir andı: kozalaklı ağaçların kokusu, derenin şırıltısı, güzel hava ve rahatlatıcı ay ışığı. Arabella’yı arkadan becerdiğimi, omzunun üzerinden bana baktığını hayal ederken enfes bir şekilde boşaldım.”

“Anlayabiliyorum bebeğim.”

“Derken kurtadam saldırısına uğradım.”

“Ah.”

“‘Saldırısına’ dedim ama aslında ben onun yoluna çıkmıştım. Kaçıyordu. Bitki örtüsünün arasından ani bir gürültü duyduğumda aletim hâlâ elimdeydi ve göz açıp kapayıncaya kadar tepeme binmişti. Devasa, keskin kokulu, korkudan deliye dönmüş bir kurtadam… sonra gitti. Bir saniye içerisinde pek çok şey hissetmiştim: kurtadamın hızı ve cüssesi, can yakıcı pençeleri, et kokan ağzı, ısırığının yakıcı soğuğu. O güzel gözlerini sadece bir anlığına görebilmiştim… ardından sıçrayarak karanlıklara karışmıştı. Bense soluksuz kalmış bir vaziyette yerde yatıyordum; bir kolum akan derenin içindeydi ve gömleğim kendi

kanımla ağırlaşıyordu. Soğuk su, sıcak kan. Bu zıtlıkta keyif verici bir şeyler vardı. Orada uzun bir süre yatmış gibi hissediyordum, oysa gerçekte Av'ı görmem sadece birkaç saniye sonra gerçekleşmişti. O günlerde isimleri bu değildi. O zamanlar kendilerine Işığın Hizmetkârları diyorlardı. Karşı kıyıda üç pelerinli atlı vardı; hepsi de birer tabanca ve gümüş başlı mızrak kuşanmışlardı. İçlerinden biri uzun bir yay ve bir sadak ışıltılı ok taşıyordu."

"Cidden, bunları kitap haline getirmelisin."

"Beni görmediler. Onlara seslenecek kadar gücüm olsaydı bile dörtnala giden atlarının gürültüsü arasında sesimi duyamazlardı. Kısa bir süre sonra onlar da gözden kayboldu. Bir müddet bilinçle bilinçsizlik arasında gidip gelerek orada öylece uzandım; garip bir biçimde kendimi hiç de endişeli hissetmiyordum. Orada ne kadar yattığımı bilmiyorum. Saniyeler günler gibiydi. Tepemdeki ay ışığı bir meleği andırıyordu ve takımyıldızları müşfik bir şekilde üzerime yağıyordu: *Kanatlıat, Büyük Ayı, Kuğu, Orion, Ülker.*

"Sürüne sürüne kampa geri döndüğümde yaramın kanaması durmuştu. Charles tüm bu süre boyunca uyumaya devam etmişti ve giderek hızlanan bir mide bulantısı bana onu uyandırmamamı söyledi. Aslında söylediği şey şuydu: Bu olan bitenleri ona anlatma. Ne diyecektim ki? Üç metre boyunda, yarı insan yarı kurt bir yaratık bir anda ortaya çıktı, beni ısırdı, sonra da üç atlı avcı tarafından kovalanarak ortadan kayboldu mu? Matarada biraz brendi kalmıştı; içkinin geri kalanını yaramın üzerine döktüm ve birkaç mendilin yardımıyla becerebildiğim en iyi şekilde pansuman yaptım. Ateşi besledim ve yanına oturarak gecenin geri kalanı boyunca gözcülük yaptım. Silahımız yoktu ama en azından yaratık geri döndüğü takdirde alarm verebilirdim." Artık Madeline'in yanında uzanıyor, sağ elimle bel omurlarına ustaca shiatsu yapıyordum. Benliğinin büyük bir kısmı masajın tadını çıkarıyordu, küçük bir kısmıysa profesyonel motorunu rölantide tutuyordu. Sadece göz ardı edilebilecek kadar küçük bir yanı, bu kurtadam öyküsünün bir tür akli bozukluk olabileceğinden endişeleniyordu.

"Doğal olarak uyuyakaldım," dedim. "Uyandığımda yaram tamamen kaybolmuştu, o nedenle gezintimizin sonraki dört günü boyunca en iyi

ihtimalle bir tür hayalin kurbanı olduğumu, en kötü ihtimalle de aklımı tamamen kaçırdığımı düşündüm. Ne zaman bu yaşananları birine anlatmayı düşünsem -ilk önce Charles'a, eve dönünce de Arabella'ya- içimde bir suçluluk dalgası kabarıyordu, ben de çenemi kapatıyordum." Belirli frekans değişikliklerine karşı duyarlı olan Madeline tırnağıyla aletime dokundu. "Arabella'dan bir sır saklamak başlı başına bir cefaydı elbette. Karımın gözleri eski bir aşinalık görmek için benimkilerle buluşuyor, fakat kabusumsu bir fark buluyordu."

"Hey," diye fısıldadı Madeline. "Bak burada ne buldum."

"Uyku problemi yaşıyor, coşku ve yeis hisleri arasında gidip geliyordum; anlaşılmaz bir biçimde iki veya üç kez ateşim çıktı. Saldırının üzerinden bir ay geçtikçe giderek artan vahşi bir şehvet duygusuyla mücadele etmek zorunda kaldım." Madeline arkasını döndü, kalçalarını ustaca hareket ettirdi ve bulduğu şeyi yavaş yavaş içine aldı. "Gündüzleri hayallerin pençesinde kıvranıyor, geceleriyse rüyaların insafına kalıyordum. Arabella… Sevgisini benimle paylaşmaktan başka ne yapabilirdi ki? Elinde olan tek şey buydu. Sevgisi, yanmış cilde vuran güneş ışığı misali bedenimi zonklatıyordu."

Madeline'in omuzlarının hareketine bakıp ne yapmaya çalıştığını anlayarak çevik bir hareketle yerdeki el çantasına uzandım. Kısa bir duraksama. Bir folyonun çıtırtısı. Tüm bunlar ellerinin ince kaslarından kollarına, oradan omzuna, sonra da bana geçti. Kalbim sırtında atıyordu. Maddy en doğru ânı bekliyordu. Bir fahişe olmak istemeyen yanını bastırmakta hâlâ ufak bir güçlük yaşadığını hissedebiliyordum.

"Arabella daha önce hiç gözüme o kadar çekici gözükmemişti," dedim, "yine de ne zaman ona yanaşsam bir şey beni durdurdu. İktidarsızlık değil. Geçirdiğim ereksiyonlarla mermeri bile delebilirdim. Daha çok bekleme zorunluluğu… bekleme…"

Madeline yavaşça arkasındaki aletime doğru uzandı, prezervatifi açtı ve olabilecek en az çirkinlikle yerine yerleştirdik. Mucize çantayı ikinci bir karıştırış, ortaya kayganlaştırıcıyı çıkardı. Madeline sıvıyı sol elinin baş ve işaret parmaklarına ölçülü bir savurganlıkla döktü. Sanki en ufak bir hareket

bile iç kanamaya neden olacakmışçasına, büyük bir dikkatle yataktan kalktım. Madeline dört ayak üzerinde bana doğru geriledi, yatağın kıyısında durdu, dizlerini birleştirdi ve doğal bir teslimiyetle kıçını havaya kaldırdı. Kayganlaştırıcıyı anüsüne sürmek için ikinci kez uzandı. ”Sonra ne oldu?” diye fısıldadı.

Arabella çıplak bir şekilde yatağın üzerinde geri geri kaçtı, yüzünde daha evvel hiç görmediğim bir ifade vardı. Charles’ın düğün hediyesi olarak verdiği yaldızlı boy aynasından yansımamı görüyordum; kurtadama dönüşmüş halimin fantastik, absürt, hayal gücünden yoksun gerçeğini.

Aletimi Madeline’in içine doğru iterken görüntü değişti ve Maddy’yi King’s Road’ta şımarıkça alışveriş yaparken gördüm. Boğazından hafif bir ses çıkardı, sahte bir memnuniyet. *Bizden geriye hiçbir şey kalmayacak.* “Hikâyenin bu kısmını anlatmam,” dedim.

Sadece hoşlanmadığım kadınlarla seks yapmamın en büyük nedenlerinden biri de bu.

7

Madeline saat üç civarında uyuyakalıp beni şafaktan önceki o birkaç saat boyunca, yüreğinizde pek çok büyük şeyin gerçekleştiği vakitlerde yalnız bıraktıktan sonra gece uzun sürdü. Bir müddet karanlıkta, banyonun zemininde uzandım. Sigara içtim. Odanın terasına, el değmemiş karın derin, gevrek ve düzgün olduğu çatıya çıkıp Clerkenwell Mahallesi'nin çatılarının ötesine baktım. Kar, şehirleri yeniden masumiyetlerine kavuşturur; insanların birbirleriyle anlaşmak için kullandıktan el kol hareketlerinin boşluk karşısındaki zaaflarını gözler önüne serer. Manzaranın bu tuhaf, sessiz güzelliğini paylaşmak için Maddy'yi uyandırmayı düşündüm ve bu dürtünün ânında abeslik fırınları tarafından yutulduğunu hissettim; yani bu tarz tüm dürtülerimin, yanlarına müteveffa eğlence duygumu da alarak gitmesi gereken yer tarafından… Bir süre sonra yalnızlığınızla başa çıkabilmek için yapabildiğiniz tek şey ona gülüp geçmek oluyor. Mini bardaki tüm alkolleri, her birinin farklı kişiliğine hürmet göstererek, tek tek tükettim. Sonra da televizyon seyrettim.

Hikâyenin bu kısmını anlatmam.

Anlatmadım da. Henüz.

Yol tuzlama araçları, karanlığın içinde İngilizlere has, neşeli bir kifayetsizlikle çalışmaya başladılar; ama Zetter'in mutfağı işe koyulduğunda kar tekrardan yoğun bir şekilde yağmaya başladı. Londralılar uyanacak, dışarı bakacak ve minnettar olacaklardı: İşe gitmeyeceğim. Tanrı 'ya şükür. İşe gitmeyeyim de ne olursa, ama ne olursa olsun. Gündoğumu, eski usûl bir fotoğrafın yavaş yavaş banyo edilmesi gibi geldi. Madeline her zamanki gibi aniden, şaşırtıcı bir enerjiyle uyandı ve ayak bileklerini kıvırarak cinsel tehlikenin geçtiğine dair bir işaret beklediğini belli etti. "Neden gidip bir duş almıyorsun," dedim, "ben de bize kahvaltı getirmelerini söyleyeyim." Bu yüzden on beş dakika sonra (Maddy yıkanmaya henüz yeni başlamışken) kapı çaldığında, gelenin oda servisi olduğunu zannettim.

“Selam,” dedi Ellis gülümseyerek, kapıyı açtığımda. “Oda servisi değilim.”

Kapıyı yüzüne çarpmamın ya da üzerine atılmamın an meselesi olduğunu biliyordu, bu yüzden çabucak ellerini havaya kaldırdı ve, “Silahsızım. Sadece konuşmak için geldim,” dedi. Kaliforniya aksanına sahip, yumuşak bir sesi vardı. O ve Grainer bundan üç yıl önce, İtalya’nın Dolomiti beldesindeki dondurucu bir gecede beni neredeyse avlayıp öldürüyorlardı. Hiç değişmemişti: beline kadar uzanan beyaz saçlarını ikiye bölen balmumu gibi bir surat, elmacık kemiklerinden çenesine dek uzanan büyük ve içbükey çukurlar. İlk görüşte bir albino olduğunu zannedersiniz; fakat koyu mavi, garip bir özgüvenle dolu gözleri sizi bu düşüncenizden vazgeçirir. Eğer ortalama boya sahip olsaydı garip bir çarpıcılığa sahip bir adam olurdu. Ama 1,90 olduğundan bilimkurgu romanlarının alanına giriyordu. Sanki hayata fidan gibi bir genç kız, San Franciscolu bir hippi olarak başlamış da genleri ona şeytanca bir oyun oynamış gibi hissetmeden edemiyordunuz. Üzerinde siyah bir deri pantolon ve solmuş bir Levis ceket vardı.

“İçeri girebilir miyim?”

“Hayır, giremezsin.”

Gözlerini devirdi ve, “Ah, hadi ama Jake, bu—” diye söze başladı. Derken bacaklarımın arasına süratle, isabetli bir tekme attı.

Eskiden dövüş konusunda oldukça yetenekliydim. Tehlikeli biriydim. Karate, kung-fu, jujitsu ve bir Yale anahtarıyla bir insanı nasıl öldürebileceğimi biliyordum. Ama eliniz buna yatkın olmalı ve ben yıllardır insan formumdayken birine vurmamıştım. Bir erkeğin yapacağı şeyi yaptım; ani bir beyaz ışık patlaması eşliğinde içime hızlı bir nefes çektim, takımlarımı avuçladım ve önce dizlerimin, sonra da yan tarafımın üzerine devrildim. Soluğumu asla veremeyeceğimi biliyordum. Ellis nemli motosikletçi botları ve mantarsı bir ayak kokusu eşliğinde üzerimden geçip kapıyı kapadı. Madeline sonuna kadar açılmış duşun altında hapşırdı. Ellis ona aldırış etmeden yatağın kenarına oturdu.

“Jake,” dedi. “Bir şeyi bilmeni istiyoruz. Sana-ne söyleyeceğimi biliyor musun?”

Bilmiyordum, cevap vermem söz konusu değildi. Dertop olmuş bir şekilde yerde uzanıp yumurtalıklarımı avuç-lamam ve soluk soluğa nefes almam dışında hiçbir şey söz konusu değildi.

“Söyleyeceğim şey şu: Sen sonuncusun. Bütün kaynaklarımızı sana adadık. Başka hiç kimse kalmadı. Hepsi senin için.”

Gözlerimi yumdum. Yardımı olmadı. Onları tekrar açtım. Tek yapmak istediğim nefesimi koyvermekti ama akciğerlerim tıkanmıştı. Ellis dizleri iki yana açık, dirsekleri üzerlerine dayalı bir şekilde oturuyordu. Arkasındaki pencereler solgun bulutlar ve kül yağmuru gibi görünen karla doluydu. Tarih, kar yağışına yeni çağrışım seçenekleri katmıştı: konfeti yağmuru, Nazilerin yakma fırınları, Dünya Kupası finalleri, 11 Eylül saldırısı.

“Biliyor muydun?” diye sordu.

Başımı çok yavaş bir şekilde iki yana salladım. Hayır. Bildiğimi söyleseydim DOKET’in bilgi sızdırdığını hemen hemen itiraf etmiş ve kanıtlamış olacağım açıktı. Önemsemez bir tavırla omuzlarını silkti, başını eğdi ve tansiyonunu düşürmek istermişçesine boynunu çevirdi. Birkaç derin nefes aldı, omuzlarını gevşetti, ardından doğrulup bana baktı. “Sana pis pis bakan bir kötü adam olmam gerek,” dedi. “Evrenin beni buna zorladığını hissedebiliyorum. Şu anda, bu odada ayağa kalkıp üzerine işemem ya da onun gibi bir şey yapmam gerek, biliyorsun.” Parmakları uzun ve eklemliydi; hünerli bir solo gitaristte göreceğiniz türden bir çevikliğe sahiptiler. “Endişelenme,” dedi. “Öyle bir şey yapmayacağım. Sadece seni şeyden önce… biliyorsun, her şey sona ermeden evvel görmek istediğimi hissettim. Son ‘Oley!’den önce.” Kar yağışına baktı ve, “Tanrım, şu *havaya* bir bak,” dedi. Birkaç saniye boyunca ikimiz de döne döne yağan kar tanelerini sessizce izledik. Sonra yeniden bana döndü. “Dürüst olmam gerekirse,” dedi, “tüm bu olup bitenler beni çelişkili hislere sürüklüyor. Artık her şey çelişkili, değil mi? Gri bölgeler. Ahlak, tahminlere indirgendi. Her şey göz önüne alındığında herkes aşağı yukarı iyi

bir insandır; senin de bunu bildiğini biliyorum Jake. Mesela şu herif… Neydi adı? Fritzl. Yıllardır bodrumunda kızının ırzına geçiyor. O herif bizim umurumuzda değil, cidden. Psikolojik nedenleri olacağını biliyoruz, *haklı* sebepleri olacağını biliyoruz. Bu bir bunalım. İyiliğin ve kötülüğün ötesinde bir şey."

Madeline duşun ayarını 'masaj'a getirdi ve ufak bir çığlık attı. O anda Ellis'in bir tür uyuşturucunun etkisi altında olduğunu fark ettim. Yüzü ter içindeydi.

"Seni şans eseri bulduk, biliyor musun?" dedi. "Fransız bir ajanımız bir şüpheliyi takip ediyordu, sonradan o şüphelinin de seni takip ettiği ortaya çıktı. Hâlâ Paris'te olduğunu sanıyorduk."

Tuttuğum nefesimin arasından hızlıca, "Ajanınız neden beni öldürmedi?" diye sordum.

"Hadi ama Jake. Sen tamamen Grainer'a aitsin. Bunu biliyorsun. Bütün Av bunu biliyor, hatta bütün DOKET. Beş kutsal kuraldan biri gibi bir şey bu."

Duyduğum acı çeşitleniyordu: kamımda bıçak gibi bir sızı, başımda kızıl bir ağrı, kalın bağırsaklarımda sinsi ve kesici bir şey, midemde kusma isteği. Dirseklerimin üzerinde doğrulup küçük bir geğirti koyverdim ve kendimi küçük bir mucize gerçekleştirmiş gibi hissettim.

"Sana yalan söylemeyeceğim," dedi Ellis, "öldüğünü görmek beni üzecek. Sonları sevmem, özellikle de bu boyutta olanları. Bir çağın sona ermesini." Madeline'in çoraplarından biri elinin yakınlarındaydı. Kuşkonmaza benzeyen, berbat derecede beyaz parmaklarıyla onu boş boş yokladı; dün gece neler yaptığıma ilk defa kafa yoruyormuş gibi bir hali vardı. Onun için bunun bir önemi yoktu. Harley'nin onu nasıl tarif ettiğini hatırladım: "Aşırı derecede dalgındır, senin gözüne önemsiz gibi görünecek şeylerle ilgili esrarengiz planlar yapar durur. Sürekli olarak onun yarı deli olduğunu kendine hatırlatman gerekir." "Tüm bunların beklenmedik bir şekilde sonuçlanma ihtimali var," diye devam etti Ellis, çorapla oynamayı bırakarak. "Grainer seninle yüz yüze gelir, seni öldürmenin amacını ve kişiliğini yok edeceğini fark eder ve yaşamana izin

verir. Bu konuyu onunla tartıştım. O kadar da çabuk bir şekilde reddetmedi.”

O konuşurken ben de alternatif pozisyon çeşitlerini keşfediyordum, derken dün gece Madeline’in anal sekse başlamadan önce takındığı duruşun aynısını sergiledim (bir kez daha söylüyorum; Tanrı öldü, ironi hâlâ neşeli bir biçimde yaşamaya devam ediyor). Az da olsa neşelendim. “Ama reddetti,” dedim, helyum gazı solumuş gibi incecik bir sesle.

“Reddetti. Düşündü, kafasında tarttı ve reddetti. Aile onuru her şeye üstün gelir.”

Aile onuru. Kırk yıl önce Grainer’ın babasını öldürüp yemiştim. Grainer o zaman on yaşındaydı. Zaten her zaman birilerinin babası, annesi, karısı ve oğlu vardır. İnsanları öldürüp yemenin sorunu da budur işte. Sorunlarından biri.

“Çok yazık,” dedim alaycı bir şekilde. Ellis gülmedi. (“O gülmez,” demişti Harley bana. “Anlamadığı için değil. Komik şeyler artık onu güldürmüyor. O tür şeyleri geride bırakalı çok olmuş.”)

“Bence de,” dedi Ellis. “Çok *ama* çok yazık. Fakat ne yazık ki buna karar verecek kişi ben değilim.”

Muazzam bir gecikmişlikle onun burada ne aradığını merak ettim; beynime gümüş bir kurşun sıkmayacağı veya kafamı kesmeyeceği açıktı. Bu soru beni endişelendirdi. Diğer yanımı, sonunda soluğunu az da olsa dışarı verebilmeyi başardığı halde neşeyle dolmayan tarafımı.

Biri kapıyı çaldı. “Kahvaltın olmalı,” dedi Ellis. “Seni onunla baş başa bırakayım.” Ayağa kalktı, tekrar üstümden geçti ve kapıyı açtı. “İçeri bırakın lütfen,” dediğini duydum. Sonra da gitti.

Zetter’in özel üniformasını giyen, jöleli saçlı, genç bir adam elinde Madeline’in İngiliz kahvaltısıyla dolu bir tepsi taşıyarak içeri girdi.

“Kramp,” dedim nefes nefese. “Ben iyiyim. Yatağın üstüne bırak gitsin.”

8

Harley'yi aradığımda telefonu kapalıydı, bu da ya DOKET'in ofislerinde olduğu ya da nalları diktiği anlamına geliyordu. Hâlâ kendimi onun peşinde olmadıklarına ikna edememiştim. Madeline kendisine ayda yalnızca bir kez mükellef bir kahvaltı yapma izni verdiği için büyük bir açgözlülükle yemeğini yerken ben de bu sürenin büyük bir kısmını yumurtalıklarıma masaj yaparak geçirdim. O gittikten bir saat sonra Ellis'in ziyaretinin tek amacının beni nasıl bulduklarına dair anlattıkları hikâyeyi pekiştirmek olduğu sonucuna vardım. Adamın dolambaçlı, yüzeysel ve muhtemelen bir tür uyuşturucunun tesiri altındaki düşünce yapısı onu çözmeyi zorlaştırıyordu fakat, *Setti şans eseri bulduk, biliyor musun?* lafım kendiliğinden etmesinin altında mutlaka bir bit yeniği olmalıydı. Bunun nedeni yalnızca Harley'nin benim için çalıştığını bilmiyor oldukları yanılsamasını korumak istemeleri olabilirdi. Bu da bildiklerini gösteriyordu.

Öğleden sonraki miskinlik vaktini alnımda soğuk bir bezle, yumurtalıklarımın yavaşça sükûnete bürünüşünü takip ederek ve haberlerin uyku getirici, beyaz gürültüsünü dinlemek için plazma ekranda CNN'i izleyerek geçirdim. Haberlere karşı bağışıklığım var. Haberler, flaş haberler, saat başı haberler, son dakika haberleri. Yeterince uzun yaşadığınız takdirde hiçbir haber *yeni* değildir. 'Haberler' demek 'yeni gelişmeler' demektir. İlk başta bunu benimsersiniz. Ta ki bir asır yaşayıp da aslında *yeni* diye bir şey olmadığını, her şeyin o döneme ait farklı detaylarla kendilerini tekrar eden derin yapılardan ve döngülerden ibaret olduğunu keşfedene dek… Bu konuda Yeats'e ve girdaplarına katılıyorum.[xiii] Haber programcıları bile yeni haber diye bir şeyin gerçekte varolmadığını biliyor ve içlerindeki önemli farklılıkları aktarma işini giderek uzatıyorlar. Haber muhabirlerinin izleyicilerden gelen e-postaları okuduğu Söz Sizde programıysa en son saçmalıkları: "Ve Birkenhead'ten Steve şöyle yazmış: 'Göç yasamız dünya çapında bir alay konusu. Şu *Dünyayı Besle* zihniyeti iyice çığırından

çıktı…’” Bir zamanlar bunun gibi bir şey yüzünden, yani demokratik batıklar her günlük tutan aptalın bir eleştirmen ve her kuduruk faşistin bir siyaset uzmanı olabileceğini düşünerek cidden heyecanlandığı için canımın sıkıldığını veya en azından eğlendiğimi hatırlayabiliyorum. Ama artık sessiz bir tecrit duygusu haricinde hiçbir şey hissetmiyorum. Aslına bakarsanız haber programları daha şimdiden kıyamet sonrası bir laf kalabalığı gibi geliyor bana. Sanki (dışarısı kum tepeleri ve otomobil büyüklüğündeki haşerelerle doluyken) milyarca boş evden birinde oturuyor, eskiden önem arz eden şeylere dair bir video kaydı izliyor ve nasıl olup da birilerinin bunları ciddiye aldığını merak ediyor gibiyim.

“Bugün biri beni ziyarete geldi,” dedim Harley’ye akşam sekizden sonra, nihayet Zetter’in barındaki telefondan ona ulaşabildiğimde. “Ellis sabahleyin buradaydı.”

“Duydum,” dedi. “Şaşırmadım. Av, burnunun sürtülmesi gerektiği konusunda hemfikir.”

“Beni endişelendiren bu değil. Bu ziyaret resmi bir ‘bak seni nasıl bulduk’ senaryosunu iletmek için sahnelendi. Bu da beni o şekilde bulmadıkları anlamına geliyor.”

“Jake, hayır. Paranoyaklaşıyorsun. O Fransız herifle bizzat konuştum.”

“Ne?”

“Magnum’lu salak. Cloquet. Sorgulamak için onu merkeze getirdiler. Sorgu esnasında oradaydım. Seni takip eden kişi oydu. Paris’ten beri bir haftadır peşindeymiş.”

Viskimden bir yudum aldım. Hafif bir ışıkla aydınlatılmış olan bara koyu tonlar ve yumuşak döşemeler hâkimdi; dikkatle dizayn edilmiş bir hak edilmiş müsamaha atmosferi. Karşımdaki yüksek taburede bacak bacak üstüne atarak oturan kaprisli esmerin uzun, beyaz baldırları dikkatimi bir anlığına dağıttı. Bir pipet vasıtasıyla kokteylini dalgın dalgın karıştırıyordu. Eğer bir filmde olsaydık yanma gider ve bezgin bir ihtişamla bir sohbet başlatırdım. Bardaki yalnız bir kadın sadece filmlerde gerçekten de bardaki yalnız bir kadındır. Bu fikir, bıkıp usandığım düşünce karmaşama eklendi. Artık her Hollywood filmi, batılıların tükenmişliğinin bir kanıtı. Bir

keresinde ölümümü boş bir arazinin ortasındaki bir menhir olarak hayal etmiştim. Sadece ona doğru yürürsünüz. O kadar basit. Kollarınızı soğuk taşın etrafına sarmanın verdiği huzur. Nihai huzur.

“Niçin?” diye sordum.

Harley’nin malakit Zippo’sunu çaktığını ve sigarasını tutuşturmak için aldığı ilk nefesi işittim. “Açıklığa kavuşturamadığımız nokta da bu,” dedi. “Kurtadamlara karşı garezi olan serbest bir ajan olduğunu iddia ediyor, ama son bir yıldır Jacqueline Delon’la kırıştırdığım biliyoruz, bu yüzden o kadar basit olamaz. Herifin belayı üzerine çekme konusunda üstüne yok. Bizim çocuklar onu yakaladığında kafası bayağı güzelmiş. Farrell bana üzerinde bir atı bile uçuracak kadar kokain bulduklarını söyledi. Tahminimce, uyuşturucunun etkisi altında olmadığı zamanlarda bile psikozun sınırındadır. Her halükarda Madam Delon bir kurtadamın vurulmasını emredecek son insan. Seni çok sever.” Ne dediğinin farkına sonradan vararak kendini durdurdu. “Özür, özür, özür. Yanlış kelime seçimi.”

“Boş ver,” dedim. Viskimi kokladım. Oban olması gerekiyordu ama tadı bir farklıydı. “Peki ya onu takip eden DOKET ajanı? Onunla da konuştun mu?”

“Broussard,” dedi Harley. “O Fransa’ya döndü. Onunla konuşmadım, fakat Farrell konuşmuş. Hikâye doğrulandı: Cloquet’yi izliyormuş, yetki sınırlarının dışına çıkmış, onun da seni takip ettiğini fark etmiş ve süklüm püklüm bizi aramış. Jake, cidden, endişelenmeyi bırak. Ben iyiyim. İyiyiz. Kimse bilmiyor.”

Ellis’in bir dinleme cihazı yerleştirmiş olma ihtimalini göz önüne alarak Harley’yi aramak için odamı terk etmiştim; gerçi iki saat boyunca aramama rağmen öyle bir şey bulamamıştım. Belki *sahiden de* paranoyaklaşıyordum. Her halükarda kendimi yorgun hissediyordum. Aniden bir kez daha eğerlerin ve *öyle*yselerin, geçersiz bir para birimiyle dolu heybelerin ağırlığı altında ezildim. Mideme indirdiğim tüm o et ve kan, burnumu daldırdığım sakatat, didik didik ettiğim bağırsaklar

boğazımdan geçtiğinde içimden pis bir koku yükselir. Harley'nin zindeliği bana tüm bu olup bitenleri aynı şekilde düşünmediğimizi hatırlattı.

"Pekâlâ, dinle," dedi sanki ne düşündüğümü hissetmişçesine. "Senin işini halletmemiz gerek. Elverişli bir çıkış yolu bulmam bir hafta ya da on günümü alır. Bu berbat, biliyorum ama hal böyleyken her şeyi dört kez kontrol etmek zorundayım. Sanırım—"

"Harley, kes şunu."

"Bu tartışmayı sürdürmeyeceğim Jake."

"ikimizin de işlerin bu raddeye geleceğini bilmesine rağmen işlerin bu raddeye gelmesi komik, değil mi?"

"Lütfen yapma."

İnsan zamanla zor işleri sessizliğin sırtına yıkmayı öğreniyor. İkimizin de tek kelime etmediği üç, dört, beş saniye boyunca sohbetimiz pek çok farklı yöne gidebilirdi. Tıpkı hızlandırılmış çekim sırasında açmasıyla ölmesi bir olan çiçekler gibi. Sessizlik, sona erdiğinde tüm taşları yerine oturtmuş ve rol yapma lisanslarımızı çelişkili bir biçimde yenilemişti.

"Siktir gir Jake," dedi Harley. "Şöyle yapacağız. Öyle ya da böyle bu işten yakayı sıyırmanı sağlayacak bir yol bulacağım. Eğer zamanı geldiğinde hâlâ bu saçma sapan intihar melodramına devam etmek istersen kendini bundan mahrum bırakman gerekmeyecek. Ama kaçış yolun da elinde olacak. *Elinde* olacak."

Acıma ve öfke duygularım pıhtılaşıp bana onunla tartışmam için gerekli olan enerji zerresini verdi. Pekâlâ, öyle olsundu. Bunu kendisi için istiyordu. Ben ikinci plandaydım. Çünkü onu dönüştürdüğüm şey buydu; bir kurtadamın hayatta kalmasını *raison d'etre*[xiv] edinmiş bir insan.

"Tamam," dedim.

"Ben de aynen öyle düşünmüştüm."

"Tamam dedim."

"Eh, hele şükür. Sahi, neden burnunu çekip duruyorsun sen?"

"Oban siparişi vermiştim. Sanırım bana Laphroaig vermişler."

“Sen ve çektiğin çileler Jake. Sana bir madalya vermeliler.”

Acil konuları tartıştık. Zetter Oteli doğal olarak gözetim altındaydı. DOKET içeriye bir ajan sokmaya çalışmıştı fakat bugün uluslararası bir eczacılık konferansı başladığından bütün odalar doluydu. Önümüzdeki kırk sekiz saat boyunca da öyle olacaktı. Otel müdürü beni tanıyordu ve ufak müdahalelerde bulunacağına güvenebilirdim, ama otel personellerinin rüşvete yatkınlığı olurdu. Hareketlerimin gözlendiğini varsaydık.

“Bu da işimize gelir,” dedi Harley.

“Çünkü?”

“Çünkü yarın şehir dışına çıkacak ve seni takip edenleri de peşinden sürükleyeceksin. Tüm teşkilat Londra’yı izlerken bu işten kurtulmanı sağlayacak bir şeyler ayarlayamam. Yetenekli olabilirim, ama *Tanrı* değilim. Dikkatlerini başka bir yöne çekmemiz gerekiyor.”

Bu işler böyle yürür işte; gözünüzü açar, bekler, taşlardan birinin yerine oturduğunu hisseder ve estetik kaçınılmazlığın keyfini tadarsınız. “Tamam,” dedim.

“Ne yani, öfkeden kudurup itiraz etmeyecek misin?” “Halletmem gereken bir şey var. Sessiz ve sakin bir yere ihtiyacım olacak. Nereye gittiğimin senin için bir önemi var mı?”

“Halletmen gereken nedir?”

Hikâyenin bu kısmını anlatmam. Gözlerimin içine baktı ve, Şensin, dedi. *Şensin.*

“Ortadan kaldırmam gereken bir yanlış anlaşılma var,” dedim. “Cornwall’a gitmem sana ihtiyaç duyduğun hareket alanını sağlar mı?”

“Ben de Cornwall’u düşünmüştüm.”

“Telefonlarımızı bir kez daha değiştirmemiz gerekecek.” “Buna zamanımız yok. Şansımıza güvenmemiz lazım.” ”Trenlerin çalışıp çalışmadığını bile bilmiyorum.”

“Her saat başı Paddington veya Waterloo’dan bir tren kalkıyor. Alamo Kiralık Araç Şirketi’nin St. Ives’taki ofisinde senin adına bir 4x4 ayırttım. Tom Cariyle kimliğini kullan. Bilmen gereken bir şey daha var.”

“Ne?”

“Üç ay önce birileri Mübarek’in Kahire’deki mekânlarından birine saldırmış. Nöbetçiler hızla nüfuz eden yatıştırıcılarla etkisiz hale getirilmiş. Kapı zorlanmamış, içeriden birinin marifeti.”

Hüsnü Mübarek. Mısırlı bir antika kaçakçısı. Orta Doğu pazarındaki malların yarısı eninde sonunda onun elinden geçer.

“Asıl mühim olan nokta ise,” diye devam etti Harley, “her şeyi yerli yerinde bırakmaları. Daha önce Bağdat’taki Irak Müzesi’nde bulunan değersiz ve küçük bir kutu hariç. Mübarek epey endişeli. Kutunun içinde değerli hiçbir şey olmadığı gerçeğini kabullenemiyor.”

“Peki kutuda ne varmış?”

“Quinn’in kitabı.”

Bir müddet sessizliğe gömüldüm. İkinci kez kasvetli bir acıma ve öfke dalgasına maruz kaldım. Harley’nin ne kadar ileri gitmeyi göze aldığını görmek acı vericiydi. “Haris,” dedim kibarca. “Lütfen saçmalama.”

Quinn’in kitabı —eğer böyle bir şey gerçekten de varsa- on dokuzuncu yüzyılda yaşamış Alexander Quinn adlı bir arkeoloğun günlüğüydü. Bu adam sözde 1863 yılında Mezopotamya’da kurtadamların otantik kökenleriyle ilgili bir efsaneye rastlamış ve bunu günlüğüne yazmıştı. Buradaki anahtar kelime ‘sözde’ rastlamış olması. Çölden ne Quinn ne de kitabı çıkabilmiş. Yüz yıl kadar önce bu belgeyi bulmaya çalışmak benim için aptalca bir saplantı haline gelmişti. Bugün içinse Noel Baha’dan ya da Diş Perisi’nden bahsetmekten farkı yoktu.

“Sadece anlatıyorum,” dedi Harley. “Bu da bir ihtimal. O kitabı arayan tek kişi sen değilsin.”

“Ben onu *aramıyorum.* Yıllardır da aramadım. Artık bu tür şeyleri önemsemiyorum.”

“Doğru. Tüm bunların nasıl başladığını bilmek istemiyorsun. Tüm bunların ne anlama geldiğini de öyle…”

“Ne anlama geldiğini zaten biliyorum.”

“Neymiş peki?”

“Hiçbir şey.”

Yine sessizlik. Gerçeğin giderek artan ısrarı ve Harley'nin onu görmezden gelmek için gösterdiği somut çaba. Şu andan sona değin bu böyle olacaktı; nihayete ulaştığımız inkâr edilemeyecek derecede aşikâr olana kadar gözlerini yumacak, kulaklarını tıkayacak ve çenesini kapatacaktı. Peki ya sonra? Bana *hoşçakal* haricinde ne söyleyebilir? Ya da ben üzgünüm dışında ne diyebilirim ona? Hüzün duygusu, bir kas gevşetici gibi içime işledi. Bunun gibi pek çok an, artık daha fazla an istemediğime ikna ediyor beni.

"Cornwall'a vardığında beni ara," dedi, sonra da telefonu kapattı.

9

Zennor Köyü'nün üç kilometre ötesinde, Gurnard'ın Başı olarak bilinen dağlık burunun güneyinde, bir dizi dar koydan ve sivri uçlu körfezden oluşan Cornish Sahili bir akordeon gibi uzanır. Kumsalları -onlara *kumsal* demek abartı sayılır- çakıllı ve kayalıktır; güneşli bir günde bile hem hakiki hem de mecazi anlamda soğuk olurlar. Oniksi andıran siyah suları sizi boğmaktan tatlı bir keyif alır. Yarı otizmden veya huzursuz şiddetten muzdarip olan yerel gençler buraya gelir, alkol alır, sigara içer, ateş yakar ve arzudan uyuşmuş bir şekilde zina hesapları yapar. Kayalar her iki yandan, yukarıya doğru dik bir biçimde uzanır.

'Çamlar' bu koylardan birine yukarıdan bakan, uzun bir evdir; adını arkasındaki tepede bulunan kozalaklı ormandan alır. Derin bir vadinin denize bakan tarafında yer alır. Oraya ulaşmak için her iki yöne doğru 15 kilometre uzanan ve kıyı kasabalarını birbirine bağlayan bir tali yolun aşağısındaki toprak patikayı (ÇIKMAZ YOL) kullanmanız gerekir. Eskiden büyükbaş hayvan çiftliği, şimdiyse bir binicilik merkezi olan bu yer iç kısımlara doğru iki kilometre kadar uzanır ve hem görüş hem de işitme mesafesine en yakın olan yerel ev ormanın öteki yakasında, patikanın yoldan ayrıldığı yerde bulunur.

Buraya neden geldiğim düşünüldüğünde bu yerin özel bir anlamı olması gerektiğini düşünebilirsiniz, ama yok. Burada doğmadım. Burada bir kurtadama dönüşmedim. Burada birini öldürmedim. Hem de kurbanım avazı çıktığı kadar bağıracak olsa bile örümcekler ve fareler haricinde hiç kimse tarafından duyulmayacak olmasına rağmen… Yıllar boyunca pek çok değerli eşyam oldu (bu yüzyılın yarısında nakde çevrildiler) ama hiçbirini buraya saklamadım. Ne tavan arasında bir Holbein gizli ne de merdivenlerin altında bir Rodin. Burayı satın almamın sebebi güneybatı bölgesinde hiçbir yere sahip olmamam ve şeytanca kıvrılan körfezlerinin Harley'nin denizden kaçış planları için ideal olması. Tüm bunlara rağmen, yirmi yıl içerisinde burayı ya üç ya da dört kez kullanmışımdır.

Ama işte buradayım. Mailer, yazarlığı tekinsiz bir sanat olarak tanımlamasıyla ünlüdür. Haklıydı. Yazı yazarken pek çok ön lop gevezeliği, pek çok kalem sivriltme, parmak çıtlatma, taslak hazırlama ve çene çalma olur ama büyük kararlar daima kilitli bilinçaltında verilir. Sadece yazmakla ilgili olanlar değil, ama aynı zamanda yazma *koşullarıyla* ilgili kararlar da öyle. Daha önce hiç anlatmadığım bir hikâyeyi yazmayı kafama koyuyorum ve bakın! İşte buradayım, bana hiçbir şey ifade etmeyen bir evde oturuyorum ve bundan daha uygun bir yer olmadığından adım gibi eminim. Söz konusu mütevazı otobiyografi yazarları bile olsa, bu sanat esrarengiz gereksinimlere ihtiyaç duyar. Yüksek tavanlı ve büyük ölçüde boş olan nemli odalar. Tıpkı bunlar gibi, bir-birleriyle uyumsuz ve ikinci el mobilyalar: krem renkli, 70'lerden kalma vinil bir kanepe; laminant kaplı bir yemek masası; muhtemelen cinsel bir hışımla şiltesinin içine bir şey gömülmüş, bel veren bir yatak. Her şey ısırılmış, kemirilmiş, sıkılmış, sömürülmüş ve örümcek ağı tutmuş. Geçen gece otoriteme boyun eğen üç tilki kilerden çıkıp zemine, yakınıma bir yere oturdu. (Köpekgiller. Bu familyaya dahil olan her şey irademe yenik düşer. Manhattan'da itlerinin üzerindeki cazibem yüzünden benimle anında evlenebilecek güzel kadınlar var. Vay canına, normalde erkeklerden *nefret* eder. Onun daha önce böyle davrandığı hiç görmemiştim. Bu yakınlarda mı yaşıyorsunuz?) Merkezi ısıtma çalışıyor, ama ilk gecemin ardından Zennor'a gidip ateş yakmak için odun aldım. Merkezimi salona kurdum. Camel, viski ve mini marketlerde bulunan belli başlı ürünleri stokladım. İçeride ne televizyon ne internet ne radyo ne de kitap var. Oyalanmaya yardım edecek hiçbir şey bulunmuyor. Ama görünen o ki oyalanma, yardım almadan da gayet başarılı; bu, yazmak için geldiğim şeyi yazmamayı başardığım üçüncü gece. Saatlerimi alevleri seyrederek, denize bakarak ya da yalnızca viskiden uyuşmuş, tilkilerin sessiz arkadaşlığıyla ısınmış bir şekilde uzanarak geçiriyorum.

Peşimdekiler planladığımız gibi beni takip etmişti. Paddington'a giderken birkaç göstermelik ayak oyunu yaptıysam da Penzance trenine bindiğimde en az üç DOKET ajanının hâlâ beni takip ettiğinden emin

oldum. Eğer kendilerini bekleyen araçlar olmasaydı St. Ives’e vardığımızda beni kaybedebilirlerdi; fakat karanlık, gece yansı çöktüğünde beni yeniden bulduklarını söyledi. Bu gösterinin onlar için pek de rahat geçtiğini söyleyemeyeceğim. Dünya üzerinde yaşayan son kurtadamı takip ediyorsunuz ama vaktinizin çoğunu termosunuzu, kar yanıklarınızı, donmuş kıçınızı ve karları terk edip yeniden minibüse dönmenin vereceği mutluluğu düşünerek geçiriyorsunuz. Onları içeri davet etmeyi düşündüm, sonra da bundan vazgeçtim. Sadece daha çok oyalanmama neden olurlardı. Telefon görüşmeleri ikinci gün bir kertik attı; sanrım Ellis geldi. İçimden bir ses Grainer’ın uzak durduğunu, gerilimi dağıtmak istemediğini söylüyor. *Leydi Chatterley’nin Aşığı* adlı filmin sonundaki Connie ve Mellors gibiyiz; birbirimizden ayrı ve nezih. Yaklaşan son için kendimizi mutlu bir şekilde arıtıyoruz.

Pekâlâ. Gece yaklaşıyor. Tilkiler avlanmak için dışarıya çıktı. Şöminede ateş, bardağımdaysa Glenlivet var.

Ama düşüncelerimi toplamak için bir sigara yakmalıyım elbette.

Sanki yeterince toplu değillermiş gibi. Sanki yüz altmış yedi yıldır müstehcen bakışlı bir güruh halinde toplanmamışlar gibi.

10

Yeni ay, hilal, ilk dördün, kambur ay, dolunay, solan kambur, son dördün, balzamik ay, yeni ay. 1842 yazında ayın evrelerinin isimlerini bilmiyordum. Ayın tam bir dönüşünün *kameri ay* olduğunu, dolunayın yalnızca bir gece sürdüğünü (iki veya üç gün gibi gözükmesine rağmen) veya 'her mavi ayda bir' deyiminin tek bir takvim ayında iki kez görünen dolunaydan (her 2,7 yılda bir gerçekleşen bir doğa olayından) türetildiğini bilmiyordum. Bununla birlikte boşa giden Klasik Dönem eğitimim sayesinde Yunanlıların aya Selene (daha sonralarıysa Artemis ve Hekate) dediklerini, güneş Tanrı'sı Helios'un kız kardeşi olduğunu, yakışıklı çoban Endymion'a âşık olduğunu, ondan elli kız doğurduğunu, sevgilisinin öleceğini düşünmeye katlanamadığını ve bu yüzden onu sonsuz bir uykuya yatırdığını biliyordum. Oxfordshire'lı bir centilmen olduğumdan kırsal alanlarla ilgili bilgilerimi kiracılarıma borçluyum. Eğer hilalin uçları yukarıya doğru hafifçe sivrilmişse o ay havanın iyi geçeceği, dış hatları net bir biçimde seçilebildiği takdirde de yağmur yağacağı konusunda beni temin etmişlerdi. Ergenliğimin son zamanlarında karşılıklı olarak üç ya da dört kez oral seks yaptığım karamsar bir bulaşıkçı kız, yeni ayın önünde eğilip cebinizdeki bozuklukları tersyüz ettiğiniz vakit, bir ay içerisinde paranızın ikiye katlanacağına inanırdı. Ay hakkında bildiklerim arasında işime yarayan tek şey Latince ismi oldu, yani *luna.* Ki, bu da bize *lunatic*, yani çılgın kelimesini verir. İşime yaramasının sebebiyse 1842 yılının ağustos ayında benim de bir çılgına dönüşmem.

"Seninle olmak, seni görmek, seni hissetmek ama senin tarafından fark edilmemek ölümden farksız," dedi Arabella, tarafsız denilebilecek bir sesle. "Buna katlanamıyorum." Herne Evi'nin çalışma odasındaydık; ben alçak bir sandalyede oturuyordum, o da sönük vaziyetteki şöminenin yanında dikiliyordu. Odanın Fransız model kapalı pencereleri taşlık bir terasa ve çiçek tarhlarıyla dolu bir çimenliğe bakıyordu. Yaz renkleri, gidip

gelen günışığının etkisiyle bir sersemletici bir canlandırıcı görünüyordu. “Ama yine de katlanıyorum,” dedi. Gözlerimi solmuş Bengal halısına dikmiştim. Dedem Çinlilere Hint afyonu satarak bir servet elde etmişti. ”İşler bu raddeye mi geldi yani?” diye sordu. “Katlanamadığımız şeylere katlanmaya? Melodram yazarı dersini öğretti, tutkunun retoriği ağzının payını aldı, öyle mi? Sanırım ‘katlanılmaz’ kelimesinin tanımı bir yalandan ibaret. Onu telaffuz eder etmez kendini öldürmediğin müddetçe tabii.”

Snowdonia’dan döndüğümden beri Arabella pek çok evreden geçmişti. İlki masumca bir endişeydi. İki kez ateşim çıkmış ve vücuduma kramplar girmiş, doktor çağrılmış, fakat her iki seferde de semptomlar yatışmıştı. Başka semptomlar da vardı; baş ağrıları, görsel bozukluklar, kâbuslar ve nedensiz trans anları. Ama bunları elimden geldiğince gizlemiştim. Sır saklamak beni şüphe uyandıran ve somurtkan biri haline getirmişti. Bu da Arabella’yı bir sonraki evresine, yani o kadar da masum olmayan bir endişeye, seyahatimiz esnasında Charles’la birlikte ‘bir başka eğlenceli serseriyle’ tanışıp tanışmadığımız hakkında bir-iki soru sormaya, yatakta yeni bir araştırmacı kararlılığa, ondan iğrenir veya nefret edermişim gibi kendimi defalarca uzaklaştırdığımda soruşturan, endişelenen ve en sonunda da korkuya dönüşen bir vaziyete sürükledi. Son olarak, değişken ruh hallerimin ve açıklanamaz hareketlerimin (onu kucaklamam, hizmetçiler girmesin diye kapıyı kilitlemem, kıyafetlerini çözmem, rahatlamış bir şekilde bana açıldığını hissetmem… ardından tekrar geri çekilmem, lanetler okumam, af dilemem, onu yalnız bırakmam ve saatlerce arazide ata binmem ya da yürümem) sonucunda şimdiki evreye girdi: bir zamanlar sevdiğim yanlarından artık nefret ettiğime dair neredeyse eksiksiz bir inanç.

“Sahiden de bu denli yanılmış olabilir miyim?” diye sordu. Bana baktığını hissedebiliyordum, ama gözlerimi halıdan ayırmadım. Altın sarısı ve kahverengi tonlan, nabzımın atışıyla tempo tutuyordu. “Sahiden de sana hak ettiğinden daha fazla değer vermiş olabilir miyim?” Başka bir kadın suçu kendinde arardı. Ama o öyle biri değildi. O muhteşem kendine

güvenini koruyordu. Ruhsal çöküntümün derinliklerinden, bu nadir kişiliği için ona şükrettim. “Bu kadar yanılmış olabileceğime inanmıyorum,” diye devam etti. “Ya da belki de yanılıyorumdur. Ben bir Amerikalıyım. Bizler gelişme kaydederek hastalanan bir halkız. Jacob? Bana bak.” İroni, bir festival vermeye yetecek kadar büyüktü. Arabella ahlaki açıdan eski alışkanlıklarıma dönmek istediğimi düşünüyordu. Eve döndüğümden beri sergilediğim davranışlarımın adabımuaşerete geri dönüş olduğunu zannediyordu: Ortak kanıya göre bir kadın yatağa atmak içindi, evlenmek için değil. Metropol Oteli’ndeki ortak kahvaltı masamızda gerçekleştirdiğimiz ilk sohbet sırasında Arabella’nın gözleri samimi ve aydınlanmış bir düşmüşlüğü ilan ediyordu. *Eğer Havva’nın yerinde olsaydım aynısını yapardım, sen de Adem’in. Tanrı utanç üzerine bahse girdi ve kaybetti.* Kazandığımız *şeyi nasıl değerlendireceğimizse bize kaldı.* Tüm bu süre zarfında bir dilim ekmeğe tereyağı sürmüştü. Biz Cenevre hakkında konuşurken teyzesi de Charles’la çene çalmış, beyaz masa örtüsü güneşle yıkanmış ve gümüş takımlar göz kırpmıştı. İlk andan beri biliyordum. Arabella da öyle. Bu bilgi aramızda daimi, gizli bir neşe teşkil etmişti. Koyu saçlı, beyaz tenli, kıvrak ve kalçaları gereğinden biraz daha dolgun bir kadındı. Babası Bağımsızlık Savaşı’nda İngilizlere karşı savaşmıştı. Aktrislik, bir ressam için modellik, bir-iki kez metreslik yapmış ve tüm bu süre boyunca doymak bilmez bir okur olmuştu. En sonunda meteliksiz düşmüş, Boston’da zatürreye yakalanmış ve ruhunu teslim etmesine ramak kalmıştı. Hayattaki tek akrabası, hep hazımsızlık çeker gibi görünen Eliza Teyzesi Philadelphia’dan çıkagelmiş ve ona zengin bir koca bulmak için Arabella’yı yanma almış. Tercihen bir Avrupalı. Arabella’yı çok uzağa, Eliza’nın vicdanından sonsuza dek azat olacağı bir yere götürebilecek biri. Arabella’nın bu plana teslim olmasının sebebi kısmen merak kısmense tükenmişlikti. On beş yıl boyunca hayata bir kez olsun bile hayır dememek onu korkularından arındırmıştı… ve de geleneklerinden. İlk yattığımızda kibar bir açgözlülükle aklımıza gelen her şeyi yaptık ve şaşkınlığımı bir kez üstümden attıktan sonra yapılabilecek şeylerin çoğunu yaptığımızı fark ettim. Şehvetin benliğinizi karşınızdaki

kişinin hem içinde hem de dışında erittiğini bilmezdim. Aşkın Tanrı ’ya kayıtsızlığını, Tanrı ’ya *yukarıdan bak* işim bilmezdim. Arabella benden bir yaş daha büyük, on yaş daha olgundu. Doğuştan gelen, gelişigüzel, buyurgan bir alışkanlıkla seviyordu. Bense onu kaybetmekten duyduğum dehşetle. Herne Evi’nin hizmetkârları Borneolu bir orangutanla evlenseydim bu kadar şaşırmazlardı.

“Ne isterdin?” diye sormuştum ona bir sabah, evliliğimizin ilk haftasında. Yataktaydık; Arabella kollarını başının üstünde birleştirmiş bir şekilde uzanıyordu, ben de tek dirseğimin üzerinde doğrulmuş, onun çıplak bedenini okşuyordum. (Cildi sonsuzluğu içinde barındırıyordu. Her bir santimini dokunarak tanımış olmalıyım ama yine de o her santim, elimi üzerlerinde gezdirir gezdirmez gizemini yeniliyordu. Enfes, sonsuz anlamsızlık.)

“Tam şu anda olduğum gibi olmak,” dedi. Güneş ışığı iyi huylu, bilinçli bir varlık gibi üzerine vuruyordu. “Mutlu bir yaratık. Sohbet etmek, ayağımın altından çimleri hissetmek, içmek için soğuk su isterdim. Bunun-” aletime dokundu, “-benim için açlıkla kalkmasını. Ve bir de ara sıra ölümümü şöyle bir görmeyi ve böylece hayatın güzelliğiyle kıymetini sürekli hatırlamayı isterdim. İşte. Arabella Jackson’ın… Arabella Marlowe’un bütün istediği bu. Aslına bakarsan *Bayan* Arabella Marlowe’un. Ne düşünüyorsun?”

Evin ruhları ona korkuyla karışık bir saygı duyuyor olmalıydı. “Sonsuza kadar sana ayak uydurabilmek için koşturacağımı düşünüyorum,” dedim.

Böylece bir yıl boyunca kendini her gün yenileyen bu mirası doymak bilmeden, sakince yedik, yedik ve yedik.

Sonra, temmuzun ortasında, Charles’la birlikte Snowdonia’ya gittim.

Soru: Sizce bir insanın kuşkuculuğu ne kadar sürer? *Gerçek hayatta o tür şeyler yoktur* demeye ne kadar devam edebilirsiniz? Özellikle de o tür şeylerden biri karanlıkların arasından fırlayıp dişlerini size geçirdikten sonra? Cevap: Çok fazla değil. Annem tam bir gotik roman tutkunuydu ama kütüphanede beni en çok çeken şey *Vathek, Frankenstein,* Keşiş ve

Udolpho'nun Gizemlerinden ziyade, şeytanca resimlendirilmiş *Efsanelerdeki ve Halk Hikâyelerindeki Canavarlar* Rehberi'ydi. Almanca olduğundan (kendini sadece tek bir lisan kullanmaya adamış olan babam büyük bir ihtimalle bunu o muhteşem tam sayfa resimleri için satın almış olmalıydı) tek kelimesini bile okuyamıyordum. Buna ihtiyacım da yoktu. Resimler yeterliydi. Galler'den tahminimden bir gün önce döndüğümde faytondan indiğim gibi çürüyen kitaplara koşmuştum (Arabella yürüyüşe çıkmıştı). Titreşen yaprakların gölgeleriyle bezeli, sıcak bir ikindi vaktiydi. Şanlı Devrim'den[xv] beri dokunulmamış duvar halıları toz içindeydi. Kitap hâlâ oradaydı elbette. Yıllar boyunca sessiz bir farkındalıkla beklemişti. Şimdiyse gürültülü bir farkındalık halindeydi. Kral James'in İncil'i. Locke'un *Denemesi.* Shakespeare'in tüm eserleri. Newton'un *Matematiksel ilkeleri. Canavarlar Rehberi'nin* sayfalarını çevirirken bu ciltlerin, utanç verici sırlarının ortaya çıkmak üzere olduğunu bilen saygın bir aile gibi gerginleşip ketumlaştıklarının farkındaydım. Odanın içi sıcaktı ve altın rengi bir ışıkla aydınlatılmıştı; toz zerrecikleri gayretli bir şekilde havada dönüp duruyordu. Ellerim uğuldadı. İnsan bir kırılmayı görmeden önce tanıyor.

KURTADAM.

Tam sayfa gravürde arka bacaklarının üzerinde doğrul-muş, çenesi açık, dili savaşçılara özgü bir şekilde kıvrılmış olarak duruyordu.

Bunun konuyu açıklığa kavuşturduğunu düşünüyor olmalısınız. Ama kavuşturmadı. Onun yerine kısa bir süreliğine ısrarcı, *rahatlamış* bir kuşkuculuğu resmi olarak hayata geçirdi. *Saçmalık. Tek kelimeyle saçmalık.* Kitabı sanki yıkıcı bir gerçekten değil de akıl almaz bir yalandan bahsediyor-muş gibi kapattım.

Kısa bir süreliğine demiştim.

Dönüşümler artık benim için bir hiç (iki dakikadan daha kısa bir sürede gerçekleşiyor) ama bu her zaman böyle değildi. Sürecin sizi öğrenmesi, keşfetmesi ve ideal uyumunu [8] bulması gerekiyor. Aslına bakarsanız tıpkı cinayet gibi, seks gibi, her şey gibi ne kadar çok yaparsanız, başınıza ne

kadar çok gelirse o denli kolaylaşıyor; fakat hiçbir standardı veya tutarlılığı yok. Bazıları üç ay içerisinde alışır, bazılarıysa ilk ısırığın ardından yıllarca cehennem azabı çeker. Ama dönüşümün içinize yerleşmesi ne kadar uzun sürerse sürsün, *ilk* dönüşüm hiçbir uluyan çocuğun unutamayacağı bir şeydir.

Rüyalarımda, içimde uyuyan ve bir türlü rahat edemeyen, küçük bir kurt görüyordum. Topuklarını, dirseklerini, patilerini sürekli hareket ettiriyor ve ciğerlerimin, midemin, mesanemin arasında boş bir yer bulmaya çalışıyordu. Arada bir eşeleyen bir pençe bir şeyleri deliyor ve uyanıyordum. "Rüyanda ne görüyordun?" diye soruyordu Arabella. *Kurdun* ne gördüğünü biliyordum. Doğduğunu görüyordu. İçimi işgal edişinin şekli ve boyutu değişiyordu. Bazen bacakları benim bacaklarımın, başı benim başımın, patileri benim ellerimin içinde oluyordu. Diğer zamanlardaysa neredeyse bir kedi yavrusunun boyutlarına, göğüs kafesimin altındaki sıcak ve kıpır kıpır bir mide ekşimesine dönüşüyordu. Uyanıyor ve bir anlığına yüzümün değiştiğini hissediyor, orada olmayan köpeksi burnuma dokunmak için elimi uzatıyordum.

Günler geçti ve uyanık kalmak hiçbir şeyi garanti etmedi. Bir çay fincanını ve atınızın dizginlerini tutarken elinizin, kolunuzun her zamanki gibi gözüktüğünü görüyorsunuz ama hacminde, uzanışında ve kavrayışında bir yanlışlık olduğunu biliyorsunuz. Dışarıdan bakıldığında bu sizsiniz. İçeriden bakıldığındaysa… değilsiniz. "Bu *sen* değilsin," deyip duruyordu Arabella. "Ben hâlâ benim, ama sen aynı kişi değilsin." Dokunuşundan ve bakışlarından kaçınmaya devam ettim. Âşık olmak bilinmeyeni bilinir kılar. Aşkın sona ermesiyse bu süreci tersine çevirir. Gizemimin kalınlaşarak aramıza bir kabuk örmesini seyrettim. Birini sevmekten vazgeçtiğiniz zaman, onun kalbini kırmak sadece hoş olmayan, arkanızda bırakmanız gereken bir angaryadan ibarettir. Tanrım, artık gerçekten de beni sevmiyorsun, değil mi? Ne kadar anlayışlı davranırsanız davranın kurbanınızın şüpheciliği gülünç olma potansiyeline sahiptir. Gülmeme-yi *haşarınınız.* Ama hâlâ sevdiğiniz birinin kalbini kırmak benzersiz bir dehşettir, hiç kimseye komik gelmez, belki Şeytan

hariç; tabii eğer öyle bir şey varsa… Yine de bu işte parmağı olmadığı, her şey aptalca ve gereksiz bir *kazadan* ibaret olduğu için Şeytan'ın bile keyfi kaçar. Şeytan da tıpkı bizler gibi anlam arar. Bir keresinde, şafaktan önceki son saatlerde, sırtı bana dönük olan Arabella, uyuyor olduğunu sandığım halde, "Sarıl bana," dedi. Kollarımı etrafına doladım, göğüslerini kavradım ve burnumu sıcak ensesine gömdüm… ve bir kez daha itimadının bir kısmının öldüğünü gördüm, çünkü vücutlarımız birbirine temas etse de bizi ayrı turan bir şey vardı. "Gel bana. Gelemez misin?" dedi, daha sıkı sarılarak. "Ben hâlâ buradayım. Seni bekliyorum." En basit görevler muazzam bir konsantrasyon gerektiriyordu: bir merdivenden inmek, bir kapıyı açmak, bir binici çizmesini çıkartmak. Bana ait olmayan hatıralarım vardı. Belime kadar yükselen derin bir sis. Bir dağ gölünden yansıyan ay ışığı. Bir ormanın zemininde kalçaları yırtılarak açılmış genç bir kız. Taş bebeği andıran beyaz vücudu koyu yeşil eğreltiotlarının üzerinde çıplak bir vaziyette uzanıyor. Gözleri ardına dek açık, ölü. "Jacob, neredesin?" diye sordu Arabella. "Bir şey mi görüyorsun?" Kesinlikle görüyordum. Kurtadamın buruşuk, titreyen topuklarının altında ezilen çançiçekleri. Ayın yaşayan bir Ucello tablosu misali aydınlattığı üç atlı. Burnunun içinde titreşen sümük. Sandalyemde, kolum aşağı sarkmış bir halde uyuyakalmış, uyandığımda derenin soğuk akıntısını ve kanımla ısınıp ağırlaşmış gömleğimi hissetmiştim. Ayağa kalkmak ve odayı, evi, onu terk etmek zorunda kalmıştım.

Galler'den dönüşümü izleyen iki hafta böylece geçip gitti ve her gün sevdiğim kadına, beni seven kadına işkence etmenin işkencesiyle acı çektim. Kendime aşırı derecede acıdığım anlarda bunun için ondan nefret ettim. Son gece ağzım açık, dilim dışarıda, vücudum kurdun içten içe kaynayan şekliyle yırtılma noktasına gelmiş bir halde uyandım. Arabella'yı uyandırmadan yataktan kalkıp çimenliğe çıktım. Ay biliyordu. Ay benim bilmediğim şeyi biliyordu. Ay esrarengiz bir gebelik, dizginlenen bir teselli, bir annenin-kinden daha sevecen bir sevgiydi. Ayın paylaşmak istediği bir sırrı vardı. Ama henüz değil. Şimdi değil. Çayırlarda dolaştım ve şafaktan

önce çiyle ıslanmış yere uzandım. Uyandığında beni yanında bulamamak Arabella'nın inkârının bir sonraki katmanını da söküp atmıştı.

"Aşkın İngiliz komşularımızın dedikodularının üstesinden gelememesi beni hemen hemen öldürüyor," diyordu şimdi, hâlâ meşum bir tarafsızlıkla, bir vazo dolusu beyaz gül taşıyan küçük suratlı hizmetçi kapıdan çıkarken. "Marlowe'un Amerikalı orospusu. Buna kahkahalarla güldüğümüzü hatırlıyor musun? *Antika* dediğimizi?" Hatırlıyordum. O 'antikalığın' nasıl beni özgürleştirerek üstün bir hayırseverliğe kavuşturduğunu, o tek kelimenin nasıl dünyayı kısıtlayan dizginleri -Blake'in *akılla-dövülen kelepçelerini* (erotik devrim, ölü tabloları ve şiirleri yeniden diriltmişti)- ortadan kaldırdığını hatırlıyordum. Ama Arabella artık başka bir şey istediğime inanıyordu. Nasıl inanmasındı ki? Gerçekten de istiyordum. *Daha mavi damarlı, daha yumuşak, daha tatlı bir beyaz / Deniz kabuğu beşiğinden doğrulan Venüs'ten.* Günahkâr bedenlerimizin eksiksiz mutluluğunu birlikte kutlamıştık. Şimdiyse daha büyük bir günah olduğunu, onu yiyip bitirmenin verdiği mutluluğu biliyordum. (Hatta *ondan* daha da büyüğünün. Ya da en azından ay öyle söylüyordu. Ya da en azından ayın dizginlediği buydu. Henüz değil. Şimdi değil.)

"Nereye gidiyorsun?" dedi Arabella. Sandalyemden kalkmış ve Fransız model pencerelere doğru yürümüştüm. "Jacob? Bana bakmayacak mısın? Tanrı aşkına."

Bacaklarım çözüldü. Yavaş yavaş dizlerimin üzerine yığıldım; terli elim pencerenin kulpundan kaydı. Arabella bana doğru koşturdu -ya da belki de koşan şey yaratıktı-evren bir anlığına yırtılmıştı ve aradaki farkı seçemiyordum. Ardından kolları ve portakal çiçeği parfümü etrafımı sardı; yüzüm beyaz göğüslerinin yakınındaydı. Onun canını *al onun* canını *al onun canım al lütfen Tanrım durdur şunu bırak da öleyim onun* canını. "Kalkma," dedi, doğrulmaya çalıştığımda. "Ayağa kalkmaya çalışma." Ama, bir ruh beni koltuk altlarımdan tutup kaldırmışçasına, yeniden doğrulmuştum bile.

"Gitmek zorundayım," dedim. Bunun kulağa ne kadar çılgınca geldiğinin farkındaydım. "Gidip Charles'ı göreceğim." Artık gördüğüm

üzere, Arabella’nın tarafsızlığı sadece bir deney, girmek zorunda kalabileceği duygusal sulara daldırılmış bir ayak parmağıydı. Aslında hâlâ ona dönmemi bekliyordu. Ve ben hâlâ dönmemiştim. Bakışlarına kuşku, öfke, endişe, olası bir af yüklemeye çalışarak gözlerini bana dikti; anlayamadığını düpedüz itiraf etmek ölümden farksız olurdu. Üst dudağında birkaç damla ter birikti, içine girdiğimde bana nasıl baktığını düşündüm: sınırsız bir sükûnetle keyifli bir onaya dönüşen kurnaz bir memnuniyet. Bir erkek için bir kadının kendisine verebileceği daha büyük bir armağan yoktur. Ama ben onu yok ediyordum. ”Sorun sen değilsin,” demeyi başardım. Balkon kapısını açtım. Çimenliğin kokusu ve ağırlığı, içinde süzülebileceğim bir çekimdi. “Sorun sen değilsin. Seni seviyorum.”

“O zaman neden-”

“Lütfen Arabella, beni sevdiğin gibi inan bana… ben…” Terasa çıktım ve aniden sıcak, sıçrayan bir akıntı halinde kustum. Ses, ikindi vaktinin sükûnetini bir bıçak gibi kesti.

“Jacob, Tanrı aşkına içeri gir. Hastasın.” Doğal olarak, fiziksel bir emarenin tekerrürü beni biraz rahatlattı. Ruhumun yerine, *benliğimin* yerine midemin dışıma çıkması daha iyiydi.

“Ben iyiyim,” dedim, doğrulup mendilimi arayarak. “Bu iyi geldi. İğrenç. Affet beni. Lütfen, bırak bir süre yalnız kalayım. Bırak Charles’ın evine kadar yürüyeyim. Bu gece orada kalacağım ve yarın her şey farklı olacak. Söz veriyorum. İzin ver bu gece kafamı toparlayayım.” Sesimin düzgün çıkmadığını gayet net bir şekilde duyabiliyordum. Bedenim görünmez, belli belirsiz bir ağırlığın altında eziliyordu, insanüstü bir çaba sarf ederek Arabella’nın görmeye muhtaç olduğu halimi yüzeye çıkardım, ona döndüm, gözlerinde yanan umut alevim gördüm ve ellerim tuttum. “Düşündüğün şeyi düşünme,” dedim. “Böyle düşünerek ikimize de haksızlık ediyorsun. Beni rahatsız, rahatsız eden bir şeyler var… Hayatım üzerine yemin ederim ki bu gece burada kalamam Arabella. Gitmeme izin vermek zorundasın. Yarın her şey… yemin ediyorum ki her şey farklı olacak. Lütfen. Bırak gideyim.”

Günlerdir gözlerinin içine bakamamıştım. Ama şimdi bakıyor ve hâlâ bana karşı samimi ve dürüst olduğunu görüyordum. Bakışları gizli anlaşmalarımıza geri dönmemiz, sessiz yeminlerimizi yenilememiz, onu yeniden *tanımam* için sarsılmaz bir şekilde yalvarıyordu. Yaz mevsimi, koyu renkli kirpiklerinin altına çil serpiştirmişti. Lozan'daki ilk sevişmemizin ardından yatakta afallamış bir halde uzanmıştık. *Tanrım, bu güzeldi,* demişti. "Bu her neyse Jake," dedi, "üstesinden gelebileceğimi biliyorsun. Senden bir şey istemiyorum, sadece zaten bildiğin bir şeyi söylüyorum."

Bir anlığına kendimi tamamen normal hissettim. Bu oydu. Bu da ben. Tuhaf bir özgürlük ânını paylaştık. Aramızdaki mesafe yanıp kül oldu. Yaşadığımız şu son günler saçma birer terslikti.

"Biliyorum," dedim, fakat kanım ayaklarımın tabanından yukarıya doğru sertleşerek, hızla yükseldi. O kızın kalçaları yere saçılmış bir yakut definesi gibi gözlerimin önünde belirdi ve saat daha öğleden sonra üç bile olmamasına rağmen ayın yavaşça, keyifle yükselişini hissettim. Arkamı dönüp çimenliği boydan boya geçtim.

11

Tilkileri öldürdüler.

Dışarıda bir ses duydum ve bakmaya gittim. Kesilmiş başlarını arka sundurmaya, yüzleri kapıya bakacak bir şekilde bırakmışlardı. İkisinin gözleri kapalıydı, birinin -en genç olanın, yarasa gibi kulakları kafasına fazla büyük gelenin- ise açıktı. Karların üzerinde altı metre ötedeki ağaç sırasına kadar uzanan, tek kişiye ait ayak izleri görülüyordu. *Ruhun bile duymadan evine kadar gelebiliriz*. Kapı eşiğinde durup gözlerimi ormanın üzerinde gezdirdim. Görünürde hiçbir şey yoktu, fakat karanlık bilinçle doluydu. Sanırım bunu Ellis yapmıştı. Can sıkıntısını gidermek ve acemileri etkilemek için. Wolfgang'ı hatırlatmak için. Ürününün reklamını yapmak için. *Sana pis pis bakan bir kötü adam olmam gerek,* demişti Zetter Oteli'ndeyken. Eğer bu onun marifetiyse hissiz bir liyakatle yapılmış olmalıydı. Adamın benlik merkezi uzaktı. Grainer'ın çırağını iş başındayken izlediğini ve hüzünlü bir şekilde meşalenin yeni, tuhaf bir taşıyıcıya geçtiğini kabullendiğini hayal ettim.

Tilkilerin kafalarını sabahleyin gömeceğim. Şu anda dışarısı çok soğuk ve bu tilkiler için hiçbir şeyi değiştirmez.

***

Charles'ın evi arazinin diğer ucunda, yedi kilometre uzaklıktaydı. Yol boyunca pek çok kez iradeden yoksun bir şekilde durdum, iki büklüm oldum, etrafa görmeyen gözlerle baktım ve kusacak gibi oldum. Yere uzandığımda zemini cildimin devamı gibi hissediyordum; çılgınca fısıldayan bir hayatla doluydu. *KURTADAM* gravürü çimenlerin, ağaç gövdelerinin ve havada vızıldayan atomların üzerinde titreşiyordu. Charles'ın malikânesinin kıyısındaki bir ormanda dört ayak üzerine çöktüm ve ateşler içindeki yüzümü suyun parlattığı çakıllarla dolu, sığ bir derede serinlettim. Kurdun omuzları, baldırları ve dilinin kıvrımı benimkilerle cilveleşti. Bütün bunlara rağmen aklımın başında olduğu anlar da vardı. Hâlâ bir parça dindardım, o yüzden bunun bir tür ceza olduğuna bir

inanıyor bir vazgeçiyordum. Sebebi görünüşte cinsel taşkınlık olsa da asıl nedeni Tanrı'yı önemsiz, zorunlu olmayan, gereksiz hale getiren bir aşk yaşamamdı. Benden başka Tanrı n olmayacak. Yehova'nın ilk Emir'i budur ve onu detaylandırma konusunda hiç de utangaç davranmaz: Putların önünde eğilmeyecek, onlara tapmayacaksın. Çünkü ben, Tanrı n RAB, kıskanç bir tanrıyım. .. Arabella'yı kıskanmak için her türlü nedeni vardı. Düzüşmemizi, birbirimizi yalamamızı ve emmemizi değil de bu hareketleri Arabella'yla birlikte yaptığımda ruhlarımızın körelmeyip canlanışını, alçalmayıp yücelişini kıskanıyordu. Sizler de birer tanrı olmayasınız diye. Yılan'ın Cennet'in yasaklarını yorumlayışı doğruydu. Bizler kendi kutsal yansımalarımızdık; et ve kan haricinde hiçbir şeyden oyulmamıştık ve Tanrı bizim ilahi ışığımızın karşısında sinmişti. Isa bir bakirenin oğluydu ve kendisi de bir bakir olarak öldü. *Ne* biliyordu ki? İnsan vücuduyla ilgili hakikatleri biz biliyoruz, o değil. Beşeri aşk Tanrı'yı yok etmez, sadece onu ait olduğu yere, ikinci plana koyar.

İşte bu nedenle, sefil küstahlığın yüzünden seni bir canavara dönüştürdüm. Bazen ağaçların hışırtısında, suyun kıkırdamalarında ve havanın hafif feryadında Tanrı'nın beni cezaya çarptırışını duyduğuma neredeyse kendimi ikna ediyordum. Fakat bu hissin yerini daima daha kötüsü alıyordu: Tanrı'nın alıngan gümbürtüsünün olması gereken yerde aslında evrenin boyutlarında bir sessizlik tabakası vardı. Bu kinayenin, gece göğünün terk edilmiş bir yıldız ambarından ibaret olmasının, toprağın destansı bir anlamsızlıkla bitki ve hayvan kusmasının üzerimde yarattığı korku öylesine beklenmedik bir şekilde büyüktü ki kendimi Tanrı'nın öfkesine inanmayı bir tür rahatlama olarak düşünürken buldum. *Kuzuyu yaratan mı yarattı seni?*

Archer Çiftliği'ne, yani Charles'ın annesi, ablası, sağır amcası, üç bekçi köpeği ve yirmi dört hizmetçiyle birlikte yaşadığı iki yüzyıllık yığma vardığımda karanlık çökmüştü. Annesiyle ablası yaz tatillerini geçirmek için Bath'a gitmişti. (Bu benim için bir lütuftu; çünkü annesi benim tüccar kökenlerimi, ablasıysa karımı tasvip etmezdi). Charles'la aramızda bir sürtüşme geçti. Ona Arabella'yla ilk kavgamızı ettiğimizi, saçma sapan

ve öfkeli şeyler söyleyip çekip gittiğimi, Brooke ailesinin kilerindeki şişelerden birine ve geceyi geçirebilecek bir yatağa ihtiyaç duyduğumu, buraya doğru yürürken aptallık ettiğimi fark edecek kadar zaman bulduğumu ve yarın uysal bir pişmanlıkla geri döneceğimi söyledim. Hepsi iyiydi hoştu ama arkadaşım kör değildi. Terden sırılsıklam olmuştum ve titriyordum. Tanrı aşkına, bir ayıyla güreşe tutuşmuş gibi görünüyorsun. Dr. Giles'i çağırmalıyız. Bir hizmetkâr gönderebiliriz… Onu ikna edip bu fikirden vazgeçmesini sağladım fakat bu çabam beni neredeyse öldürüyordu. Ancak ayağımın kaydığını, dereye düştüğümü, dizimi incittiğimi ustaca bir utangaçlıkla itiraf ettikten ve sıcak brendiden içeceğimi, hizmetçilerden birinin efsanevi bitki kompresini yapmasına izin vereceğimi, erken yatacağımı kabullendikten sonra doktoru bu işin dışında tutabildim. O zaman bile Charles benimle bizzat ilgilenmekte ısrar etti. Yakında evleneceği için hayali aile münakaşamızın detaylarını öğrenmek istiyordu. Böylece o Bayan Collingwood'un pis kokulu yara lapasını tatbik ederken ben de gülünçlüğe varan bir kendime inanmazlıkla karımın delice iç dekor zevkleri ve Herne Evi'nin mobilyalarının değiştirilmesine karşı gösterdiğim mantıksız inat hakkında bir zırva uydurdum. Oldukça etkileyici bir gösteriydi. Çiftliğin şatafatlı bahçelerine ve havuzlu çimenliğine tepeden bakan en geniş misafir odasındaydım. Ay, arazinin kıyısındaki kavakların tepesinde yükselecekti. Neredeyse iki kez Charles'ın yüzünü ellerimle parçalayacak oldum. Onu kurtaran tek şey, istirahat etmem için beni yalnız bırakana dek çoktan yarıladığım brendiydi.

Gerçekleşeceğine inanmadığım ama gerçekleşebileceğine inandığım, gerçekleşemeyeceğini bildiğim ama gerçekleşmek zorunda olduğunu bildiğim şeyi bekleyerek çok uzun gibi gelen bir süre boyunca orada uzandım. Açık pencerenin hemen altındaki hanımeli çardağının rayihası, odadaki eski ahşap ve lavanta parfümlü çarşafların kokusuna karışıyordu. Nedendir bilinmez, ayağa kalkıp volta atma dürtüsüne karşı koymaya karar verdim. Üzerimdeki yara lapası devasa bir kene gibiydi. Onu söküp çıkarttım ve lazımlığın içine attım. Yatağın başucundaki mumu kavrayıp elimde eriyip erimediğine baktım. Erimedi. Onu yere bıraktım.

Birkaç saniyeliğine, havaya yükselip yatakta titreyen bedenime bakacak kadar bir süre boyunca, vücudumu terk ettim. Beti benzi atmış, terleyen, dizlerini karnına çekmiş bir adam. Charles bana bir gecelik ödünç vermişti. Onu çekip çıkarmak beni alazlayıp aşındırmıştı. Çılgın Amerikan düşünce tarzı, demiştim. Bu beni kahkahalarla güldürdü. Bir barakada yaşıyor olsaydık bile Arabella buna aldırmazdı. Koyu renk gözlerinde kızılımsı altın benekler vardı. "Ne zaman senin yanında uyuşanı," demişti bana, ‘‘sanki içinde uyuyormuş gibi hissediyorum." Tekrardan bedenimin içine girdim. Ne bir adama aitti ne de bir kurda. Çançiçeklerini ezen uzuv ne bir ayaktı ne de bir pati. Sadece köselemsi bir melez. Aldığı hayatların sabit ışıltısıyla parlayan mücevherimsi bir göz. O göz bana, "En zengin beslenme şekli bu-dur," dedi. "Aşk gibi. Aşk gibi. Göreceksin. Göreceksin."

Ay yükseldi.

Kanım beynime hücum etti; vücudumdaki tüm hayati sıvı merhametsizce yeniden dağılmadan önce, alınan bir nefes misali kafatasımın altında, imkânsız bir konaklama yerinde sıkıca toplandı. Bedenimden yarı yarıya özgür kaldığım o kışkırtıcı saniyeler sırasında ağzımın açıldığını ve parmaklarımın hareket ettiğini gördüm. Kendimi parçalayarak dışarı çıktım, gerindim, ardından hızla içime geri çekildim. Bu yeni, içten ve karanlık bir ayindi. Saçmalık uzak, kendinden. Küçük direnişler vardı -hayalimde başımı taş tirizlere vurduğumu canlandırdım- ama diğer şey onları bir kenara itti. Diğer şey. Elbette. Bir erkek kardeş; gündeminde hızlı bir yeniden ayarlama olan, doğumumdan önce edindiğim uzun boylu bir ikiz. Tartışmaya açık olmayan gereksinimlerle gelmişti ya da yalnızca genişleme potansiyelleri varsa tartışılabilecek gereksinimlerle: Bir şeyin şu anda kâfi olması, gelecekte de öyle olacağını garanti etmiyordu. Omuzlarım kıpırdadı; kemik dönüşümünün garip oyununu güçlükle öğrendi; yeni bir hareket prensibi yaratan hızlandırılmış dış kabuk devinimlerine, buz kesme hissine ve sarsıcı çözünmeye tahammül etti. Omuzlarım, bileklerim, ayak bileklerim… kurda ilk, insana son dönüşen yerlerim. Yattığım yerde yuvarlanarak yan döndüm. Her yerim giderek

büyüdüğü için yatağa peri masallarındaki gibi büyük geliyordum. Ne tam olarak tırnak ne de tam olarak pençe olan uzuvlarımla gül ağacından yapılma kakmaları tırmaladım. Geceye ait rayihaların, bahçedeki kapalı güllerden tutun da tarlalardaki zengin gübreye kadar her türlü kokunun içeriye hücum eden senfonisiyle sersemlemiş bir şekilde yere düştüm. Güneyde bir dönüm buğday çatlayıp yere saçıldı. Görünmez, dev eller bir okul kabadayısının bariz kol bükme hareketiyle boynumu kavrayıp aksi istikametlere çevirdi. Görünüşe göre kafama daha kaba ve yırtıcı yüz hatları kazandıran sarsıntılı büyü için bu bir gereklilikti. Kurt ikizim sabırsızdı. Bir bedene sahip olmayan bir varlık hiçbir işe yaramazdı. Yavaşça hareket eden baldırlarım onun sabrını, benimse acıya olan dayanıklılığımı test etti. Yeni kafatasım zangırdadı ve bağırsaklarım sıcak dışkı salarak kendilerini yüklerinden kurtardı. Hâlâ iki ayrı varlıktık, fakat birbirimizi gözlemleyerek aradaki boşluğu doldurmaya yetecek her şeyi öğrendik. Er ya da geç ortaklaşa yaşamayı öğrenecektik; iki lif birbirinin etrafında bükülecekti ki *biz* değil, *ben* olabileyim. Ama açılışı zorla yapmak onun doğuştan gelen bir özelliğiydi. Ne *diyorsam onu yap. Ben ne istiyorsam onu yapa…* ilk sözlerinin pek çoğu hayvansal gereksinimlerinin dilsiz aciliyetiyle kesiliyordu. Giyotine vurulmuş gibi sona eriveriyorlardı. Neye ihtiyacı olduğunu biliyordum. Bilmememin imkânı yoktu. Öyle bir şeyi yapmayacağımı… *asla* yapmayacağımı düşündüğümü gizleyebileceğim hiçbir yer…

Benim sözlerimin pek çoğu da kesildi.

Bir müddet açık pencerenin pervazında yeni, uzun ve kıllı bacaklarımın üzerinde çömeldim. Tecavüze uğramış ve yeniden düzenlenmiş bedenim, titreşen hücrelerimde yaşadığı travmayı mırıldandı. Yeniden ortaya çıkan bilincim, yanına zorla giren bir şey tarafından incitilmişçesine hassastı. İçime zorla girdi. Geçmişte tecavüze uğramış hizmetçileri düşündüm… ve kurt, yüzüme sert bir tokat atamasına beni düzeltti: Tarihi kurcalamayı kes, seni salak. Eski dünya artık yok.

Sanki sessiz bir çan çalmışçasına bir duraksama yaşandı. Gecenin hafif kargaşası kesildi. Ortama tam bir sessizlik ve durgunluk hâkimdi. Kurt buna

kendince müsamaha göstererek, bildiğim hayatın geride kaldığı ânı işaretlememe izin verdi. (Onun için *bu* çabucak arkada bırakılması gereken, ızdırap verici bir angaryaydı.) Ay ışığının aydınlattığı budanmış ağaçlara, solgun çiçeklere ve nefesini tutan çimenliğe baktım. Bekledim. Hiçbir şey. Tanrı'nın, binlerinin, herhangi birinin sesinin olması gereken yerde yine devasa bir hiçlik vardı. "Bu dersi iyi öğren kardeşim," dedi, "onu iki kez öğretmeyeceğim. Hiçbir şey yok. Hiçbir anlamı yok." Ardından gece nefesini verdi ve kaldığı yerden akmaya devam etti. Bıkkın bir öngörüyle biliyordum ki neden ve nasıl sorularını sayısız kereler soracaktım, fakat cevabı içimde taşıdığımı da biliyordum. Soluğumla birlikte içime giren toksik bir toz tanesi gibiydi. Hayat, yaşanan şeylere dair bir beyanattan başka bir şey değildi. Bildiğiniz her şey bundan ibarettir, bilmeniz gerekenler de öyle. Evrenin manasızlığım hazmetmek için birkaç saniye hayli yetersizdi, ama elimde olan tüm süre buydu.

Hafif bir meltem hanımellerini, kulaklarımdaki kılları ve heyecanlı, ıslak burnumu kımıldattı. Testislerim seğirdi; dilimin üzerinde gezen nefesim sıcacıktı. Kıçım hafif bir şekilde gergindi. İnsan halimin altı metre yükseklikten atladığını ve ayak bileklerimle kaval kemiğimin kırılmasından doğan şoku hissettiğini hayal ettim, derken günahkârlığı andıran yeni bir güç duyumsadım. Pencereden atlayarak ay ışığına çıktım.

12

Tarlalar altımdan hızla geçip gitti. Yaz sıcağından kurumuş çimenler ve mayhoş tezek. Papatyalar ve düğünçiçekleri koyu kahverengi araziye düşen zayıf ışıklar gibi görünüyordu. İnekler ve koyunlar çalı çitlere doğru kaçıp birbirlerine sokularak büzüştü. *Bunlar olmaz.* Pekâlâ… ama hava yoğundu, ılık bir yaşamla zonkluyordu ve korku kokuyordu. Ay gülümseyen bir kadındı ve engin açıklığı cömert bir taleple kavruluyordu. Uzun çenem ve melez ellerim yapabilecekleri şeyler yüzünden sızlıyordu. Orion takımyıldızı ormanın üzerinde salındı ve kökenimizin ne kadar geriye gittiği sorusu aklıma üşüştü. Yunanlılara kadar mı? Yoksa Mısırlılara mı? Lycaon efsanesi.[xvi] Bir de bir yerlerde Amerikan yerlileriyle ilgili bir şey okumamış mıydım ben? Ama çok geçmeden ağaçların altına girdim ve domuz terinin, insan etinin ve kanın demirsi kokusu beni sersemleterek kendimden geçmiş bir şekilde durmama sebep oldu.

Kardeşim kaprisli bir yerçekimiydi. Bazen çekimi hafif oluyordu. Şimdiyse ayaklarımın altında bir kapak açıtmışçasına hissediyordum onu.

Bragg, Charles'ın av bekçisiydi.

Burası onun kulübesiydi.

Bragg kaçak avcıları avlamak için dışarı çıkmıştı.

Bu Bragg'ın karısıydı.

Bu olmazdı. Bu olurdu. Bu oydu. Bu bendim.

Doğa sizi yargılamaz. Bir solucan, ayağımın altında kıvrılıp bükülüyordu. Ben kadına doğru sessizce ilerlerken hava bir sürü koku taşıyordu: adaçayı, talaş, ıslak tahta, gübre, lavanta, kömür… On beş adım. On. Beş. Pencereden içeriyi görecek kadar yakındım. Kadın profilden görülecek bir şekilde teneke bir lavabonun başında duruyor ve isli bir kızartma tavasını ovalıyordu. Temizlenmiş masanın üzerinde akşam yemeğinden artakalanlar görülüyordu: kopartılmış beyaz ekmek, tütsülenmiş soğan, tülbende sarılmış peynir, sarı tereyağı, köpükle lekelenmiş kalaylı bir maşrapa. Badanalı ocakta parlak bir ateş yanıyor,

odadaki yarım düzine bakır ve pirinç parçasını canlandırıyordu, iki veya üç yaşındaki, siyah saçlı bir oğlan yerde oturmuş, boş bir makara kutusuyla oynuyordu.

Kadın genç kızlıktan çıkalı çok fazla olmamıştı. Solgun, fare suratlı biriydi; yağlı saçlarını bir başlığın altında toplamıştı. İnce elleri soğuk suyla çok fazla iş yapmaktan çiğleşmişti. İsmini hatırlamaya çalıştım. Sally? Sarah? Bir keresinde onunla konuşmuştum, eskiden-

Sanki kardeşim bir gücü kontrol altında tutuyormuş da onu serbest bıraktığında tesirini doruk noktasına ulaştırmış gibiydik. Tamamen bırakmamıştı, irademizin akıntısı karşısındaki acizliğimi hissetmeme yetecek kadarını dizginlemeye devam ediyordu. *Görüyor musun?* Evet, görüyordum. Bir iştah dalgası tükürük bezlerimi delip geçti ve işbilir bir ahlaksızlığın tek bir darbesi kurda dönüşmüş cinsel aletimi o güne dek tecrübe etmediğim bir şekilde sertleştirdi… ama saniyeler içinde tekrar yumuşadım. Hayır, böyle olmaz. Eğer dönüşebilseydi. Sence… ama değil. O-

Kardeşimin, ona çok dar bir tasma takmışım gibi öfkelendiğini hissedebiliyordum. Cehaletim sıkılı dişlerle başa çıkılması gereken, çıldırtıcı bir şeydi. *Böyle bir şeye kalkışsan bile işe yaramaz. Bu yapmamız gereken şey değil.*

Kadın terli yüzündeki bir perçemi üfleyerek geriye ittiğinde aletim yeniden sertleşti… ama ikinci kez yumuşadı. Bir an tam bir içsel sessizlik yaşadım, ardından açlık geldi. Diğer açlık… ve bir orkestra davulu gibi gümbürdedi. Derken anladım: Şehvet hatalı bir refleks, bir alışma safhasıydı ve çok geçmeden yanıp kül oluyordu. Yeni arzu, eskisini geçici bir heves gibi gösteriyordu. Eğer dönüşecek olsaydı. Dönüşseydi. Sikmek, öldürmek, yemek. Sik öldür ye. Bunda bir kutsal gizemi vardı, ama eğer… ama eğer…

Kardeşim davulun ritmini arttırdı. Düşünme yetim, çatıdan dökülen karlar misali kayıp düştü. Kadının kollan dirsek hizasına kadar çıplaktı. Yakası açıktı. Tavayı ovaladığında boynundaki kaslar belirginleşiyordu. Beyaz, göz ardı edilebilir, kız çocuğunu andıran bacakları, kızışmış

Bragg’in her iki yanında kafası karışmış bir böceğin antenleri gibi sallanıyor. Perişan, solgun ayak parmaklan. Sığ bir göbek deliği. Sessiz bir kız. İnsanlar geçmişlerini bir mikro iklim gibi üzerlerinde taşırlar. Bu kadın sekiz kardeşinin arasından asla sıyrılamamış, sadece ara sıra fark edildiğinde üstünkörü bir şekilde sevilmiş, Bragg’la tanışana dek olgunlaşmamış ve bir kişilik kazanmak için tek şansım ancak o zaman görmüş. Ve buna rağmen hâlâ olgun değil. Doğum yapmak bile onu pekiştirmemiş; canını yakıp iki büklüm olmasına neden olan rastgele bir acı, bir tarlayı kavuran yangın misali içinden geçip gitmiş. Bulaşık yıkayıp temizlik yapmasına, bir çocuk yetiştirmesine, bacak arasını kocasına açmasına rağmen vaktini bir yere demir atmadan geçirmiş ve diğer insanların gündüz düşlerini andıran şeylerin arasında bir o yana bir bu yana sürüklenip durmuş.

Sadece bedeni yemezsiniz. Hayatı da yersiniz. Bir *can* alırsınız. İçinize. En zengin beslenme şekli. Aşk gibi bir şey. Göreceksin. İçinizdeki boşluk tahammül edilemez bir potansiyelle kabarır. Kadının küçük göğüsleri birer elma boyutundaydı ve ince tenli boğazıyla zonklayan şahdamarı neredeyse ellerimin içinde, dişlerimin arasındaydı. Gergin ve şiş, koparılacak kadar olgun. Dışarıda dikilmeye devam ettim. Olayın nasıl gerçekleşebileceğini gördüm. Kardeşimin dizginlerinden başka beni tutan hiçbir şey yoktu.

O *değil.*

Kardeşim bu düşüncenin tek başına, yalın bir halde asılı durmasına müsaade etti.

O değil.

O koştu. Ben koştum. Biz koştuk. Tüm kişi zamirleri, hem çoğul hem de tekil olanlar geçerliydi. Boğuştular, parçaladılar, kanlarım birbirlerinin üzerine akıttılar ve bütünlüğün keyfini çıkardılar. Ormandan çıktığımda ay ışığı beni burnumdan kıçıma kadar boyadı; sadece *tamamen* kendim olmamı isteyen, son derece müsamahalı bir aşkın somut bir darbesiydi bu. Bir sevgili bundan daha cömert bir istekte bulunabilir mi? Benim Arabella’dan istediğim şey buydu. Arabella’nın da benden. O güne kadar.

13

O koştu. Ben koştum. Biz koştuk. Üçlü otorite arada bir dağıldı ve ne ben ne o ne de biz olan, çimlerin arasında esen rüzgârdan ya da havanın taşıdığı kokulardan ayırt edilemeyen, gecenin düşüncesiz bir çehresine, yalnızca tecrübe ettiğiniz takdirde tanıyabileceğiniz bir hale büründük; müziğin içinde kaybolmak gibi.

Herne Evi.

Ev.

Yüz metre ileriden ahıra bağlanmış atların ter kokusunu alabiliyor, toynaklarım oynattıklarında çıkarttıkları o güzel sesi, demirin taşa çarpmasıyla yankılanan sedayı duyabiliyordum. Çakıltaşı döşeli yola sıçradım ve biçilmiş ön bahçeye yürüdüm. Kâhyadan tutun da çaycı çocuğa kadar evde on sekiz insan kalbi vardı. Ay ışığı, kanatlı pencereleri gümüşe boyuyordu. Ana yatak odası ikinci kattaydı. Sıcak gecelerde pencereleri açık bırakarak uyurduk. Ve işte yine açıktı. On sekizinci kalp.

Vahşetle ilgili yapılabilecek tek şeyin onun kaydım tutmak olduğunu düşünen bir görüş vardır. Gerçekleri, hisleri değil. Bize tarihleri ve sayıları verir, ama Hitler'in kafasının içindekilerden uzak durur. Kaydı tutan kişi vahşete dışarıdan bakan biri olduğu sürece her şey yolundadır. Fakat kaydı tutan kişi vahşetin *ta kendisi* olduğunda buna kimse inanmaz.

Arabella uyuyordu. Yüzüstü uzanmıştı ve suratı bana dönüktü; çıplak kollarından biri ve omzu ay ışığının altında öylesine parlaktı ki, bunun onu uyandırmamasına inanamadım. Manzaranın sanatsal ihtişamını dış hatlarıyla zihnime kaydettim: fildişi rengi yastığın üzerindeki uzun ve siyah bukleleri, leylak rengi gözkapaklarının yuvarlaklığı, Şam işi yatak örtüsünün üzerindeki o beyaz Afrodit kolu. Dış hatlarıyla kaydetmemin sebebi, gözlerimle gördüklerimin kokusunu alabildiğim şeylerin yanında önemsiz kalmasıydı: nefesindeki şarabın aroması; portakal çiçeği parfümü; endişeli bir günden kalan tatlı-tuzlu ter kokusu (üstünkörü bir duş almıştı); neredeyse hiç dokunulmamış yiyeceklerin rayihası (tütsülenmiş somon

balığı, yaz meyvelerinden yapılma komposto, kahve); korkusuz ve kadınsı kanı; heyecan verici bir bok esintisi ve uyku mahmuru, zarif, ipeksi vajinasının keskin kokusu. Koklayabildiğim şeyler de bildiklerimin yanında önemsiz kalıyordu; yani bir anlığına ona her zamankinden daha yakın olacağımı, bütün sırlarının ifşa olacağını, her hazinesini ele geçireceğimi, her utancının açığa çıkacağını, benliğinin her parçasının teslim olacağını bilmek. Hiçbir heyecan verici birleşmenin, sevdiğiniz şeyi öldürmekle boy ölçüşemeyeceğini biliyordum; bu kadim ve duygusuz ilahi hakikat, kardeşimden bana aktarılmıştı.

Karım ben odaya tamamen girene kadar uyanmadı. Toprağın derinliklerindeki yalnız bir tohum misali hem açlığa gömülü hem de bilinçsizdim. Olmak istemediğiniz şeysinizdir ve bu bir zevktir. Arabella'nın çığlık atması gerekiyordu. Romanlarda yazılanlara bakılırsa çığlık atmalıydı. Ama insanlar asla romanlardaki gibi hareket etmez. Onun yerine ağzını açtı ve büyük bir şok ile iğrenmeden kaynaklanan, hıçkırıktan farksız, hafif bir ses çıkardı. Sanki dünya kadar vakti varmışçasına tek dirseğinin üzerinde doğruldu. Yüzünde her zaman şu anki gergin -dehşet dolu- ifade vardı ama ben bunu yeni fark ediyordum. Bir pençemi yatak örtülerine geçirip hepsini yere fırlattım. Arabella'nın çıplak görüntüsü karşısında aletim yine kalktı ve üzerine salyalarım aktı. Manzara tuhaf bir boşluğa sebep oldu. Derken arkasını dönüp kendisini yataktan attı, ben de ayak bileğinden kavrayıp onu kendime doğru çektim. Ona dokunmamla birlikte aletim küçülüverdi. Sik öldür ye. Sik öldür ye. Sik öldür ye. Ama…

Boştaki ayağıyla bir tekme savurdu fakat ıskaladı, çünkü hareket etmek için çok vaktim vardı. O kadar hızlıydım ki olacakları önceden görebildiğimi düşünebilirdiniz. Bunun üzerine Arabella çığlık atmak için ağzını açtı… ve beni tamdı. Beklediğim şey buydu. Gerçekleşinceye dek neyi beklediğinizi bilemezsiniz, ikimiz de donakaldık. Gözlerimin içine baktı. "Sensin," dedi.

Sonra, beni tanıdığım bildiğim için, onu öldürmeden önce içindeki her şeyi öldürebileceğim için, huzura ve anlayışa kavuşmayı sağlayan numara

bu olduğu için, en kötü şeye başlamanın tek yolu olduğunu bildiğim için bıraktım sona ersin.

Kalçalarındaki etler sıcak kan püskürterek yırtıldı. Üzerine nar kırmızısı saçılmış gibi göründü. "Şensin," dedi tekrar. Onu boğazından yakalayıp kendime çektim. Açlık bir rahim yatağı gibi üzerinize oturur. Kendinizi onun içinden çıkartmanız gerekir. Doğmak zorundasınızdır. *Keyfin* i çıkar, diye uyardı beni kardeşim. *Keyfim çıkar* çünkü çok yakında *detayların tadını alamayacaksın.* Arabella'yla konuşabilmeyi diledim. Bütün kalbimle, "Evet, benim," diyebilmeyi diledim ki korkusunun en ufak parçasını bile hissedebileyim. Ve çok küçük olmasına rağmen, ben ve kardeşim onu bir kıymık gibi hissedebildik. Arabella'nın boğazını sıkarak nefes almasını engelledim ve gözlerinin içine baktım. Tanrım, bu çok güzel bir histi. Kan kokusu son noktayı koydu. Dizlerimin bağı çözüldü. Daha fazla dayanamayacağımı anladığımda Arabella'yı yatağa attım ve dişlerimi *-ah o ilk, güzel ve dikkatsiz esrime-* boğazına sapladım.

Kudurmuşçasına hareket ediyordum (vahşetle alakasız olan tarihçimiz otopsi raporunda şu unsurları sıralardı: soluk borusu, şahdamarı ve uyluk atardamarı parçalanması; vücutta, baldırlarda ve kalçada büyük kütleler halinde doku kaybı; bağırsaklarda yırtılma; böbrekler, akciğer ve kalp kayıp; göğüslerde, vajinada ve apış arasında yırtılma) ama kudurma hissiyatı, bir fırtınanın göbeği misali, sadece merkezde yer alıyordu ve onun yanı sıra bir başka şey, kendinden geçmiş bir yiyip bitiriş gerçekleşiyordu. İşte, bir hayat alıyorsunuz. Onu bir bütün halinde yutamazsınız. Lifler, ısırıklar, yutkunmalar ve lokmalar halinde alırsınız. Kızlık soyadı Jackson olan Arabella Marlowe'un hayatı. Kendisiyle neredeyse barışık biriydi. Bu duruma kısıtlamaları geride bırakmanın verdiği zahmetli çabadan geçerek ulaşmıştı. Çok uzaklarda çakan şimşekler misali hâlâ kendinden nefret ettiği seyrek anlar *-sürtük, orospu-* vardı ama bunlar daha büyük, daha bilge, daha bütünlüklü bir insan olan yanma kıyasla çok güçsüzdü, cidden. Hatıralar… annesinin çiçek ve lavanta kokusu. Mavi bir göğün altındaki, sürülmüş, kırmızı bir tarla. Boyalı bir karnaval atı.

Avludaki ölü keseli sıçan. Boyunun uzaması. Göğüsleri çıkmaya başladığında hissettiği mahcup gurur. Bacaklarının arasında hissettiği, şok edici bir zevk veren o uzun şey. Seviyor *musun beni? Evet diyeceksin, biliyorum. Sözüne güveneceğim ben de.* Babası Shakespeare'in tüm eserlerine sahipti. Satırları ezberledi ve karakterlere büründü. Sanat ile Tanrı arasında tam olarak şekillenmemiş bir kontrat vardı. Erkeklere ilgi duymaya başladı. Bir ya da iki kez bir erkeğin içindeki utangaç ve ateşli bir şey, insan vücudunun çıldırtıcı yetersizliklerinin bir göstergesi, ona aşkın nasıl olabileceğine dair ipucu verdi. Ressamların, heykeltıraşların ve sevgililerinin önünde soyundu. Poker oynamayı ve çavdar viskisinin sert dostluğunu öğrendi. Tehlikelerini bildiği halde giderek daha fazla şey hakkında tecrübe edindi, acı çekti, alev aldı ve ateşleri söndürebilmek için pisliğin içinde yuvarlandı. Tecrübe edinme konusunu daha da ileriye götürdü ve hastalandı. Zatürre. Sonra on beş yıldır görmediği Eliza Teyze çıkageldi. Bir zamanlar hayal ettiği kadar uyanık olamayacağını kabullenerek, ölümün bizzat gerçekleştirdiği sorgulamadan kurtuldu. Ardından Avrupa, İsviçre, beyaz dağlar, ben. İlk görüşte aşk.

Elinizden almana dek saymayacağınız servetini yutup çaldım. İçime işledi. Müstehcen bir zenginlik, kirli kazançla verilen bir festival. Arabella elinden geldiğince bana karşı koymaya çalıştı. Yaşamak istiyordu. Mutlak surette yaşamak istiyordu. Çığlık atamadı. İlk ısırığımla birlikte ses tellerini koparmıştım. Beş saniye. On. Yirmi. Ölmeye başladıklarını içgüdüsel bir şekilde fark edersiniz (tıpkı orgazm olduklarını da benzer bir hisle fark etmeniz gibi). Ona baktım; kendi kanıyla kararmış kurtadam yüzümü ve parçalanmış hazineleriyle bezeli pençelerimi gösterdim. Artık acı çekmiyordu.

Gözleri o noktayı çoktan geçtiğini, tırabzanların yanında dikilerek geride bıraktığı limana baktığını söylüyordu. Yola çıkmıştı bile. Başka birine dönüşmeden, ona olan aşkımın sona ermesi mümkün değildi. Ama dönüşmüştüm işte. Arabella tek bir kez, bitap bir halde gözlerini kırptı. Dudakları hareket etti. Yanağında kendi çiğ etinin ıslak, kırmızı bir parçası

vardı. Kahverengi gözlerinde altın sarısı benekler görülüyordu. Bu gözler şöyle söylüyordu: Gidiyorum. Eski lisanı da geride bırakmıştı; cinayet, ahlak, adalet, suç, ceza, intikam gibi kelimeler, çıktığı yolculukta geçmeyen bir para birimiydi. Gözleri, “Demek buraya kadarmış,” dedi. Göz-kapakları, kapanmadan önce son defa kımıldadı; bir insan yolun gerçek sonuna geldiğinde ölümünün nasıl gerçekleştiğini önemsemez. Ben onun için ne Jacob ne onun kocası ne katili ne de bir canavardım, ben sadece ona kapıyı açan şeydim. Şimdi bakışları benim ve bu dünyanın meselelerinin ötesine bakıyor, nihai aydınlatıcı karanlığı ya da yok edici ışığı görüyordu. Ben artık önemsizdim. Gözleri tek bir kez sonuna kadar açıldı, ardından kapandı.

Boğuştuğumuz sırada komodine çarpmış olmalıydık çünkü lamba düşmüş, parçalanmış, dört bir yana saçılmış ve küçük bir alev havuzu yaratmıştı. Yatağın perdelerinden biri tutuşmuştu. Ateş, kumaşın üzerinde aheste aheste ilerledi, sonra da komşusuna sıçradı. Sıcaklığı hissetmemin tek sebebi Arabella’nın vücut ısısının yok olmasıydı. Bedeninin ışığı söndüğünde açlığımın yerini bir parça iğrenme, cinsel birleşme sona ermeden önce yaşanan bir farkındalık aldı. Giderek kötüleşen bir mizaçla, insan bilincini etin boyunduruğu altına soktuğu için Tanrı’nın yaratıcı bayağılığından nefret ederek, hızlı hızlı yersiniz. Hızlı hızlı yersiniz çünkü tiksinme duygusu hemen peşinizdedir. Sizi yakaladığındaysa -sizi kanunun uzun kolu gibi arar- durmanız gerekir, daha fazla devam edemezsiniz.

Yangın yayıldı. Alevin tek bir işaretiyle tüm halı ateş aldı. Gözlerim boy aynasına şöyle bir takıldığında kendimi ilk defa gördüm. Kanlı bir bedenin üzerine eğilmiş bir kurtadam. İğrenç bir kompozisyon, Fuseli’nin ‘Kâbus’ adlı yağlı boya tablosunun pornografik bir yoldaşı ya da abartılı bir hicviydi bu. Arabella’nın beyaz, ince, yumuşak, mucize eseri dokunulmamış olan kolu yatağın kenarından sarkıyordu; eli yarı yarıya açıktı; parmaklan narin ve ele avuca sığmaz bir şeyi çağırmanın ortasındaymış gibi kalakalmıştı. Tanrım, bu çok güzeldi.

Tokluk beni tuzağa düşürdü. Çok kısa sürede çok fazla yemiştim. Sürüklenme duygusuna eşlik eden geç kalmış bir genişleme hissettim. Arabella'nın etiyle beslenmek benimkini tıkamıştı. Çalıntı hayat, hızla geçip giden bulutların gölgeleri gibi zihnime doluşmuştu. Dengede durabilmek için bir ayağımı havaya kaldırdığımı fark ettim. Onu tekrar yere basmak için çaba sarf etmem gerekti. İçtiğim kan, şeker pekmezi gibi katılaşıyordu. Bir müddet beceriksizce taşırsınız onu. Yangın seni durdurmadan önce çık buradan, hemen. Sıcaklık sırtımı dövdü. Perdelerden biri şimdiden tamamen tutuşmuştu.

Arabella'dan kalanların kollarımdan kurtulup alevler içindeki yatağa düşmesine müsaade ettim. Bırak gitsin. Bırak tamamen gitsin. Pencerede sağ yanımın alazlandığını ve sol yanımınsa ay ışığının altında yatıştığını hissedecek kadar duraksadım, ardından aşağı atladım, düştüm, ayağa kalktım ve koştum.

14

Yangın tüm evi kapladı ve on yedi hizmetkârdan dokuzunu öldürdü. Aynı zamanda, sanki bilinçaltımın asıl niyeti buymuşçasına, Arabella'nın ölümüyle ilgili hikâyeyi de baştan yazdı.

Zavallı Charles hem karımı (en iyi ihtimalle aşırı düşkün, en kötü ihtimalle gizliden gizliye âşık olduğu kadını) hem de arkadaşlığımı kaybettiği için acı çekti. Yangından hemen sonraki günlerde anlaşılabilir bir şekilde mesafeli olduğumu gördü. Ama mesafe önce yabancılaşmaya, sonra da yokluğa dönüştü. Evin yeniden inşasının sorumluluğunu emlak müdürüme bıraktım ve iki haftalığına İskoçya'ya gittim. Herhangi bir planım yoktu, sadece insanlardan mümkün olabildiğince uzaklaşabilmek için gösterdiğim bir refleksti.

Yanımda tek bir hatıra götürdüm.

Zemin kattaki küçük, bahçenin batı sınırına bakan oda Arabella'nın çalışma odasıydı. İçinde çok fazla eşya yoktu: bir kitaplık, ceviz ağacından yapılma bir çalışma masası, en hırpani Hint halılarından biri ve kocaman bir koltuk. Rahmetli karım o koltuğa kıvrılmayı ve ikindi vakti boyunca günlüğüne bir şeyler karalamayı âdet edinmişti. Günlüğü çalışma masasının çekmecesinde, demir bir kilidi olan, küçük ve tuhaf bir kutunun içinde, müstehcen yaşantısından kalma bir avuç tılsımlı ıvır zıvırla birlikte saklardı. Her ne kadar masa yangın sırasında yanıp kül olsa da, kutu ve günlük kurtulmuştu. Şu anda Manhattan'daki bir banka kasasında, benim günlüklerimin yanında; ama yangını izleyen haftalar ve aylar boyunca büyük bir kısmını ezbere bilir oldum. Buraya sadece birkaç satırını yazmam kâfi.

Davranışları gün geçtikçe daha da rahatsızlık verici oluyor. Başkaları sırrımı sakladığım için beni kınar, ama Jacob o kadar dengesiz ki bunun zamansız bir açıklama etkisi yapacağından korkuyorum. Bu son hafta pek

çok kez söyleyecek gibi oldum. Kelimeler kalbimin altında altın, dilimin altında bal gibi: Jacob, kamımda senin çocuğunu taşıyorum.

15

Geçen gece, kalemimi bıraktıktan kısa bir süre sonra *(quad scripsi, scripsi)*[xvii] yağmur yağmaya başladı. Bütün gece yağdı ve şimdi bile, akşamın geç saatlerine kavuşmamıza rağmen hâlâ yağmaya devam ediyor. Günışığının son kalıntıları ara sıra daha beyaz parçacıkların altından geçen hafif koyu bulutlarla dolu, basık bir havayı gözler önüne seriyordu. (Meteoroloji uzmanları buna “parçalı bulutlu”, balıkçılarsa “haberci” der; iki yüzyıl, boş vakitler, kitaplar.) Deniz, damarlı et gibi görünüyordu. Martıların beyazı, denize karşı deterjan reklamı temizliğindeydi. Yağmur karı yok ediyordu elbette. Vadide ve ormanda hâlâ bir sürü kar vardı, ama Zennor’da kaldırımlar yeniden ortaya çıkıyordu. Yarın Londra’ya döndüğümde büyü neredeyse tamamen yitmiş olacaktı. Şehir canlı ve acınası, işlerin farklı yürüyeceğine dair kurduğu küçük hayal yüzünden alay konusu olacaktı.

“Yapman gereken şeyi hallettin mi?” diye sordu Harley bana telefonda, bir saat önce.

“Kayıtlarda bir boşluk vardı,” dedim. “Ben de doldurdum. Posta kutuna mı yollayayım kulübe mi?”

Anladı; bu son günlük olacaktı. Daha fazla kayıt olmayacaktı, çünkü daha fazla ortalarda olmayacaktım. Bir sohbet başlatmak için kötü bir yol. Tekrar konuşmaya başlamadan önce gözlerini kapattığını ve dişlerini sıktığım hayal ettim.

“Her şey hazır,” dedi. “Ama ayın on yedisine kadar seni ülke dışına çıkaramam. Ucu ucuna yetişiyor, biliyorum, ama başka seçeneğimiz yok. Şehir merkezinden Heathrow havaalanına dek üç kez araç değiştirmen gerekecek. Öğleden sonra New York’a uçacak Virgin Havayolları uçağına Tom Cariyle adıyla rezervasyon yaptırdın. Ama bu uçuş kafalarım karıştırmak için ayarlandı. Sen Matt Arnold kisvesi altında, özel bir uçakla Exeter’a uçuyor olacaksın aslında. Bunlar yepyeni kimlik paketleri.

Pasaportlar, ehliyetler, sosyal sigorta numaraları, aklına gelebilecek tüm kahrolası şeyler. Exeter'dan ayrıldığında-"

"Galler'e gideceğim Harley."

"Ne?"

"Beni duydun. Snowdonia'ya."

"Gülünç olma."

"Her şeyin başladığı yere gideceğim. Tam bir daire çizmiş olacağım."

Yeniden duraksadı. Güçlükle bir sigara yaktı. "*Exeter*'dan ayrıldığında," diye devam etti usulca, "birkaç seçeneğin olacak. Mallorca'ya uçabilir, oradan da Barcelona'ya veya Madrid'e geçebilirsin. Ya da, eğer onları kesinlikle atlattığından emin değilsen, orasıyla Plymouth arasında iki araç değişimi daha ayarladım. Reggie ayın on yedisinin gece yarısına kadar seni bekleyecek. Seni Manş Denizi'nden geçirecek, ondan sonra tek başınasın."

"Başardın Haris," dedim. "Sen bir rock yıldızısın."

"İyi, güzel, bana şu Galler saçmalığından bahsetme o zaman."

Sesimi çıkarmadım. Biliyordu. Bildiğini biliyordum. Bildiğini bildiğimi biliyordu. Çamların salonunun cumbasında durmuş, yağmurun arasından aşağıdaki koya bakarken ona karşı tanıdık, sabırsızlığım tarafından kemirilen bir yakınlık hissettim. Bu konu hakkında ne kadar kaygılanırsam o kadar kötüleşiyordu. Er ya da geç ondan nefret etmeden yalnızca başka biri için yaşayamazsınız. Yeni kimliklerden vazgeçmesini söylemeye başladım fakat beni durdurdu.

"Evrakları sana bizzat teslim edeceğim," dedi. "İşlerin berbat olmasını istemiyorum."

"Kendini bu riske atman aptallık olur."

"Onları senin eline bizzat ulaştırmadığım müddetçe rahat edemem. Bu işi benim yolumla halledelim Marlowe, lütfen."

Bu onun kabullenişiydi. Eğer öleceksen seni bir kez daha görmek istiyorum. Her şey sona ermeden önce elini son kez sıkmak.

"Cloquet'yle ilgili yeni bir şeyler var mı?" diye sordum ona. Londra'da ayrıldığımdan beri Magnum taşıyan o genç adamı ilk defa düşünüyordum;

buna rağmen yine de kendimi huzursuz hissetmiştim.

“Onu serbest bıraktık,” dedi Harley. “Yapabileceğimiz bir şey yoktu. Üzerine bir verici yerleştirip serbest kalışının ardından onu bir iki günlüğüne izledik. Bir müddet ortalıkta dolandı, eline pansuman yaptırdı -bu arada elini biz tedavi ettik- ve sonunda pişman olmuş bir şekilde Jacqueline Delon’u aradı. Jacqueline, senin peşinden gittiği için herife bayağı öfkeliydi. Ona adamları gelip kendisine Paris’e kadar eşlik edene dek otelinde kalmasını söyledi. Yirmi dört saat sonra Delon’un iki adamı ortaya çıkıp aynen öyle yaptı. Dava kapandı.”

‘“Dava kapandı’ sözünü neden uydurduklarını biliyor musun?”

“Neden?”

“İnsanlar kapanmadığını anlasın diye.”

“Neye istiyorsan ona inan Jacob. Boşa zaman harcıyorsun.
Endişelenmen gereken asıl kişi Ellis.”

“Grainer olmasın?”

“Grainer sabırlıdır. Dolunaya kadar bekleyecektir. Ama Ellis orada, yapacak başka hiçbir boku olmadan seni izliyor. .. Yanında tetiğe basmaya meraklı birkaç tane çocuk da var.”

“Tilkilerimin kafalarını kestiler.”

“Ne?”

“Boş ver.”

“Sadece dikkatli ol, bütün söylemeye çalıştığım bu.”

Pelerin ve hançer düzenlemeleri -ikimiz de gereksiz olduklarını bilmemize rağmen-yerini aldı. Graham Greene, romanlarında kullandığı türlerle yarı parodisel bir ilişkiye, gerekliliklerini ve mecazlarını alaya alan bir toleransa sahiptir. Kaçınılmaz olarak ben de hayatımla benzer bir ilişki içerisindeyim. Sahte kimlikler, şifreli konuşmalar, buluşmalar, gözetlenme, gece uçuşları. Casusluk saçmalıktan. Üstelik tüm bunlar biz bu Korku Hikâyesi debdebesine başlamadan önce bile vardı. Eğer bu bir roman olsaydı doğaları gereği birer gerçeklik kandırmacası olan tüm diğer klişeleri kullanarak bunu reddederdim. Ama benim şanssızlığıma bu gerçeklikti.

Görmezden gelmeye çalıştığım aşikâr hakikat buydu işte. Hem karımı hem de doğmamış çocuğumu öldürüp yemiştim. Sevgiyi öldürüp yemiştim. Bu da bana iki alternatif bırakıyordu; yaşa ya da öl. Ya kendini öldür ya da bununla yaşa. Modern deyişle, ya tamam ya devam. Eh, işte buradayım.

Bu bir hataydı. Ahlaksal açıdan demiyorum, stratejik açıdan diyorum. Onu dönüştürmem gerekirdi. Bu şans elimdeydi. Bu şans elimdeydi. O benden daha iyi bir kurtadam olurdu. Daha büyük, daha cesur, daha günahkârdı. Potansiyeli açığa çıkmış olurdu. Beni yönlendirirdi. Kardeşim aceleyle yalnızlığın ilacını elinden kaçırmıştı. Kollarının arasında olmasına rağmen onu görememişti. *Karımla on bir yıldır mutlu bir evlilik yaşıyoruz. İki sevimli çocuğumuz var İyi bir işe ve güzel bir eve sahibim. Karım her anlamda benim ruh eşim. Bir şey hariç… Yataktayken istiyorum ki…* Katedral boyutundaki evlilikler zamanla ufalanıp çöker çünkü ne kadın kocasının üzerine işer ne de adam karısını yatağa bağlar. Aşkı bir arada tutmak için ortaklaşa ahlaksızlıktan veya danışıklı sapıklıktan daha iyi bir şey yoktur. Arabella'yı öldürüp yediğimden bu yana geçen yıllar boyunca *aşk ayının altında* Arabella'yla birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını düşünmek için pek çok zamanım oldu. Onu güneşin aydınlattığı, Edward Dönemi'nden kalma bir pencerenin önünde, solgun diz üstü çoraplar giymiş bir şekilde ve elinde uzun bir sigara ağızlığıyla otururken hayal ederim. Yüksek sesle şöyle okur: '"…insan medeniyetlerinin tarihi, zalimlikle cinsel içgüdü arasında çok yakın bir bağ olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde gösterir…' Bir dakika, bu o kısım değil. Ah, işte burada: 'Bazı otoritelere göre cinsel içgüdülerin bu agresif unsurları aslında yamyamsal arzulardan kalma birer hatıradır. Ki bu, egemenliği sürdürmek için kullanılan vasıtalardan elde edilen bir katkıdır ve bu da diğer, bireysel olarak en eski içgüdüsel ihtiyaçları tatmin etmekle ilgilidir…' İşte, gördün mü? Sana *söylemiştim.* Bu arada, şu partiye saat kaçta gitmemiz gerekiyordu?"

Birlikte öldürebilir ve birlikte *ışık* saçabilirdik.

Görünüşümün aksine iyiliği ve kötülüğü tamamen arkamda bırakmış değilim. İster gülünç bulun ister bulmayın, kefaret ödemeye hâlâ

inanıyorum. Sevgiyi öldürdüm. Ara-bella ile küçük cenin sırrımızı parçalarına ayırmamdan kısa bir süre sonra ruhum kalbimle konuştu: Bundan böyle her şeye sevgisiz katlanacaksın. Sevgisiz öldüreceksin. Sevgisiz yaşayacaksın. Sevgisiz öleceksin. Kulağa pek de bir sürgün gibi gelmiyor, değil mi? Bir de bunu iki yüzyıl kadar tecrübe etmeyi deneyin.

Dediğim gibi, artık işlevini yitirmiş ahlaki çılgınlıklara sahiptim. Hâlâ da öyleyim. Yıllar boyunca mazlumları arayıp onlara yardım ettim. Polonya ormanlarındaki kaçak Yahudilerden tutun da El Salvador tepelerindeki korkmuş köylülere kadar. Şili'deki işçi hareketlerini finanse ettim, İspanya'daki anti-faşistlere silah temin ettim. Aman ne marifet diyeceksiniz, biliyorum. SS bile gümüş kurşun kullanmazdı. En azından Reichsführerlerin[xviii] arasındaki, kafayı okültizmle bozmuş olan Almanların bu konuda ısrar edeceğini düşünürsünüz, ama hayır. Yine de pek çok hayat kurtardım ve doğru insanlarla işbirliği yaptığımda pek çok şerefsizi de öldürdüm. Servetim (son ekonomik krizle birlikte yüzde otuz bir küçüldü) diyaliz makineleri ve tarayıcılar satın aldı, aç insanların kamını doyurdu ve risk altında olanların kanma aşı zerk ettirdi. Hayırseverliğim vakıflar ve tröstler vasıtasıyla artık kendi kendini idame ettiriyor. Hepsi de Hint afyonu sayesinde inşa ettirildi (Tanrı öldü, ironi hâlâ vs. vs.) Birinci Afyon Savaşı'nın öncesine kadar Doğu Hindistan Şirketi'nde Londralı bir yönetici olan babam, büyükbabamın izini takip ederek afyon ticareti içine girmiş. 1831 yılında öldüğünde beni müthiş bir servetin sahibi olan, genç bir adam olarak bıraktı. Arazilere, mülklere ve Doğu Hindistan Şirketi'nin hisselerine sahiptim. Afyon pamuğa, pamuk kömüre, kömür çeliğe dönüştü.,, uzun hikâye. Mallarımı çeşitlendirdim. Büyük Buhran beni kötü vurdu, ama toparlandım. Sevgiden feragat ettiğiniz vakit şeytansı bir odaklanma kazanıyorsunuz. Ben yaşamımı sürdürme kararı alınca diğer kararlar da kendi kendilerini aldılar. Hareket halinde olmaya, tanınmamaya ve güvenliğe ihtiyaç duydum. Ya da bir diğer deyişle servetimi ayakta tuttum. Ama bunlar önceki günlüklerde anlatılıyor. Asıl nokta hiçbir zaman özür dilememem ve bağışlanma talep etmemem. Ben bir

erkeğim. Ben bir canavarım. Bir zıtlıklar kokteyli. Bir kurtadama dönüşmeyi ben istemedim, ama bir kez başıma gelince de buna çok çabuk alıştım. Kendinizi şaşırtırsınız. Kendinizi şaşırtır, sonra da bunu bile az da olsa numaradan yaptığınızı fark edersiniz.

Yüz altmış yedi yıldır Arabella'yla sevginin ölümünü yazmaktan kaçındım. Artık bunu da yaptığıma göre sırada ne var? Yüküm hafiflemiş gibi mi hissediyorum? Aklanmış? Utanmış? Affedilmiş?

Hislerinizden bahsetme işine bir şeyler oluyor. Can çekişmeye başlıyor. Psikiyatr kanepesinde uzanan bir kişi ağzını açar ve, "Kendimi şey hissediyorum…" diye söze başlar. Sonra da birazcık bile utanması varsa çenesini çabucak kapaması gerektiğini bilir. İnsanlar, hislerinden bahsetmenin onlara hiçbir şey kazandırmayacağını anladıkları yeni bir sayfaya geçiyor. Hislerini Gösterme Çağı… Ama ben bunu göremeyeceğim. İşte o soruyu kendime sorduğumdan beri ben de böyle hissediyorum. Zamanımın dolduğundan; artık bıktığımdan; sevgisiz yaşamaya, öldürmeye ve dünyayı gezmeye daha fazla katlanamadığımdan hiç olmadığım kadar eminim.

16

Doğal bir durma noktasını gördüğümde tanıyabilecek kadar usta bir karalamacıyımdır, o yüzden vampir ortaya çıkmasaydı bile dün daha fazla şey yazmış olacağımdan şüpheliyim.

Eğer kurtadam biçimimde olsaydım vampirin o pis kokusunu hemen alırdım, ama olmadığım için üst kata çıkan merdivenleri yarıladığım sırada yukarıdan gelen tuhaf bir gıcırtı duyana dek onun farkına varamadım.

Kar kokan, çok hafif bir esinti bana onun yatak odalarının pencerelerinden birinden girdiğini söylüyordu. Çizgifilmlerdekine benzer bir hareketle, parmak uçlanma basa basa aşağı indim. Bir taraftan da evdeki eşyaları hızla zihnimden geçiriyor ve tahta bir kazık görevi görebilecek bir şey arıyordum. (O zaman tahta kazık olayı gerçek, öyle mi? diye sorardı Madeline, şüphesiz. Evet, tahta kazık olayı gerçek. Güneş ışığı ve kafalarının kesilmesi de öyle. Kendinizi tepeden tırnağa haçlarla, kutsal suyla, sarımsakla ve Latinceyle donatın… sonra da ölümcül bir hayal kırıklığı yaşamaya hazır olun.) Hayalet kurdumun ense tüyleri kabardı. Bunu olabildiğinde açık bir şekilde ifade etmeme izin verin: Kurtadamlar ve vampirler birbirleriyle geçinemezler. Karşılıklı nefretimiz içgüdüsel bir şeydir, istisnası yoktur ve türümün bu kan emicilerin hayatta kalma stratejisinin, tarafsız bir gözle baktığımda hayran olmadan edemediğim gerçekçi politikalarının bir parçası olmasından öncesine dayanır. Yaklaşık üç yüzyıl önce en güçlü elli vampir ailesi bir ittifak kurup Katolik Kilisesi'yle bir anlaşma yaptı. (DOKET -ya da o zamanki adıyla Işığın Hizmetkârları- aslen kilisenin yan kuruluşuydu, fakat on dokuzuncu yüzyılın ortalarında kendi özel ordusu olan, seküler bir şirket haline geldi.) Vampirlerin tüm gelirlerinin belirli bir yüzdesini Tanrı'nın yeryüzündeki temsilcilerine vermenin yanı sıra (gecenin yaratıkları emsalsiz işadamlarıdır) dünyadaki nüfuslarını aşağı yukarı beş binin altında tutmayı da kabul ettiler. Bu da her zaman için birkaç tane asi ve yeni vampir yaratma dürtüsüne karşı koyamayan kural yıkıcı olduğundan her yıl

aralarından birkaç kişinin defterini dürdükleri anlamına geliyor. Kendi yavrularını sopalarla öldüren fok balıklarını hayal edin. Av da karşılık olarak Elli Aile'nin işine karışmıyor. Arada bir alevlenmeler ya da münakaşalar (ve doğal olarak sayısal hileler) oluyor elbette fakat genel anlamda anlaşma devam ediyor. Vampir Donlar ailelerini kontrol etmeye, DOKET'in kasası da çınlamaya devam ediyor. Irak Savaşı'ndan sonraki 'restorasyonların' yansı vampir şirketleri tarafından faturasız olarak halledildi (Cumhuriyetçiler şimdi kimin kaynaklarının kayrıldığını söyleyip geri ödenmesini talep edecek sevgili Başkan Obama?) İçlerinden birinin, Netzer-Böll'ün GDS (Gümüş Dağıtım Sistemleri) alanında gayriresmi uzmanlığı olan bir silah üretim fabrikasıyla ortaklığı var. Hatta bu kendini beğenmiş kenelerden birkaç tanesi *gerçekten de* DOKET için çalışır. Av onları iz sürücü olarak kullanır. Kurtadamları takip ederler. Eski kafalı biri olan Grainer ise bu tarz yöntemlere yanaşmaz.

O zaman bu vampir yukarıda ne bok yiyordu?

Listenizi hızla elemeye başlarsınız; sandalye bacağı yok, süpürge sapı yok, kurşun kalem… *Kahretsin…* Mutfaktaki yegâne tahta tabureyi yan çevirdim, bir ayağımla yere sabitleyip ötekiyle tekmeledim. Hiçbir şey olmadı. Bir kez daha tekmeledim. Eklem yerlerinden zayıf bir zorlanma sesi geldi. Piç kurusunu yerden kaldırıp şöminenin gövdesine vurdum. (Ah o kovboy filmlerinin salon kavgası mobilyaları!) Bileklerimde korkunç, lastiksi bir sarsıntı hissetmem haricinde hiçbir nane olmadı. Tabureyi tekrar yere koyup üçüncü kez tekmelemeye hazırlandım… ama artık çok geçti.

Mutfak kapısında çelimsiz, maymun suratlı, genç bir vampir dikiliyordu. Üzerinde asker pantolonu ve deri bir motosikletçi ceketi vardı; kaşlarına pirsing taktırmıştı, ağartılmış beyaz saçları çok kısa kesilmişti ve elinde kocaman bir tüfek tutuyordu. "Genç" dedim ama muhtemelen Gılgamış'ın günlerinden beri hayattaydı. Silahı doğrultup bana nişan aldı.

"Bekle," dedim.

"Bekleyemem," dedi ve gülümsedi. Ondan sonra olan şey olmadan önce elimde sadece düşünecek kadar zaman vardı: Hayır, genç bir vampir.

Gözleri henüz ölmemiş. Zaman henüz numarasını çekmemiş. Kadim bir vampir, “Bekleyemem,” demek için bile durmazdı. Derken, ondan sonra olan şey oldu.

Dışarıdan kadınsı ve tiz bir çığlık duyuldu, ardından şok edici bir şekilde aniden kesiliverdi.

İki saniye süren, rahatsız edici yoğunlukta bir sessizlik. Ardından kesilmiş bir kadın başı, mutfak penceresini parçalayarak içeriye düştü, döşemelerin üzerinde çirkin bir şekilde sekti, sonra da fırının dibinde durdu. Uzun, siyah saçları geriye çekilerek yeşil gözlerini açığa çıkardı; çenesi berbat bir şekilde, gevşekçe sarkıyordu. Köpek dişlerinden salyalar aktı. Cildi şimdiden kararmaya başlamıştı.

“Laura?” dedi vampir, usulca. Derken tahta bir kazık, ıslak bir çatırtı eşliğinde göğsünü yarıp dışarı çıktı. Kaşlarını çattı. Silahını gürültüyle yere düşürüp dizlerinin üzerine yığıldı; ellerinin, boğazının ve yüzünün kılcal damarları kararmaya başladı. Kışlık bir askeri kamuflaj giyen Ellis hemen arkasında duruyordu; elinde birinci sınıf bir Vampir Kazığı vardı. Beyazımsı sarı saçlarını arkada toplamış ve alışılmadık derecede sıkı bir topuz yapmıştı.

“Selam Jake,” dedi. “Sen iyi misin?”

Soluğumu yavaşça verdim ve tahta tabureyi yere koydum. “İçeri gel,” dedim. “Partiye katıl.”

“Şey, madem sözünü açtın,” dedi, “bir içkiye hayır demem.”

“Ne boklar dönüyor burada böyle?”

“Cidden bilmiyorum.”

Vampirin gevrekleşmeye başlayan cesedinin etrafından dolaştı ve pencereden dışarıya seslendi. “Russell?”

“Evet?”

“Her şey yolunda mı?”

“Her şey yolunda.”

“Tamam. Bay Marlowe’un camını kırdın yalnız.”

“Kusura bakma patron. Biraz coştum.”

Ellis yanıt vermedi. Onun yerine kesilmiş kafayı yerden alıp camdan dışarı fırlattı. Acemilerin arasından neşeli sesler yükseldi. Kararan cesedin derisi hafifçe çıtırdadı. “Bırak da senin yerine şunu ortadan kaldırayım,” dedi Ellis. Cesedi motosikletçi ceketinin yakasından kavradı ve sürükleyerek arka kapıdan dışarı çıkardı. Vampirlerin çürüyerek dağılması Hollywood tarafından pazarlanan, ekran dostu, saniyelik kül yığınlarına dönüşmeler gibi değildir ama tuhaf bir şekilde hızlıdır. Bir iki saat içerisinde kan lekeleri dışında o kenelerin burada olduğunu gösterecek hiçbir şey kalmayacak. Oturma odasına geçtim, ateşe yeni odun attım, bir Camel yaktım ve iki bardak sek Glenlivet doldurdum.

“Gücenmece yok,” dedi Ellis odaya döndüğünde, ona bir bardak uzattığım sırada.

“Kendimizi kaptırmayalım.”

“Anlaşıldı. Yine de *l’chaim*”[xix].

“Şerefe.”

Kanepenin koluna oturdu ve vampirin tüfeğini yanma dayadı. Namevtle yaşadığım olay yüzünden kendimi üşümüş ve tatsız hissettiğim için ateşin yanında durmaya devam ettim. Takipçilerim tarafından kuşatılmış haldeyken ev kırılgan bir sığmak hissi vermişti. Ama şimdi, buz gibi hava kırık mutfak penceresinden içeri girerken ve Ellis *gerçekten de* buradayken büyü bozulmuştu. Neyse ki yarın gidiyordum.

“Ee?” dedi. “Teorin nedir?”

“Ben de senin bir teorin olduğunu umuyordum.”

“Yok. Vampir kampında muhtemel düşmanların var mı?”

“Sanmıyorum. Onlarla pek alakam yoktur.”

“Ama eskiden vardı, değil mi? Anladığım kadarıyla ellili yıllarda onlar için bir dikenden farksızmışsın.”

Bu doğruydu. *Kurtadam Yardımseverliği* başlığının altına bakınız. Savaş sırasında vampirlerin yürüttüğü işletmeler, Nazilerin kötücül yollarla elde ettikleri genetik bilgilere erişim hakkı kazanmak için bir servet ödemişti (güneşle ilgili problemlerinin çözümü için yaptıkları

araştırmalar hâlâ devam ediyor), daha sonraysa onlardan arta kalanları kapabilmek için Müttefiklere de bir servet ödediler. Almanlar tarafından kendilerine tahsis edilen çalıntı hâzineleri satarak bir servet *elde ettiler* ve Avrupa'nın dışındaki suçluların gerçekleştirdiği ikinci bir kaçakçılık savaşı sayesinde kazançlarını arttırdılar. (Doğal olarak yıllar sonra bu ihtiyar Nazilerin yerini konuyla ilgilenen Yahudilere satarak biraz daha para kazandılar, ama o zamanlar artık bu işlerle ilgilenmekten vazgeçmiştim.) Savaştan sonraki yıllarda bazı organizasyonlara karşı doğrudan harekete geçmenin birbirinden farklı amaçlarına hizmet edeceğine ikna olmuş birbirinden farklı düzinelerce grubun para kaynağı ve sıklıkla da lideriydim. Komünistler, anarşistler, hayvan hakları savunucuları, kanunsuzlar, komplo teorisyenleri… yaklaşık on yıl boyunca vampir karşıtı eylemler benim tarafımdan, insanları korumak için teşkilatlandırıldı. Zavallı, yaşlı insan yanıma çektirdiğim hasarı telafi etmek için. Çılgınca, biliyorum, ama doğru.

"Bir iki taş atmıştım," dedim. "Aslına bakarsan hepsi de birkaç alınganlıktı. Her neyse, bunlar fi tarihinden kalma şeyler."

Ellis içkisinden bir yudum alıp gözlerini kırpmadan odaya bakındı. Görünüşe göre bu adamın kafasında sizden daha önemli şeyler olduğunu ima eden o havayı hiçbir şey rahatsız edemiyordu. İçinizden ona bir tokat atmak geliyordu. "Evet, ama bu herifler çok kindardır," dedi. "Elli yıl mı oldu? Elli yıl onlar için nedir ki? Dün gibidir. Ya da beş dakika öncesi gibi."

"Eh, belki de onlarla konuşmalısın. Sıraya girmelerini söyle."

"Seni öldürmeye çalışmıyorlardı."

"Ne?"

Bardağını kanepeye bırakıp tüfeği eline aldı. Ya da daha doğrusu tüfek sandığım şeyi. Ürkütücü derecede çevik ve uzun parmakları işe koyuldu, hazneyi söktü ve mermiyi çıkardı. Sonra da görebilmem için onu havaya kaldırdı. Minik bir ok.

"Sakinleştirici," dedim.

“Sakinleştirici. Eğer burada olmasaydık hızlıca uykuya dalmış ve yola çıkmış olacaktın.”

“Nereye?”

“Pensilvanya’ya.”

“Ne?”

Ellis gülümsedi… *çekinerek,* çünkü bu hareket yüzüne ani, çıplak, bebeksi bir ifade katmıştı. “Kız kardeşim bir ilkokul öğretmeni. Çocuklardan biri arkadaşına Kont Dracula’yı anlatıyormuş. Pensilvanya’daki kocaman, hayaletli bir şatoda yaşadığım söylemiş. Anlarsın ya, Transilvanya yerine…”

“Anladım. Çok komik. Bu ikisini tanıyor musun?”

Oku, ceketinin sayısız cebinden birine istifledi. Viskiyi tekrar aldı. Yüzündeki tebessüm sanki hiç orada olmamışçasına uçup gitmişti. “Kız muhtemelen bir Mangiardi,” dedi. “Oğlanı ise daha önce hiç görmedim.”

Mangiardiler İtalyan ailelerinden, Elli Aile’den biriydi. Geçmişte laboratuvarlarından birkaçını bombalamış olabilirim ama bunun geç kalmış bir intikam saldırısı olduğuna inanmıyorum. Vampirler bu tür şeylerle uğraşmaz. Prensip meselesi olduğundan değil, çoğunlukla uğraşmak istemedikleri için. Bütün motivasyonlar, faniliğin birincil etmenlerinden kaynaklanır. Fanilik işin içinden çıktığındaysa motivasyon… motivasyonunu kaybeder. O nedenle vampirler zamanlarının çoğunu tembel tembel dolaşarak, pencereden dışarı bakarak ve hiçbir şey yapmak istemediklerini keşfederek geçirirler.

“Eh, bu bana hiçbir şey ifade etmiyor,” dedim. “Ama sanırım sana teşekkür etmeliyim. Benim için düşündükleri her neyse güzel bir şey olduğunu hiç sanmıyorum.”

“Hepsi hizmetimizin bir parçası Jake. Ama dinle, eğer gerçekten de müteşekkirsen seninle bir şey konuşmak isterim.”

“Neymiş o?”

“Ortak menfaat. Biz-” Kulaklığından bir tıkırtı duyuldu; bir ekip haberleşmesi. Telsiz mesajını dinler, kafasında tartar ve bir karara bağlarken beyaz, mumsu yüzü ile koyu mavi gözleri hareketsizdi. “Anlaşıldı,” dedi.

Sonra da mikrofonu eliyle örterek, “Tanrım, beş dakika bile yalnız bırakmaya gelmiyorlar,” dedi bana. İçkisini bitirip ayağa kalktı. ”Sohbetimizin biraz beklemesi gerekecek. Ama bunun için vakit ayırmaya bak, cidden, tamam mı?” Eğer küçük çaplı bir film stüdyosunun yöneticileri olsaydık ses tonu duruma tam uyardı.

“Aklıma gelmişken, tilkilere yaptığınız şeyden hiç de memnun kalmadım,” dedim.

“Biliyorum. O olay için yapabileceğim tek şey özür dilemek. Ah, şu acemiler yok mu? Üzgünüm Jake, cidden.”

“Üstelik şimdi de camımı kırdınız.”

“Yarın ilk işimiz onu tamir etmek olacak. Ve tilkiler için de cidden üzgünüm. Hayvanlar oldukça rahatlatıcı şeyler olabiliyorlar. Bir köpeğim olsun isterdim fakat benimki gibi bir yaşantıyla bu ne mümkün? Böyle bir şey hayvana haksızlık olur. Tekrar konuşuruz.”

Ellis gider gitmez Harley’yi aramak için büyük bir arzu hissettim. Buna karşı koydum, çünkü yine Avcı’nın odaya bir dinleme cihazı yerleştirmiş olabileceğini düşündüm. Onu sürekli göz hapsinde tutmayarak son derece dikkatsiz davranmıştım ama vampirler kafamı allak bullak etmişti. Hem zaten bu akşam DOKET’e bir rapor iletilirdi; Harley hikâyeyi yardımım olmadan da öğrenebilirdi. Fakat şöyle bir düşündüğümde bunun bana hiçbir yararının dokunmayacağını fark ettim, çünkü Harley halihazırda aşırı kaygılıydı. Son haberler -vampirler Jake’in peşinde- ona sadece kafasını takıp zamanını ve enerjisini boşa harcayacak başka bir şey verecekti. Ben de ona mesaj attım: “Sesli iletişim tehlikeli. İkinci bir habere kadar yalnızca SMS. Burada küçük bir olay yaşandı. Ellis’ten öğreneceksin. ENDİŞELENME. İYİYİM.”

Vampirler Jake’in peşinde. Bu tam bir saçmalık. 20 yıldır *tek* bir vampir bile görmemiştim. Bir yanlışlık mıydı acaba? Yoksa Av’ın yeni bir oyunu mu? Ama bir de, tartışmaya yer bırakmayacak şekilde, sakinleştirici ok meselesi vardı. Eğer burada olmasaydık hızlıca uykuya dalmış ve yola çıkmış olacaktın.

Nereye? Ve niçin?

İşte yine o bıkkınlık verici şey. Hayatın ayartıcı ısrarı; hayırı cevap olarak kabul etmeyen bir talip. Vampirler Jake. Bu ne demek oluyor dersin? Bir yere ayrılma. Neler olduğunu öğren.

Eh, ben neler olduğunu zaten biliyorum. *Daha fazlası* oluyor. Yarım düzine aynı konunun farklı varyasyonları. Aslında sadece altı farklı senaryo vardır, der Hollywood. Ya da on iki, ya da dokuz… rakam ne olursa olsun bu sınırlıdır, küçüktür. Eğer beni masallarla ayartıp geri döndürmeye çalışan şey hayatsa bu işe yaramayacak. Hayata yeniden dahil olmayacağım, ben hayatın dışına çıkıyorum.

Evin içinde dolaşıp bütün perdeleri çektim. Dışarının karanlığı çok gürültülüydü; Hayatın yorulmak bilmez, rast-gele komplolarının sesiyle ve kararlılığımı kırmak için yapacağı yeni saldırıyla ilgili dedikoducu fısıltılarla doluydu. Bu bana boşluktan doğan, olağandışı duyarlılıkta, üzücü bir ürperti yaşattı. Karınızı yatakta başka bir adamla yakalamak ve bunu önemsemediğinizi, yıllardır da umursamadığınızı fark etmek, onlara acımak, ikisine de birazcık şans dilemek gibiydi.

Bir Camel daha yakıp bardağımı ağzına kadar viskiyle doldurdum, kanepeye oturdum, ayaklarımı hızla savurarak pabuçlarımı bir kenara fırlattım ve bacaklarımı ateşe uzatıp esnedim. Saat henüz akşamın altısı olmasına rağmen içkinin ve velvelenin etkisiyle uykum gelmişti. Hayata taviz vererek vampir karşıtı hareketlere katıldığım yılları düşündüm ve bilhassa sinirden kudurtmuş olabileceğim yüksek rütbeli kan emicileri gözden geçirerek hatıralarımı tetkik ettim. İkna edici bir şey bulamadım. Mangiardilerin hiçbir çağrışım yapmadığı kesindi, kısa süre önce kellesini kaybeden Laura'yı veya genç yoldaşını da daha önce hiç görmediğime emindim.

Viskimi bitirdim, bacaklarımı kanepeye kaldırdım ve gözlerimi kapadım. Onlara da sokayım, istedikleri şeye de. Av, Grainer'ın emriyle (Tanrı öldü, ironi işte vs. vs.) arkamı kollardı. Bir hafta sonra DOKET'in kurtadam öldürme maestrosuyla ölümcül bir randevum vardı ve keneler olsun ya da olmasın sözümü tutmaya kararlıydım.

17

Kendi çabalarımla bile oldukça inandırıcı bir kadın kılığına bürünmüştüm, fakat Harley ile Londra'da gerçekleştireceğimiz buluşma için profesyonel yardıma ihtiyacım vardı.

"Bunun gerekli olduğuna emin misin?" diye sordum. "Demek istediğim, neden pantolon giyemiyorum ki? Sonuçta kadınlar da pantolon giyiyor.''

"Pantolon giyersen bir erkek gibi hareket edersin. Vücut dilin seni ele verir." Bu Todd Curtis'ti, yani Harley'nin bir arkadaşı ve dizlerimden aşağısına ağda yapıyordu. Zetter Oteli'nden ayrılmadan önce onları tıraş etmemi söylemişti. Ağda ekstradan -ve benim görüşüme göre- gereksiz bir önlemdi.

"Bak, eğer o kadar yakınıma gelirlerse ilk bakacakları şeyin bacaklarım olacağını hiç- Ah! *Tanrı aşkına!"*

"Üç tane kaldı, sonra gidebilirsin."

Todd iyi bir görünümü, abartısız adaleleri, Mafyavari bir zalimliğe sahip sakin bir suratı ve kısacık kesilmiş kıvırcık, siyah saçlarıyla çok az heteroseksüelin dönme olduğunu anlayabileceği türden bir dönmeydi. Gerçi mesleğini keşfettikten sonra şüphelenmeye başlıyorlardı. O ve ekibi insanları karşı cinsin kılığına sokma konusunda uzmandı. Filmler, tiyatrolar ve televizyon için çalışıyorlardı, evet, ama özel müşterileri ve zorlu rakipleri de vardı. Bana anlattığına göre geçen yılki kârları bir milyon euronun biraz altındaydı.

"Hava bizden yana," dedi, asistanının içeriye ittirdiği tekerlikli askılıktan uzun, sahte bir kürk palto seçerken. "İşin büyük kısmını palto halledecek. Ayakkabılar nasıl?"

Knightsbridge'teki sağlık ve güzellik merkezinin masaj kabinlerinden birindeydik. İçerisi dardı ve klima çıplaklığa ayarlıydı. Peruk kaşındırmıyordu (Benim peruklarım kaşındırmaz, demişti Todd, Tanrı'lara özgü bir sakinlikle) ama makyajım hafif bir klostrofobiye neden

oluyordu. Zetter'den çıktığımda iki ajan tarafından takip edilmiştim fakat Covent Garden'da onları atlatmayı başardım. DOKET, şehrin KDKS ağının çoğuna bağlıydı ama Harley kör noktalan biliyordu. Hem bu hem de dört kez taksi değiştirmem sayesinde Halcyon Days'e[xx] görünmediğimden hemen hemen emin bir şekilde vardım. Buna rağmen Harley'nin hayatı yine de tehlikedeydi. Dolayısıyla Todd'un da. Dolayısıyla yeni halimle benim de.

"Vay," dedim, boy aynasına bakarak. "Belki de kendimi otel odama atmalıyım."

"Evet, seksisin," dedi Todd, sesinde herhangi bir duygu emaresi olmadan. Kılık değiştirmem sırasında bir tür gayri şahsi konsantrasyon içinde olmuştu ve artık işi bittiği için başka yerlerde olması, başka erkekleri kadına döndürmesi gerektiği izlenimine kapılmıştım. "Topuklara alışmak için birkaç tur at."

Kıyafetlerim doğal, koyu renklerime uygundu. Makyaj malzemelerinin yardımından maksimum derecede istifade etmiş, basit ve iri kemikli bir kadın gibi görünüyordum ama yine de bir şeyler anlaşılmaz bir biçimde düzülemez kalmıştı. Hafiften huylandığımı inkâr etmeyeceğim. Özellikle kalçalarım gizlice artan bir darlık hissi veriyordu. Gönülsüz bir ereksiyon yaşar gibi oldum. Bunu duymak seni mutlu ederdi sevgili Harley, çünkü…

Todd'un yardımcısı kafasını kapının eşiğinden içeri uzattı. "Araba burada," dedi kadın.

Cornwall'daki vampir saldırısı DOKET'i karıştırmıştı, buna rağmen Harley'nin araştırmaları şimdiye dek hiçbir sonuç vermemişti. Londra Merkezi ile Elli Aile'nin çoğu arasında bir sürü karşılıklı telefon görüşmesi yaşanmış fakat Mangiardiler dahil baştaki tüm aileler durumdan haberleri yokmuş gibi davranmışlardı veya belki de *gerçekten* haberleri yoktu. Laura Mangiardi dışlanmışlarla -yasadışı olarak vampire dönüştürülmüş ve yıllık avdan paçayı sıyırmış kişilerle- takıldığı için, sözde, aile haklarını kaybetmişti. Donların cam da en az DOKET kadar

sıkılmıştı. Çalışmalar iki katma çıkarılacak, kontroller sıkılaştırılacaktı. Bu üzücü bir aksaklıktı, hiç kimse zarar görmemişti, karşılıklı saygıya dayalı bir gelenekleri vardı falan filan. Harley'nin kuşkuları dinmedi elbette. Önemi yok, dedim ona. Hiçbirinin önemi yok. Nasıl olsa yedi gün içinde…

"Şu lanet olasıca çeneni kapasan olmaz mı," dedi bana.

Leyland Oteli'ndeki resepsiyonist beni görünce iki varsayımda bulundu. Birincisi, ona neredeyse hiç bakmadan doğruca asansörlere gittiğim için beni bir fahişe zannetti. İkincisiyse, çekici biri olmadığım için, baş döndürücü bir müstehcenliğe ya da ağzı bozukluğa sahip bir fahişe olduğumu düşündü.

"Kapı görevlin beni bir orospu sanıyor," dedim Harley'ye, merhaba niyetine. Kemik saplı bastonuna iyice yüklenmiş bir vaziyette ayakta duruyordu. "Bir koprofoli[xxi] uzmanı olsa gerek. Ve, bunu sana söylemekte bir sakınca görmüyorum, şu koduğumun ayakkabıları beni öldürüyor."

Harley gülümsedi ama ikimiz de ses tonumun göreve uygun olmadığını biliyorduk. Odaya gireli henüz beş saniye olmuştu ama içerideki atmosfer şimdiden kırılgandı. (İşlerin nasıl yürüyeceğini bildiğin halde benimle perona gelme, deriz biz. Zoraki şakalaşmalar, sohbet edememek, boş bırakılamayan anlar.) Otel odası geniş ve sıkıcı bir biçimde kurumsaldı; çok fazla denizci mavisiyle dekore edilmişti: perdeler, çarşaflar, kadife koltuklar. Pencere üzerlerinde su birikmiş çatılara, hava menfezlerine, tavan pencerelerine ve şemsiyeleri kapalı, plastik mobilyaları ıslak bir barın arka bahçesine bakıyordu. Kardan geriye sadece birkaç kirli birikinti kalmıştı; büyük, beyaz büyünün sona ermesi sinir bozucuydu.

Bütün kimlikler yepyeni ve benim gözümde kusursuzdu, fakat Harley onları yatağın benim oturduğum tarafına attıktan sonra bir daha onlardan bahsetmedik. Bunlar onun son umuduydu. Ölmüş bir büyüyü canlandıracak tılsımlardı. Yapabileceği her şeyi yapmıştı ve yetersiz olduğunu görmüştü. Dakikalar gibi gelen bir süre boyunca sessiz kaldık. Ben naylon çoraplı bacaklarını üst üste atmış bir vaziyette yatağın kıyısında oturuyordum, o ise

pencerenin önünde yanlamasına dikiliyor, Londra'nın gri akşam ışığında bir siluetten ibaretmiş gibi görünüyordu.

"Ne yapacaksın?" diye sordu.

"Galler'e gideceğim. Snowdonia'ya. Oraya hiç geri dönmemiştim, biliyor musun?"

Bir şey söylemek için ağzını açtı -bir itiraz refleksi- sonra tekrar kapadı. İkimiz de söylenecekler şeyler olacağını, konuşacak bir şeyler *bulacağımızı* düşünmüştük fakat Harley sadece çatıda titreşen su birikintilerine dik dik bakmakla yetiniyordu. Bensiz bir hayatın gerçek tadını ilk kez almaya başladığını biliyordum. Yani bir diş ameliyatının lastiksi antiseptik tadı gibi bir şeyi… *Marlowe'un öldürdüğü tüm o insanlar.*

"Seni Güney Amerika'da hayal ediyorum," dedim. "Pamuklu, beyaz pijamalar. Mango ağaçları. Tozlu bir avlu. Sıcak, mavi bir gökyüzü ve yarım düzine durgun, saf, beyaz bulut. Canın nereyi isterse oraya gidiyorsun. Tanrı'nın seni asla affetmeyeceğini düşünüyorsun, ama güzel olan tek şey Tanrı ve güzellik daima affeder. O, sonsuz umursamazlığıyla affeder." Bir Camel yakıp aynada kendime baktım. Bir yatağın üstünde oturup sigara içen, noir filmlerden fırlama, itici bir kadın. Zihinlerimizin derinliklerinde bir yerde kadın kıyafetleri giymemin korkularımızı dağıtacağına inanırız. Ve eğer *tek bir fani şeye* gülersem, *bir daha ağlamak nasip olmasın bana.* Komik bir müziğin bir cenaze töreninde başarısız olması gibi başarısız olmuştum. Mavi kadifeli koltuklardan birine oturdu, bastonunu dizlerinin arasına sıkıştırdı ve dalgınca bir Gauloise yakıp alnındaki geniş kubbeyi kaşıdı.

"Buna inanamıyorum," dedi.

"Haris, yapma."

"Bir ebeveyn, çocuğunu gömmeyi ummaz." Sigarasının dumanı sanki bir şeyi anımsatan bir şekle bürünmekte güçlük çekiyormuşçasına döndü. Odanın tüm hatıraları mastürbasyon yapan pazarlamacılarla eşlerini aldatan çiftlerden ibaretti.

"Üzgünüm," dedim. Bunu söylemek bana ne *kadar* üzgün hissettiğime, tüm bu al-ver işlerinin ne kadar yorucu olduğuna dair ilk ipucunu verdi.

Sanki ölmeye karar vermem ölümüme kavuşmak için ihtiyacım olan tüm enerjimi tüketmiş gibiydi.

“Ben de gidiyorum,” dedi Harley, ardından alaycı bir canlılıkla şöyle devam etti: “Bir aylık bir tatil. Kafanı kestiklerinde burada olmak istemem, değil mi?”

“Nereye gideceksin?”

“Karayipler’e. Barbuda Adası’na. J.G. Ballard’ın kitaplarından fırlamış bir yerleşkeye. Beyin cerrahlarının sıkılmış karıları. Emekli astronotlar. *İlaç firması yöneticileri.* Sanal bir dünya gibi görünen broşürler. Beyaz beton ve deniz mavisi gökyüzü. Modernliğin saf bir bitiş noktası. Sadece klimaların alçak uğultusu ve tütün kokusuyla dolu bir sessizlik hayal ediyorum.”

“Eh, buna uygun bir gardırobun var. Yine de hâlâ Brezilya’ya gitmen gerektiğini düşünüyorum. Hiçbir şey olmasa bile genç erkekleri için. Henüz ölmedin Haris, o yüzden yaşamana bak.”

“Ya, tabii, kelin merhemi olsa kendi lanet başına sürerdi.”

Aramızdaki sessizlik ciddi bir hal almaya başladı. Dayanılmazdı. Ayağa kalktım, topuklu ayakkabılarım yüzünden hafifçe sendeledim ve Harley’nin hızla ayaklandığını gördüm. Henüz değil, diye düşünüyordu. Bu kadar çabuk olmaz, böyle olmaz, bekle.

“Söyleyeceklerimizin hiçbiri doğru şey olamayacak,” dedim. Gözlerini halıya dikti. Sigarasının külü pantolonuna döküldü. “Bu kadar acı verici gelmemesi için oyalanıp duruyoruz ama gerçek şu ki biz oyalandıkça daha da acı verici geliyor.”

Kımıldamadı. Gözleri doluyordu. Gauloise’dan sert bir nefes çekip dumanını burnundan verdi. Bir gözyaşı damlası gürültülü bir *pıt* sesiyle ceketinin yakasına düştü. Böyle anlar sizden harekete geçmenizi ister ama elinizden gelen tek şey felce uğramaktır. *Uçamamanızdır öylece dikilip kalmanızın özü.*

“Senden bunu sadece bir kez isteyeceğim,” dedi. “Böyle-ce sormuş olduğumu bileceğim.”

Bekledim. Birisi bir temizlik arabası ittirerek kapının öteki tarafından geçti. Dışarıda, Londra kaşlarını çatmış bir şekilde konsantre olmuş, asık bir

suratla ekonomi migrenini atlatmaya odaklanmıştı. Dünya'nın yola devam etme, her eşsiz günün ardından bir gün daha üretme, savaşlar ve sohbetler başlatma, şişe mantarı misali kanlı bebekler doğurma ve ölümü sessizce sineye çekme yeteneği beni bunaltıyordu. Kolektif bilinçdışı bununla, her şeyin sonsuza dek tekrarlandığı gerçeğiyle başa çıkamazdı, o nedenle (kolektif olarak, bilinçsizce) dünyanın sonunu getirmeye karar vermişlerdi. Ekolojik kıyamet bir kaza değil, derin bir insanlık stratejisidir.

"Bunu yapma," dedi Harley. "Beni tek başıma bırakma. Ben de intihar edecek yürek yok. Bunu biliyorsun. Bir on yılın daha senin için ne önemi var ki? O zamana dek ölmüş olacağım. Gitme."

"Yapamam."

"Sen bencil bir götsün, bunu biliyor musun?"

"Evet."

Tekrar ağzını açtı, bunun boşa bir çaba olduğunu gördü ve vazgeçti. Beyaz renkli, buruşuk bir mendil çıkarıp gözyaşlarını sildi. Bardağını çok yavaş bir şekilde masaya bıraktı ve sigarasını söndürdü. Gözlerini bana çevirdiğinde bu anın ardından gelecek olan her şeyden korktuğunu gördüm. Gelecek kendisine korku vaat ediyordu ve bakmak zorunda kalmayacağı, başka seçeneğinin olmadığı bir âna dek ona bakmayı reddedecekti. Yani ben gidene kadar… Yüzü, yassı çatıların üzerindeki su birikintileri gibi titreşti.

"Ne yapacağız o halde?" dedi. "Sadece vedalaşacak mıyız?"

"Sadece vedalaşacağız."

"Bir haftan daha var. Fikrini değiştireceksin."

"Buraya gel."

Ona sarıldığımda kollarımın arasında hissettiğim şey yaşlı bir adamdı; bol gelen bir takım elbisenin içindeki deri ve kemikler, dökülmüş saçlar, kafa derisi kokusu… bir de ilaçsı bir şey, Vicks ya da bir muadili. Alışkanlıkla neler hissettiğimi gözlemledim; büyük bir hüzün, pişmanlık, yitirmeye benzer bir şey… ama aynı zamanda inkâr edilemez bir bıkkınlık ve bir tür kalp acizliği. İç sesim arka arkaya, *yeter, yeter, yeter,* diye tekrarlıyordu.

Kapının eşiğinde vardığımda dönüp Harley'ye baktım. Ya söyleyecek hiçbir şeyi yoktu ya da söylemek istedikleri çok fazlaydı. Sadece yaşlı gözlerle ve iki yanma düşmüş elleriyle bana bakıyor, ben izlerken geleceğin kumlarıyla doluyordu. Hayatı geride bırakmaya yönelik tüm hareketlerim şimdiye dek bir tür zafer gibi gelmişti. Ama bu seferki küçük, silik, değersiz, hatta neredeyse bir hiçti.

Harley hareket etmeden, gözlerini bile kırpmadan öylece dikiliyordu. Onu vicdanıyla baş başa bırakmak, küçük bir çocuğu bir sübyancıyla yalnız bırakmaktan farksızdı.

"Benim için değerli bir dost oldun," dedim. Cevap vermedi. Arkamı döndüm, kapıyı açtım, koridora çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım.

18

Kara bulutlarla dolu, basık bir göğün altında Clwyd sınırını geçip Galler'e girerken yüz altmış yedi yıl önce saldırıya uğradığım doğru noktayı bulmanın kolay olmayacağını düşünüyordum. Eski tip haritaların üzerine çörekleneceğimi, civardaki seksenliklerin beyinlerini didikleyeceğimi, bataklıklarda dolanacağımı ve ormanda kaybolacağımı hayal ediyordum. Ama artık yirmi birinci yüzyıldayız. Sadece bir araç kiraladım, önce Londra'nın kuzeyine sonra da batıya giderek Snowdonia Milli Parkı'na, oradan da Beddgelert'e *(dd* harfleri Galcede *peltek te* olarak okunur) geçtim. Yani Snowdon Dağı'nın yaklaşık 8 kilometre güneyinde bulunan ve Beddgelert ormanında yapılan 5 kilometrelik rahat bir yürüyüşün ardından ulaşılan köye. Tek bir akşamüstü gezintisi, onca yıl önce Charles'la birlikte kamp kurduğumuz açıklığı bulmam için yeterli oldu. Oradan dereye doğru atılan yirmi adımın sonundaysa saldırı alanı, Av'ın ya da Işığın Hizmetkârları'nın ihlal ettiği sınır bulunuyordu. Derenin kıyısındaki bir kayanın üzerine oturdum ve bir sigara yaktım. Yapılabilecek tek şey buydu.

Beddgelert'teki imkânlar kısıtlıydı, bu yüzden ben de arabayla ormana kuzeybatıdan yarım saat uzaklıktaki Caemarfon'a gittim ve Menai Strail Nehri'nin nahoş sularına yukarıdan bakan Castle Otel'de bir oda kiraladım.

Ölmeden önce öldürmem gereken beş günüm vardı.

Bütün pratik meseleleri uzun zaman önce halletmiştim. Şirketlerim yöneticilerinin emrine geçecek. Kârların belirli bir yüzdesi yardım kuruluşlarına akacak. Emlak satışları da aynı şekilde. Kişisel servetim (son elli yıl içerisinde sanat eserlerini, ıvır zıvırları ve antikaları satmıştım) merhamet, yetenek, nezaket, mizah, vicdan gibi bazı seçkin meziyetlere sahip olduğunu bildiğim (ama beni tanımayan) birkaç kişinin arasında dağıtılacak. Bir kısmı tesadüfen tanışıp hoşlandığım kişilere gidecek. Öldürüp yediğim insanların ailelerineyse hiçbir şey gitmeyecek, bunun

nedeniyse basit. Eğer paranın nereden geldiğini bulurlarsa (ne kadar önlem alınırsa alınsın bu yine de bir ihtimaldir) bu onları çılgına çevirir, çünkü onu elden çıkarmak istemedikleri halde buna mecbur kalırlar ve en sonunda da merhumdan nefret etmeye başlarlar.

Beş günlük ömrünüz kaldığı takdirde yapabileceğiniz bir sürü şey düşünürsünüz muhtemelen. Ama İnigo Jones Tudor Arduvaz İşleri Atölyesi'ni, Caernarfon Havacılık Müzesi'ni, Foel Hayvan Parkı'nı ya da Akvaryum'u ziyaret etmenin bunların arasında olacağından kuşkuluyum. Buna karşın kısmen kendimle dalga geçmek, kısmense beklenmedik bir boşluktan dolayı bir günümü buralara ayırdım. Yağmur çiselerken dondurma yedim. Coşkulu bir slot makinesini bozuk parayla besledim. Islak emeklilerle dolu bir kafede bir fincan çay içtim. Bu günlüğü güncelleştirdim. Neşeli veda dramına aldırış etmeyen ve giderek hızlanan lanetin neden olduğu tüm o cılız dikkat dağılmaları, gün geçtikçe şişkinleşen aya itaat ederek kanımla oynaştı. Hazır konu şişmekten ve kandan açılmışken, libidomun tavana vurduğunu da belirteyim. Madeline'le olan randevumda yaşadığım yarı başarısızlığın ve Cornwall'daki cinsel uyuşukluk günlerimin ardından (kimsenin eli bile değmedi) şehvet duygusunun nihayet benimle işinin bittiğini düşünmüştüm. Thanatos ilerler, Eros geri çekilir. Ama pek öyle değilmiş, ikinci günümün sonunda aletim neredeyse sürekli havada geziyordum. Bir sıraya girmek, tutuklanma riskini göze almak anlamına geliyordu.

Cep telefonumun internetine başvurduğumda Caernarfon'a bir değil, tam dört telekız şirketinin hizmet verdiğini keşfettim. Böylece üçüncü günün gece yarısına yakın bir saatte, ücreti benim tarafımdan ödenen üç yüz kilometrelik şaşkın bir taksi yolculuğunun ardından Louis Vuitton marka gece çantasıyla birlikte Madeline geldi. Ona ücretinin üç katını ve cömert bir sayonara bonusu ödemeyi vaat etmiştim. Evet, uzaklara gidiyordum.

"Senin *cidden* birkaç tahtan eksik bebeğim," dedi, ona odamın kapısını açtığımda. "Burada ne yapıyorsun sen?"

"Ölüyorum. Biraz şampanya al. İç ve hemen yatağa gir."

“Hadi be! Önce paltomu çıkarabilir miyim?”

“Eğer gerekli olduğunu düşünüyorsan… ama lütfen acele et.”

Maddy, Londra’dan gelen tek şey değildi. Başkentten ayrılışımı hemen hemen ilan etmiştim, doğal olarak DOKET de beni takip etmişti. Her yerde ajanlara rastlıyordum, gerçi Grainer ve Ellis kendilerini göstermeyi reddediyorlardı. Ne yaptığımı düşündüklerini merak ediyordum; tüm bu gezmeler, bu kayıtsızlık… Onlar için bu gelmiş geçmiş en kurnaz kaçış planı hazırlığı gibi görünüyor olmalı. Bu pişkin görünüş ancak olağanüstü bir kaçış planı için takınılan bir tutum olabilirdi. Ne tür entrikalar planladığımı düşündüklerini yalnızca Tanrı bilebilirdi.

“Of,” dedi Madeline, yatağın içindeki sert bir şeyin üzerinde yuvarlandığında. “Senin lanet telefonunmuş.” Dördüncü günün akşamüzeri vaktiydi ve henüz yeni uyanmıştık. Perdeler kapalıydı, geriye kalan azıcık gün ışığı da hızla azalıyordu. Gece ikimiz için de külfetli geçmişti. Madeline açısından yorucu olmasının sebebi onu sürekli ve akıl almaz bir güçle altı kez düzmemdi. Onu ne kadar düzersem düzeyim korku, bıkkınlık, üzüntü ve açlık dörtlüsünün dönüşümlü olarak içimde yer etmesini engelleyememek ve bazen de dönüşümlü olarak değil de hep beraber, tiksindirici bir şekilde, hipnotize edici bir özel efekt gibi kabarmasıysa benim açımdan yorucu olmuştu. Şampanyayla dolu bir kafam ve kokainle dolu bağırsaklarım vardı, ama ondan önemlisi kurdun, yaklaşan dönüşümün ilk kan titremeleri ile kas seğirmeleri de başlamıştı. Son lanet.

“Bu arada sesli bir mesajın var,” dedi Madeline. “Al. İşemem lazım. Tanrım, ölü gibi hissediyorum.”

Telefon *o* telefondu elbette, Harley’nin telefonu. Şarjı neredeyse bitmişti. Mesaj simgesi yanıp sönüyordu. Banda alınmış, kişiliksiz kadın sesi (konuşan saatlerin hafif geri zekâlı bir torunu) şöyle söyledi: *Mesaj. Alındı. Dün. Saat. Sabah. Yedi. On dört.*

Bu Harley’ydi.

“Tanrı aşkına, Jake, dinle…”

Hepsi buydu.

Mesajı tekrar dinledim, ama bunun bir manası yoktu çünkü ilk seferinde gayet net duymuştum. Kesilişi mutlak, teknolojikti. Onu aradım. Aradığınız kişiye ulaşılamıyor. Tekrar aradım. Aradığınız kişiye ulaşılamıyor.

Işık biraz daha azaldı. Odanın içi otel halısı, sade şampanya ve seks kokuyordu. Adrenalin omuzlarımla bileklerimde titreşip sıçradı, oradan da kafa derime, yumurtalıklarıma ve dizlerime ilerledi. Orada öylece durup boşluğa baktım ve duvarların, kilometrelerin, saatlerin, diğer insanların ötesini görmeye çalıştım.

Tekrar aradım.

Aradığınız kişiye ulaşılamıyor.

Maddy odanın bitişiğindeki banyodan çıktı. Yüzünü yıkamış, dişlerini fırçalamış ve saçlarını tepesinde toplamıştı. On dakika içinde yeni bir araba kadar iyi görünecekti. Kendini toparlama süresi hayret vericiydi. “Şuna *bak*, çok teşekkürler,” dedi yanağını dönüp yumuşak ve körpe boynundaki küçük ısırık izini bana göstererek. Bu bir *savaş yaraş* ı, değil mi?”

“Üstünü giyin,” dedim. “Eğer giyinir ve çabucak aşağıdaki restorana inersen sana fazladan bir binlik veririm. Sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var.”

“Böyle görünürken aşağı inemem.”

Dün gece giydiği kıyafetleri bulup ona doğru fırlattım. “Fazladan bir binlik. Devam et. Ben de az sonra aşağıda olacağım.”

Yalnız kaldığımda (giyinik ve vahşice uyanık bir halde) ayağa kalkıp bütün ışıklan yaktım ve cep telefonumu elimde tutarak paniklememeye çalıştım.

Tanrı aşkına, Jake, dinle…

Neyi dinleyeyim?

Riskli bir hareket olmasına rağmen Earl’s Court’taki evi aradım. Elit Antikacı’yı aradınız. Lütfen adınız ve numaranızla birlikte kısa bir mesaj bırakınız. Mümkün olan en kısa sürede size dönüş yapacağız. Teşekkürler. “Evet, alo? Ben Bay Cariyle. Duyduğuma göre yakın zamanda elinize on altıncı yüzyıldan kalma bir *Malleus Maleficarum* geçmiş. Ona bir göz

atmayı çok isterim. Lütfen beni arayın…" Otelin numarasını bırakmamanın bir anlamı yoktu, DOKET burada olduğumu biliyordu ve eğer Earl's Court'un aramalarını dinliyorlarsa Harley'yi de biliyorlar demekti. Aramayı sonlandırıp Vakıf'ı aradım. Hayır, Bay Harley şu anda orada değildi. Bir mesajım var mıydı?

Tanrı aşkına, Jake, dinle…

Harley bir dolap çeviriyor olabilirdi elbette. Kararlılığıma bir kez daha saldırmak için beni Londra'ya çekmeye çalışıyor olabilirdi. Çaresizdi. Peki ama o mesajı bırakacak kadar çaresiz miydi? Bu mümkündü. "Sen bencil bir götsün, bunu biliyor musun?" demişti duygusal yakınlığımızı ve o tür şeyleri ima etmeye çalıştığımız tonda. Ama içten içe ciddiydi. Neden olmasındı ki? Bu doğruydu.

Bir Camel yaktım. Perdeleri aralayıp dışarı baktım. Alacakaranlık. Yağmur. Araç farları. Şemsiyelerinin altındaki yayalar. Arada bir dünyaya bakar ve tanrılarının burayı tamamen terk ettiğinin farkına varırsınız. Çok erken bir yaşta terk edilen ve büyük bir bedel ödeyerek hayatta kalmayı başaran bir çocuğu andıran kişiliği bunu size gösterir.

Biri kapıyı tıklattı.

"Kim o?"

"Benim," dedi Madeline. "Bir saniyeliğine içeri girmeme izin ver."

"Hay sokayım."

Kapıyı açtım. Saniyenin binde biri kadar bir süre içinde Ellis'in bir yangın söndürücü tuttuğunu, Grainer'ın ise Maddy'yi kavradığını gördüm… ardından yangın söndürücü yüzüme sertçe çarptı.

19

Tepelenmemiştim ama tepe üstü devrilmiştim ve darbenin kızıl patlamasının ardından Ellis'in ellerimi arkamdan kelepçelemesine yetecek kadar sersemlemişim. Grainer susturucu takılmış silahının ucuyla Madeline'i divana yönlendirdi, oturttu, sonra da arkasında durup namluyu başının arkasına dayadı. Odadaki mobilyalardan gergin bir bekleyiş yayılıyordu. Neyse ki Maddy çenesini kapalı tutuyordu. Etrafında ilk kez silahlı adamlar bulunmadığına dair bir izlenime kapıldım ve bu da ona şefkat duymama, onu daha çok öpmediğim için pişmanlık duymama neden oldu.

Grainer onu son gördüğümden bu yana kilo vermişti ve bu onu daha yakışıklı gösteriyordu. Yağlı, kalın saçlarının arasına aklar düşmüştü; geniş bir yüzü, kahverengi ve küçük gözleri, çiçek bozuğu bir teni vardı. İçinde bir yerlerde dolanan Kızılderili kanı ona belirgin elmacık kemikleri ile esrarengiz bir mesafelilik katıyordu. Dolomiti'deki o gecede üzerinde hafif Av kamuflajları ve gece görüş gözlükleri vardı. Şimdiyse koyu renk gündelik giysileri ve kaliteli, siyah pardösüsüyle titiz bir gangsteri andırıyordu.

Kırılmış ve kanlı bir ön dişimi tükürdüm. Burnum da kırılmıştı. "Endişelenme Madeline," dedim, pestili çıkmış dudaklarımın arasından. "İstedikleri benim."

Ellis ışığı kısma düğmesini buldu ve sebepsiz yere ortamı biraz loşlaştırdı; görünüşe göre bunu sadece kendi estetik duyarlılığı için yapmıştı. Çalışma masasının sandalyesini aldı, karşıma yerleştirdi ve oturdu. Eğer bir filmde olsaydık tırnaklarını temizlemeye veya bir elmayı soymaya başlardı. Gerçek dünyadaysa sadece oturuyordu; dirseklerini dizlerine dayamıştı, üzerinde gevşemiş bir isteklilik vardı. Uzun, beyaz saçlarım bugün at kuyruğu yapmıştı.

"Durum şu," dedi Grainer. "Harley'yle ilgili gerçeği biliyoruz."

Ani yapısal değişim. Sanki duvarlardan biri ya da kapı tamamen gitmişti de içeriye soğuk hava doluyormuş gibi.

“Öldü mü?”

“Konuşmaya yön vermeye çalışma Jake. Sen dinleyicisin.”

Korkunun nefes kesici bir giriş yapacağını düşünürsünüz. Ama öyle yapmaz. Sadece sıkıcı bir şekilde ortaya çıkar. Daha ilk saniyelerden itibaren kendine bir yer bulacağını bilirsiniz. Harley’nin vedalaştığımız andaki yüzünü, kollarımın arasındayken ne kadar narin göründüğünü düşündüm. (Nasıl düşünmeyecektim ki?) Sanki kalbim artık işe yaramayan bir uyarıcı salmışçasına içimi bir bıkkınlık kapladı. Eşzamanlı olarak benden bir şey beklendiğine, bir şeyler *yapmam* gerektiğine dair kasvetli, somut bir kesinlik vardı.

“Yarın gece yapmaya niyetlendiğin şeyin farkındayız Jake,” dedi Grainer. “İşi oluruna bırakacaksın. Bundan hoşlanmadık.”

“Senin için hiçbir zorluğu olmayacak.”

“Aynen öyle. Ne kadar uzun bir zamandır *rüyalarımda* bunu gördüğümden haberin var mı? Rüyamda gün ışığının altında, tamamen dönüşmüş bir şekilde ormandaki şu piknik masalarından birinde oturuyorsun. Ağaçların arasından çıktığımda beni gördüğüne memnun oluyorsun. Bana *el sallıyorsun*, Tanrı aşkına. Yani yapıyorum, kelleni koparıyorum ama orada oturup gülümsemeye ve kafa sallamaya devam ediyorsun. Bu çok can sıkıcı. Bunu istemiyorum.” ”Ne zamandır biliyorsunuz Harley’yi?”

“Yıllardır. Siz ikiniz pek bir gevşektiniz. Çok zor olmadı.”

“Kameralar sayesinde mi?”

“Her şey. Sabit telefonlar, cep telefonları, Earl’s Court’taki mekân, Harley’nin kulübü. Tanrı aşkına Jake, *senin* üzerine bile düzinelerce kez verici yerleştirdik.”

Doğal olarak biraz rahatladım. Uzun süre boyunca korktuğunuz bir şeyi arzulamaya başlamamanız imkânsızdır.

“Peki ya Fransız hikâyesi, şu Cloquet salağı ve o saçmalık?” Sorular birikiyordu. Ama sadece birinin önemi vardı: Harley’ye ne yaptılar? Tanrı

aşkına, Jake, dinle-

Grainer başını iki yana salladı. “O herif… Tanrı m, tam bir kaçık. Hayır, Harley’den dinlediğin hikâye baştan sona doğruydu. Cloquet Paris’te seni takip ediyordu, DOKET ajanı da onu. Harley’nin bilmediği tek şey başından beri bundan haberimizin olmasıydı. 2003’ten beri nerelerde olduğunu aşağı yukarı her zaman biliyorduk. Harley farkında olmasa da senin takipçindi. Her neyse, Cloquet’nin seni kendi adına haklamayı planladığı ortaya çıkınca onu durdurduk. Aslına bakarsan onu vuran bendim. Senin de bildiğin gibi, seni kendi sorumluluğum olarak görüyorum. Yalnızca benim.” ”Peki Cloquet kim?”

“Jacqui Delon’un erkek arkadaşı ya da onlardan biri. Kokain bağımlısı bir serseri. Bütün bildiğimiz bu. Jacqueline o herifin sana silah çektiğini öğrendiğinde oldukça öfkelenmiş görünüyordu.”

“Sen bir casus musun?” diye sordu Madeline bana, usulca.

“Hayır,” dedim.

“O bir kurtadam tatlım,” dedi Grainer. “Ona söylemedin mi Jake?”

“Aslına bakarsan söyledim.” Kendimi yeniden yorgun hissediyordum. Tüm içtenliğimle Maddy’yi öldürmemelerini umuyordum. Böyle bir tecrübeden sağ kurtulmak, fahişeliği bırakması için gerekli olan yoğun mutluluğu yaşamasını sağlayabilirdi.

“Bir savaş böyle sona erdirilmez Jake,” dedi Grainer. “Sadece orada oturup.

“Sona ermesini bekleyemez miyim?”

“Sona ermesini bekleyemezsin. Bu evrenin doğasına aykırı.”

“Dünya bu şekilde sona eriyor,” dedim.

“Senin dünyan değil. Sen büyük bir ırkın son temsilcisi-sin. Hikâyeye daha iyi bir şey borçlusun.”

“Hikâye falan olmayacak. Bunu sen de biliyorsun.”

“Bizim yazdığımız bir hikâye var. Bu bizim sorumluluğumuz.”

Ellis başıyla onayladı. “Hayatın anlamsız olması, onu anlamlı yaşayamayacağımız anlamına gelmez,” dedi.

“Vay,” dedim. “Bu lafın patentini almalısın. Bir tane de bende var: Burada çalışmak için deli olmanıza gerek yok, ama yardımı dokunur.” Öfke, nihayet, kan damarlarımda yükselmeye başlamıştı. Ellis’in bayağılığından (veya Grainer’ın küstahlığından) dolayı değil, hiçbir şey yapmak istemediğim halde bir şeylere zorlanmama sinirlenmiştim.

“Pekâlâ,” dedi Grainer, “Madeline çok kısa bir süreliğine bizimle birlikte alt kata inecek. Sen burada kalacaksın. Onu kelepçenin anahtarlarıyla ve ihtiyacın olan bilgiyle geri göndereceğiz.”

“Bilgi mi?”

“Harley’yle ilgili. Eğer dediğimizi yaparsan gitmekte özgür olacaksın Maddine. Ama içine eder veya bir şey denemeye kalkarsan ölürsün. Anlaşıldı mı?” Maddy yutkunarak kafa salladı. Küçük burun delikleri genişledi. Silahın nazik bir yönlendirmesiyle ince topuklu ayakkabılarının üzerinde doğruldu. Dizleri çok hafif bir şekilde titriyordu. Ellis ayağa kalkıp sandalyeyi yerine koydu. “Sabırlı ol Jake,” dedi Grainer. “Kız birazdan geri dönecek.”

Bekledim. Oda da bekledi. Yarın geceki dolunay kolumu çekiştirdi, çimdikledi ve şaplak attı. Dönüşümden önce bu tarz yaramazlıklar ve hayali spazmlar olur; kemikler ve kaslar kendilerini kaybeder. Tıpkı bir köpeğin tasmasının uzunluğunu bilmesi gibi, canavar da bekleme süresinin uzunluğunu bilir, ama aynen köpeğin yapacağı gibi çekiştirip tıkanır. Ön dişim daha şimdiden, hafif bir kaşıntı eşliğinde yeniden oluşmaya başlamıştı. Harley hakkında bilgi. Muhtemelen onu bir yerlerde tutuyorlardı. Anlaşma şöyle: Sen hayatta kaldığın sürece o da yaşayacak. Vazgeç ve ölsün. Bunun Ellis’in fikri olduğuna hiç şüphem yoktu. Mesafeli yüceliğiyle bahşettiği basit, simetrik bir entrika. Sanmıştım ki… Sahi, ne sanmıştım? Grainer’ın bıçağı ay ışığını yansıtırken Boleyn Kızı gibi diz çökeceğimi mi? Gümüş mermilerle dolu bir silaha gülümseyeceğimi mi? Her halükârda teslim *olacağımı* düşünmüştüm. Dinginlik, yıldızlar, merhametli bir kayıtsızlık içindeki son detaylara hürmet. Mutlu bir ölüm.

Kapı açıldı ve Madeline tek başına içeri girdi. Elinde küçük, deri bir el valizi vardı. Bir de kelepçelerin anahtarı. Kapıyı arkasından kapatıp el

valizini yere koydu. Sonra da ayağa kalkmama yardım edip kelepçeyi çözdü. Hepsini belli bir talimata uygun olarak yaptığını görebiliyordum. Vücudundan bir sıcaklık yayılıyordu. Dekolteli, siyah giysisinin altındaki göğüsleri terliydi. Birkaç tel saçı topuzundan kurtulmuştu. Onu bu şekilde, profesyonelliğini kaybetmiş, korku içindeki bir insan olarak görmek dokunaklıydı. Aynı zamanda da tehlikeli; saf insanlığı onu hastalıklı bir şekilde iştah açıcı gösteriyordu. Artık ruhumun derinliklerine dokunduğu için onu öldürüp yemek isteyecektim. Öyle ya da böyle onunla işim bitmişti.

“Bir şey söylemem gerek,” dedi. “Bana söyledikleri şeyi. Sana, ‘Bunu bir teşvik olarak düşün,’ dememi söylediler. Şimdi de valizi açman gerek.”

Maddy valizi açmamıştı. Açmamasını söylemişlerdi. Onu asansörle yukarı çıkarırken el valizinin orada olduğunu; eliyle, koluyla, omzuyla ve vücudun yan tarafının tamamıyla taşıdığını görmezden gelmiş olmalıydı. Çünkü içindeki daha küçük hayvan biliyordu elbette. Küçük hayvan biliyordu ve büyük hayvan da inkârın buzlu duvarlarını örmüştü. Ben diz çöküp valizin fermuarım açarken hiçbir şey söylemedi, sadece kapıya yaslandı. Çıplak omuzları her zamankinden daha gergindi. İçgüdüleri bunun büyük an olduğuna dair onu uyarıyordu. Şu dakikadan sonra kendisi olmaya devam edemeyebilirdi. Bu olasılık ona daha önce hiç tecrübe etmediği bir canlılık veriyordu; sanki bir anda binlerce metre havaya kaldırılmışçasına… Her şeye karşın bir yanım Madeline’e neler olacağını merak etti. Beni hasta eden o yavaş ve aşındırıcı baskı, insanlara ilgi duymanın kaçınılmazlığı işte bu. “Yaşamayı seviyorsun, çünkü ondan ötesi yok,” diye ısrar etmişti Harley. “Tanrı diye bir şey yok ve onun bize verdiği tek emir de bu.”

El valizinin içinde şeffaf ve sert plastikten yapılma ikinci bir çanta vardı; ağzı bir bantla sıkıca kapatılmıştı, içinde de Harley’nin kafası vardı.

20

Harley’nin ağzında bir not kâğıdı vardı; üzerine ispirtolu siyah kalemle şu mesaj yazılmıştı: ACISIZ DEĞİLDİ. ÇABUK DA DEĞİLDİ.

“Aman Tanrım,” dedi Madeline. Beyaz tenli, çıplak omuzları hafiften kamburlaşmıştı ve ellerini diyaframına bastırıyordu. “Aman Tanrım.”

Harley’nin yüzü dayak yemekten yara bere içinde kalmıştı. Boş vakitlerini değerlendirmek için sanırım. Plastik çantanın kırışıklarının arasında, süper marketten alınmış vakumlu bir biftek misali, kan kabarcıkları vardı. Gözlerinin açık kalmasını garantiye almışlardı.

Gitme, demişti.

Gözyaşlarına boğulduğumu söylemek iç rahatlatıcı olurdu. Ama boğulmadım. Bu an da hissetmem gereken ama hissedemediğim tüm diğer şeylerin envanterini güncellemekle yetindi sadece. Çantanın ağzını çok dikkatli bir şekilde açtım, içine uzandım ve notu Harley’nin ağzından aldım. İster beğenin ister beğenmeyin kendimi Grainer’ın izini sürüp onu öldürürken ve bu notu onu dudaklarına sıkıştırırken hayal ettim, ki zaten amacı da buydu. Grainer’ın amacı en azından… Ellis, Harley’yi öldürmezdi. Ellis parasını suçluluk, vicdan ve sorumluluk duygusuna oynar; benim duygulanma. Grainer ise göze göz, dişe diş bir intikam arzusuna; benim arzuma. Sırasıyla Yeni ve Eski Ahit.

“Jake?” dedi Madeline. “O gerçek mi? Gerçek değil, değil mi?”

Harley’nin gözlerini kapattım. Bunu yapmak zorundasınızdır. Açıkken, ölülerin gözleri merhumu gülünç duruma düşüren bir taklit, bir parodidir. Açıkken, ölülerin gözleri en çirkin eksilmeyi sahneler ve o kişiyi hayatı olmadan sergiler. Artık Harley’nin ölümümden sonraki onarıcı yalnızlığına dair kurduğum tüm o hayallere gerçekte asla inanmadığımı biliyorum. En büyük korkularınız, kendinizden bile sakladığınız şüphelerinizi doğrular.

ACISIZ DEĞİLDİ. ÇABUK DA DEĞİLDİ.

İnsan vücudunun, tamamlayıcı parçalarına vahşice ayrılabilen bir şey olmasına alışkınım. Bir tavuk budu size ne kadar perişan görünürse kopmuş

bir insan kolu da benim için öyledir. Yine de bu Harley'di, ondan geriye kalan şey, ona eziyet eden ahlaksızlıkların duygusuz bir vasiyeti. Absürt bir vasiyet… tabii eğer bu şekilde görebilirseniz. İşkenceciler işlerini yaparken doğal olarak kıkırdar. İnsan vücudunun fizik kurallarına aptalca sadakatinin (eğer yeterince sert asılırsan bu çıkar; eğer yeterince sert sıkarsan şu patlar) kurbanın kişiliğinin nüansları karşısında hiçbir fark yaratmaması tam bir komedidir; ruhun ete olan itaati. Bir kafayı kesip onu bir çantaya koyabilir, bir kazığa geçirebilir, onunla futbol ya da voleybol oynayabilirsiniz. Her şey bir yana bırakıldığında bu komiktir. Bu da usandığım bir diğer şey. Sınırların kırılganlığı; aşırı zıtlıkların yakınlığı; kederin kahkahaya, iyiliğin kötülüğe, trajedinin komediye dönüşebilmesinin yarattığı depresyon.

Bu esnada Madeline zaptedilemez enerjilerle doluyordu. Burada kaldığı takdirde yaşadığı şokun giderek azalacağını ve yerini mantıklı olma ihtiyacının alacağını biliyordum.

Dikkatli bir şekilde kafayı el valizinin içine geri yerleştirdim, fermuarını kibarca çektim ve kendimi derin, manasız bir alışkanlıkla karanlığın Harley'ye huzur getirmesini umarken buldum.

"Gitmen gerek," dedim Madeline'e.

"O kim?"

"Önemi yok."

"Polisi aramamız gerek."

"Sadece çekip gitmen en iyisi. Polisin bu olanlarla bir alakası yok."

"Ama-"

"Kimse sana zarar vermeyecek, söz veriyorum. Sadece git ve bırak bununla ben ilgileneyim." Maddy'nin sisteminin geçici olarak çöktüğünü görebiliyordum. Bulabildiğim tüm eşyalarını kapıp Louis Vuitton marka çantasına gönülsüzce doldurdum. O ise kapının yanında oyalanmaya devam etti.

"O adam senin bir-"

"Bu şifreli bir sözcük. Ajanların kullandığı kelimelerden biri."

O *bir kurtadam tatlım.* Doğal olarak bu aklımda yer etmişti. Doğal olarak bir bağlantı kurmuştu.

“Ama sen demiştin ki… Tüm o şeyler. Bu doğru değil. O tarz şeyler gerçek değildir.” Sarf ettiği son cümleye çok fazla inanmıyordu; neredeyse bir soru gibi çıkmıştı.

“Tabii ki o tarz şeyler gerçek değildir,” dedim. “Bu sadece daha cazibeli görünmek için her zaman kullandığım bir numara. Önemsiz bir şey. Haydi. İşte, bu parayı al.” Altı bin. Maddy parayı aldı, ama uyuşmuş bir şekilde. Yüzü soğuk ve nemli, beyaz elleri damarlı ve güzeldi. Durma, başa sarma, tekrar oynatma ve tüm bunlara bir anlam yükleme gereksinimini engellemek için onu zorlamaya devam etmeliydim. Sonunda onu yarı yarıya kapının dışına itekledim. Büyük olasılıkla doğrudan polise gideceğini biliyordum.

Onun ardından hızla eşyalarımı toplayıp otelden ayrıldım. El valizini kendi çantamla birlikte Vectra’nın bagajına koydum ve arabamı sürmeye başladım. Güneye. Kafamda belirli bir hedef yoktu, yalnızca şehrin koşuşturmacasından kurtulup deniz kıyısının açık boşluklarına kavuşmaya yönelik, ani ve klostrofobik bir gereksinim duymuştum.

Hava karanlıktı, yağmur yağıyordu. Tüm bu olanları Harley’ye anlattığımı hayal edip durdum… sonra da Harley’nin öldüğünü fark ettim. Bu, sileceklerin iki heceli mantrası tarafından artırılmış, zihinsel bir döngüydü. G*ıcırt, gıcırt, gıcırt.* Keder (veya kendine acıma) gibi bir şey hissetmiş olmalıyım, çünkü insani bir sempatiyle aracın direksiyonunun hassasiyetini hissettim ve yeni vinil kokusu aldım. Ağlamadım. Gerçek şeyler beni ağlatmaz. Sadece sahte ve duygusal şeyler bunu yapabilir. Bu açıdan bakıldığında medeni insanlardan bir farkım yok. Onun yerine, küçük eylemlere saygı göstererek, akıcı bir şekilde araba sürmeye ve bu olayları Harley ile konuştuğumu hayal edip sonra da öldüğünü fark ettiğim döngüyü yaşamaya devam ettim. Döngü bozulduğundaysa yerini devasa, frenlenmiş bir boşluk aldı.

Yol sahil boyunca devam etti. Batıya, Caernarfon Körfezi’ne ve İrlanda Denizi’ne doğru. Arada sırada birkaç teknenin ve bir iki tankerin ışığı görünüyordu. Doğuda ve güneyde arazi yükselerek bir dizi sesli harf yoksulu tepe daha oluşturuyordu: Bwlch Mawr; Gyrn Ddu; Yr Eifl. Tabii ki

takip ediliyordum, otelden ayrıldığımdan beri hem de. Siyah bir minibüs. Bu Av için alışılmadık bir araçtı, çünkü genelde daha hızlı şeyleri tercih ederlerdi.

Beni gördüğüne memnun oluyorsun. Bu çok can sıkıcı. Bunu istemiyorum. Elbette istemez. Kırk yıldır babasının intikamını almaya hazırlanıyor. Katil, onu öldürdüğü için kendisine minnettar kaldığı sürece bunun intikama benzer bir yanı kalmaz. Bu nedenle katilin içinde minnettarlık dışındaki bir şey uyandırmanız gerekir.

Asıl soru şu: İşe yaradı mı? Harley'nin ölümü (ya da anladığım kadarıyla işkence görmesi ve ölümü) kurdun dövüşmek için ortaya çıkmasını sağlayacak kadar teşvik edici miydi?

Eğer cevabım hayır olursa insani standartlar zayıf olduğuma dair beni ikna ederdi. Harley, yani hayatını beni korumaya adamış, beni sevmiş, işime geldiğinde sevgisini kendi çıkarıma kullandığım ve gelmediğinde de köstek olduğum adam, benim yerime dövülüp öldürülmüştü. Katilini ya da katillerini tanıyordum, intikam alabilecek güce ve tecrübeye sahiptim, bunu benim dışımda kimse yapamazdı.

Ama benim standartlarım insani değil. Nasıl olabilirler ki? Yarın gece Grainer'a karşı koyduğumu düşünmek direksiyonu tutan ellerimi gevşetti. İntikam duygusu, adalet inancından doğar ama ben öyle bir şeyin varlığına inanmıyorum. (Canavarımın hayırseverliğini, kurtadamımın iyiliklerini hesaba katamazsınız. Onlar birer kalıntı, alışkanlık, can çekişen bir iç muhasebe sistemi. Prensiplerimden ileri gelmiyorlar, sadece mastürbasyon yapmaya denk bir moral sağlıyorlar.) Ne hissetmem *gerektiğini* biliyordum. Grainer'a (ve o da bu işin içinde olduğundan Ellis'e) yaptıklarının bedelini ödetmem *gerektiğini* biliyordum. Ama karımla çocuğumu öldürüp yedikten ve hayatıma devam ettikten sonra bu tür *gereklilikleri* arkamda bırakmıştım.

Ana yoldan ayrılıp Trefor Köyü yönüne saptım, DOKET'in aracı da beni takip etti. Arabamı köyün denize bakan bir kıyısında kenara çektiğimde de on beş metre kadar arkamda durdular. Terliyordum. Lanet, kanımda ve tüyleri diken diken olmuş derimde emprovize bir caz şarkısının girişini çalıyor gibiydi. Yüzümü silmek için kaldırdığım el, diğer elin

sabırsız bir hayaletiydi. O ağır, zarif, pençe uçlu ve melez şeyin. Dönüşüme yirmi dört saatten az kalmıştı. Vücut ısım aracın içini dolduruyordu. Dışarı çıktım.

Bu daha iyiydi. Soğuk rüzgâr ve yağmur. Ellerim, boğazım, yüzüm, kafa derim, her yerim serinledi. Sahile yakındım. Solgun bir patika oraya doğru iniyordu. Pardösüm etrafımda dalgalanırken yolu takip ettim. DOKET minibüsünün kapısı açıldı, sonra da kapandı. Bu düşük teknolojili takip, bu sessiz *tiyatro* kısa süre içinde katlanılamaz olacaktı. Grainer'ın emri olduğuna şüphe yoktu. Ekstra hicivsel bir tahrik. Ama şu anda bunu düşünemezdim. Düşünmem, karara varmam gereken sadece tek bir şey vardı.

ACISIZ DEĞİLDİ. ÇABUK DA DEĞİLDİ.

Tümsekli çimenlik sığ kum tepeciklerine dönüştü. Burnuma aniden denizin o sert, tazeleyici kokusu geldi. Somme Meydan Muharebesi'ni sağ atlatan ihtiyar kıpırdandı. Margate Kasabası'nın o tuzlu havası camdan içeri girmiş ve sevgilisini bacaklarının arasında hissetmenin verdiği o güzelim duyguyla birbirine karışmıştı. (Yediğim insanların hatıraları bir kist gibi içimi tıkıyor. *Doldum*, demiştim Harley'ye. *Kahrolası* doyuma *ulaştım.)*

Bir işaret şamandırası tıngırdadı; sesi rüzgâr ve yağmur tarafından yutuldu. Bir tankerin ışıkları kırpıştı ve gözümün önünde küçük bir gemi mutfağının, kalın örgülü kazakların, metal fincanların ve havada sarmallar çizen sigara dumanının hayali canlandı. Kara tarafında uçan bir helikopterin gürültüsünü duyabiliyordum; durmaksızın ateş eden bir makineli tüfek gibi ses çıkarıyordu.

Benim motivasyonum ne? diye sorar kötü aktörler. Grainer bana oldukça geçerli bir tane vermişti. *Arkadaşını öldürdüm, şimdi sen de beni öldürmek istiyorsun.*

Neredeyse işe yarıyordu. Münasip duygusal bombaya giden fitil yandı, çıtırdadı, parladı, birkaç kalp atımı boyunca ışıldadı, sonra tökezledi, cızırdadı ve söndü. Benim için yeterince şey ifade etmesini sağlayamadım. Benim için herhangi bir şey ifade etmesini de sağlayamadım.

Katledilen birinin intikamını aldığınızda merhumun bu çabalarınıza minnet duyabilmesi için ölümden sonraki yaşamın tadını çıkarıyor olması gerekir. Ama ölülerin tadını çıkarabileceği hiçbir şey yok. Ölüler hiçbir yere gitmezler. Tabii eğer bir canavar değilseniz ve onları öldürüp yemiyorsanız… o takdirde gittikleri yer içiniz olur. Harley'ye vermem gereken bir armağandı bu ya da en azından onun bana vermesini sağlamalıydım. Böylece en azından hayatımın sonuna dek beraber olabilirdik.

Hafiflemiş ve Lut Gölü kadar hüzünlü bir kalple yüzümü karaya döndüm. *Teşekkürler sevgili Grainer, ama hayır…* diye düşünüyordum ki o anda iki şey birden gerçekleşti.

İlki ellerimi paltomun ceplerine sokmam ve birinin içinde Harley'nin o karlı gecede almam için ısrar ettiği yün bereyi hissetmemdi. *Kahrolasıca başın donacak seni salak,* demişti. O beni sevdiği ama ben onu sevmediğim için aramızda çabuk öfkelenen, düşkün bir baba ile huysuz oğlunun arasındakine benzer bir ilişkiyi oynuyorduk. Kendi kendine, şaka yollu başlayan bir şeydi; ama o şekilde başlayan diğer her şey gibi dalga geçilen duygusal unsurlardan bazıları gerçeğe dönüştü. Ve bu hatıra, o tür şeylerin sapkın yöntemlerini kullanarak içime işledi, Grainer'ın peşinden gitmek için ihtiyaç duyduğum enerjinin yerindeki boşlukta bir acı yarattı.

İkinci şeyse beni takip eden ajanın altı metre kadar ötemde bir dizinin üzerine çöküp bana ateş etmesiydi.

Baldırımda buz gibi bir acı duyumsadım, sonsuz gibi gelen üç saniye boyunca hafif bir öfke hissettim… ardından tüm ışıklar karardı.

21

Her ne kullandılarsa ilk seferinde dozajını tutturamamışlardı. Titreşimden, sesten ve tavanın şeklinden bir helikopterde olduğumu anlamama yetecek kadar bir süre boyunca ayıldım. Kollarımı, bacaklarımı, göğsümü ve kafamı kayışlarla bağlamışlardı. “Hassiktir, uyandı,” dedi bir erkek sesi, Fransızca. (Kesinlikle bir *vampire* ait değildi.) Ardından cildime bir iğne battığını hissettim ve karanlık yeniden etrafımı sardı.

* * *

Dönüşüm beni uyandırdı. Burnuma pas, benzin ve deniz yosunu kokusu geldi. Metal bir masada, ağrıyan sırtımın üzerinde yatıyordum ve kayışlar gitmişti. Elbiselerim de öyle. Omuzlarımdaki, bacaklarımdaki, başımdaki, ellerimdeki ve kalçalarımdaki kan yön değiştirdi ve kemiklerim aceleyle lanetin değişim talebini yerine getirmeye başladı. Yenmiş hayatlar sirkim kıpırdandı. Dünya garip bir biçimde dalgalandı. Eh, umarım buna hazırsınızdır sizi adam kaçırıcı puştlar. Artık her kimseniz… diye düşündüm. Ardından yaşayan ete duyduğum, zonklayan açlıkla uludum ve yan tarafıma yuvarlandım.

Parlak halojen lambalar bir kafeste tutulduğumu gösterdi.

Gemi ambarı gibi görünen bir yerin içinde olduğumu.

Kameraya çekildiğimi.

Parmaklıkların öteki tarafında üç adamla bir kadın vardı; bir çift harekete duyarlı, üçayaklı kameranın arasında duruyorlardı. Adamlardan biri beni bayıltan ajandı. Otuzlarının başlarındaydı, Hamster’ı andıran bir yüzü vardı, burnuna bir pirsing taktırmıştı ve siyah bir yün şapka takıyordu. Diğer ikisi uyumsuz kamuflajlar ve Timberland ayakkabılar giyen dazlaklardı. Biri, kolları altın rengi kıllarla kaplı olanı, endişe verici derecede sakindi. Diğerinin, yani bebek yüzlü olanın gözleri ve çenesi ardına dek açılmıştı. Her ikisi de birer makineli tüfekle tabanca taşıyordu.

Beyaz renkli dar bir pantolon ve kan kırmızısı, sıkı bir bluz giyen kadınsa Jacqueline Delon’du.

Aradan geçen on yıla rağmen çok değişmemişti. İnce yapılı, küçük göğüslü, ufak karınlı bir vücut ve zayıf bir surat. Bir erkek çocuğununki kadar kısa kesilmiş, kızıl saçları ancak Fransız kadınlara yakışacak türden bir şey gibi görünüyordu. Onu Dubai'deki Burç El Arap Oteli'nin dışındaki son görüşümde gözleri büyük güneş gözlüklerinin arkasına saklanmıştı ve izlenimlerimi (istekli bir şekilde, miskince) ince dudaklarından, tavırlarındaki bariz narsisistlikten çıkarmıştım. Şimdiyse gözlerini görebiliyordum; kısık ve koyu yeşil, dinlenmek bilmeyen bir zekâyla dolu. Ne üzerine olduğunu ancak Tanrı'nın bilebileceği mecburi bir oyunculuğun ışıltılı ön cepheleri; ölüm korkusu, kendinden kaçış, zengin olma suçluluğu, yalnızlık, aşk hasreti. .. muhtemelen sadece yoğun bir can sıkıntısı.

"Konuşabilir mi?" diye sordu bebek yüzlü dazlak, *en français.*

"Hayır," dedi Jacqueline. "Ama bizi anlıyor. O yüzden daha sonra pişman olacağın bir şey söylememeye bak."

Küçücük bir uyarı belirtisi bile göstermeksizin hırlayarak kendimi demir parmaklıklara fırlattım.

Jacqueline, kendi yararına, sadece birazcık irkildi. Erkeklerse hep birlikte geriye sıçradılar. İki dazlak tüfeklerini doğrulttu; sakinleştirici taşıyansa paha biçilmez bir biçimde, tiz bir çığlık attı.

Çabucak geri çekildim, yere oturdum ve haysiyetimi geri kazanmış bir şekilde, Şu halinize de bir bakın, dercesine başımı iki yana salladım. O anda üzerinde uyandığım masanın büyük bir metal konteynır olduğunu gördüm. Aylak aylak o tarafa yürüdüm, üzerine uzandım, ellerimi karnımda birleştirdim ve bacaklarımı çaprazladım. Jacqueline müziği andıran, büyüleyici ve dingin bir sesle güldü.

"Hay sokayım," dedi bebek yüzlü dazlak.

"Sizinle oyun oynuyor," dedi Jacqueline. Sonra da sakinleştirici silahı taşıyan adama dönüp, "Bebek gibi davranmaya kes Tanrı aşkına. Kameraları kapat," dedi.

Görünüşteki umursamazlığıma rağmen açlıktan geberiyordum. Ve bir kafesteydim. Zamanda birkaç saat ileriye atladım ve eroin bağımlılarıyla

ilgili bütün filmlerdeki o alışkanlığı bırakma sahnesini yaşadığımı görür gibi oldum. *Lütfen adamım, bana bi'şey ver, bana bi'şey vermek zorundasın. Ah Tanrım, acıyor…*

Jacqueline birkaç adım öne çıktı ve kırmızı ojeli parmaklarıyla (bluzuyla uyumluydu) demir parmaklıkları kavradı. "Jacob," dedi İngilizce. "Tüm bu olanlar için üzgünüm. Göründüğü gibi değil, söz veriyorum. Bana cevap veremeyeceğini biliyorum, o yüzden seninle biraz konuşmama izin ver. Benim adım Jacqueline Delon. Bir süredir seninle konuşmak istiyordum. Sana bir teklifim var. Ama bu şimdilik bekleyebilir. Nerede olduğunu merak ediyor olmalısın."

Kıpırdamadım. Kafes zemine perçinlenmişti. Ambar birkaç ahşap sandık, bir halat yığını, branda ruloları ve yarım düzine yağ varilinin dışında boştu.

"*Hekate* adlı yük gemisinin ambarındasın ve Biarritz'e doğru yol alıyoruz. Orada rahat edebileceğimiz ve ikimizin de faydalı bulacağını umduğum bir sohbet gerçekleştirebileceğimiz bir yerim var. Şu anda içinde bulunduğun küçük düşürücü durumu bir kenara bırakırsak, ki bunun için tekrar özür dilerim, kesinlikle sana zarar vermek veya rahatını kaçırmak gibi bir niyetim yok. Benim ve mürettebatım için bir tehlike oluşturmayı bırakır bırakmaz, yani yaklaşık olarak…" Saatine baktı, "…sekiz saat içinde serbest bırakılacaksın ve bu münasebetsizliği telafi etmek için gücüm dahilindeki her şeyi bizzat kendim yerine getireceğim. Bu arada, sana verdiğim bu hediyeyi bir barış teklifi olarak kabul et lütfen. Onu üzerinde yattığın konteynırın içinde bulacaksın."

Kafesten uzaklaştı ve usulca, "Hadi gidelim," dedi.

"Emin misin?"

"Eminim."

"Peki ya kameralar?"

"Kapalı kalsınlar. İstediğimi aldım."

Adamlar onun peşinden gitti. Jacqueline ambarın kapısında durdu ve dönüp bana baktı. "Seninle nihayet tanışabildiğim için çok heyecanlıyım,"

dedi. “Tam umduğum gibisin. Bunun sıradışı bir şeyin başlangıcı olabileceğini biliyorum.”

Jacqueline gittikten sonra kendimi hareketsiz yatmaya zorladım. Damarlarımda akan açlığın, sesi sonuna kadar açışını ve kalbimin, bas ayarı en sona getirilmiş bir araba teybinden yayılan titreşimli vuruşlar misali atışını dinledim.

Yatmaya devam et.

Aptalca bir karar…

Yatmaya devam et.

Çünkü ikimiz de…

Yatmaya devam et.

Konteynırın içinde ne olduğunu biliyoruz.

22

Büyük ahlak filozoflarının sürekli estetik yargılar üzerine yazması tesadüf değildir. Bir şeyi neyin Doğru (veya Yanlış) kıldığını bulmaya çalışmak, bir şeyi neyin Güzel (ya da Çirkin) kıldığını bulmaya çalışmakla aynı şeydir. Bugünün bilim insanları da buna dahil oldu: güzelliğin salındığı ispatlanamayan kozmolojik sınırlarla. Matematiksel modeller artık birer süper model gibiler; zarafetleri, simetrileri ve incelikleri var. Pek de şaşırtıcı sayılmaz. Modernliğin Mutlak Ahlaki Değerlerle ve Nesnel Gerçeklikle işi bitti, geriye sadece güzellik kaldı. Güzel olduğu takdirde desteklemeyeceğimiz bir teori var mı? Hangi zulümleri affedemeyiz?

Ya da (Madeline'in yapacağı gibi hikâyeye bağlı kalırsak) hangi içgüdülerimizin üstesinden gelemeyiz?

Bir müddet boyunca sıcak, kayışımsı ve kıllı ellerimi kafesimin soğuk parmaklıklarına sarıp orada öylece dikilerek konteynırı açmamak için direndim. İşin aslı hafiften deniz tutmuştu. Köpeksi burnumun ucu kuruydu. Hücremin ötesindeki dolunay sonu gelmez önerilerde bulunuyor, bitmek tükenmek bilmez sevgisini aşağı yolluyor, garip bir şekilde Jacqueline Delon'un zayıf yüzünün ve sıkıca kırmızılara bürünmüş göğüslerinin hatırasıyla karışıyordu. Bu *arada, sana verdiğim bu hediyeyi bir barış teklifi olarak kabul et lütfen.* Geleneksel sınırları aştığı kesindi. Zenginliğin nezaketi. Tam *umduğum gibisin.* Bu yorum bir hakaret, koltuklarında yer değiştirmiş özne ve nesneydi. Tam onun *beklediği* gibi miydim? Bu kadın kim olduğunu sanıyordu lan?

Meselenin utandırıcı özü buydu elbette. Ben onun yakaladığı, kafese tıktığı ve filme alarak gözlemlediği bir hayvandım. Değişim geçirirken görüldüğümü bilmenin verdiği utanç testislerimi büzmüştü; hatta daha da kötüsü, değişim geçirirken *filme* alınmıştım. Şimdi de doğam gereği yapmam gereken şeyi gerçekleştirmem için bırakılmıştım. Ben bir *l'objet d'une voyeuse*[xxii] idim. Aslan bile, hayvanat bahçesinin bıkkın ziyaretçileri izlerken eşini tokmakladığında itibarının alçaldığını bilir.

Şimdi, burada, esir düşmüş ve filme çekilirken (*Madam'ın* talimatlarına rağmen kameraların açık olduğundan şüpheleniyordum; diğer kameraların, KDKS'nin ve gözetleme deliklerinin varlığından şüpheleniyordum) birini öldürüp yemek yoğun ve kaba bir aşağılanma, estetik bir hakaret (sevgili Maddy) olurdu.

Açlık, karşı koyuşumun tartışmaya açık olduğunun ilk ipuçlarını yakaladı. Şaka ediyorsun, değil mi? diye sordu. Ardından, daha sert bir şekilde tekrarladı. *Şaka ediyorsun, değil mi?*

Hızla konteynırın yanına gidip kapağı hışımla açtım.

İçinde çıplak, beyaz tenli, efemine bir genç vardı. Taş çatlasa yirmi yaşındaydı; elleriyle ağzı bağlıydı ve gözbebeklerine bakılırsa güçlü bir uyuşturucunun etkisi altındaydı. Kirli sarı, yağlı saçlara ve küçücük meme uçlarına sahipti. Esrarkeşlerin kollarına ve uzun ince bir penise. Etkisi altında olduğu uyuşturucu her ne olursa olsun *sergilediğim* görüntüyü bertaraf etmeye yeterli değildi. Kederli görünen gözleri önce odaklandı, sonra da yuvalarından uğradı. Ağzındaki bağ tarafından boğulan bir çığlık altı. Burun deliklerinden yayılan korkunun kokusu keskin bir içki gibiydi.

Ah, dedi açlık. Ah, seni gidi *tatlı* şey.

Yediğim ölüler, hücresel hapishanelerinde ayaklandılar. (İnsanları yemenin bir neticesi; hazmedilmiş, yalvaran bir topluluk. Her yeni kurban, aylık koroya yeni bir ses ekliyor.) Kurbanımın el ve ayak bilekleri bağlarından kurtulmaya çalıştıkça kan topluyordu. Karın bölgesindeki beyaz teninin ardından mavi renkli kan dolaşımı ağı görülüyordu. Gözeneklerinden dehşetin ağız sulandırıcı salgılan salmıyordu. Tükürük bezlerim beklenildiği gibi boşaldı. Karşımda böyle bir… böyle bir *et* varken sekiz saat boyunca beslenmeden oturacağımı düşünmek dişlerimi ve tırnaklarımı ağrıtıyordu. *Kıllarım* acıyordu. Zayıflığım zihinsel olarak olayı çarpıtmaya başladı; karşı koymak faydasızdı. Yenik düşecek, onu öldürecek ve yiyecektim. Jacqueline Delon da tüm bu olanları kafayı çekerken, sigara içerken, *creme brülee* yerken ya da tırnaklarını törpülerken seyredecekti.

Ama yine de.

Hissettiğim yoğun estetik tiksinme hâlâ yerini koruyordu. Ya da, daha az gururlu olmam gerekirse, kendinden iğrenme. Bu kadar kolayca yakalandığım için. Kendimi bir gösteri malzemesi olarak bulduğum için. Bir kurtadam olmaktan yakınarak geçirdiğim yıllar için. Her şeye rağmen devam ettiğim için. Harley'nin hayatına mal olduğum için. (Zavallı kafası hâlâ Vectra'nın bagajında olmalı. Köylüler bir koku fark edecekler. Televizyona çıkacak, haber spikerin önceden hazırlanmış inanmazlığıyla dünyaya yayılacak: "Bugün, Galler'in Trefor köyünde polisler bir erkeğe ait *kesik bir kafa* buldular…" Tanrım, tüm bunların tahmin edilebilirliği beni tüketiyor.)

Genç adam çırpınıp ağzındaki bağ tarafından boğulan bir çığlık attı. Gemi bir şey yaptı; iyice yana doğru yatarak denize bir karşılık verdi ve o an gerçekten de o zavallı yaratığın üzerine kusabileceğimi düşündüm. (Tanrı öldü vs. vs.) Kapağı bırakıp konteynırın kapanmasına müsaade ettim. Sonra da boğulmasından korktum. Jacqueline'in konteynırı açıp da onu yaralanmamış ama boğulmuş olarak bulması peşinde olduğum asıl şey değildi ne de olsa. Hızlı bir kontrolün ardından her iki yandaki çelik levhaların üzerinde hava delikleri olduğunu keşfettim. Pekâlâ. Ama açlık ciddi olduğumu anlamıştı. Ne dikenli teller ne sinir krizleri ne kloroform ne de gülme gazı vardı. Zincirler de yoktu, zaman ayarlı kilitler de. Sataşmalar da yoktu, işi ağırdan almalar da. Sadece kötü bir alışkanlığını bırakmaya çalışan, *hayır* diyen Jake Marlowe.

Açlık bu bilgiyi sindirirken içsel bir sessizlik yaşadım.

Tekrardan parmaklıkların yanma gidip (Tantalos'u, Getsemani Bahçesi'ndeki İsa'yı ve yersiz bir şekilde Filistin Sütunları'ndaki Samson'u düşünüyordum) canavarımsı parmaklarımı çeliğin etrafına sardım, gözlerimi kapadım ve ızdırabımın başlamasını beklemeye koyuldum.

İKİNCİ DOLUNAY
SİKÖLDÜRYE

23

Onu yedim, okur.

Yaklaşık üç saat boyunca azmettikten sonra daha fazla dayanamadım.

Bu tek kişilik kasvetli şölen boyunca Tennyson'ın 'Mariana' adlı şiirinin nakaratı, kazan gibi kaynayan kafamın içinde tekrarlanıp durdu:

Sadece dedi ki, Hayatım çek hazin. Gelmiyor sevdiceğini.

Dedi ki, Bitkinim, bitkin. Keşke ökeydim.

Keşke ölsey… Derken aciz bir sulukla dişlerimin altında ezilen et ve sıcak, acımtırak kan fıskiyelerini hissettim. Hiçbir zaman eskimeyen ama kâfi gelmeyi bırakan patlama ânı. Ardından bu duruma hiç şaşırmayan yanımın çektiği bir baş ağrısı ve her seferinde bunun son olduğuna dair yemin ettiğim halde öyle olmamasının getirdiği o eski, tükenmiş farkındalık.

Beni yanlış anlamayın, suçluluk hissetmiyordum. Suçluluk duygusunun olması gereken yerde sadece bir boşluk vardı. Hem bu hem de hâlâ buralarda olmamın verdiği yük bir ceset gibi, tüm ağırlığıyla üzerime yığıldı. Uzun bir süre boyunca, gözlerim kapalı olarak geri dönüşüm pozisyonunda yattım. Kendinizden külliyen iğrenmek de bir tür huzurdur.

Jacqueline şafakta geri döndü, yanında bebek yüzlü dazlak da vardı. Her ikisi de birer hastane giysisi ve bir çift plastik çizme giymişti. Kapının eşiğinde durup bir plastik rulosunu açarak kafese kadar uzanan bir yol oluşturdular. Ambarın bir köşesinden bir su hortumu getirildi. Ne yapmaya çalıştıklarını anladım: CSI çağına ait bir cinayet mahalli oluşturuyorlardı. Artakalanlar konteynırın içindeydi. Çocuğun pıhtılaşmış bir kan çorbasının içindeki yarı yenmiş cesedi. Kurdun kalıntıları bir çuvalın içindeki sıçanlar misali derimin altında kıpırdandı. Tırnaklarım, pençelerim geri çekildikten sonra her zaman olduğu gibi korkunç bir şekilde sızlıyordu.

"Sıcak su," dedi Jacqueline. "Sakıncası var mı? İzin verirsen sana elimden gelen en iyi şekilde yardımcı olmaya çalışırım."

Yüzümü profilden görecekleri bir şekilde kafesin kenarına oturdum (çıplak olarak elbette), sırtımı parmaklıklara yasladım ve dizlerimi karnıma çektim. Kanla lekeli yüzümde doyuma ulaşmış bir ifade vardı. Tıka basa doymuştum; yeniden insana dönüşmüş uzuvlarım ağırlaşmıştı. Hareket ettiğimde kurdun hayali boyutları bana oyun oynuyor, köpeksi burnumun ağırlığını ve melez ayaklarımın uzunluğunu hâlâ hissedebiliyordum. Baldırlarım halen kısa bir süre öncesine kadar taşıdıkları ağırlığı boşaltmaya çabalıyordu. Adam silahını kamıma doğrultmuştu, ama patroniçesi namluyu indirmesini işaret etti.

“Al,” dedi Jacqueline, bana plastik bir şişe uzatarak. “Sadece anti-bakteriyel bir sabun. Hortumu adamımın tutmasını mı tercih edersin?”

“Adap ve ben uzun zamandan beri küsüz,” dedim, ulumaktan tahriş olmuş bir boğazla. “Ayrıca, gardiyan rolü sana yakışıyor. Devam et.”

“Üzgünüm,” dedi. “Gerçekten üzgünüm. Bunun konuğum olarak katlanacağın son sıkıntı olacağına söz veriyorum. Lütfen beni affet.”

Tekrar ediyorum: Kendinizden külliyen iğrenmek bir tür huzurdur; çünkü daha fazla aşağılansanız bile o noktadan ötesi yoktur. Orada durup Jacqueline’in önünde yıkanırken aşağılanma duygumdan zihinsel olarak ödün verdim ama bu sadece birkaç saniye, yumuşak sabunun ve sıcaklığı kusursuz bir şekilde ayarlanmış suyun tadını çıkarıncaya kadar sürdü. Bunun arkasına uygun bir müzik koysalar bir vücut şampuanı reklamından farkım kalmaz, diye düşündüm.

Cennette dokunmuş olması muhtemel, beyaz bir havluyla kurulandım. İnsan bedeni buna karşı koyamaz. İnsan bedeni sadece rapor verir. İşimi bitirdiğimde yorgun, pembeleşmiş ve hâlâ devam etmekte olan acizliğimden garip bir şekilde memnundum.

“Mermiler saf gümüşten,” dedi Jacqueline. “Bunu söylememin sebebi seni tehdit etmek değil, kapıyı açtığımda bana saldıracak olursan öleceğini bilmeni istiyorum sadece. Seni suçlayamam. Bana kızgın olmalısın. Ama otuz dakika içerisinde bizi evime götürebilecek bir helikopter var. Oraya vardığımızda sana lüks, dinlenme ve sohbet dışında hiçbir şey vaat etmiyorum. Eğer istersen seçtiğin herhangi bir yere götürülmen için

gereken ayarlamaları yapar ve seni bir daha asla rahatsız etmem. Ama sana anlatacaklarımı dinlemeyi kabul etmeni çok arzuluyorum. Kapıyı açarsam güvende olacak mıyım?”

Kahramanca olan bunu reddetmekti. Sözüne güvenmek, helikoptere atlamak ve beni en yakın havaalanına bırakmasını sağlamak. Sohbeti *siktir etmek.* Ama bitkindim. Kendimi başka birinin ellerine teslim etmenin cazibesi duygularımı engelliyordu.

“Evinde tam teşekküllü bir bar vardır herhalde?”

“Üç tane.”

“O zaman kapıyı gönül rahatlığıyla açabilirsin.”

Zemini örten plastiğin üzerinde yüz yüze geldiğimizde bana elini uzattı. İçimden o eli yakalayıp bir parmağını ısırarak koparmak geçti (bunun sorumlusu büyük oranda kurdun artakalanlarıydı) ama sadece kibarca tokalaşmakla yetindim. “Artık rahatlayabiliriz,” dedi. “Tanıştığımıza çok memnun oldum.”

Onun peşi sıra kapıya doğru ilerledim. Silahlı goril içeride kaldı. Kısa bir koridorun sonunda bizi katlanabilir bir masa karşıladı; üzerinde yıkanmış, kurutulmuş ve ütülenmiş kıyafetlerim duruyordu. (Harley’nin verdiği yün şapka da dahil.) Jacqueline solundaki bir kapıyı açtı, ardında küçük bir soyunma odası vardı. Gözüme bir duş, plastik bir sandalye ve askıya geçirilmiş, buğday renkli bir elbise çarptı. “Şunlardan kurtulmam gerek,” dedi, hastane kıyafetlerini işaret ederek. O esnada günlüğümün yerinde olup olmadığını görmek için pardösümün iç cebini kontrol ediyordum. Oradaydı, pasaportum ve cüzdanımla birlikte. Onu okuyup okumadığını düşünmekle vakit harcamadım. ”Nasıldı?” diye sordum.

“Sürükleyici,” dedi. “Ama bunu birer içki içerken konuşsak daha iyi olur.”

24

Jacqueline Delon'un villası Biarritz'in birkaç kilometre güneyinde, Arbonne adlı küçük köyün biraz batısındaki ormanlık bir tepenin üzerinde bulunuyor. Modern; beyaz; cam, meşe ve çelik karışımı bir yapı. Sekiz hektarlık özel bir arazinin ortasında. Beklediğiniz türden aksesuarlara sahip: helikopter pisti, sonsuzluk havuzu,[xxiii] tenis kortu, jimnastik salonu, KDKS, hem ev işlerinden hem de güvenlikten anlayan kombo-elemanlar. Odaları büyük, aydınlık ve Jacqueline'in okültizme olan takıntısını yansıtan nesnelerle dolu. Üst katlardan (terasla birlikte dört taneler) baktığınızda plaja dek uzanan çam ağaçlarının tepelerini, sörf hattını ve okyanusu görebiliyorsunuz. Bodrumda Harley'ninkiyle boy ölçüşebilecek bir kütüphane var. Bütün teknolojik donanımlar son model. Gerçekten de üç tane barı var (biri salonda, biri havuz başında, biri de en büyük yatak odasında) ve oraya varır varmaz Madam Delon'la birlikte baş başa bunlardan ilkine geçtik.

Ben dönüşümden bu yana son derece ihtiyaç duyduğum ilk sigaramı yakarken (tezgâhın üzerinde bir paket Camel vardı; Jacqueline ev ödevine iyi çalışmıştı) ev sahibem de içkileri hazırladı. Bana bir cin tonik (odada çok fazla güneş ışığı olduğundan ortam viski içmeye uygun değildi), kendisineyse limonlu bir kokteyl. Nikotin ile alkol, uzun zamandır ayrı düşmüş iki kardeş gibi bünyemde kucaklaştılar ve onları kavuşturduğum için bana müteşekkir oldular.

"İçkileri ben hazırlamayalı asırlar olmuştu," dedi Jacqueline. "Yanımda her zaman biri daha olur. Ama yalnız kalmamızın daha iyi olacağını düşündüm." Barın önünde üzerleri beyaz deri kaplı, altı tane döner tabure vardı. Jacqueline bunlardan birine, tam yanımdakine oturdu ve işaret parmağının tırnağıyla kokteylinin içindeki buzları dürtmeye başladı. Sol tarafımdaki duvar camdı ve fayans döşeli bir veranda ile bir kaktüs bahçesine bakıyordu. Toprak pul biber kadar kırmızıydı. Henüz mart ayının ortasında olmamıza rağmen hava açık ve durgundu. Yazları buranın ne

kadar kör edici bir parlaklığa sahip olduğunu hayal edebiliyordunuz. Küçük kuşlar sürekli uçuşup beyaz duvardaki yem kabına gidip geliyordu.

“Pekâlâ,” dedi, “sana bir açıklama borçluyum. Söylemem gereken şu ki Jacob…” Gözlerini yere çevirdi, gülümsedi, kendisiyle içsel bir diyalog yaşadı, omuzlarını indirdi, ardından taburesinden kayarak indi ve tam önümde durdu. ”Benimle gel,” dedi, elini bana uzatarak. Ağaç eviyle hava atmak isteyen, dokuz yaşındaki bir kız çocuğundan farksızdı. “Gel.”

Elini tuttum (Camel’i ve cin toniği de aldım), ayağa kalktım ve onu takip ettim.

İki geniş odadan geçip (içlerinden biri daire şeklinde dizayn edilmişti ve ortasındaki ateş çukuruyla uzun bir taş dışında çok az eşyası vardı) bir koridoru takip ederek şifreli, çelik bir kapıya vardık. Onun arkasındaysa o muhteşem kütüphaneye inen cilalı merdivenler bulunuyordu. Klimaların ve ses geçirmez duvarların yarattığı his bizi kucakladı. Yine şifre korumalı olan başka demir kapıların yanından geçtik.

Jacqueline içlerinden birinin önünde durdu, bir anlığına gözlerimin içine baktı, ardından şifreyi tuşlayıp kapıyı açtı.

Gözlerimizin önüne serilen oda küçük ve penceresizdi. Bir dosya dolabı, bir çalışma masası, bir bilgisayar… onun arkasındaki duvarsa gazete kupürleriyle kaplıydı. Hepsi bir şekilde benimle ilgiliydi. KAYIP KIZIN CESEDİ BULUNDU. KÖMÜR ENDÜSTRİSİ SAHRA ALTI AFRİKA’DA AIDS’LE MÜCADELE DERNEĞİ KURDU. VECTOR ŞİRKETİ AG-RES1F SATIN ALIŞA GEÇTİ. PARÇALANMIŞ BİR CESET BULUNDU. BİR AİLE MANSON-STİLİNDE KATLEDİLDİ. GİZEMLİ HAYIRSEVER DENEYSEL KANSER ARAŞTIRMALARINI FİNANSE ETTİ. LAERSTERNER INTERNATIONAL ŞİRKETİNİ KİM YÖNETİYOR? ‘KURTADAM’ GÖRGÜ TANIKLARI BİRİNCİ DERECEDEN UYUŞTURUCU KULLANICISI ÇIKTI. İSİMSİZ HAYIRSEVER AŞI DAĞITIMINA HAYAT ZERK ETTİ. GİZEMLİ SİLAH SESLERİNİN DUYULDUĞU GECENİN ARDINDAN ÇEVREDE GÜMÜŞ KURŞUNLAR BULUNDU. VECTOR ARTIK HERNE

ADI ALTINDA TİCARET YAPACAK. POLİS DOLUNAY CİNAYETLERİNİN TESADÜF OLDUĞUNU SAVUNDU.

“Enter’a bas,” dedi Jacqueline.

Kurttan geriye kalanlar dar alanlardan hoşlanmaz. Kendimi bu duyguyu bastırmaya zorlayıp masanın başına oturdum. Bana söylendiği gibi tuşa bastım. Anında ekrandan bazı kamera görüntüleri geçmeye başladı. Tokyo Uluslararası Havaalanından çıkan ben. Çekim saati: Tokyo, 07.02.06. Algonquin’den ayrılırken ben. Galveston plajındayken ben. Harley’nin Earl’s Court’taki evine giderken ben. Rivoli Caddesi’nde dolanırken ben. Kahire’deki bir kafede otururken ben. Tüm çekimler son üç yıla aitti. En sonuncusu bir kadın gibi giyindiğimi, bir taksiden indiğimi ve Leyland Oteli’ne girdiğimi gösteriyordu.

“Şaşırmam mı gerekiyordu?” diye sordum.

“Hiç de bile,” dedi. “Kendimi adamış olduğuma ikna olman yeterli.”

Sigaramı söndürebileceğim hiçbir şey yoktu, bu yüzden cin toniğimi kafama diktim ve izmariti bardağın içine attım. ”Eh, artık dönüşüm ânımın kaydına da sahipsin. Bir karalama operasyonu için önemli. Öldürtmek için de öyle şüphesiz. Tebrikler. Kendini halkın umursamazlığının ağırlığına hazırlasan iyi olur.”

“Lütfen bana hakaret etme. Bunu öyle bir şey için yapmadığımı biliyorsun.”

“Ne için yapıyorsun peki?”

“Sana bir sığmak sağlamak için.”

“Ne?”

“Hayatta kalmanı istiyorum. Seni korumayı öneriyorum, süresiz olarak. *Gerçek* bir koruma,” diye ekledi, yüzümde oluşmaya başlayan itirazı görünce. “O şekilde değil… alışık olduğun şekilde değil. Ölümünün bu dünyadan neyi eksilteceğini anladığını sanmıyorum. Sen olağanüstü bir şeysin Jake. Dünyada çok fazla olağanüstülük kalmadı.”

“Çok teşekkürler. Sanırım artık gitsem iyi olur.”

“Beni dinle, lütfen.”

“Tartışacak bir şey yok.”

“Bana bir şans verm-”

“Saçmalamayı kes, kahrolası.”

Sustu. Küçük kızlara özgü bir şekilde başını önüne eğdi; bir şeytantırnağını kopardı. Bastırılmış bir somurtkanlık hareketi. Küçük, şişkin göğüslerini ve davetkâr kamını hatırladım. Aletim sertleşti. Elbette sertleşir. Lanet sonrası azgınlık. Tekrar ediyorum: İnsan bedeni karşı koyamaz. Kahkaha, şehvet, usanç ve bitkinlik her zaman yaptıklarını bir takım halinde gerçekleştirerek beni benzersiz bir felce soktular. Dizlerimin üzerindeki ellerim iki ölü yengeçten farksızdı. *Gitme,* demişti Harley.

Jacqueline Delon’un başka hangi yanları kötüydü bilmiyorum ama cinsel içgüdüleri düzgün çalışıyordu. Erişim alanıma girmesi için gereken iki adımı attı. Böyle anların işe yaraması için ne zaman susmanız gerektiğini bilmek çok önemlidir. Sessizce bacaklarını dizlerimin iki yanına yerleştirdi ama ayakta durmaya devam ediyordu. Nitekim sıcak etek boşluğu, ölü bir yengeç kadar hareketsiz olan sol elimin tam üzerindeydi. Canlanmaya başlayan elim yükselerek (daima yükselecek, yükselmek zorunda. Tanrı’lar gitse de, gezegen ölse de, insan ırkı nihai bir aldırışsızlıkla kendisiyle gizliden alay etse de, acısız olmasa da, çabuk da olmasa da…) o boşluğa girdi, sıcaklığı giderek artan bir bölgeden geçti ve dantelle çiçeklendirilmiş, körpe, sinsi, kabaran vajinasına ulaştı.

25

Repertuarı genişti; seksüel şahsiyetlerle dolu bir sergisi vardı ve kendimizi kokainle desteklememize rağmen onların birkaçıyla flört ettik. Uyuma benzer bir şey yakaladığımızda onun üzerine çıktım ve içine girdiğimde bana görmeyen gözlerle baktı. Duyarlılık ve lanetten-kalmalık beni histerik kahkahalar atmak ile ağlama krizine girmek arasında hızlı geçişler yapma tehlikesine sokuyordu. Boşaldığımda bile (Jacqueline bana kaşlarını kaldırarak baktı ve yüzüne tekinsiz, annelere özgü bir zafer tebessümü yerleşti) bu hüzünlü bir kırılganlık; zavallı ve eski hayat yaralarımın, keşkelerimin, kaybettiklerimin acınası listesinin neden olduğu bir zayıflık hissi gibiydi. Hemen ardından derin bir sahtekârlık hissi geldi. O dokunaklı anın haricinde bu kokuşmuş dünyadan şu yıpranmış, küçük halimin olacağı kadar bıkkındım.

Buna rağmen inceliğe dair eski alışkanlıklar kolay ölmüyor. Jacqueline'e oral seks yaparak boşalmasını sağladım. Bunun umurunda olduğuna dair en ufak bir hayale bile kapılmadım ama o başımı kavradı, kasık kemiğiyle dudaklarımı zedeledi ve boşaldığında memnuniyetini belirten, erkeksi bir ses çıkardı.

"Biraz yemek getirmelerini isteyeceğim," dedi. "Sen bir şey istemiyorsun, biliyorum." Villanın güneş ışığına boğulmuş en üst katındaki büyük yatak odasındaydık. Geniş bir dikdörtgen şeklinde, boydan boya halı kaplı, Chanel kokan bir oda; bir duvarı yine camdandı. Dekor fildişi rengindeydi, oraya buraya birkaç eşya serpiştirilmişti: deri kaplı bir divan, kırmızı camlı bir avize, orijinal bir Miro tablosu. Akşamüzeri daha yeni olmuştu ama *Hekate* adlı gemide olanlar daha şimdiden bir hafta önce yaşanmış gibi geliyordu. Harley'nin kesik başını ellerimin arasında tutmamın üzerinden kırk sekiz saatten daha az bir zaman geçmişti. Zaten bütün hayatım böyleydi benim. Çok kısa bir zamana sıkıştırılmış çok fazla tecrübe… İki yüz yıl mı yaşadınız? İki bin gibi hissedersiniz.

"Biliyor musun?" diye sordum.

“Hâlâ toksun. Tekrar acıkıncaya dek en az bir hafta geçecek. O yüzden bu kadar çok içki ve sigara içiyorsun. Ağız sıkıntısı. Bu arada, seni izliyordum. Bunu söylememek şerefsizlik olur gibi görünüyor.”

Gemi ambarında çektiğim ziyafeti izlediğini kastediyordu. Şimdi de arkadaşlık edecek olmamız şerefsizlik gibi görünüyordu.

“Biz arkadaş değiliz,” dedim.

“Değil miyiz? En azından bir içki daha alırsın sanırım?”

Dahili telefonla hizmetçisini aradı. Muhtemelen on üç yaşındaki siyah tenli, altın küpeli, beyaz entarili bir oğlan *pâte de foie gras,*[xxiv] taze meyve, yoğurt, birkaç çeşit tütsülenmiş et ve peynir getirdi. Hiç konuşmadan, sadece tebessüm ederek tepsiyi cam duvarın yanındaki işlemeli Japon sehpasının üzerine koydu. Hiç konuşmadan, sadece tebessüm ederek odadan çıktı. İnci renkli, ipek bir sabahlığın içindeki Jacqueline (örtün; erkeğin çiftleşme sonrası hayal gücüne yeni bir teşvik ver) sade görünümlü barda içkileri hazırladı. Bir Camel yaktım.

“Söylesene,” dedi, “Quinn’in günlüğünü aramayı neden bıraktın?”

Ah, Tanrım.

“Ne?”

“Beni duydun. Quinn’in günlüğü. Neden vazgeçtin?” Avuçlarım kaşındı. Boşa harcanan kırk yıl. Ben o lanet kitabı aramaya başladığımda İngiltere tahtında Viktorya oturuyordu, Moskova’da olan Çaykovski’yse 1812 uvertürünü yeni besteliyordu. Kitabı aramayı bıraktığımdaysa tacı Beşinci George giymişti ve *Çorak Ülke* Avrupa için büyük çaplı bir aydınlanma tümörü haline gelmişti.

“Kim vazgeçmezdi ki?” dedim. “İnsan aradığı şeyi bulamayınca yoruluyor.”

“Ama inanıyordun. Yoksa neden zahmet edesin ki?” “Neye inandığımı bilmiyorum. Cevap istiyordum. Hikâyeyi bilmek istiyordum. Kim istemez ki? Eğer birisi bana Sibirya’da kurtadamların kökenini bilen kör, sağır ve tek bacaklı bir çamaşırcı kadın olduğunu söyleseydi hemen bir sığır

bulur ve yola çıkardım. Kafanı büyük sorulara yorduğun bir safha var. Çok uzun sürmüyor.”

“Ben hâlâ kafa yoruyorum,” dedi.

“Sen Fransızsın. Bir kısmınız bile endişelenmeyi bıraktığı takdirde kahve ve tütün endüstrisi iflas eder.”

Kıkırdadı. Bana içkimi getirdi, tırnaklarıyla hafifçe kalçalarımı okşadı, sonra da ipeksi adımlarla Japon işi sehpanın yanına gitti. Diz çöküp zarafetten uzak bir şekilde yemeğini yemeye koyuldu. Ellerindeki ve bileklerindeki damarlar gözüktü; aletim aptalca, sinir bozucu bir refleksle kıpırdandı. Jacqueline’de âşık olunacak bir malzeme yoktu ama onu yediğimi düşünmek şimdiden gözüme çekici gelmeye başlamıştı.

“Kurtadamlar akademik çalışmaların konusu değildir,” dedi, “ama eğer öyle olsaydı profesörlerin bu konu hakkında neler söyleyeceğini biliyorsun. ‘Canavarlar, kolektif hayal gücünün onlarla işi bittiği anda ölür. Buna benzer türlerin soylarının tükenmesi, toplu bilincin gündemindeki değişimden başka bir şey değildir. Geçmiş çağlarda insanın içindeki canavar karanlıklara gizlenmiş, doğruluğu inkâr edilmiştir. Modern tarihin şeffaflığıysa bunu imkânsız kılmaktadır; bizler kendimizi toplama kamplarında, Sovyetlerin çalışma kamplarında, ormanlarda ve savaş meydanlarında gördük. Gerçek suçlara dair yazılan araştırma kitaplarında kendimizi okuduk. Teknoloji ışıklan açtı ve gerçeklerden kaçabileceğimiz bir yer kalmadı: Canavar abartılı bir ifadeden başka bir şey değildi. Asıl canavar başından beri bizdik.’”

“Evet,” dedim. “Durmadan kendime modası geçmiş bir inanış olduğumu hatırlatıp duruyorum. Ama biliyor musun, kendini bir çocuğun göğsünü yarıp kalbini yerken bulduğunda… kendi gerçekliğinin somutluğu karşısında şaşkına dönmemek zor. “

Yine gülümsedi. Bu sohbet hoşuna gidiyordu. Daha da kötüsü, az da olsa benim de hoşuma gidiyordu. Yine de Quinn’in günlüğünün bahsi ve Anlam’ın hâlâ bir şeyler anlam ifade ettiği hararetli yıllarımın hatırası uzun zamandır hareketsiz olan tozları kaldırmıştı.

“Buna karşın,” dedi, “bir de vampirler var. Eğer insan ruhu kendisiyle bu kadar barışıksa, o halde *vampirler* nasıl bu kadar iyi idare edebiliyorlar?”

“Vampirler beni bağlamaz,” dedim.

“Onlar sizi ilkel buluyor,” dedi. Sonra, bakışlarını kaçırarak, “Bunu karşılayacak bir kelime var olmadığından, aslında,” diye ekledi.

İkinci içkimi utanç verici bir rahatlıkla bitiriverdim. “Kahrolasıca başın donacak seni salak,” demişti Harley Zavallı Haris. Bir keresinde göz alıcı, bağımlılık yapıcı ve genç bir oğlancı tarafından kalbi kırılmış, yarı alkol komasına girmiş ve iki gün o durumda kalmıştı. Kendine geldiğinde ve tüm bu süre zarfında başında beklediğimi fark ettiğinde kafası karışmış bir halde, “Tanrım, ne şefkatli şeysin sen öyle?” demiş, sonra da yeniden uykuya dalmıştı.

“Pardon, duyamadım,” dedim, Jacqueline’in söylediklerini kaçırınca. “Tekrarlar mısın?”

“Kurtadamlar konuşamaz. *Les vampyres* bunu komik buluyor.”

“Evet,” dedim. “Tabii ki komik bulurlar.” Lanetin en büyük alt-lanetlerinden biri konuşma yetinizi kaybetmenizdir. Tam bir canavara dönüşmenize mani olur. Kurbanınızın kamını işaret parmağınızın tırnağıyla açmanın verdiği haz bir başka elbette, ama hem bunu yapıp hem de onunla konuşabilmenin vereceği zevk kadar büyük değil. Şensin, demişti Arabella… ve hayvanlara özgü dilsizliğim, “Evet, benim,” demenin görkeminden mahram kalmama neden olmuştu. Kusursuz zalimliğe giden yol, kurbanınızın ona isteyerek zarar verdiğinizi bilmesini sağlamaktan geçer. Şensin. Evet hayatım, benim. Şimdi izle.

“Onlar da her şeyden önce züppeliğe meyilli,” dedi Jacqueline. “Şu kurtadamların konuşma özrü işi bunun en büyük kanıtı. Çok geniş bir edebi altyapıları var.”

Vampirlerle ilgili en büyük tartışma konusu buydu, yani uygar olmaları. Onlar sanattan anlarlar, kültürlüdürler, işbölümü yaparlar, siyasi ve kanuni yasaları vardır. Kurtadamlarla bir benzerlikleri yoktur. Bunun için yapılan *Yuppi!* açıklamasını bizim çok fazla et ve vajina peşinde koşturmamıza

bağlarlar; ama işin aslı *kurt* tarafınızın *adam* yanınızın lisanından nefret etmesidir. Birkaç dönüşümün ardından insan kısmınız kitaplara olan ilgisini kaybeder. *Okumak* size kan kahverengisi bir baş ağrısı verir. İnsanlar sizi az ama öz konuşan biri olarak bellemeye başlar. Cümleleri sesli olarak ifade etmek iğrenç ve büyük bir çabaya dönüşür. Neredeyse tek bir kelime bile etmeksizin onlarca yıl yaşayan kurtadamlarla ilgili söylentiler duymuşluğum var.

"Evet," dedim Jacqueline'e, bir Camel daha yakarken. "Bizim aramız *belles-lettres*[xxv] ile pek iyi değildir."

"Sen hariç."

Şey, evet. Açıkça görüldüğü üzere ben, anormal bir şekilde, o lanet olası çenemi hâlâ kapatamıyorum. Sigara dumanından bir halka üfledim. "Günlüğümü okuduğuna göre bunu inkâr etmemin bir anlamı yok," dedim.

"Peki bunu nasıl açıklıyorsun?"

"içini kelimelerle döken bir fahişe gibi olmalıyım." "Elbette, ama neden?"

"Doğuştan gevezelik."

"Jake, *lütfen*. Bu çok açık."

"Öyleyse bile ben bunun sebebini bilmiyorum." Gülümseyerek başım iki yana salladı. Ağzına bir çilek attı, çiğnedi ve yuttu. Ellerini kalın bir peçeteye sildi. "Evet, biliyorsun. Sadece bunu itiraf etmeye utanıyorsun. Konuşmaya devam ediyorsun çünkü dil olmadan ahlak diye bir şeyin olmayacağını da biliyorsun."

"Ah, evet, ahlak konusunu düşünmek çok fazla vaktimi alır. İnsanları katledip mideye indirmediğim zamanlarda elbette…"

"Ben tanıklıktan bahsediyorum. Kendi *yaptıklarına* şahit olmaktan. Tüm bunlar, tüm o günlükler gerçekte ne olduğunu dile getirme mecburiyeti değildir de nedir? Ne olduğunu dile getirme mecburiyeti, ahlaki bir mecburiyet değildir de nedir peki? Bu kusursuz bir Kant felsefesi."

Orada ipekler içerisinde, bacaklarını altına almış bir vaziyette otururken can sıkıcı derecede çekici bir kadın izlenimi veriyordu. "Neydi şu kurduğun

cümle? ‘Tanrı yitti,

Anlam da öyle; fakat estetik hilekârlık hâlâ mahcup etme gücüne sahip…’ Estetik hilekârlık, dikkatini çekerim. Çirkin olsa da gerçeği söylemek güzel bir harekettir… ve sen, hayatım, güzelliği önemsemekten asla vazgeçemiyorsun. Senin gerçek ikilemin, gerçek *lanetin* işte bu.”

“Başkalarının olaylara bakış açısını görmek heyecan verici,” dedim. “Ama artık cidden gitmeliyim.” *Bacaklarımı* yatağın kenarından sarkıttım ve pantolonuma uzandım.

“Quinn’in kitabı bende,” dedi.

Yalanların kendine has, işitsel bir niteliği olur. Jacqueline’in ağzından çıkan cümledeyse böyle bir şey yoktu. Bu beyan, pantolonuma yönelik amacıma sıkı sıkıya tutunabilmem için, kısa bir tereddüdün ardından biraz çaba sarf etmeme neden oldu. Ayağa kalkıp pantolonumu belime kadar çektim. Bu hareketi her yapışınızda her şey bir parça daha az ümitsiz görünür. Buna rağmen kendimi kötü hissettim. Hiç kimsenin sizin isteyebileceğiniz herhangi bir şeye sahip olmamasına alışıyorsunuz. (Etleri ve kanları hariç, *hayatları* hariç.) Kendi kendinize yeteceğinize garanti gözüyle bakıyorsunuz. Bunun koşullu olduğunu unutuyorsunuz. Bir lüks olduğunu da öyle…

“Güzel,” dedi, hareketlerimi gözlemleyerek. “Doğruyu söylediğimi bildiğini görebiliyorum. Bu bize biraz zaman kazandıracak.”

“Onu nasıl ele geçirdin?” diye sordum, bildiğimden oldukça emin olmama rağmen. Harley’nin hatırası -üç ay önce birileri Mübarek’in mekânlarından birine saldırmış-en can alıcı noktası memnuniyetsiz iniltilere yol açan bir fıkra gibiydi.

“Ah, bu şu anda anlatılamayacak kadar uzun bir hikâye. Eğer akşam yemeğine kalırsan anlatırım. Ama şu anda mutlaka bir duş almam gerek.” Ayağa kalktı.

“Tekniğin bu o halde, değil mi? Beni oyalamak.”

“Eh, madem yola gelmiyorsun..

“O koduğumun kitabım hâlâ önemsediğimi düşünmene sebep olan nedir? Çünkü şöyle bir düşündüm de, umurumda bile değil.”

“O zaman gitmekte özgürsün. Eğer gerçekten de ilgilenmiyorsan geldiğimiz yolu takip ederek çık git. Kapıda şoförümü bulacaksın. Seni canının istediği herhangi bir yere götürme talimatı aldı.”

“Benden ne istiyorsun?” diye sordum ona.

Bir elini elbisesinin cebine attı, arkasını döndü ve cam duvardan dışarı bakarken, “Sana söyledim,” dedi. “Yaşamanı istiyorum.”

26

Giyindim. Parfüm kokan odayı güneş ışığı dolduruyordu. O koca pencerenin yanına gidip Jacqueline'in yaptığı gibi dışarıya baktım. Koyu renkli, kozalaklı ağaçlar solgun plaj hattına doğru iniyor, deniz ışıldıyordu. Hava bulutsuz ve masmaviydi. Hâlâ Avrupa'da, hâlâ martta olmamıza rağmen Londra'da yağan kar bir ömür ve bir yüzyıl ötedeydi. Seks bizi akşamüzeri vaktine taşımıştı. Omuzlarım ağrıyordu. Yediğim esrarkeşin hayatı akıl almaz bir biçimde içimde kendine bir boşluk buluyordu. Somut, kulakları sağır eden yaşayan ölüler kalabalığının hıncahınç doldurduğu arenadaki son koltuk. Onların arasında bir yerde armut büyüklüğünde, olgunlaşmamış bir cenin de vardı. Kızım, oğlum.

Burada ne aradığımın iki açıklaması vardı. İlki, Jacqueline Delon'un bir kuradamı erotik bir hayvan niyetine tutmayı gençleştirici bir yenilik olarak görecek kadar sıkılmış ve kafayı yemiş olma ihtimaliydi. İkincisiyse beni kaçırmasına ve kendini cinayetle süslemesine ek olarak geçici bir gizlilik gerektiren, ne olduğunu hâlâ bilmediğim bir motivasyona sahip olmasıydı. Quinn'in kitabını yem olarak kullanmadan dahi merak uyandıracak derecede aşırı muğlak bir kadındı.

Ah, Tanrım. Quinn'in kitabı.

Otuz yedi yaşındaki Alexander Quinn, 1863'ün bahar aylarında üçüncü ve son defa Mezopotamya'ya gitmiş. Oxford Üniversitesi'nin hem klasik hem de antik çağ araştırmaları bölümlerinden kazandığı çifte birincilik akademiye kazık çakması için yeterliymiş, ama 1848 yılında Kraliyet Toprakları'nı terk ettiğinde üniversite duvarlarının ötesindeki diyarlara büyük bir açlık duyuyormuş. Britanya Müzesi, Dışişleri Bakanlığı ve Doğu Hindistan Şirketi'nde (Bombay) yaptığı kısa süreli ve başarısız görevler, Eton Üniversitesi'nin eski mezunlarından olan babasını onu masa başında oturtmanın beyhude bir çaba olduğuna dair ikna etmeye yetmiş. Böylece, 1854 yılında, okültist bir zampara olarak tanınan Lord William Greaves'in gözetimi altında Orta Doğu'daki ilk arkeolojik keşfine çıkmış.

Kendisi de kadınlar konusunda girişken biri olan Quinn, onunla Kate Hamilton'ın[xxvi] yerinde tanışıp arkadaş olmuş. Hem eski zamanlardan kalma dini eser koleksiyonculuğu yapan hem de bir Karanlık Sanatlar öğrencisi olan Greaves, Botta'nın[xxvii] Ninova ile Horsâbad'ta yaptığı keşifleri okuduğunda heyecanlanmış, buraların tılsımlı güçlere sahip nesnelere ev sahipliği yaptığına kendini ikna etmiş ve parası, boş vakti ve hevesi olan birinin sadece gidip kazarak onlara sahip olacağına inanmış. Ellerini toza bulamayı ve günlük konuşma Arapçasını kullanmayı çaresizce arzulayan Quinn, şeytani sanatlarla ilgileniyormuş gibi yapmış ve hem bir tercüman hem de sağ kolu olarak hizmetlerini ona sunmuş. Sonraki dokuz yıl boyunca da tam olarak bu rolü üstlenmiş. Quinn, kazı alanı yöneticiliğinin ve bulunan nesnelerinin kataloglanmasının yanı sıra işlerine yarayacak politikacılara, arazi sahiplerine, kabile reislerine ve gümrük memurlarına da rüşvet veriyormuş ve buna rağmen hâlâ afyon çekip kızlarla yatmak için vakit bulabiliyormuş.

Bütün bunları nereden mi biliyorum?

Çünkü öğrenebilmek için vakit harcadım.

Neden öğrenebilmek için vakit harcadım?

Çünkü Quinn 1863 yılında, ölmeden önce, kurtadamların kökenini keşfettiğini iddia etti.

Bu saçma bir hikâye elbette, ama tarih saçma hikâyelerle doludur. Görünüşte sıkıcı olan yaşlı dünya, üzerindeki eşzamanlılık örtüsünü kaldırdığında, *Bu boktan şeyi uydurmama imkân yok*, der insan kendi kendine. Aynı esnada, görünüşte sıkıcı olan yaşlı dünya omuzlarını silkip şöyle der: Hey, bana sorma. Ben sadece buranın bir çalışanıyım.

Tüm büyük buluşlarda olduğu gibi, sırrı bulan kişi aslında başka bir şeyi bulmaya çalışıyordu. El-Kuseyr kasabasının yirmi beş kilometre açığında bir yeraltı tapmağı bulunduğu rivayeti arkeologlara ulaştığında (emekli bir keçi çobanı kelimenin tam anlamıyla içine düşmüş) Quinn oraya gitmiş. Kuşkulanan Greaves (yerel halk, eksantrik Avrupalılara "bilgi" satarak para kazanabileceklerini çabucak öğrenmiş) bu alanı bir yan proje

olarak Quinn’e bırakmış ve çırağı birkaç deve, bir rehber ve iki de hizmetkâr eşliğinde El-Kuseyr’deki kamptan ayrılmış. Rivayetlerin doğru çıkması halinde hizmetkârlardan biri rehberle geri dönüp Lord hazretlerinden yardım ve ekipman talep edecekmiş.

Ve, herkesi şaşırtan bir şekilde, çıkmış da. Gharab’ta yapılan sonraki kazılarda sadece bir tapınak değil, M.Ö. 3000 yılından kalma, koca bir batık köy keşfedilmiş. Lord Greaves kendisine çekidüzen verip kazıların yönetimini devralmış. Bunu kısmen ortaya çıkan nesnelerin zenginliği onu şoka soktuğu ve içinde gerçek bir ilgi uyandırdığı için yapmış. Kısmense kaybettiği iyi adamı onurlandırmak için…

Çünkü Alexander Quinn bir daha asla kampa dönememiş. Geri dönüş yolculukları sırasında o ve küçük ekibi haydutların saldırısına uğramış. Quinn, rehber ve hizmetkârlardan biri öldürülmüş. Diğer hizmetkâr, yani John Fletcher, ölüme terk edilmesine rağmen omzuna aldığı bıçak yarasından sağ kurtulmayı başarmış ve bir gün boyunca çölde hezeyan içinde dolandıktan sonra bir ticaret kervanı tarafından bulunmuş. Anladıktan tek kelimenin -Kuseyr- ışığında tüccarlar onu iki günlük mesafedeki Greaves’e geri götürmüşler. Fletcher, ateşi düştükten ve enfeksiyon kapmaktan mucizevi bir şekilde kurtulduktan sonra bütün hikâyeyi Lord hazretlerine aktarmış.

Fletcher’ın verdiği rapora göre, saldırıdan önceki gece tapınağın kazı alanının yanında kamp kuran ekip, şaşkınlık uyandıracak kadar yaşlı ve paçavralar içindeki bir adamın karanlığın içinden emekleyerek çıkmasıyla ürkmüş. Bir iskelet kadar zayıf ve yarı kör olan ihtiyar, rehberin bile kısmen anlayabildiği bir lehçeyle konuşuyormuş; fakat adamın ölmek üzere olduğunu anlamak için bir tercümana ihtiyaçları yokmuş. Quinn yardım çağırmaları için adamlarından birini göndermeye davrandığında ihtiyar onu durdurmuş. Anlamı yok. Ölme vakti. Ama dinle. Hikâyeyi koru. Çocuk yok, ondan anlatıyor sana. Yaz. Hikâyeyi koru. Bunu söyledikten sonra da gülmüş; görünüşe bakılırsa kendi kendine… Fletcher onun deli olduğunu düşünmüş. Adamı öylece ölümüne terk etmeye gönlü razı olmayan Quinn, hizmetkârlarını yardım getirmeleri için köye yollamış; ama onlar geri

dönene dek ihtiyarın süresi çoktan dolmuş. Quinn’in dediğine göre yaşlı adam o iki saat içerisinde sıradışı bir hikâye anlatmış. Eğer aslı varsa Sümerlerin efsanevi kralı Etana’nın günlerinden önce bile nesilden nesle aktarılan, neredeyse dünya çapındaki bir efsanenin kökenini ortaya çıkaran bir hikâye… kurda dönüşen adamların hikâyesi.

Quinn, tercümanın aracılığıyla adamın anlattığı her şevi günlüğüne aktarmış.

Hepsi bu değilmiş. Sırtındaki paçavralar haricinde adamın sahip olduğu tek şey bir çuvaldan geriye kalanlara sarılmış, yirmi beş santime yirmi santim ebatlarında, daha büyük bir tabletin parçası olduğu bariz olan bir taş parçasıymış. Üzerinde Quinn’in çözemediği hiyeroglifler varmış, ama yaşlı adama göre bunlar hikâyesinin doğruluğunun kanıtıymış.

Çok fazla bir şey değil, değil mi? Kırk yıllık bir zaman diliminin büyük bölümünü kapsayacak nevrotik bir takıntının temelini oluşturamayacak kadar yetersiz olduğunu düşünürsünüz. Çünkü kırk yıl boyunca enerjimi Quinn’in kayıp günlüğünü ve Kurda Dönüşen Adamların hikâyesini düşünmeye harcadım.

Yapabileceklerinizin bir sının vardır. John Fletcher’la, Lord Greaves’le ve 1863’teki keşfin hâlâ hayatta olan diğer üyeleriyle konuştum. Bir tercüman tutup El-Kuseyr’e ve Gharab’ta gün yüzüne çıkarılan tapmağa gittim. Eşkıya liderleriyle görüşüp bilgi karşılığında para teklif ettim. Quinn’in günlüğünün beş para etmez, çöl kumlarının uzun zaman önce yutup tükürdüğü bir şey olması ihtimaline rağmen antika ve nadir kitap satan birçok tüccarı gözlerini dört açmaları için tuttum. Hepsi de zamana, paraya ve zihinsel rahatsızlıklara mal oldu. Bunun saçma sapan bir saplantı olduğunu biliyordum. (İnsan genellikle delirdiğini anlar. Bilgi genellikle aptallıktır. Canavarı ele geçirmek için onu isimlendirme hevesi, psikoterapinin aptalca iyimserliğinin ta kendisidir.) Times Gazetesi 1863’ün mayıs ayında gerçekleşen o olayı sayfalarına taşıdığında bir kurtadama dönüşmemin üzerinden yirmi bir yıl geçmişti. Görünüşe göre büyük soru hâlâ geçerliliğini koruyordu. Ayda bir kez kısmen insan kısmense kurt olan bir canavara dönüşüyordum. Yeterince adil. Karım başta

olmak üzere pek çok insanı öldürüp yemiştim. Pekâlâ. Peki ama tüm bunlar ne *demekti*? Benim türümü Tanrı mı yaratmıştı, yoksa Şeytan mı? Darwin'in dört yıl önce yayımlanan *Türlerin Kökeni* adlı kitabı kesin bir dille ikisi tarafından da yaratılmadığımızı söylüyordu, ama eski alışkanlıklar kolay ölmez. Öldüğümde bana ne olacaktı? Hâlâ bir ruhum var mıydı? Kurtadamlar nerede ve ne zaman ortaya çıkmıştı?

Bir sürü kitap *okudum* elbette. Halk hikâyeleri, efsanelerle batıl inançlar üzerine özetler, akademik çalışmalar. Üstünkörü bir incelemenin bile ortaya çıkaracağı üzere, Likantropi pek çok kültürde yer alır. Kuzey Amerika'ya gidip *Wendigo*[xxviii] ile şekil değiştiriciler hakkında edinebileceğim tüm bilgileri topladım; köylülerin gümüşü hâlâ el altında bulundurduğu ve kurtboğana (hem insanlar hem de neredeyse bütün hayvanlar için zehirli, bizim türümüz içinse tamamen etkisiz olan bitkiye) saygı duyduğu Almanya'yı ziyaret ettim; Sırbistan'a gidip *vulkodlak*[xxix] hakkındaki öyküleri dinledim, Haiti'de de je-rouges[xxx] ile ilgili bulabildiğim bütün bilgileri edindim. Hiçbiri beni tam olarak ikna edemedi. Ben bir kurtadamdım, yine de kurtadam hikâyeleri bana hâlâ birer çocuk masalı gibi geliyordu. Kuşkuculuğumun yaratılıştan gelen bir şey olup olmadığını, uluyan çocuğun kendi gerçek kökenine ya da en azından sahte biyografi yazarlarına karşı duyarlı bir burunla donatılıp donatılmadığını merak etmeye başladım. O hikâyeleri dinledikçe büyümeye başlayan çocukların Noel Baba ve Leylekler dünyanın tam *olarak böyle bir yer* olmadığını söyleyen ve eşsiz bir şekilde yıkılan imalar- için hissettiklerine benzer, moral bozucu bir kuşkuya kapıldım. (Tüm bunlar başka kurtadamlarla tanışmadan önceydi bu arada. Gerçi sayısı altıyı geçmeyen bu adamların da bana pek bir yardımı dokunmadı. Bir tanesi dört yüz üç yaşındaydı ve konuşmayı reddediyordu. Bir diğeri Norveç'teki bir kurtadam cemiyetinin, Loki ile Angrboda'nın gayri meşru çocuğu Kurt Fenrir'e tapan bir mezhebin kurucusuydu. (Doğal olarak başarısız olmuştu.) Bu da onu ciddi bir konuşma yapılamayacak kişiler

listesine ekliyordu. Bir kurtkadınla tanışmayı saplantı derecesinde arzulayan diğer dördü içinse -biriyle İstanbul'da, biriyle Los Angeles'ta, biriyle Pireneler'de ve biriyle de, inanılmaz bir şekilde, 1909'da Nil Nehri'ndeki bir gemide tanıştım-sadece istenmeyen bir seks rakibinden ibarettim ve hayatımı kurtardığım için şanslıydım.) Bununla birlikte, tüm benzerliklerine karşın, John Fletcher'ın Quinn'in yaşadığı karşılaşmaya dair anlattığı hikâye aklıma yattı. Doğru olmasa bile tamamen yanlış da değildi. En uygunsuz kısmı -Mezopotamya'daki kurtadamlar mı?- ona delicesine bir inanılırlık kırıntısı katıyordu.

Fletcher'la gerçekleştirdiğim tek bir görüşme *onun* hikâyesinin doğru olduğuna ikna olmama yetti (bize anlattığı şeyler, Quinn'in ona anlattıklarıydı) ve bunun en büyük kanıtı da adamın bu tarz şeyleri öylece kafasından uyduramayacak olmasıydı. Fletcher'ın ifadesi doğruysa Quinn günlüğüne ne yazmıştı o halde? Kurda Dönüşen Adamların beş bin yıllık hikâyesi neydi?

Hissetmeyi umduğum şey, "Quinn'in kitabı bende," sözcükleri ev sahibemin dudaklarından döküldüğünde *uzun zamandır* hissetmeyi umduğumu fark ettiğim şey, artık o kitabı önemsemediğimi gösteren derin, somut bir katiyetti. O koduğumun kitabını hâlâ önemsediğimi düşünmene sebep olan nedir? Çünkü şöyle bir düşündüm de, umurumda bile değil. Cesurca sözler. Aslında kendimi hasta hissediyordum. Kitapta ne yazdığını öğrenmek için artık çok geç olduğunu ama aynı zamanda da hâlâ çok geç olmadığını bilmenin karışımı beni *hasta* ediyordu. 'Quinn'in kitabı' aynı anda hem büyüyünce vazgeçilmiş bir çocukluk saplantısı hem de mucizevi bir şekilde yeniden hayata dönmüş bir sevgiliydi. Ayağa kalkıp yüzüme hüzünlü bir tebessüm yerleştirerek uzaklaşmanın sağlayacağı kurtuluşun, huzur verici feragatin nasıl bir şey olacağını biliyordum.

Müzmin kararsızlığın güzelliği, detaylardaki en küçük değişikliğin bile terazinin dengesini bozabilme gücüne sahip olmasıdır. Jacqueline duşu kapatıp derin bir soluk verdi ve bu ses içinde bulunduğum uyuşukluktan çabucak sıyrılmamı sağladı. Aniden, buradaki durumumun belirsizliği -bir mahkûm muydum, değil miydim?-gözüme dayanılmaz geldi. *Quinn'in*

kitabı bende. Yalan söylemiyordu (ve bunca yıl sonra bile kitabın ulaşabileceğim bir yerde olduğunu düşünmek tansiyonumun aniden düşmesine neden oluyordu) ama *sadece bekleyip olayların nasıl gelişeceğini görme* fikrine de katlanamıyordum. Suyun akışının aniden kesilişini ve o kadınsı iç çekişin sesini duymak hiçbir şey yapmadan geçirdiğim haftaların yakama yapışıp ani bir kendinden tiksinme duygusu eşliğinde beni ayağa kaldırmasına yetti. (Aslında öyle bir niyetim yoktu, çoktan yatağa dönerdim.) Yumuşak halıyı boydan boya geçtim, kapının eşiğinde yere attığım pardösümü aldım ve odayı sessizce terk ettim.

27

Geldiğimiz yolu takip ederek git, elimdeki tek şeydi. Çok fazla değildi, ama yeterliydi. Jacqueline'nin sözüne güvenip biri beni durdurmadan önce ne kadar uzaklaşabildiğime bir bakacaktım. Biri beni durdurmayı *denemeden* önce. Aslında istediğim şey buydu; kendimi üzerine atabileceğim somut bir şey. Fiziksel olarak… Kısmen düşünmek zorunda kalmamanın getireceği rahatlama, kısmense içimde biriken utancın ağırlığından kurtulmak için. Kadın seni aptal yerine koydu, sen de onun elini yaladın. Quinn'in kitabım bir çocuk oyuncağı gibi salladı, sen de salyalarını akıtıp cilveleştin. Ha, unutmadan… acısız da değildi, çabuk da.

Eve tam bir sessizlik hâkimdi. Eğer etrafta hizmetkârlar varsa bile gizleniyorlardı, fakat ben odalardan boş odalara geçerken KDKS'nin beni takip ettiğini gösteren o tuhaf ön-farkındalık hissi şüpheye yer bırakmayacak şekilde oradaydı. Maço görünümümün ardında hâlâ Quinn'in günlüğüne bakınmamak için kendimle tartışıyordum. Görünür bir yerde olmayacaktı, öyle olsa bile erişilebilir olmayacaktı. Hem bunun ne anlamı vardı ki zaten? Onu bulduğumu ve kurtadamların beş bin yıl önce gümüş gemilerle gökyüzünden geldiğini ya da Sümerli bir büyücünün toprağa açtığı ateş çukuruna yaptığı büyüler sonucu ortaya çıktıklarını veya kurt dölüyle hamile bırakılan kadınlar tarafından doğrulduklarını söylediğini farz edelim… ne olmuş yani? Türümün kökeni ne olursa olsun bana başka bir ırkın kökeninden daha fazla kozmik anlam ifade etmeyecek. Kozmik olsun ya da olmasın, bir şeylerin hâlâ bir anlam ifade ettiği günler çok geride kaldı. Bu dünya ne canavar ne solucan ne de insan için gerçek bir neşe, sevgi, ışık, kesinlik, huzur ya da acınızı giderecek bir yardım barındırıyor içerisinde ve burada hepimiz karanlık bir vadide gibiyiz… Salonu buldum, cam kapılardan birini açtım ve dışarıya çıktım.

Ev, artık gördüğüm üzere, bir dizi düzenlenmiş terastan oluşan düz bir zirvenin üstüne inşa edilmişti. On taraftaki küçük, kırmızı topraklı bir

kaktüs bahçesi, beyaz basamaklar vasıtasıyla (bir sıra merdiven doğuya, diğer sıra batıya doğru iniyordu) zeytin ve servi ağaçlarının lavanta ve kekikle karıştığı bir başka kata açılıyor, daha fazla basamak yardımıyla da garajların üzerindeki asfalt kaplı bir asma kata iniliyordu. Bunun ötesindeyse koyu renkli çam ağaçlarının başladığı yere doğru uzanan, beyaz çakıllarla kaplı garaj yolu bulunuyordu.

İlk merdivenin tepesinde durup gözlerimle araziyi taradım. Görünürde kimsecikler yoktu. Evin içindeki takip edilme hissiyle dolu, her şeye gebe sessizlik burada da devam ediyordu. Kapalı devre bir konsolu idare eden iri kıyımları hayal ettim. Az önce salondan çıktı Madam. Yolunu keselim mi? Henüz değil. Herkes yerinde mi? Güzel. Emrimi bekleyin.

Yarım dakikadan daha kısa bir süre içinde, rahatsız edilmeden garaj yoluna vardım. Güneş evin en üst katının arkasına inmişti ve kendimi aşağılayarak döktüğüm azıcık ter sırtımda soğuyordu. Önümde uzanan kozalaklı ağaçlar koyu yeşil, reçineli bir tünel oluşturuyordu. Dozu kabusumsu derecede fazla kaçırılmış bir Noel'in kokusu… Yürümeye başladım.

Garaj yolunu terk ettiğimde ölü iğne yapraklarıyla dolu bir zemin karşıladı beni; köknar ağaçları, yas tutan kimseler misali, başımın üzerinde birbirlerine sarılıyorlardı. Çocukken annemin dolabında saklandığıma dair bir hatıra, gizli bir yerde saklanmanın heyecanı düştü aklıma. Muhtemelen Freudyen bir ana rahmine dönme isteğiydi bu. Bir anda annemi yıllardır düşünmediğimi fark ettim. Ölümden sonra yaşamın olmadığı bir evrende ölüler çok geçmeden göz ardı edilebilir bir şeye dönüşüyor. Onları öldürüp yemediğiniz takdirde… Çünkü o zaman siz ölümden sonra yaşama dönüşüyorsunuz. Aşın kalabalık bir ruh hapishanesine, tıklım tıklım dolu bir hayalet oteline…

Düşüncelerle dolu başım önümde, yavaş adımlarla çıkışa doğru ilerledim… yine de saldırıya uğradığım anda buna hazırlıklıydım. Son yaşanan olaylar elimde olmadan kendimi koruma sistemlerimi yeniden başlatmış, savaş planlarımın üzerindeki tozu silkelemişti. Düşünceler içindeki Jake ağırbaşlı bir şekilde yürüyordu, evet, ama delicesine

uyanık bir aurası vardı, acil durum düğmesine basılmıştı, harekete duyarlı ve tetikteydi. O nedenle ağaç gölgelerinin arasından bir siluet fırladığında buna saçmalık derecesinde hazırdım.

Saldırı çok çabuk bir şekilde tersine döndü. Bir an için adam benden sadece bir kol boyu mesafesi kadar uzaklıktaydı ve gümüş uçlu bir mızrak göğsüme doğru yol alıyordu; bir saniye sonraysa (gümüşün görüntüsü, sanki aşağı bakmışım da ayaklarımın bir uçurumun kıyısından sadece birkaç santim uzakta olduğunu görmüşüm gibi, ani bir mide bulantısına neden oldu) çakılların üzerinde yüzüstü yatarak inliyordu. Baş döndürücü bir saniye boyunca, elimi yakmasına rağmen silahı kavramış, onu rakibimin elinden kurtarmış, Robin Hood'daki Küçük John gibi etrafımda çevirmiş ve alçaktan savurarak saldırganın ayaklarını yerden kesmiştim. Yüzüstü düştüğünde bacakları davetkârca açık kalmıştı, ben de yumurtalıklarına sert bir tekme savurdum ve kemiğe yapışan testislerin o korkunç sesi duyuldu. Ardından bunun rahatlamam için yeterli olmamasına biraz sinirlenerek bir ayağımı ensesine koyup mızrağın sivri ucunu bir ya da iki milim kadar sol kalçasına batırdım. Nefes alamadığı için sessizce kıvrandı. Silahı geri çekip ilkinin hemen yanına tekrar batırdım. Sessizce biraz daha kıvrandı. Mızrağı ikinci kez çekip ayağımı kalçasının altına soktum, sonra da onu sırtüstü çevirdim. Dana önceden Magnum taşıyan, iri dudaklı genç adamı hemen tanıdım; Paul Cloquet. Aynı pardösüyü giyiyordu, gözlerinin altında da aynı saçma rimel vardı. Sağ eline kirli bir bandaj sarılmıştı.

"Of, Tanrı aşkına," dedim. "Yine mi sen?"

Testisleri incindiği ve kıçından şişlendiği için konuşacak durumda değildi. Dizlerini kamına çekip yan tarafının üzerine yuvarlandı; yüzü ayakkabılarımın ucuna bakıyordu. Üzerini arayıp başka silah taşıyıp taşımadığım kontrol ettim ama öyle bir şey bulamadım. Onun yerine altın renkli bir kokain kutusu, bir kaşık, buruşuk bir kırmızı Marlboro paketi, bir Zippo çakmak, kibrit, bir iPhone, bir dürbün, bir matara, kredi kartlarıyla dolu bir cüzdan ve beş yüz euro nakit para buldum. Bir de, acıklı bir şekilde, bir paket ceviz. Bir yere kıpırdayamayacağım bildiğimden etrafta gizlenen suç ortaklarının olup olmadığını anlamak için çevreme bakınmaya

zaman ayırdım. Ormanın gür bilinci, bu kaçık haricinde hiç kimsenin olmadığını söylüyordu. Orman ile benim aramda, bütünüyle insan olanlara karşı oldukça başarılı bir ortaklık vardı. Doğa içinizdeki gizli hayvanı canlandırır; panteistik bir bütünün kutsal bir parçası olduğunuzu kabullenmenizi sağlar. Ya da en azından ormanın bir parçası. Evcil bir köpek bile ormanda dolaşırken bunu hissedip mutlu olur.

“Eee?” dedim, Cloquet’ye dönerek. “Anlat bakalım.”

Rimel çekilmiş gözlerini kapadı ve kusursuz, iri dişlerini örten Mickjagger dudaklarını aralamak, ardından yeniden kapatmak için bana oldukça uzun görünen bir süre harcadı. Başını yavaşça iki yana salladı: Henüz konuşacak durumda değilim. Hayalarım. Hayalarımdaki acının geçmesini beklemem gerek.

Çömelip yavaşça sırtını sıvazladım. Ellis, Zetter Otelindeki o sabah testislerimi dümdüz ettiğinde birinin de bana aynen bunu yapmasını isterdim. Cloquet bu hareketi oldukça doğal karşıladı. Sanki bir zamanlar şiddetin mahremiyetini paylaşan iki adam arasında böyle şeyler normalmiş gibi. Gözlerini açtı.

“Beni neden öldürmeye çalışıyorsun?” diye sordum ona, Fransızca. “Ve neden bu işte insanüstü derecede boktansın?”

Yaran yoktu. Yutkunmaya devam etmek dışında başka bir şey yapamıyordu. Nefes alış verişleri düzensizdi. Göz önünde olduğumuzu bildiğimden onu yarı taşıyıp yarı sürükleyerek garaj yolundan çekip ağaçların arasına soktum. Sigaramı Jacqueline’in özel odasında bırakmıştım, bu yüzden Marlboro paketinden bir dal çekip yaktım. Cloquet, akıl almaz bir şekilde, titreyen ellerle kokain malzemelerini buldu ve birkaç iri nefes çekti. Bu önce başının dönmesine, sonra da sakinleşmesine neden oldu.

“Daha iyisin ya?”

Başını olumlu anlamda salladı. “Beni öldürme,” dedi İngilizce. Ardından, incinmiş bir sesle ekledi: “Seni lanet göt.”

Uzun zamandır gülmeme sebebiyet verecek bir şey duymamıştım. Ama bu güldürdü. Bir de Fransızların standart aşağılaması vardı tabii:

Fransızcanızı hiçe sayıp İngilizce cevap vermeleri. “Sana bir öğüt,” dedim. “Eğer birinin seni öldürmesini engellemeye çalışıyorsan ona ‘seni lanet göt’ deme.”

Gülümsedi ve tekrar kokaine uzandı. Kutuyu elinden kapıp cebime attım. “Bu kadar yeter,” dedim. “*Quid pro quo,*[xxxi] Anladın mı? Bilmek istediğim şeyleri söyleyene kadar bunu geri alamayacaksın.”

Cloquet’nin içindeki bir şey bariz bir şekilde sona erdi. Hâlâ vücudunun aşağı yukarı yan tarafının üzerine yatmasına rağmen artık bir ağacın geniş gövdesine yan yanya, kamburu çıkmış bir biçimde yaslanıyordu. Parlak makyajlı gözleri uzun zamandır uyku uyumadığına işaret ediyordu. ”Qui*d pro quo*, Clarice,” dedi, Hopkins’in Hannibal rolünü şaşırtıcı ve gerçekçi bir şekilde taklit ederek.

“Anlamışsın. Pekâlâ. Neden beni öldürmek istiyorsun?” “Çünkü Jacqueline yaşamanı istiyor.”

“Jacqueline mi?”

“Onu becerdin mi?”

Nedenini ancak Tanrı bilir, ama yalan söyledim. “Hayır,” dedim.

“Jacqueline’in vajinasının kendi aklı var. Seni tanıyor. Hakkındaki her şeyi biliyor. Lucifer gibi. Tanrı her şeyi bilir ama işe yarar bilgileri ayıklayamaz. Bunu biliyor muydun? Aralarındaki farkı *anlayamaz.* Böyle bir şeyi sadece Şeytan yahut Jacqueline’in vajinası yapabilir.”

“Jacqueline neden yaşamamı istiyor ki?”

“Vampirler için.”

“Ne?”

“Hiçbir boktan haberin yok. Bu kadar uzun süre yaşadığına inanamıyorum. Seninle daha fazla konuşmayacağım. Sen benim seviyemde değilsin.”

Doğrulup garaj yoluna, mızrağı bıraktığım yere geri döndüm. “Bu silahı çeşitli şekillerde kullanabilirim,” dedim, geri döndüğümde. “Seni öldürmezler ama canını yakarlar. Sağ gözüne düşkünsün sanırım? Üzerine

bu kadar çok rimel sürmekle uğraştığına göre…” Mızrağın ucunu gözüne doğrulttum.

Gözlerinde yaşlar birikip yanaklarından aşağı akmaya başlayınca şaşırdım. Silahın sivri ucunu görmezden gelerek (sanki orada olduğunu gerçekten de bilmiyormuş gibi bir hali vardı) elleriyle gözlerini kapattı. “Of Tanrım,” dedi, usulca. “Jacqueline’le birlikte olmanın *nasıl* bir şey olduğunu bilmiyorsun.”

“Tanrı aşkına,” dedim. “Anladık, hoş bir vajinası var. Bana bilmek istediklerimi anlattıktan sonra yukarı çıkıp yeniden içine girmeyi deneyebilirsin. Vampirlerin bu işle ne alakası var?”

Ellerini indirdi, burnunu çekti ve ortada sadece kendisinin görebildiği bir ironi varmışçasına güldü. Rimeli aktığı için artık Alice Cooper gibi görünüyordu. “Aykırı biri olduğumu düşünürdüm. Onunla tanışana kadar. Gurur duyduğun o küçük günahlar. Onlar birer hiç. Jacqueline için masasındaki kırıntılardan farksızlar. Ve artık geriye dönüş yok.”

“Sana gerçek bir zarar vermeme neden olacağına inanamıyorum,” dedim, mızrağı kaldırarak. “Ama eğer tek yolu buysa…”

“Helios Projesi,” dedi. “Helios Projesi’ni biliyor musun?”

“Eh, *ne* olduğunu biliyorum,” dedim. Sır olduğu söylenemezdi. Helios Projesi, vampirlerin güneşin yok edici gücüne karşı kendilerini koruyabilmek için yürüttüğü bir deneydi. Neredeyse On Emir’den beri üzerinde çalışıyorlardı.

“Eh, *ne* olduğunu biliyorum,” diyerek papağan gibi beni taklit etti, alaycı bir sesle. “Peki artık ellerinde günışığına bağışıklılık gösteren üç vaka olduğunu da biliyor musun *loup-garou*?”[xxxii]

“Hayır.”

“Hayır. Tabii ki bilmiyorsun. Şimdiye kadar yetmiş iki saatten fazla sürmedi, ama ne kadar heyecanlandıklarını tahmin edebilirsin. Peki bu üç vakanın ortak yanı ne biliyor musun?”

“Neymiş?”

“Kurtadam saldırıları. Güneş ışığına karşı olağanüstü bir dayanıklılık gösteren vampirlerin hepsi kurtadamlar tarafından ısırılmıştı.”

Derin bir nefes aldım. Muhtemelen otuz yıldır bu hareketi yapmamıştım, ama o anda bunun tam sırasıydı. *Gördün mü Jake?* dedi Hayat. Yeterince uzun süre etrafta takıldığın zaman işlerin nasıl yoluna girmeye başladığını gördün mü? Noktalar görünür olmaya başladı; önümüzdeki birkaç dakika içerisinde onları birleştirip boktan bir resim elde edeceğimi bezgin bir kesinlikle biliyordum. Yine de, insan güdülerine göre hareket eder.

“Bu çok mantıksız,” dedim. “Yıllar boyunca pek çok kez ısırılmış olmalılar. Kedi köpek gibiyizdir.”

“Evet Clouseau, peki ya iki yüzyıl önce ne oldu? Kurtadamlar çoğalmayı bıraktı. Kurbanlar ısırıktan sağ kurtulamamaya başladı. DOKET buna neden olan şeyin bir virüs olduğunu söylüyor. Kim bilir? Ama her ne olursa olsun bir vampire geçtiğinde, düşük bir seviyede de olsa, güneş ışınlarına karşı dayanıklılık bahşediyor.” Marlboro paketine uzandı. Bir sigara yakmasına izin verdim. Akşamüzeri vakti alacakaranlığa dönüşmüştü. Etrafımızdaki orman aniden kararmıştı. Dolambaçlı garaj yolunun üzerindeki beyaz çakılların ışığı en son yitecekti. “Vampirler bunu fark etmeleri bu kadar uzun sürdüğü için dövünüp duruyorlar,” diye devam etti Cloquet. “Ama artık fark etmelerine rağmen…” O koca dudakları at gibi bir sırıtışı özgür bırakmak için gerildi. “*Kahpe kader!* Geriye sadece bir kurtadam kaldı!” Kıs kıs güldü, kalçalarının üzerine ağırlık bindirmemesi gerektiğini unutunca nefesi kesildi, acıyla inledi ve bana sessiz bir küfür savurup yan tarafının üzerine döndü. Onu bu kadar garip olmayan bir yerinden şişlemiş olmayı diledim.

“Bak,” dedim, “Vampirlerden pek çakmam ama onlar aptal değildirler. Bunu çözmelerinin bu kadar uzun sürmesi mümkün değil.”

Ceplerini karıştırmaya başladı… ve aradığı şeyin matarası olduğu ortaya çıktı. Kapağı açmasına yardım ettim. Bir yudum alıp yüzünü buruşturduktan sonra, “Tabii ki mümkün,” dedi. “Öncelikle, vakaların arasında çok fazla zaman farkı var. Biri 1786, biri 1860, biri de 1952

yılında. 1952 yılındaki olayda vampir hiç kimseye bir kurtadam tarafından ısırıldığını söylememiş. Bundan utanıyormuş. Geçen yıl vampirlerin yardakçılarından biri bu ayrıntıyı onun günlüklerinde bulmuş ve rapor etmiş. Ek olarak, kurtadam-vampir kapışmalarını abartıyorsun. Gerçekte birbirinizle karşılaştığınızda sadece arkanızı dönüp öbür tarafa yürüyorsunuz, öyle değil mi? Hakiki savaşlar çok nadiren gerçekleşiyor." Başını iki yana salladı. "Bu çok komik. Vampirler çok öfkeli."

Yeniden diz çöktüm. *Tanrı aşkına, Jake, dinle.* Muhtemelen şöyle devam edecekti. *Vampirler seni yakalamak istiyor. Kurtadamların çoğalamamasına sebep olan şey bir virüs ve ısırık yoluyla bir vampire geçtiğinde ona güneş ışınlarına karşı bağışıklık bahşediyor* İçimden kahkaha atmak geldi, ama bu dürtü çabucak yok oldu. Gözlerimi kapadım. Küçük dövüşün verdiği coşku yerini adrenalin-sonrası bitkinliğe bırakıyordu ve noktaları birleştirdiğimde ortaya çıkacak olan resim giderek tahmin ettiğimden de kötüleşiyordu. "Yaşlanmaya başlayan Jacqueline beni kenelere satıyor," dedim. "Ölümsüzlük karşılığında."

"Ölümsüz vajina. *Le con immortel.*"

"Sen de ortada satılacak bir şey kalmaması için beni öldürmek istiyorsun. Tanrım, yardım et. Peki ya sonra? Ona bir buket çiçek ve bir kutu botoks yollayacaksın, o da seni affedecek, öyle mi?"

Ufak bir pürüzü kabullenirmişçesine burnunu kırıştırdı. Ardından gülümsedi. İnsanın hoşuna giden, inatçı bir ahmaklığa sahipti.

"Quinn'in kitabı," dedim. "Onda mı?"

"Ah, Kurda Dönüşen Adamlar. Her şeyin başladığı yer! Duyduğum kadarıyla pek de bütünlüğü olan bir hikâye değil. Vahşi köpekler ve cesetler. İğrenç."

Yüzüm alev alev yandı. Mızrağın sivri ucunu boğazının hassas noktasına dayadım.

"Tamam, tamam. Kahretsin. Ah!"

"Kitap onda mı değil mi?"

"Onda. Tablet de onda."

“Tablet mi? Orijinal tablet mi?”

“Ona ulaşamazsın. Bir yeraltı kasasında tutuluyor. Nasıl bir yer olduğunu tahmin bile edemezsin. Orası Fort Knox’tan[xxxiii] farksız.”

“Kitabı nasıl elde etti?”

“İstediği diğer her şeyi nasıl elde ediyor? Neyle uğraştığını biliyorsun. Hatun esrarengiz bir havaya sahip. Crowley’yi tanıyor musun? ‘içinden geleni yap’ sözünü duydun mu hiç? Jacqueline… işlerin *onun istediği gibi* şekil almasını sağlayabiliyor. Savaş sırasında Irak’tan gelen boktan ganimetlerin büyük bir kısmını satın aldı. Orduda, Blackwater’da, ClA’de ve Amerikan Dışişleri Bakanlığı’nda bağlantıları var. Sana söyledim, vajinası koca bir istihbarat şebekesi gibi. Şimdi ne yapacaksın?”

Marlboro’yu söndürdüm. Tam işitme eşiğinin kıyısında, yaklaşan bir arabanın gürültüsü duyuldu. “Eh,” dedim. “buradan çekip gitmek hâlâ son derece iyi bir fikir gibi görünüyor.” Ama *o zaman da kitabı, tableti ve* başlangıç *hikâyesini elde edemeyeceksin.* Mide bulantım, kitapta yazanları öğrenmek için artık çok geç olduğunu ama aynı zamanda da hâlâ çok geç olmadığını bilmenin verdiği o tahammül edilemez his, yeniden canlandı. Beş bin yıllık hikâye. Bir hikâye. Kahrolasıca bir *hikâye.* Vahşi köpekler ve cesetler. Kendi kendime iliklerimde hissettiğim, hücrelerimde duyumsadığım utancın o kanlı tadını hayal ettiğimi söyledim. Efsanevi tınılarla, ırksal hafızayla, hatıralarla ya da çağrışımlarla uğraşan Jake yoktu. Sadece kendi gizemini çözmeden ölmemeyi umutsuzca arzulayan Jake vardı. Vahşi köpekler ve cesetler. İğrenç bir hikâyeye sahip olmak, bir hikâyeye sahip olmamaktan daha iyidir.

“Buraya nasıl girdin?”

“Güney kapısındaki iki muhafızı vurdum.”

“Neyle?”

“Tabancamla. Sanırım şu tarafta bir yerde. Onu düşürdüm.” Tuzağının başarısızlığa uğradığı yeri gösterdi. Hızlıca yapılan bir arama silahı ortaya

çıkardı; seri numarası silinmiş, susturuculu, 9 mm kalibreli bir CZ 75B Luger. Şarjörü kontrol ettiğimde karşıma gümüş mermiler çıktı.

"Neden bunu kullanmadın ki? Şu anda bir ölü olabilirdim."

"Biliyorum. Ama mızrağı özel olarak yaptırdım. Sapındaki şu işlemeyi görüyor musun? Semavi dilde benim ve Jacqueline'in adı yazılı."

Araç iyice yaklaşmıştı. Bir otomobil olduğuna şüphe yoktu ve buraya geliyordu. "Bunlar onlar," dedi Cloquet, ayağa kalkmaya çalışırken. Ama sadece dört ayak üzerinde durabilmeyi becerdi; kusacak gibi görünüyordu. Tabancayı cebime atıp Cloquet'yi peşim sıra sürükleyerek ağaçların daha da derinliklerine girdim. Araç -siyah renkli, aynalı camlı bir mirlivan- solgun çakılların üzerinden yavaş yavaş geçti; karanlık artık iyice çökmüştü. "Neden beni gemiden almadılar?" dedim. "Zaten kafesteydim."

Cloquet başım iki yana salladı. "Bilmiyorum. Planın bu olduğunu sanmıştım. Güneş batana kadar seni güvertede tutacaklarını. Jacqueline, Sahil Güvenliğe verdiği rüşvetin yeterli olmayacağından endişelenmiş olmalı. Belki de yakınlarda bir DOKET gemisi vardı. Bilmiyorum. Belki de sadece seni becermek istemiştir. Daha en başından itibaren sana karşı hiçbir şey hissetmediğini göstereceğinden ona âşık olacaktın."

Eve tepeden bakan bir yer bulabilmek için ormanın içinden dolaşmamız gerekti. Bir eliyle şişlenmiş kıçını, diğeriyle de ahenksizce şakıyan hayalarını tutup sekerek ilerleyen Cloquet için oldukça zahmetli bir işti bu. Evin ön cephesinden çok da uzak olamayan bir ağaç korusunun altında durduğumuzda dizlerinin üzerine düştü ve sessizce kustu. Ona hırlayıp çenesini kapamasını söyleyene kadar da sessizce *merde, merde, merde*[xxxiv] deyip durdu.

Arabadan beş vampir indi. *Üçü erkek, ikisi kadın.* Etraf daha fazlasını seçebilmek için fazla karanlıktı. Her iki yanında da silahlı birer adam bekleyen (mermileri hangi maddeden yapılmıştı ki, tahtadan mı?) Jacqueline Delon, onları karşılamak için açık renkli bir elbiseyle merdivenlerin tepesinde belirdi.

“Ne oldu?” diye sordu vampirlerden biri. Sesinde o karakteristik bıkkınlıktan, şu hayatta her şeyi gördüğünü sanan gençlere özgü o bezginlikten (gerçekten de her şeyi gördükleri için affedilebilir bir tavır) eser yoktu.

“Yukarı gelin,” dedi Jacqueline. “Sadece yukarı gelin. Konuşmamız gerek.”

Dördü merdivenlere doğru yöneldi. Beşincisi, kadınlardan biri, yan yolda durup arkasına döndü. Tam bizim olduğumuz yere bakıyordu. Cloquet’nin nefesini tuttuğunu işittim. Benim de aynı şeyi yapmakta olduğumu fark ettim. Kurallara göre, ben onu hissetmediğime göre onun da beni hissetmemesi gerekiyordu. Aramızda yeterince mesafe bırakmıştım. Rüzgâr onlardan yana esmesine rağmen kokusunu neredeyse hiç alamıyordum; benimki algılanamaz olmalıydı. Ama yine de orada, tetikte bir şekilde bekliyordu. Yoksa Cloquet’nin kusmuğunun kokusunu mu almıştı?

Ah, kahretsin: yarasından sızan kanın kokusu.

Aklınıza gelmeyen şeyler her zaman en bariz olanlardır.

Vampir tereddüt etti, başını kaldırdı, ellerini ceplerinden çıkardı, bir adım öne attı ve karanlığa doğru eğildi.

“Mia, buraya gel.”

Kadının ileriye uzanan hisleri bir an için auramızın kıyısını yokladı. Ardından bizi *ıskalayıp* yanımızdan geçti, sonra da küçülerek geldiği yere geri döndü. Arkasını dönüp basamakları aceleyle tırmandı.

28

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Cloquet.

Güzel soru. Gerçekte yapmak istediğim şey çamların altındaki ölü, yumuşak iğne yaprakların üzerine uzanmak ve derin bir uykuya dalmaktı. Ne *olursa olsun.* Bu cümlede oldukça rahatlatıcı bir şeyler vardı. “Bir şey diyeyim mi?” dedim. “Belki buna inanmakta güçlük çekeceksin ama yapmaya çalıştığım tek şey, kırk yıl önce babasını öldürüp yediğim bir adam, kafamı kesebilsin ya da kalbime gümüş bir mermi saplayabilsin diye bir sonraki dolunaya kadar hayatta kalmak.”

Cloquet hemen yanımda, dört ayak üzerinde duruyordu. Görünüşe göre kıçının, hayalarının ve midesisin en rahat ettiği pozisyon buydu. “Kendimi iyi hissetmiyorum,” dedi. ”Çok fazla kan kaybettim.”

“Neredeyse hiç kaybetmedin. Bebeklik etme. Al, biraz demlen.” Kokain kutusunu ona uzattım. Kısa bir duraksama. İki burun çekiş. Keyifli bir inilti.

“C’est *bon. Ah. C’est beau.* Jacqueline’i öldürecekler mi?”

“Kim bilir? Muhtemelen bu iş için gereken vimi toplayamazlar.”

“Vim mi?”

“Enerji.”

“Peki biz ne yapacağız?”

“Hiçbir şey. İzle ve bekle. Ayrıca ‘biz’ de kim oluyoruz? Starsky ve Hutch mı?” [xxxv]

Cloquet gevrek gevrek, hırıltılı bir şekilde güldü. Kokain neşesini yerine getirmişti. “Bir bakıma evet,” dedi. “Jacqueline’i becermiş olmanı isterdim. O zaman anlardın. O zaman ne kadar yüce olduğunu bilirdin. Örneğin büzüğü. Sanki Himmler için çalışan haşin, işveli, şımarık bir sekreter gibi-”

“Şu çeneni kapayacak mısın sen? Düşünmem gerek. Bana bir sigara ver.”

Yapılacak en mantıklı şey Cloquet'nin boynunu kırıp oradan kaçmaktı. Vampirler beni canlı istiyordu… ne olmuş yani? Bu bilgi kendisini içinde bulunduğum zor durumun kelime haznesine ekledi, ama dilbilgisine hiçbir şey katmadı.

Quinn'in kitabı hariç. *İğrenç bir hikâye.* Vahşi köpekler, cesetler ve kadim tarihin demirsi tadı. Kısmi aydınlanma hiç dinmeyecek, zonklayan bir baş ağrısından farksızdı.

Elimi Zippo'ya siper ettim, çakmağı çaktım ve sigaramı yakmak için sert bir nefes çektim. Gerçeklerden kaçmak için orada ne kadar uzun süre dikilirsem dikileyim hiçbir şey değişmeyecekti: Hikâye ya gerçekti ya da sahte. Jacqueline kitaba ya sahipti ya da değildi. Kitaba sahip olduğu takdirde, ya onu alacak ya da çekip gidecektim. Aldığım takdirde, ya benim için bir fark yaratacak ya da yaratmayacaktı.

Bu esnada iç sesim, Amerikalı bir kadının, bir Kültürel İncelemeler profesörünün ağzından şöyle söylüyordu: Fark yaratacak tek şey anlamdır ve hepimizin bildiği üzere anlam diye bir şey yoktur. Bütün hikâyeler bir anlam arayışını yansıtır, anlamın kendisini değil. Dolayısıyla hikâyeyi bilmenin yaratacağına inanılan herhangi bir fark, sadece bir yanılsamadan ibarettir.

Cloquet yanlamasına yatıp dizlerini kamına çekti. Karanlıkta sadece iri, ıslak ve siyah gözlerinin kırpışmasını ve matarasının parıltısını seçebiliyordum. "Açlıktan geberiyorum," dedi. "Yanında yiyecek bir şeyler yoktur herhalde, değil mi?"

Dürbününü hatırladım ve ceplerini karıştırmaya başladım.

"La Marais'de küçük ve güzel bir yer vardır," dedi, hiç de onu yoklamamdan rahatsız oluyormuş gibi görünmeden. "Dünyadaki en lezzetli hamur işi pastaları yaparlar. Şu anda vanilyalı eklerlerinden birini yiyebilmek için adam Öldürebilirim. Artık mankenlik yapmamamın güzel yönlerinden biri de bu. Canım ne isterse onu yiyebilirim."

"Sen gerçekten de bir manken miydin? Komik. Al, bunları ye."

"Cevizlerim. Tanrı'ya şükür. Aslında canım tatlı bir şeyler istiyor. Biliyor musun, Jacqueline orgazm olduğunda sana saf, mesafeli ve gerçek

bir nefretle bakar. Hor görerek… Onda hoşuma giden şey bu işte. Beni gerçekten hakir gören bir kadın bulmam yıllarımı aldı.”

Dürbünün çok fazla yardımı dokunmadı. Madam Delon’un pencerelerindeki teknoloji bilimkurgu filmlerinden fırlamış gibiydi ve şu anda herhangi bir perdeden, panjurdan ya da gölgelikten yardım almamalarına karşın tamamen ışık geçirmezdiler. Görünürde kabarık montlarının ve askeri pantolonlarının içinde üç güvenlik görevlisi vardı; biri çatıda, ikisi aşağıda. Volta atıyor, sakız çiğniyor, sigara içiyor ve ara sıra birbirleriyle sessizce konuşuyorlardı. Etrafımızdaki köknarlar karanlık bir bağ oluşturuyordu. Cloquet cevizlerini kıtır kıtır yedi; burnundan soluk alıp veriyordu. Hava rahatsızlık verecek derecede soğudu. Bir saat geçti.

“Jacqueline onlarla anlaşma yapacaktır,” dedi Cloquet, kokainden iki fırt daha çekerek. “Onun nasıl çalıştığını bilmiyorsun. Afrikalı çocuklardan haberin var mı? Angola, Nijerya, Kongo. Cadılıkla suçlanan çocuklar. Onları ailelerinden alıyor, yüklü bir meblağ da ödüyor. Peki ya sonra? Onlarla ne yaptığını sanı-”

“Sessiz ol! Siktir, onları neredeyse kaçırıyordum.” Evin ön tarafını gözetliyordum ama vampirler altta kalan garaj katının görünmeyen bir kapısından çıkmış olmalılardı. Beni uyaran tek şey minivanın kapısı açıldığında çıkan sesti. Susturuculu namluyu Cloquet’nin başının arkasına dayadım. ”En ufak bir seste ölürsün.”

En saçma şeyler doğal olarak en fazla ciddiyet gerektiren anları kollar. Cloquet çok kısık bir sesle fısıldayarak, “Galiba hapşıracağım,” dedi. İçine çektiği bir fıçı kokainden sonra bu hiç de şaşırtıcı değildi. Tabancayla dürbünü yere atıp bir elimle burun deliklerini, ötekiyle de ağzını kapadım. Aracın yan kapılarından biri sürgüsünün üzerinde kayarak, gürültüyle kapandı. Mia adlı dişi vampir burnunu yeniden bizim olduğumuz tarafa çevirerek oyalandı. Minivanın içinden yayılan ışığın altında genç, elmacık kemikleri çıkık bir yüz ve omuz hizasına kadar inen sarı saçlar gördüm.

Cloquet hapşırmak üzereydi. Daha sıkı kavradım… ama ayarını biraz kaçırmıştım. Çaresizce kıvranmaya başladı. Sanki anal seks yapıyormuşuz

gibi üzerine çıktım ve onu sıkı sıkıya tuttum. Mia ön taraftaki yolcu koltuğuna oturdu. Zarafetle kaldırılan bacakları ve yüksek topuklu ayakkabıları lüks bir külotlu çorap reklamı için gayet uygundu. Kapının koluna uzandı.

Hpşşu! Cloquet büyük bir çaba sarf ederek burnunun serbest kalmasına ve tuhaf hapşırığını salmasına yetecek kadar benimle güreşmişti. Aracın yolcu kapısının gürültüyle kapanmasıyla aynı âna denk gelmesi tanrıların bir lütfuydu. Cloquet'nin boynunu kırmama ramak kalmıştı. Derken aracın motoru çalıştı ve ölümsüz yolcularını taşıyan minivan dönüp kapıya doğru uzaklaştı.

Cloquet'nin burnundan fışkıran bir parça sümük elimin tersine yapışmıştı. "Sağ ol be," dedim, onu pardösüsünün yakasına silerken. "Şimdi. Ayağa kalk asker."

"Ne?"

"Ayağa kalk. Sırtını buraya yasla lütfen."

Doğaçlama olarak hareket ediyordum. Kemerini kullanarak ellerini ağaç gövdesinin arka tarafında birbirine bağladım. Çok fazla itiraz etmedi. Teslim olmaya eğilimi olduğu aşikârdı. Ben onu bağlarken aramızda manalı bir bakışma yaşandı. Gözlerini benden ayırmıyordu.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Yalan söyledin. Parmaklarında Jacqueline'in vajinasının kokusunu aldım."

"Ah. Evet. Üzgünüm."

"Onu biraz daha düzebilmek için geri döneceksin. Herkes geri döner."

"Ben kitap için döneceğim."

"Güvende olduğunu sanıyorsun. Yanılıyorsun. Jacqueline senin ne düşündüğünü şimdiden biliyor."

"Şansımı deneyeceğim. Senin tabancanı ve özel yapım mızrağı da alacağım." Beş yüz eurosunu rulo haline getirip ağzına tıktım, sonra da bileğindeki bandajın yarısını bunu yerine tutturmak için kullandım. Onu neden öldürmediğimi sadece Tanrı bilir. Öldürmek için çok saçma biriydi. Cevizler, rimel, terk edilmiş mankenlik kariyeri. O hapşırık.

“Bir süre geri dönmeyebilirim,” dedim.

29

Bir plana ihtiyacınız olup da bulamadığınızda hep geç kalan, laubali ve ilgisiz kader sazı eline alır. Doğaçlama komediler bunu bilir; suçlular ve askerler de öyle. Benliğiniz akıntıya kapılıp çözünerek dağılır ve yapmaya çalıştığınız şeyin öteki tarafında yeniden bir araya gelir… ya da gelmez. Her halükârda yapmak istediğiniz şeyi gerçekleştirirsiniz. Her halükârda olayın *içindesinizdir.*

Çömelerek ilerleyip ağaçların arasında sessizce yürüdüm, Cloquet ile birlikte garaj yolunu ilk terk ettiğimiz noktayı geçtim ve kozalaklı ağaçların bittiği yere kadar gittim. Bulunduğum noktayla garajlar arasında yirmi adım genişliğinde, açık bir alan vardı. Karanlık, çıplak gözlere set çekecek kadar yoğundu ama eğer güvenlik görevlilerinden biri gece görüş dürbünüyle bakacak olursa… Parmak uçlarımda gülünç bir şekilde koşarak alanı boydan boya geçtim, sırtımı asmakatın çıkıntısının altındaki duvara yasladım ve soluklandım. Münasip bir *Deus ex machina*[xxxvi] garaj kapılarından birini açık bulmak, onun içinde de villanın bodrumuna inen ikinci bir kapı keşfetmek olurdu. Kontrol ettim. Üçü de kilitliydi. Jacqueline'in nasıl bir araba kullandığını merak ettim. Bir anlığına onu 65 model, fildişi rengi, üstü açılabilir bir Mercedes'in içinde görür gibi oldum; arabanın kırmızı renkli deri döşemeleri, ruju ve ojeleriyle uyumluydu.

Hoş ama işe yaramaz bir hayaldi. Etrafıma bakınıp fırlatabileceğim bir şeyler arandım. Sinema filmlerinde bir şey fırlattığınız zaman en az bir güvenlik görevlisi sesin kaynağını araştırmak için yerinden ayrılır. Atılabilecek hiçbir şey yoktu. Zaten ne bulmayı beklemiştim ki? Bir saksı mı? Taş mı? Boş bir şişe mi? Lanet olasıca *herhangi* bir şey. Kendinizi akıntıya bırakmanın kötü yanma hoş geldiniz.

Bir şey bulamayınca ben de Cloquet'nin dürbününü fırlattım. Asmakatın karşı tarafına, terasın doğu tarafındaki basamakların üzerine doğru. Dürbün yere çarparak merak uyandırıcı (acaba?) bir ses çıkardı. Güvenlik görevlisi, ya da daha iyisi, görevlileri, sesi duyup kontrol etmeye

gidecek ve batı tarafındaki merdiveni sessizce geçmem için boş bırakacaklardı.

“Siz de duydunuz mu?”

“Duydum. Destek çağırıyorum.”

Parmak uçlarımda koşturma metodumla (Amerikan futbolcularının gol sevincini anımsatan bir hareketti) şimdiden batı tarafındaki basamaklarla doğru ilerlemeye başlamıştım bile.

Merdivende kimse yoktu. Asmakatı geride bıraktım; kaktüs bahçesinin ve villanın hemen altıdaki zeytin ile servi ağacı katma aceleyle seğirtmemem için hiçbir neden yoktu. Oraya vardığımda durum değerlendirmesi yapmak için tırabzanlarla ağaçların arasındaki bir gölgelikte çömeldim. Güvenlik görevlilerinden biri gerçekten de aşağı inmişti; makineli tüfeğini hazırda tutuyor ve etrafı kolaçan ediyordu. Çatıdaki görevli dürbünle (gece görüşü!) etrafı tarıyor, ama tamamen yanlış yöne bakıyordu. Üçüncüyse benden on adım kadar uzakta, tam üzerimdeki kattaydı.

“Bu sadece boktan bir dürbün,” dedi, etrafı araştıran. “Destek çağırdın mı?”

“Evet, çağırdım.”

“Sanırım ormanda biri var,” diye seslendi çatıdaki. “Ağaçların arasında hareket görüyorum. Saat dokuz yönünde.”

Ağaçların arasında hareket mi? Cloquet’nin bağlarından kurtulmuş olması mümkün müydü?

“Patronun yanında kim var?”

“Marcel.”

“Ne görüyorsun?”

“Hareket.”

“İyi de ne tür bir hareket?”

Bana yakın olan görevli korkağın tekiydi. Tanrı onu kutsasın. Yapması gereken şey batı tarafındaki merdivenleri hızla inmekti; ama o doğu tarafındaki merdivenin başına gidip arkadaşına seslendi. “Yukarı dön.”

“Birden fazla noktada hareket var.”

“Nedir bu?”

Şimdi tam zamanıydı. Hiçbiri benim olduğum tarafa bakmıyordu. Saklandığım yerden gizlice çıktım ve son taş basamakları süratle (aslına bakarsanız bir balerin edasıyla; gerçi gerilen boyun kaslarım iyice belirginleşmişti ama olsun) tırmandım.

Tam tepeye ulaştığım sırada cam duvardaki bir kapı açıldı ve gemide gördüğüm Hamster suratlı herifle, Marcel’le göz göze geldik.

30

Doğal olarak birbirimize bakakaldık. Doğal olarak aramızda geçen o bir saniye katıksız tanışıklığın keyfini çıkarmak, birbirimizle ilgili detayları fark etmek ve geçmişimizin yükünü tamı tamına hissetmek için fazlasıyla yeterliydi. Doğal olarak, tartışmaya yer bırakmayacak şekilde çıplak kalan ruhlarımız taş kesmiş bir vaziyette karşılıklı bakıştı.

Sonra onu alnının ortasından vurdum.

Çok yakındı. Demek istediğim, önce onun beni vurmuş olması işten bile değildi. Silahının namlusu bana doğru kalkmaya başlamıştı elbette. Empatik olarak bunun farkındaydım; sanki tabancasını kaldıran kollar bana aitmiş gibiydi. Aslına bakarsanız, başka birinin kaldırdığı bir jimnastik aletinin ucundaki ağırlıklardan farksız olan kollarım 45 derecelik, kusursuz bir yay çizerek Luger'ı onun başının hizasına kaldırdı ve yine başka birinin kontrolünde olan hassasiyet mekanizmasının bir diğer parçası tetiği çekti.

Susturucudan çıkan mermi Marcel'in alnına saplanıp orada geniş, darmadağınık bir bindi[xxxvii] oluşturdu ve adam neredeyse hiç ses çıkarmadan yere yığıldı. Beyaz renkli, ipek bir elbisenin içindeki Jacqueline Delon onun birkaç adım gerisinde, odanın içindeydi. Sanki biri az önce paha biçilmez bir cam eşyayı düşürmüşçesine yüzünü buruşturmuş ve omuzlarını yukarı kaldırmıştı. Sağıma doğru hızlıca attığım bir bakış zeminde dolaşan iki güvenlik görevlisinin artık gece görüş gözlüğü taktığını ve ağaçların arasında dolaştıklarını görmemi sağladı. Hiçbir şey duymamışlardı.

Düşünmek için zaman yoktu. Terası koşarak geçtim, Marcel'in cesedini çekerek içeriye sürükledim ve cam kapıyı arkamdan kapadım. O sabah ilk içkilerimizi içtiğimiz salondaydık; içerisi benim, Jacqueline'in ve rahmetli Marcel'in haricinde boştu. Madam Delon'un omuzları hafifçe aşağı indi. Luger'ın onu içinde bıraktığı pozisyonu anladığını gösteren bir hareket: Eğer ses çıkarırsa onu vururdum. Daha önce de birilerini vurmuştum. Marcel buna şahitti. Jacqueline'in gözleri anladığını gösteriyordu. Omuzlan

tamamen aşağı indi. Rahatladı. “Tanrım,” dedi. “Seni sonsuza dek kaybettiğimi sanmıştım.”

“Saçmalamayı kes lütfen. Vampirlerle yaptığın anlaşmadan haberim var. Quinn’in kitabını ve tableti almaya geldim. Bodrumdaki kasadan. Kaybedecek vaktim yok. Kıpırda. Çaktın mı?”

Kaşlarını kaldırdı. Bir yerlerden kısık bir müzik sesi geliyordu. Dusty Springfield’ın ‘No Easy Way Down,’ adlı parçası. Bir de alışılmadık bir biçimde yoğun bir paçuli kokusu vardı. Sabahleyin odada böyle bir koku yoktu.

“Bu o kadar basit değil,” dedi. Bana dimdik bakmamak ya da herhangi bir şey yapmamak için çaba sarf ediyor gibi görünüyordu. Dışarıdaki güvenlik görevlilerinden biri, ”Hayır, Marcel onun yanında. Tam bir alan taraması yapabilmek için acilen iki kişiye daha ihtiyacımız var. Anlaşıldı mı?” dedi. Jacqueline’in yanma gidip saçlarını kavradım ve silahı çenesinin altına dayadım; bu hareketi yapabilmek için mızrağın yere düşmesine razı olmam gerekmişti. “Sakın bir saçmalık yapayım deme. *Lütfen.* Gidelim. Şimdi.”

“Beni yanlış anladın,” dedi. “Kitap bende değil. Tablet de öyle.”

“Bu sabahtan beri mi? Hiç sanmıyorum.”

“Doğruyu söylüyorum. Başka birinin elindeler.”

“Aman ne güzel,” dedim. “Kimin?”

Belirli bir gerilim seviyesine ulaştığınızda altıncı hissiniz kuvvetlenir. Jacqueline’in omzumun üzerinden geriye, yukarıya bakacağını biliyordum. Omzumun üzerinden geriye, yukarıya baktı. “Onun,” dedi.

Bu numarayı yutacağımı sanmıyorsun, değil mi? dememin hiçbir anlamı olmadığını kabullenmek için bir saniye bekledim, sonra da arkama döndüm.

Adam başından beri oradaydı. ‘Adam’ kelimesi bir vampiri, ‘orada’ kelimesiyse kapının on metre üzerinde, sırtı tavana yapışık bir vaziyette durduğunu temsil ediyor. Kıdemli bir vampir olduğu sonucuna vardım; çünkü yerçekimine bu şekilde karşı koymak, ustalaşması yüzyıllar alan seçkin bir spordu. Ben izlerken yavaşça aşağı indi. Gösterişli bir şekilde

kesilmiş gri saçları ve zarif, sakin, küçük bir yüzü olan zayıf bir adamdı; ellili yaşlarının başında gösteriyordu. (Ama muhtemelen zamanında Ramses'le sıkı fıkı olmuşlardır.) Grimsi yeşil gözler ve ince dudaklar. Zarif çenesinde küçük bir çukur. Üzerine yapışan siyah bir pantolon ve siyah bir balıkçı yaka kazak. Birinin havada bu şekilde hareket ettiğini görmenin beni şok edeceği günleri hatırladım; filmlerde her şeyi sayısız kez görmeden önceki günleri. Modernlik taklitçiliği tersine döndürür; olağanüstü bir şey görür ve titizlikle hazırlanmış bir özel efekte ne kadar benzediğine şaşırırsınız.

“Madem vampirlerle yapılan anlaşmadan haberin var,” dedi vampir, ayakları meşe odunundan yapılma cilalı zemine temas ettiğinde, “o halde hiç vakit kaybetmeyelim. Quinn'in kitabına erişim kazanmak ve hayatının geri kalanı boyunca Elli Aile'nin dostluğunu elde etmek için hizmetlerini bize gönüllü olarak sun.”

Ya sunmazsam, demenin bir anlamı yoktu. Artık vampiri görebildiğim için kokusunu da alabiliyordum. Melez algılama yeteneği, kolay etkilenen bir aptaldı. İçimdeki kurdun inatçı hücreleri titreyip kabardı. Kenenin kafasını koparmak için karşı koyulamaz bir zihinsel dürtü hissettim. İçimdeki hayaletsi hayvanın sıkıştırılmış baldırlarındaki kaçma arzusunu da. Hakla onu. Kaç. Hakla onu. Kaç. Migrene sebebiyet veren bir çelişki. Dışarıdan bir makineli tüfeğin gürültüsü geldi; sanırım ateş eden kişi çatıdaki güvenlik görevlisiydi.

“Neler oluyor orada?” diye sordu Jacqueline. Saçları hâlâ elimdeydi. Sıcak kafa derisi ve şampuan kokusu alıyordum. Odadaki yoğun paçuli kokusunun amacı *parfüm de vamp'ı* gizlemekti. Kene yalnızca bir pantomimcide ya da hokkabazda göreceğiniz türden, tahammül edilmez bir soğukkanlılıkla ve kendi türüne has bir fiziksel ekonomiyle, kusursuz bir hareketsizlikle dikiliyordu; gülümsemiyordu, ayaklan bitişikti ve elleri her iki yanında sallanıyordu. İngilizcesi İtalyan aksanına sahipti. Acaba Mangiardi ailesinden miydi? Bunun bir önemi yoktu. Önemli olan minivana binenlerin kafalarım saymamış olmamdı. Dördü gitmiş, biri geride kalmıştı. Kısacık bir süre içerisinde hamlesini gerçekleştirmişti; o kadar hızlı bir

hamleydi ki gerçekleştiğinin bile farkına varamadan (sersemlemiş, dili tutulmuş, ağzı bir karış açılmış ve eli ayağı birbirine dolanmış bir halde) sonucunu yaşıyordum. Kurt biçimimdeyken ona kafa tutabilirdim. İnsan biçimimdeyken ise şişme bir bebekten farksızdım.

“Jacob, lütfen,” dedi Jacqueline. “Canımı yakıyorsun.”

Teslimiyet duygusu arkamdan gizlice yaklaşan, kollarını etrafıma dolayan, vücudunu benimkine bastıran ve kulağıma fısıldayan bir sevgili misali kendini hisse dilebil ir kıldı. Eğer istersem kendimi daha büyük bir iradenin akıntısına bırakmanın getireceği huzur karşımdaydı işte. Cloquet’nin huzuru Madam Delon’du şüphesiz.

“Jacob, lütfen,” diye yineledi Jacqueline. “Lütfen.” Saçlarını kavrayan elimi gevşettim ve onu bıraktım. Jacqueline benden uzaklaştı. Minik bir kafası ve mücadeleyi kaybetmeye başlayan bir vücudu olan, küçük bir kadındı sadece. Cloquet’nin onun vajinasına duyduğu hevesi düşünüp gülümsedim.

“Çok güzel,” dedi vampir. “Gidelim mi?”

Yanılsamaya yer yoktu. Ya kendi rızamla gidecektim ya da acınası derecede kısa sürecek bir mücadelenin ardından. .. ama her halükârda onunla gidecektim. Kafamın içinde çılgınca, sinematik bir montaj filizlendi. Bir vampir kampına götürüldüğümü, bir mahkûm olmama rağmen medenice muamele edildiğimi, akşamleyin kamp ateşinin başında canavar hikâyeleri anlattığımızı, duygularımın giderek değiştiğini, ortak bir zemin bulduğumuzu ve her şeye -türler arasındaki aşka yasak getiren doğaya- rağmen yalnızca bilim adına Helios projesini finanse ettiğimi gördüm. Buzulları andıran Mia’yı ve güzel bacaklarını… Derken görüntü aniden değişti ve kurtadam biçimimde olduğumu; kollarımla bacaklarım iki yana açılmış vaziyette zımparalanmış bir çelik levhanın üzerinde yattığımı; uzuvlarımın zincire vurulduğunu; başımın mengeneye alındığım; çığlık attığımı; beyaz önlüklü keneler ile son teknoloji ürünü zamazingolar tarafından incelendiğimi; kulaklarımdan, burnumdan ve kıçımdan kan aktığını gördüm…

Dışarıdan daha fazla silah sesi geldi. Bağrışmalar. Bir helikopter. Zavallı Cloquet'nin tüm bu karmaşanın neresinde olduğunu merak ettim. Artık bu gürültüye sebep olan şey her neyse… Ayrıca vampir harekete geçmeden önce son birkaç dakikadır ayağımın dibinde duran mızrağı kaparak ona fırlatıp fırlatamayacağımı da merak ettim. Gerçi bunun bana sağlayacağı fayda, ona orta parmağımı göstermemle eşdeğerdi (çünkü mızrak metaldi, tahta değil) ama içinde bulunduğum nazik durumda bu hareketin punkçılara özgü manasızlığı gözüme çekici görünüyordu.

"Beni de götür," dedi Jacqueline ona. "İşlerin plana uygun gitmediğini biliyorum, ama her şeye rağmen istediğinizi almış olacaksınız. Pişman olmayacaksın, yemin ederim."

"Konuşma," dedi vampir, ona bakmadan. Ardından büyük bir süratle aynı anda pek çok şey gerçekleşti.

Bir patlama cam duvarı paramparça etti, duman ve ateşten oluşan bir kütle vu/ sesi eşliğinde odaya doluştu ve neredeyse anında geri çekildi. Patlamanın gücü üçümüzün de ayaklarını yerden kesti. Bann önündeki taburelerden birine sertçe çarptığımda kaburgalarımdan birinin çatladığını hissettim. Mızrak da yerden havalanmış, başımın birkaç santim üzerinden geçmiş ve arkamdaki barın mozaikli kanadına saplanmıştı. Patlamaya en yakın kişi olan vampir, barın üzerinden gösterişli bir biçimde uçmuş, gürültülü bir şangırtı eşliğinde aynanın önünde bulunan parlak şişelerin üzerine düşmüştü.

İki sandalye yanımdaki Jacqueline Delon, dört ayak üzerinde duruyordu. İri ve kanlı bir cam parçası kalçasından çıkıntı yapıyordu. Bir tane de bacağında vardı. Bir tane de başının yan tarafında. Elini uzatarak sonuncusunu kibarca çekip çıkardı, sonra da ona boş boş baktı. O anda benim de aynı durumda olabileceğimi fark ettim. Sersemlemiş bir vaziyette yaptığım küçük bir araştırma, gerçekten de sol omzumdan bir parçanın çıktığını gösterdi. Jacqueline'i taklit ederek onu kibarca çıkarttım. Kan, önce yaramın üzerinde birikti, sonra da hızla aktı. Soyut bir kayıtsızlıkla mızrağı aldım. Görünürde olmayan helikopter, *Kıyamet* filminin sağır edici bir çağrışımı gibiydi. Patlama odayı çok kısa bir anlığına sıcaklıkla

doldurmuştu; şimdiyse serin hava bir melek gibi içeriye akın ediyordu. Mızrağı saplandığı yerden çıkaramadım. Güçlükle ayağa kalktım. Jacqueline ya anormal derecede sakin olduğu ya da derin bir şok geçirdiği için sessizce, yanındaki taburelerden destek alarak ayağa kalktı. Topuklu ayakkabılarından biri yoktu. O haldeyken bile dengede duramamak katlanılmazdı. Eğilip diğer tekini de çıkardı. Orada öylece dikilip sanki az önce doğmuşuz gibi birbirimize baktık.

Vampir, Jacqueline'in arkasında belirdi. Bir saniye önce orada değildi, bir saniye sonraysa oradaydı. Onlar böyle hareket ederler. Hızlı. Çok hızlı. Zarif, küçük suratı cam parçacıklarıyla ve kan damlalarıyla kaplıydı. Yüzünü sildi, daha doğrusu, sanki çıldırtıcı sineklerle doluymuşçasına, hızlı bir el hareketiyle temizledi; fakat o yoğun aydınlanma ifadesi değişmeden kalmıştı. “Gidelim mi?” dedi.

Derken helikopter göründü. Bayan Muffet'ın örümceği[xxxviii] gibi profilden iniverdi görüntüye. Pervanesinin ve odanın içinde çılgınca dönmeye başlayan ölümcül enkazın gürültüsü birbirine karıştı. Bir DOKET helikopteriydi bu; hafif, hızlı ve kolay idare edilir. Füme camla kaplı, kavisli başı sanki kibarca selam verircesine bir kez öne doğru eğildi ve pilot koltuğunda oturan Ellis bana bakıp gülümsedi, ardından 45 derece dönerek acımasız ışıklarıyla bize baktı.

Neyin gelmek üzere olduğunu biliyordum. Vampir de öyle. Muhtemelen Jacqueline de. Bu mermiye dolu yağmuru' diyorlardı: saniyede otuz kez ateşlenen, ceviz ağacından yapılma, 20 santimetrelik kısa oklar. Silahın adıysa, doğal olarak, ‘Meryem'di.

Vampir saldırıdan tam anlamıyla kaçamadı. Vücuduna en az on iki ok saplandı -birinin boğazına, bir başkasının gözünün tam altına girdiğini gördüm- ama, ucu ucuna da olsa, savunmasız kalbini korumaya yetecek kadar hızlıydı.

Erişim mesafesindeki en yakın kalkanla.

Her şey sadece iki saniye içerisinde olup bitti. Jacqueline'in ışıkla yıkanan bedeninin sihirli bir şekilde oklarla kaplandığını, vampirin hem onu

hem de kendisini geriye atıp barın parçalanmış kalıntılarının üzerinden geçtiğini ve odanın diğer ucundaki pencereden atlayıp geceye karıştığını gördüm göz ucuyla.

Ellis ışıkları kapattığında sakallan hafiften uzamış, tam teçhizatlı bir şekilde giyinmiş Grainer'ın erkeksi ve azametli bir kayıtsızlıkla yanındaki koltuğun ucunda oturduğunu görmek beni şaşırtmadı. Kucağında bir Vampir Kazığı vardı; ağzının köşesinden yarı hicivsel bir şekilde bir sigara sarkıyordu. Acısız değildi. Çabuk da değildi. İşaret parmağını alnına değdirerek bana bir selam verdi, gülümsedi, sonra da Ellis'e dönüp kafa salladı. O da helikopteri geri çekti, havada yavaşça döndürdü ve ağaçların üzerine doğru havalanarak uzaklaştılar.

Yağmur yağmaya başladı.

31

Villadan ayrılırken çok eğlendiğimi söyleyemeyeceğim. Her şeyden önce vücudumdan iki cam parçası daha çıkarmam gerekti; biri sol baldırımda, öteki de -ilk adımlarımı attığımda dayanılmaz bir acı veren- sağ dizimdeydi. Birkaç dakika boyunca sadece divanlardan birinde yatarak kan kaybedip kendime acıdım. Üstesinden gelinebilir bir acıyla kıvrılıp yatmak, yağmurun sesini dinlemek keyif vericiydi. Üzgünce burnumu çekerken bunun asırlardır tattığım ilk huzurlu an olduğunu düşünüm.

Ama çok uzun sürmeyeceği aşikârdı. Bardan geriye kalanların üzerinden topallayarak geçtim, Kauffman'dan takviye edici bir fırt çektim, Luger'ı yıkıntıların arasından aldım ve dikkatli bir şekilde, ayaklarımın altındaki cam parçalarını çıtırdatarak terasa çıktım.

Delon arazisi, yağmurun haricinde sessizdi. Islak toprağın o hoş kokusu dumanla karışıyordu. Güvenlik görevlilerinden iki tanesi kanlar içinde kalmış ve ölü bir vaziyette yakınlarda uzanıyordu; içlerinden biri hâlâ Cloquet'nin dürbününü tutuyordu. Çatıdan hiç ses gelmiyordu. Grainer yukarıdaki gözcüyü elli metre öteden, dürbünle vurmuş olmalıydı. Çağırdıkları destekten eser yoktu; birbirlerine baktıklarına ve sessiz bir korkaklıkla hemfikir olduklarına emindim: Siktir et desteği.

Bu da şu anda etrafı sıkıca kolaçan ediyor olma ihtimallerine karşı onlardan kaçınmam gerektiği anlamına geliyordu.

Öncelikli mesele bir ulaşım aracı bulmaktı. Yürüyemeyeceğim açıktı; kanayan yaralarım ve kırık kaburgamla yapamazdım. (Kaburgalarım, çoğul, diye düşündüm; acı, sadece tek bir kırık kaburganın neden olamayacağı kadar yoğundu.) Cloquet'nin buraya arabayla gelmesi mümkündü, ama paraşütle, deveyle ya da bir zıpzıpla da gelmiş olabilirdi pekâlâ. Hem 'güney kapısının' ne kadar uzaklıkta olduğunu kim biliyordu ki zaten? Hayır. Benim motorlu bir araca ihtiyacım vardı. Bu da, iki yüzyıllık yaşantım boyunca yapmayı öğrenmediğim pek çok şey arasında helikopter

kullanmak da olduğundan (Jacqueline'in gemiden karaya servisi asfalt pistin üzerinde hazır bekliyordu) garajlara gitmem ve orada bulacağım şey her neyse ona düz kontak yapmam gerektiği anlamına geliyordu.

Garajları bulmak için ne kadar zaman harcadığımı bilmiyorum, ama yorucuydu. Topallıyor, ağır aksak ilerliyor, fısıldayarak küfür ediyor ve tüm bu süre boyunca aynı yerde daireler çizdiğimden şüpheleniyordum. Galiba koridorların birinde yere oturup birkaç dakika boyunca kendimden geçtim. Başka bir yerde de Bosch tarzında çizilmiş, gösterişli bir Şeytan'a tapınma ayini tablosuyla süslü bir duvarın dibine berbat bir şekilde kustum. Yağmur sanki buharlaşıp hiçe dönüşme süresini hızlandırmak istermişçesine şiddetini arttırdı. Duvara monte edilmiş ve sessize alınmış düz ekran bir televizyonun aşırı kilolu bir rap şarkıcısını gösterdiği geniş, karanlık bir odadan geçtim. Adam normalde erkeksi ve havalı gözükmesi gereken, rapçilere özgü o el hareketlerini sergiliyordu ama bu haliyle gereksiz yere sertçe kullanılan bir dilsiz alfabesini andırıyordu. *Hekate'de* gördüğüm bebek yüzlü dazlak, bir kan havuzunun içinde yatıyordu. Savruk bir şekilde ölü, gözleri açık, bir bacağı altında kıvrılmış. Tahmin ettiğimden daha fazla merdiven indim.

Sonunda yaralarım cayır cayır yanar, kafa derim fısıldar, kaburgalarım *tüm bu ortalıkta dolaşma* saçmalığına şiddetle karşı çıkarken çamaşır odasını ve temiz kıyafet kokusunun içinde olmanın verdiği anlık rahatlamayı buldum. Bir başka kapı kıvrımlı bir koridora, o koridorda (asmakatın altındaydım) garajlara giden üç kapıya açılıyordu.

Altın Saçlı Kız ve Üç Araba. Kırmızı bir Ferrari 458 İtalya. Anahtarı yok. 1956 model, beyaz bir Jaguar XK140. Anahtarı yok. 1976 model, metalik menekşe rengi bir Volkswagen Tosbağa. Anahtarı üzerinde. Gördün mü Jake? dedi Hayat. Bu bir komedi. Neşelen. Arabaya binip motoru çalıştırdım.

DOKET birlikleri (tabii eğer gerçekten de Grainer ile Ellis'in dışında birileri vardıysa) geri çekilmişti. Garaj yolunda durup Vosvos'un camını

açtığımda, karanlıkta yağmuru yutan ormanın yeşil varlığını ve toprağın derin susuzluğunu hissettim. Başka bir şey yoktu.

“Cloquet?” diye seslendim. “Orada mısın?”

Cevap gelmedi. Bu zahmete neden katlandığımı ancak Tanrı bilir. İnsan bazen bu tarz tuhaf dürtülere kapılıyor. Cloquet bana Gollum’u hatırlatıyordu. Kıymetlisinin öldüğünü duymak onun için zor olurdu. Ya da yaşayan bir ölüye dönüştüğünü… bu durum vampirin geçici hevesine göre değişirdi. Tekrar seslendim. Yine cevap gelmedi. Öyle olsun. Gaza bastım.

32

Yapılacak en mantıklı şey daha az dikkat çeken bir araba bulmak ve havaalanına gitmek olurdu. Ama gözüm yemedi. Çok yorgundum. Ben Jacqueline'in villasının güney kapısından çıkarken yaralarımın kanaması durmuştu (insan formumdayken de kurtadamken olduğum gibi tuhaf bir hızla iyileşiyorum) ve yarın sabah hiçbirinden eser kalmayacaktı. Kaburgalarımın iyileşmesiyse, hücrelerimin hızlı örgü örme yeteneğine rağmen bir gün daha sürecekti. Fiziksel olarak bunlar hiçbir şeydi, sadece birkaç sıyrık. Ama istirahat edebilmek için çığlık atan tek yerim bedenim değildi. Vampir beni tiksindirici bir kirlenmişlik hissiyle baş başa bırakmıştı. Tıpkı benim de onu bıraktığım gibi… Bir banyo, sessiz bir oda ve serin bir yatak istiyordum.

Mütevazı bir minnettarlıkla hepsini bulduğumu belirtmek isterim. Bir saatin ardından, Arbonne'daki umumi bir tuvalette elimden geldiğince temizlendikten sonra köyün hemen doğusunda kalan Eugenie Oteli'ne gittim ve iki yüz seksen euro karşılığında gece için banyolu, köy usulü döşenmiş, geniş bir oda ayırttım: yerden ısıtmalı meşe parkeler, Bask işi kilimler, sayvanlı karyola, kablosuz internet ve -Tanrı Mösyö ve Madam Duval'i kutsasın- kocaman bir ayaklı küvet. Gözlerimin üzerine buzlu bir mendil koyup yanıma bir şişe 1996 yapımı Château LÇoville Barton şarabı (Saint-Julien bozumu) alarak küvette dinlenmeye çekildim. Işıkları kıstım, sıcak suyun içinde arkama yaslandım ve o yatıştırıcı cümleyi tekrarladım: Ne olursa *olsun… Ne olursa olsun… Ne… Olursa…*

İnsan düşünmek istemiyor. Tekrarlıyorum, insan böyle zamanlarda her tür şeyi istiyor. Sonunda şişe boşaldı ve ne olursa olsun cümlesi şimdi ne bok yiyeceksin? sorusuna teslim oldu. Elbette. Pratik şeyler küçük bir atık yığını gibidir. Vampirler artık nerede olduğumu bilecekti ama bu gece başka bir şey yapmaya kalkışmazlardı. Av beni gözetlerken bu çok riskliydi. Jacqueline'in görevi, vampirlere yakalanmama yetecek kadar bir süre boyunca beni DOKET'in radarından çıkarmaktı. Başarısız olmuştu.

Cloquet'nin de dediği gibi, gemiden villa Delon'a hızlı bir geçiş yapınca *Hekate* dikkatleri üzerine çekmiş olmalıydı. Aletim, o sabah yaptığım seksin hatırasını selamlamak için kalkarak küvetteki köpüklerin arasından çıktı… Quinn'in kitabını düşündüğümdeyse yavaşça geri battı.

Onu ele geçirme arzumun beni hayatta tutacağını uman keneler tarafından alıkoyulmuştu.

Yeniden iç geçirdim. Olan şey şu, dedim kendime. Hayat, bir ofis partisindeki sıkıcı bir sarhoş gibi durmadan seni arıyor, üzerine eğiliyor, manasız hikâyeler anlatarak seni öldürüyor ve hiç de komik olmayan şakalar yapıp kahkahalarla gülerek o pis kokulu nefesini yüzüne üflüyor.

Küvetten çıktım, sinir bozucu bir titizlikle kurulandım, Eugenie'in beyaz bornozlarından birine sarındım ve zoraki bir pervasızlıkla bir şişe daha sipariş ettim. Vampirler mi? Avcılar mı? Bırak piçleri gelsinler! Hazır başlamışken, siktir et Quinn'in kitabını. Eğer ona ulaşmak (gerçeğe, diye itiraz etti romantik yanım. *Gerçeğe Jacob.* Bunca yıl sonra…) vampir ilminin mantıklı didiklemelerine ve dürtüklemelerine teslim olmak anlamına geliyorsa kitap gerçek olmasa da olurdu. Kaba kuvvet kullanma seçeneğim her zaman vardı elbette. Elli Aileye karşı tek bir kurtadam…

İkinci şişenin birinci bardağı bir çift güçlendirici yudumda mideme indi. Televizyonu açtım. Fransızca bir ev dekorasyonu programı. Evli bir çift, ucuz bir şekilde yeniden dekore edilmiş mutfaklarına bakarak çirkin çirkin ağlıyordu. Kanalı değiştirdim. *American Idol.* Bir başka değişim programı… Bu sefer bir Hiç Kimse'yi Büyük Bir Yıldız'a çeviriyorlardı. Belki de Jacqueline haklıydı; insanlık bugünlerde başkalaşım heyecanını farklı yerlerde arıyordu. Aptalları milyonerlere, mankafaları dünya çapında yıldızlara dönüştüren simyayı izleyebiliyorken kurda dönüşen insanları kim ne yapsın?

Televizyonu kapattım. Yatağın kenarına oturdum. Gerilimimin yanma, inanılmaz bir şekilde, günün üçüncü iç çekişini de alarak uzaklaştığını hissettim. (Bu iç çekişlerin kahrolasıca belediye otobüslerinden veya kahrolasıca polislerden bir farkı yoktur. İhtiyacınız olduğunda bir tane bile bulamazsınız, aramadığınız zamansa üç tane birden çıkagelir.) Hiçbir

şey *değişmedi*, dedim kendi kendime, titrek bir sarhoş ciddiyetiyle burnumdan soluyarak. İster gerçek olsun ister sahte, Quinn'in kitabı rotamı değiştiremeyecekti. Doğanızla alakalı bilmecenin cevabını bilmeden iki yüzyıl yaşayabildiyseniz onu öğrenmeden de ölebilirdiniz. İnsanlar büyük sorularının birine bile yanıt alamadan mezara gider. Kurtadamlar için durum neden farklı olsun ki?

Şarapla birlikte bir paket Camel siparişi de vermiştim. Bir ianesini yaktım. Likantropinin en büyük armağanı, sigara içmenin sizi öldürmeyeceğini bilmenizdir. Gecenin son bardağını doldurdum. Huzur bir nebze de olsa geri döndü. Hiçbir *şey değişmedi*, diye tekrarladım. Bir sonraki dolunaya kadar, yani yirmi dokuz gün boyunca oturacağım ve bu esnada da Grainer-

Ah, evet. Harley'nin katilinin hayali zalim bir yavaşlıkla zihnimde belirdi. Doğal olarak, helikopterdeki dış görünüşü önceden hesaplanmış bir provokasyondu; vücudunun rahatlığı, neşesiz Navajo tebessümü, alay edercesine verilen selam. Acısız değildi. Çabuk da değildi. Hadi amajake, dediğini duyabiliyordum. Bunu gerçekten de yanıma bırakacağını mı söylüyorsun yani? Acısız değildi. Çabuk da değildi.

Yeter. Sigaramı bitirdim. Işığı kapattım. Yatağa uzandım. En son ne zaman uyumuştum? Kırk sekiz saat mi? Yoksa yetmiş iki mi?

İçimdeki kurdun kalıntıları omuzlarımda çalkalandı. Gemideki esrarkeşin boğazını parçaladığımda kafası şiddetli bir boşalma yaşıyormuşçasına titremişti. Şimdiyse ruhu, kan dolaşımımın altındaki hıncahınç dünyada dolanıyordu; mırıldanan kalabalığın arasında bir başınaydı. Bu resmi bir bilgi. Sen sonuncusun. Üzgünüm. Gözlerimi kapattım.

33

Üç hafta geçti. Her şey değişti. Tanrım.

34

Eugenie Oteli'nde geçirdiğim gecenin ertesi sabahı trenle Paris'e geçtim ve yolculuk esnasında son gelişmeleri bu sayfalara kaydettim. Bordeaux'da aktarma yaptığım sırada iki DOKET ajanı fark ettim, başkente vardığımda da iki tane daha. Benim için önemsiz bir meseleydi ya da belki de varlıkları vampirleri geride tuttuğu için o kadar da önemsiz değildi. Doğal olarak keneler de beni takip ediyordu; gündüzleri insan hizmetkârları aracılığıyla, geceleriyse bizzat. Sabahın üçünde, Montmartre'daki bir gece kulübünde Long Island kokteyli siparişi vermiştim ki geri geri sendelememe yetecek kadar sert bir vampir-bulantısı dalgası çarptı üzerime. Etrafıma bakındım. Sarışın ve mavi gözlü Mia, neon ışıklarıyla aydınlatılmış barın diğer ucundan gülümseyerek içkisini (sahteydi elbette) havaya kaldırdı. Sakin, zeki ve beyaz eller; kan kırmızısı rujla boyanmış dudaklar. Çarpıcı bir güzelliği olan, ama bir fıçı domuz dışkısı ve çürümüş et gibi kokan bir kadın. Algısal uyumsuzluğa minnettar kalıyorsunuz. Her neyse… Mia herhangi bir harekete kalkışmadı. Paris'te birkaç gün daha kaldım; Louvre Müzesinde bile veda turu atamayacak kadar keyifsizdim. Kızıl saçlı, iri göğüslü, atletik yapılı bir telekız kiraladım ve coşkuyla orgazm olarak kendimi şaşırttım. Seksin ardından, volkanik ereksiyonum ile hayatı onaylama kapasitemin arasında bir mutabakata varmak adına, hâlâ burada olduğum için hissettiğim duygu kırıntılarını körüklemeye çalıştım. Başaramadım. Libidomun herkesin terk ettiği bir savaş alanında tek başına mücadele veren, yalnız bir savaşçı olduğunu kabul etmem gerekiyor.

Sonunda, *Hekate*'nin ambarında uyandıktan beş gün sonra, British Airways'in akşam uçağıyla Charles de Gaulle havaalanından Londra, Heathrow havaalanına uçtum.

***

İşte her şey -*her şey*- o zaman değişti.

***

Tanrı aşkına, Jake, dinle-

Artık ne diyeceğini biliyorum.

(“Kadere inanmıyor musun?” dedi bana.)

(“Bana söyleyeceğin her şeye inanırım güzelim,” dedim.)

Eğerler Departmanı için büyük bir zafer. Eğer taksi tutmak yerine Heathrow Ekspresi’ne binmeye karar vermeseydim… Eğer gelen yolcu bölümünde sigara almak için durmasaydım… Eğer Paris’e giden trene binmeseydim… Eğer geceyi Arbonne’da geçirmeseydim… Eğer, eğer, eğer. Kaçınılmaz sonu kucakladığınızda başlangıca zincirlenirsiniz. Evrenin başlangıcına. Her şeyin.

(“Stephen Hawking’e bakılırsa hiç de öyle değil,” dedi. “PBS kanalında bir program izledim. Hawking uzay-zaman sürekliliğini başlangıcı ve sonu olmayan, dört boyutlu, kapalı bir donanım olarak görüyor. Bir kürenin yüzeyi gibi… Fiyakalı bir fikir, ama yine de bu konuyu modası geçmiş haliyle düşünmeden edemiyorum. Biliyorsun ya, sanki uzay-zaman başka bir uzayın içinde, başka bir zamanda yüzen bir küreymiş gibi.”)

(“Buraya gel,” dedim. *“Buraya* gel.”)

O trenden iniyordu, ben de trene binmek için bekliyordum. Benden üç vagon kapısı uzaklıkta, yüksek topuklu ayakkabılarıyla perona indi ve bir anda, açıklanamaz bir şekilde dizlerinin üzerine yığıldığı için kendini büyük uzuvlu, Kuzeyli bir çift tarafından yerden kaldırılırken buldu.

Onun için açıklanamazdı. Benim için değil. San renkli tüylerle kaplı İsveçli, Norveçli ya da Finlandiyalı devasa çift, güneşten kavrulmuş o koca nezaketleriyle ayağa kalkmasına yardım eder ve tekerlekli valiziyle çantasını eline tuttururlarken ben de onun dudaklarını okuyarak gönülsüzce ettiği lafları takip ettim. Ah, aman Tanrı m… Ah… Teşekkür ederim, sağ olun, evet iyiyim, ne olduğunu anlayamadım, ne kadar da aptalım, çok teşekkürler. Evet, söylediği şeyler bunlardı ama gözleri başka tarafa, her yöne bakıyordu. Paniğin eşiğindeki bastırılmış bir çılgınlıkla, gerçekliği çok kısa bir süreliğine tepetaklak eden gücün kaymağını arıyordu.

Yani beni.

Tanrı aşkına, Jake, dinle. Bir dişi var.

Bir kurtkadın.

Ne bir hazırlık vardı ne de bir uyan. Sadece taş bir levha misali önüne kapaklanan ben. Yediğim tüm ölüler şok geçirip oldukları yerde kalakaldılar. Sonun, serbest kalacakları anın, son çözünmenin, huzurun yakın olduğunu düşünmüşlerdi. Bu ihanetle, Marlowe'un yenilenmiş bir dünyaya sertçe uyandırılmasıyla karşılaşmayı değil…

Bu esnada genç kadın ayağa kalkmış, kendisine destek olan ellerden kurtulmuş, çantasını sıkı sıkıya kavramış, yüzü terden ıslanmış ve vücudu fark edilebilir bir şekilde eğrilmiş bir halde, titreyerek ayakta dikiliyordu. Yüzünde cümlesinin tam ortasındayken gerçekleşen bir patlamaya hazırlıksız yakalanmış bir savaş muhabirinin bakışları vardı. Otuzlarının başındaydı, gözleri sade çikolata rengindeydi ve benzer bir koyuluğa sahip saçları omuzlarına dek inen iki yumuşak dalga gibiydi. Ağzının köşesinde bir ben vardı. Beyaz tenliydi fakat Akdenizli kanı taşıdığını ele veren -sahiden mi?- bir samimiyete ve uysallığa sahipti. 'Güzel' veya 'sevimli' olmadığı kesindi, ama Salome benzeri bir çekiciliği vardı ve hoşgörülü, modern ilimlerle içli dışlı olduğu barizdi. Bu, ailesi tarafından sevilen ve büyüyüp onları epey geride bırakan bir kızdı. Artık ebeveyninin birer çocuk ya da budala olduğunu düşünüyor, onları hatırlamak küçük ve dağlayıcı bir acı duymasına neden oluyordu. Vatan hasreti çeken, tipik Amerikan göçmenlerinin kiralık bir evin kapısında durduğunu ve kederli bir gururla ona el salladığını hayal ettim. Üzerinde bej bir yağmurluk, beyaz bir bluz ve kahverengi, ince çizgili bir etek vardı fakat hiç çaba sarf etmeden (beni durduran bir şey olmadığından) yüzündeki bir peçe ve göbeğindeki bir yakut haricinde tamamen çıplak bir vaziyette dans ettiğini görebiliyordum. Yardımsever kuzeylilerle konuşurken dudaklarını okuduğumda Amerikalı olduğuna karar kılmıştım; bavulu, yağmurluğu ve çantasıyla ilgili bir şeyler de bu savımı kuvvetlendirir nitelikteydi. Ben tüm bunları sindirirken onun zihni de tünelin içinde aceleyle dolaşıyor, dağılan kalabalığı hızla itip kakıyor ve şunu biliyordu: yakınlarda bir yerlerde… çok yakınlarda…

Yanma koşturup ona dokunmamayı -ucu ucuna- başararak peronun çıkışlarından birine doğru geriledim. *Ona!* Bu zamir, roket hızıyla öncelik listemde birinci sıraya yükseldi. Doğum ayrımından önceki çift cinsiyetlilik zamanından kalmışçasına bir tanıdıklık hissettim. Arabella'yı Metropol Oteli'nin lobisinde ilk kez görüşüm çabucak umuda ve korkuya dönüşmüştü. Tanıdıktık hissinin karşılıklı olmasını umuyor, olmamasından korkuyordum. Ama burada, şu anda, ne umut ne de korku vardı; sadece karşı konulamaz bir çekim. Tıpkı bölmesine düşen bir giyotin bıçağı misali.

Tanrı aşkına, Jake, dinle. Bir dişi var.

Yutkundu ve bluzunu çekiştirdi. Kokusu oldukça baştan çıkarıcıydı; parfüm sürünmüş bir *kadın* ile şehvet düşkünü *kurt* kokusunun kirli bir karışımı. Son dolunay dört gece önce olduğundan dönüşüm geçireli çok olmamıştı elbette. O da beslenmişti. Ah, evet. Tıka basa tıkman hayaleti gözlerinden okunuyordu; bununla birlikte şok edici iş dünyasında ilerlemesini, kararlılığını korumasını, aşağılamaları sindirmesini ve acımasızlıkta ustalaşmasını sağlayan üniversite mezunu saf kız rolünü de muhafaza etmişti.

Kafasını kazıtmış bir DOKET ajanı, peronun sonunda pusuya yatmıştı. Ortamda vampir kokusu olmadığı için insan hizmetkârlarından birinin sahneye dahil olduğundan kuşkulanıyordum ama henüz kimliğini tespit edememiştim. Acaba Av ya da Yaşayan Ölüler bu kadının varlığından haberdar mıydı? *Kadının!* Günler gelip geçerken bunu *ben de* bilmiyor muydum sanki? Kendime sayısız kereler, "Neyi bekliyorsun Jacob?" diye sormamış mıydım?

Kadının burun delikleri genişledi. Bir kurtkadın olmak onu neredeyse yok etmişti. Böylece o da Conradcı[xxxix] gerçeği keşfetmişti: İlk dehşet, dehşet diye bir duygunun var olmasıdır. İkincisiyse ona uyum sağlamanızdır. Onun espresso renkli, koyu gözlerinde de bu uyum sağlama mevcuttu işte; kendisini hayretler içinde bırakarak ne olduğunu kabullendiğinde, kendi canına kıymaktansa başkalarını öldürmeye karar verdiğinde kalbinin sessiz derinliklerinde yaşadığı tecrübeye teslimiyet.

Yakıcı açlığın acısını çekmiş, rezilce şeyler yapmış, kendini daha geniş çapta affetmeyi öğrenmeye başlamıştı. Yapmanız gerekeni yaparsınız, çünkü ya yaparsınız ya da ölürsünüz. Zamanında genç kızlara özgü sırları olmuştu, şimdi de onları haklı gösterecek Büyük Sırrı vardı. Aslında o…

Ağır ol Marlowe. Düşün, Tanrı aşkına! Pratik şeylere odaklan. Ondan haberleri var mıydı? *Nasıl* olmasındı ki? Harley biliyordu, bundan emindim. Eğer o biliyorsa teşkilatın geri kalanı niye bilmesindi?

Emin olmanın imkânı yok. O yüzden bilmiyorlarmış gibi davran. Ve şu dakikadan itibaren asla ama asla öğrenmemelerini sağlamak için elinden ne geliyorsa yap.

Başka bir şeyler oluyordu. (Rahmetli Susan Sontag'ın[xl] da fark ettiği üzere, her ne olursa olsun daima başka bir şeyler olur. Bunu onurlandırmak edebiyatın işidir. Kimsenin kitap okumamasına şaşmamak gerek.) Burada olan başka şeyse, terazinin dengesinin gülünecek kadar hızlı bir şekilde hayattan yana değişmesini -çakılmasını- tarafsızca kabullenmemdi. Tarafsızca… yoksa hüzünlü bir kabulleniş miydi bu? Ölüme boyun eğmek, hiçbir şeyi olmasa bile hayatınızın son günlerini basitleştirir. Peki ya şimdi? Karmaşa? Saçma sapan laflar? *Can sıkıntısı* (yine)? Ve *başka* bir şey daha oluyordu. (Bu başka şeylerin sayısı sonsuzdur; cehennem edebiyatı bununla her gün yüzleşir. Yazarlık yapan herkes için bir merak konusudur bu.) İlk kabullenişin ardından ikinci, somurtkan bir tane daha gelmişti. Kadının kokusunu bir kerecik içime çekmem, Harley'nin işkence görüp öldürülmesinin yapamadığı şeyi başarmıştı. Benim ölçütüm buydu; bakmak istediğim takdirde orada öylece dikilen, devasa bir hayal kırıklığı dikilitaşı. Derken kadının o çarpıcı kokusunu bir kez daha aldım -Ulu *Tanrım*- ve aletim sertleşti. Vicdanın kışkırtıcı lagalugalarını boş ver gitsin; yapacak işlerim var.

Peki ya sevgisiz hayat?

İçimdeki ölüler, Arabella'nın işçi temsilcisi olarak önderlik ettiği sessiz bir sendika topluluğu gibiydi.

Heathrow Ekspresi perondan uzaklaştı. Bir avuç insan hariç, trenden inen bütün yolcular çıkışları kullanarak alanı terk etmişti ve asansörlere doğru yol alıyorlardı. Kurnazca attığım bir bakış genç kadının hâlâ peronda olduğunu gösterdi. Görünüşte eteğindeki bir lekeyi çıkartmaya çalışıyordu, gerçekteyse hâlâ aklı başından gitmiş bir vaziyette dizlerinin bağını çözen kokunun kaynağını arıyordu. Benim kokumun. Benim. Yüzü hâlâ terden parıldamasına rağmen kendini toparladı. Hazırlıksız yakalanmıştı, bu doğru, ama merak duygusu artık iş başındaydı ve koyu renkli gözlerinde zeki, kadınlara özgü bir ışık vardı. Serçeparmağıyla uzanıp terli alnına yapışan bir saç demetini geriye attı. Çenesini çok hafif bir şekilde yukarı kaldırdı. Derin derin nefes alıyor, bluzunun altındaki göğüsleri keyif verici bir şekilde belli oluyordu. *Burada olduğunu biliyorum, buralarda bir yerde.*

En yakın çıkışa yönelinceye dek bekledim, arada cesaret edebildiğim kadar mesafe bıraktım, sonra da onu takip ettim.

35

Parlak ışıklarla aydınlatılmış havalandırmalı tünellerde, yürüyen yollarda, kalkış yapan uçakların yankılı anonslarının arasında genç kadını takip etmenin en zor kısmı aramızdaki mesafeyi korumaktı. Yalnızca bir seferinde ona gereğinden fazla yaklaştım ve durup etrafına bakındı, sonra da benim olduğum yöne doğru bir-iki adım attı. Bağlantıyı koparmak için bir kapı eşiğine dalmam gerekti, üstelik DOKET gözcülerini uyandırmamak adına bunu uygun bir gelişigüzellikle yapmalıydım.

Havaalanında bir vampir olduğunu fark ettim. Uzun boylu, siyah tenli bir erkekti; gri saçları ve halka şeklinde, altın bir küpesi vardı. Bilet kontrol salonunun balkonundan aşağıya bakıyordu. Bir başka baş ağrısı… Hatuna kokusunu örtecek ama başını geriye çevirmesine neden olmayacak veya topuklarına basmayacak kadar yakın olmam gerekiyordu. Bej yağmurluğunu çıkarıp koluna asmış, düzgün vücudunu ve doğuştan değil, kazanılmış bir özgüveni yansıtan yürüyüşünü ortaya çıkarmıştı. Onun Amerikan göçmeni bir ailenin uslu kızı olduğu fikrini kafamdan atamıyordum. Şu anda olduğu kişiye dönüşmesi için harcanan emeğin ve çekilen çilenin bilincinde olan; markaların isimlerini akıcı bir şekilde söyleyebilen; tahsille, hayat sigortasıyla, siyasi görüşlerle, telle düzeltilmiş dişlerle ve kazanma hırsıyla kuşanmış; ailesinin *bona fide*[xli] Amerikalı kızı… Fakat hem bu hem de diğer tüm ilk izlenimlerim, başıma tepeden bastıran eller misali, vampirin varlığıyla kirleniyordu.

Genç kadın bilgi ekranlarından birinin altında durdu. Ben de durdum ve cep telefonumla birini arıyormuşum gibi davrandım. Lojistik problemler giderek çoğalıyordu; Birazdan işlemlerini hangi sıradan yaptıracağını bulacak, biletini alacak ve güvenlikten geçerek giden yolcu bölümünün giderek kalabalıklaşan Araf'ına katılacaktı. Onu nasıl takip edecektim? Gittiği yer her neresiyse oraya bir bilet alacaktım anlaşılan. Ama, sıraya girdiği yer tek bir uçuşu idare etmediği sürece,

nereye gittiğini nereden bilecektim? Ona bavulundaki etiketi okuyabilecek kadar yaklaşmamıştım. Peki ya işlemlerini *internetten* yaptıysa?

Yapabileceğim başka bir şey yoktu; ona şimdi yaklaşmalıydım.

Tam ona doğru harekete geçmiştim ki o da yürümeye, benden uzaklaşmaya başladı… ama sadece Travelex firmasının önündeki sıraya kadar. Sıradaki dördüncü kişiydi.

“Arkana bakma,” dedim usulca. Cep telefonum hâlâ kulağımdaydı. Ona doğru attığım yirmi adım esnasında yaklaştığımı duyumsadığını, kendini sakin kalmaya zorladığını ve arkaya *bakmamaya* çalıştığını hissetmiştim. Etrafını dalgalanan bir sıcaklık atmosferi kapladı. Kokusu içimdeki azgın boğanın burun deliklerinde çınlıyordu. Titriyordu. Bunu görebilmek için yakın olmanız gerekiyordu; sarsıntıları sadece yüksek topuklarında, bileklerinde ve saçlarında belirgindi. Kalçalarını kavramama, kasıklarımı kıçına bastırmama, göğüslerini avuçlamama ve burnumu ensesine gömmeme son anda engel oldum.

“Ben senin ne olduğunu biliyorum, sen de benim. Cep telefonun var mı?”

“Evet.”

“Bana numaranı ver.”

Amerikalıydı; numarasını tereddüt dahi etmeden ezberden söylerken aksam bunu doğrulamıştı. Numarayı telefonuma tuşladım, ama ne aradım ne de rehbere ekledim. “İzleniyorum,” dedim. “Muhtemelen sen de öyle. O yüzden biraz döviz bozdur, buranın tam karşısındaki Starbucks’a git ve aramamı bekle. Anladın mı?”

“Evet.”

“Korkma.”

“Korkmuyorum.”

“Sen de hissediyorsun, değil mi?”

“Evet.”

Rahatlamadan doğan muazzam bir karanlık çöktü üstüme. Az kalsın bayılıyordum. Genç kadm döviz bürosuna gidip çantasını açtı.

36

Cep telefonu hattımın güvenli olup olmadığını sadece Tanrı biliyordu. Harley'nin kesik mesajını tekrar tekrar dinlemek dışında onu hiç kullanmamıştım, ama Jacqueline

Delon'un elinin altından geçtiği için tehlikeli olduğunu varsaymak zorundaydım. Numarayı elime yazıp Nokia'nın ekranından sildim. Travelex bana on tane bir sterlinlik bozuk para verdi, ben de ankesörlü telefonlardan birine yöneldim.

"Alo?" dedi.

"Seni görebiliyorum. Şu sırt çantalı iki herifin işitme mesafesi içinde misin?"

"Hayır."

"Tamam, güzel. Ama bu tarafa açık açık bakma." "Perondaydın."

"Evet, olanlar için üzgünüm."

"Seni hissettim. Bu… Peşindekiler kim?"

"Uzun hikâye. Burada olmaz. Nereye uçuyorsun?"

"New York'a."

"Orada mı yaşıyorsun?"

"Evet."

"Uçağın kaçta?"

"On bir buçuk." Doğrudan bana bakma riskine girdi. İlk

net bakışmamızdı bu. Kaçınılmazlığın diyarına girdiğimizi doğruladığından bizi kısa bir süreliğine susturdu. "Binmesem de olur," dedi.

Sen de hissediyorsun, değil mi? Evet. Sadece vazgeçilmiş cinsel yargıların değil, ama aynı zamanda dünyevi şeylerin de başkalaşımıydı hissettiğimiz: bavul arabaları, bilgi ekranları, havayolu şirketlerinin logolan, çirkin aileler. Her bir mütevazı atom parçası büyük bir görkem kazanmıştı. *Binmesem de olur.* Karşılıklı güven, cümleleri kısaltır ve bizim konuşmalarımız da öyleydi işte, kısaltılmış. Uçağa öylece binmeyecekti. İçimdeki bencil ve zayıf yanlarımın tamamı, onlar

gibi olmayan çok küçük bir kısmımın üzerine abanıyordu. Havaalanı otelinde bir oda tutardı. Ben de vampiri ve ajanı atlatırdım. Odaya giderdim. İçeri girdiğimde yatağın kenarına oturuyor olurdu. Başını kaldırıp bana bakardı.

“Güvenli değil,” dedim. “Senin peşinde olup olmadıklarını öğrenmemiz gerek.”

“Üst kattaki siyah herif,” dedi. “Onunla ilgili garip bir-”

“O bir vampir.”

Yüzündeki ifade ve sesinin tınısı bunun kendisi için bir başka ilk olduğunu gösteriyordu. Ama, küçük bir duraksamanın ardından, “Neden olmasın?” diye düşündüğünü görebiliyordum. “Aslına bakarsan, elbette… elbette vampirler de var.” Dünyanın seçkin lanetlilerden herhangi birine kendi tuhaf yüzünü giderek daha fazla gösterebilmek için bu ani ve sarsıcı hareketlerde bulunduğunu öğrenmişti. Bu esnada Bloomingdale’s,[xlii] *Umutsuz Ev Kadınları*, Noel ve hükümet varlığını sürdürmeye devam ediyordu. Sıradışı bir birleşme yaşamış olmasına rağmen o da devam ediyordu. Bunu gergin omuzlarında, kızarık yüzünde ve dikkatle yaptığı makyajında görebiliyordum. Ödüllendirilmemiş cesaretini, her şeye karşın yitirmediği azminin olağandışı derecesini görmek kalbimi sızlattı. Bir canavara dönüşmesine karşın… Tüm bunlara tek başına göğüs germek zorunda kalması kalbimi (Ah, kalbim artık uyanıktı; kalbim *dimdik* ayakta duruyordu) sızlattı.

“Kendini hasta mı hissettin?”

“Hâlâ biraz öyle hissediyorum.”

“Ne zaman başladı?”

“Bilet kontrol salonuna gelir gelmez.”

“Ondan önce hiçbir şey hissetmedin mi?”

“Hayır.”

“Hiç ama hiç mi?”

“Bunun gibi bir şeyi hiç hissetmedim, hayır.”

Güzel. Eğer daha önce bir vampirle hiç karşılaşmamışsa yukarıdaki kenenin sadece Jacob Marlowe için burada olma ihtimali vardı. Hatunun kokusu vampirin midesini bulandıracaktı bulandırmasına fakat ortamda başka bir uluyanın olduğunu bilmediği sürece buna benim neden olduğumu zannedecekti.

"Ben söyleyinceye kadar bakma," dedim, "ama solunda, bilgi ekranlarının altında kahverengi deri ceketli ve beyaz tişörtlü, Bruce Willis tipli bir herif var. Onu daha evvel görüp görmediğini bilmem gerek. Pekâlâ, şimdi bakabilirsin."

"Onu tanımıyorum," dedi. "Kim o?"

"DOKET hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?"

"Ne?"

"Bir teşkilat… Kahretsin, açıklanması gereken bir sürü şey var. Şimdilik bilmen gereken tek şey bizim türümüzün dostu olmadıkları. Vampirler de dostumuz değildir. Dikkatli olmamız gerekiyor. "

Bir duraksama. Ardından, "Uçağa binmiyorum," dedi.

Bu da beni ona bakma riskine girmeye zorladı. Son derece açık bir şuurla, dimdik bana bakıyordu. Tüm doğrular bir yana, bunun onun için bir rahatlama olduğu gerçekti; yalnız olmadığını düşünerek harcadığı tüm o saatler ve günler boyunca haklı olduğunun kanıtıydı. Rahatlayarak telefonu kapamanın, ona doğru yürümenin ve onu kollarıma almanın şeytani bir şekilde akla yatan bir cazibesi vardı. Bunu yaptığımı görebiliyor, yumuşak ve esnek bedenini benimkine yasladığını hissedebiliyordum. Ben senin ne olduğunu biliyorum, sen de benim.

"Uçağa binmeni *istemiyorum,*" dedim. "Ama senden haberdar olmadıklarından emin olmamız gerek." Şimdiden "biz" olmuştuk. Elbette olurduk.

"Çöldeki sen miydin?" diye sordu.

"Ne?"

"California'daki. Dokuz ay önce. Bana saldıran. Sen miydin?"

Dosyayı görmüştüm. Av, 2008'in haziran ayının son günlerinde kurtadam Alfonse Mackar'ı Mojave çölünde öldürmüştü. Bu da geriye

sadece Wolfgang ile beni bırakmıştı. Ya da en azından DOKET öyle düşünmüştü.

“Hayır, ben değildim.”

Kısa bir süreliğine alt dudağının içini kemirdi. “Hayır, o sen değildin. Bunu… hissedebiliyorum.” Karışık bir duygu seli yaşadı; hoşnutluk, utanç, rahatlama. Aniden ikimiz de aynı odadaydık; bilet kontrol noktasından bile daha engin bir keyifsizlikle döşenmiş ve her şeyi hissedebildiği bir odada. Ben de hissedebiliyordum. Aramızdaki yakınlaşma kelimenin tam anlamıyla gülünçtü. Gülmek, gülünç bir şekilde mümkündü.

“Şeyden kaç tane var… bizden?” Sorularına yanıt alma ihtimali aniden doğduğu için önce hangisini soracağına karar vermekte zorlanıyordu.

“Benim sonuncu olmam gerekiyordu,” dedim. “Ama işte karşımdasın. Nedenini bilmiyorum. Bunun ne anlama geldiğini de bilmiyorum.” Sürekli bir birbirimize, bir uzağa bakıyorduk, birbirimize, uzağa. Hipnotize ediciydi. Hem o hem de ben, kusursuz karşılıklı güvenimiz sayesinde söylememize gerek olmayan şeylerin son derece farkındaydık. Sanki bir televizyon filmi senaryosunun sayfalan otomatik olarak akıp gidiyor *-Bu olanlara inanamıyorum… Seni ilk gördüğüm andan itibaren biliyordum-* ve ikimiz de bunu görmezden geliyor gibiydik.

“Artık gidemem,’’ dedi. “Benden bunu isteyemezsin. Bu saçmalık.”

Yüz altmış yedi yıl önce kendi türümden biriyle bir tren istasyonunda karşılaştığımı hayal edin. Adamın biri elindeki *Times* gazetesini indirir, gözlüğünün üzerinden bize bakar ve, “Evet, bunun nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyorum ama beklemeniz gerekecek,” derdi.

“Bunun senin için zor olduğunu biliyorum,” dedim. “Benim için de öyle…” Bakışlarımız tekrar buluştu ve karşılıklı gülünç şeffaflığın, danışıklı dövüşümüzün hâlâ devam ettiğini gördüm. “Ama emin olmamızın başka bir yolu yok. Lütfen güven bana. Sadece güvende olduğunu bilmek istiyorum.”

“Senden ne istiyorlar? Bizden?”

Önemli kısımlar haricindeki her şeyi atlayarak bildiklerimi ona anlattım. Helios projesi, vampirler, virüs. Kaşlarını hafifçe çatarak, bir

kolunu vücuduna dolamış bir vaziyette dinledi. Çocuğunun okuldaki kötü davranışları hakkındaki bir raporu dinleyen genç bir anneden farkı yoktu. Koyu renk saçları yüzünü her iki yandan birer hilal gibi çevrelemişti. 1970'lerdeki *Charlie'nin Melekleri* dizisini hayal meyal andıran bir bakış. Acı ve keyif duygularının karışımıyla, "Bunca yıl sonra," diye düşünüyordum. *Bunca* yıl sonra.

"Havaalanını terk etmem gerek," dedim ona. "Sen kal. Eğer senden bihaberlerse beni takip edeceklerdir. New York uçağına bin. Onları ektiğimde sana katılırım. En fazla bir ya da iki günümü alır."

"Bekle. Bu çılgınlık. Ya seni takip etmezlerse?"

"Edecekler. Etmezlerse geri dönerim ve başka bir şey düşünürüz."

"Ya başka vampirler de varsa?"

"Seni yarım saat içinde arayacağım. Eğer başkaları da varsa kendini hasta hissetmeye devam edeceksin ve içlerinden biri seninle aynı uçağa binerse *cidden* hasta hissedeceksin. Ama öyle bir şey olacağını sanmıyorum. Eğer uçağa birini bindirirlerse bu bir hizmetkâr, bir insan olacaktır. Halka açık yerlerde dolaştığın sürece sana bir şey yapamazlar ama sen yine de gözlerini açık tut."

"Peki ya şu DOKET'li herifler?" dedi. "Beni takip edip etmediklerini nasıl anlayacağım?" Konsantrasyonunun neden olduğu o büyüleyici kaş çatıklığı yerini korudu. Şimdi de hayrete düşürecek kadar çok yeni talimat alan, sakin kalmaya çalışan ve kendini bu insanüstü talepleri karşılamaya zorlayan bir sekreter gibi görünüyordu.

"Anlayamazsın. Ama şu anda bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok. Zaten şu anda hiçbir şey yapmayacaklardır. Onlar ödül avcılarıdır. Bir sonraki dolunayı bekleyeceklerdir." Dolunay kelimesi tekrar bakışmamıza neden oldu. Büyük meseleler hakkında hiç konuşmamıştık. Son bozuk paramı da telefona attım. New York adresini ezberime kazıdım.

"Öylece çekip gidemem," dedi. "Cevaplara ihtiyacım var."

"Alacaksın, ama bu şekilde olmaz. Güvende olduğunu bilmem gerekiyor."

Bunu söyler söylemez göğsümde delici, tatlı bir sıkışma hissettim çünkü doğruydu. Bir şeyler aniden anlam ifade etmeye başlamıştı. Filmlerde birisi binlerce yıldır gömülü olan bir uzay gemisi bulduğunda gücü aktif hale getiren düğmeye basar ve bütün sistemler ışıklarını kırpıştırarak sihirli bir şekilde hayam döner… ışıklar, ölçüm cihazları, göstergeler, sürücüler. Tüm bu kapasitenin bunca zamandır orada olduğunu, hazırda beklediğini bilmenin verdiği hoş heyecan.

“O zaman sadece şuna cevap ver,” dedi. “Tedavisi var mı?”

“Hayır.”

Gözlerini kapattı. Yutkundu. Bilgiyi hazmetti. Kurtkadınlığa uyum sağlayabilmek için yeni, göz alıcı bir biçimde yozlaşmış bir kişiliğe bürünmüştü ama gözlerini kapayışı ve yutkunması eski kişiliğinin ne kadarının hâlâ içinde olduğunun bir göstergesiydi. Gerçekten de orada değilmiş gibi davranması şartıyla yerinde kalmasına izin verilmişti. Hatta bu beyan -Hayır, tedavisi yok- bile onu tam manasıyla öldürememişti. Muhtemelen onlarca yıl boyunca da yaşamaya devam edecek, umudu sıcak bir kömür tanesi gibi avuçlarında tutacaktı.

“Güneş battıktan sonra yalnız kalma ve geceleri uyuma,” dedim. “Bir kulübe, bir bara ya da onun gibi bir yere gitmen gerekecek. Gündüzleri uyu. Eğer öyle bir seçeneğin varsa yanında biri olsun, ama sadece çok iyi tanıdığın biri.” Artık tedbiri elden bırakmış bir şekilde birbirimize bakıyorduk. Aramızdaki *kurt* güveni, beyaz döşemeli bir zemininin üzerindeki devasa bir kan gölü kadar çirkin ve heyecan vericiydi. Ama başka bir güven daha vardı; ikimizi de şaşırtan bir şekilde insani bir güven. Bugünlerde çağdışı, hatta neredeyse utanç verici bir şeydi bu. Ellis ile Grainer’ın tepeden tırnağa teçhizatlarla donanmış bir Av ekibiyle birlikte etrafımızı sardığını ve bize katıla katıla güldüklerini hayal ettim.

“Peşimden gelsen iyi edersin,” dedi usulca. Soğukkanlılığı mutlak değildi. Çaresizlik hemen yanı başındaydı; harekete geçmek için yalnızca kadının başıyla onaylamasını bekliyordu. Koyu renk kirpikleri ile yanağındaki beni yüzüne erotik bir vurgu katıyordu.

“Geleceğim.”

“Bana söz ver.”

“Söz veriyorum.”

“Bu delilik. Sormak istediğim o kadar çok… hiçbir şey bilmiyorum.”

“Bildiğim her şeyi öğreneceksin. Ama benim de çok şey bildiğim söylenemez.”

“Yarım saat sonra beni arayacak mısın?”

“Güven bana.”

Bir duraksama. Bakışlarımız yeniden kesişti.

“Güvendiğimi biliyorsun.”

Dakikalar minik dişli çarklar gibiydi; yağlı bir tıkırtının ardından altyapı devasa bir şekilde yer değiştiriyor ve kendinizi, Güven bana, karşınızdaki kişiyi de, Güvendiğimi biliyorsun, derken buluyorsunuz. Aciliyetlerin ötesindeyse -eğerler hâlâ üzerimize üşüşüyordu- erotik bir olasılık vardı. Hatta *iki* erotik olasılık: İnsan bedeninde bir araya gelmek ve sonra da…

Bunun, hoşça ağızda tutulan, kalpte saklanan diğer gayenin dile getirilemez olarak kalmaya devam edeceğini biliyordum. Geleceğe gidip bize dudaklarımızı mühürlememizi sağlayan bir imasını göndermişti. *Bir sonraki dolunayı bekleyeceklerdir,* demiştim ve Üçüncü Göz’ün bir göz kırpışı vasıtasıyla görmüştük ki hiçbir şey, *hiçbir şey* bununla mukayese…

Derken görüntü sona ermişti.

“Gitmeni gerçekten istemiyorum,” dedi.

“Gitmeyi gerçekten istemiyorum.”

37

Ama gittim. Bir taksi tuttum ve cep telefonunu kullanabilmek için şoföre (posta kutusu büyüklüğündeki deri şapkasıyla bir Rastafaryanist) 50 £ bahşiş verdim. Sevgi yüzü görmemiş bir Mondeo olan arabanın içi esrar ve Çin yemeği kokuyordu. Kadın, telefona ilk çalışında cevap verdi.

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Hastalık emaresi yok. İkisi de seni takip etti."

"Harika."

"Rahat konuşamıyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Buna dayanamıyorum. Aramızda beş bin kilometre olacak."

"Sen yokluğumu fark edemeden önce yanma gelmiş olacağım."

"Gerçekten de sadece ikimiz mi kaldık?" diye sordu.

"Sonuncu *olduğumu* sanıyordum ama sen ortaya çıktıktan sonra hiçbir şeyden emin olamıyorum." Sadece yarım yüzyıldır ilk defa bir…

"Bu uyanmak gibi bir şey. Ben…" İçini çekti. Dişlerini sıktığını, gözlerini kapadığını ve kendini kontrol ettiğini gözümde canlandırabiliyordum. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?" dedi sonunda. "Bunun bir anlamı var mı?"

'Bu' ile kastettiği şey lanetti. 'Bu' ile kastettiği şey bir kurt-kadın olmaktı. Peki bir anlamı var mıydı? Tanrı'yla ya da Şeytan'la, UFO'larla ya da karabüyüyle, kehanetlerle ya da ölümden sonraki yaşamla bir ilgisi var mıydı? Olmasından korktuğunu, olmasını umduğunu ve olmamasından şüphelendiğini gizlemesinin imkânı yoktu.

"Diğer şeylerden pek bir farkı yok," dedim. "Buradayız, yaptığımız şeyi yapıyoruz, hepsi bu. Peri masallarını okumuşsundur herhalde." Şimdilik ona Quinn'in kitabından bahsetmemeye karar verdim. Kadim çöller, kuduz köpekler ve cesetler olmadan da sindirmesi gereken çok fazla bilgi vardı. Ayrıca şoför de konuştuklarımızı dinliyordu. Vampirlerin yardakçılarından biri değildi. Veya DOKET'in… ajanları gizlenmeyi iyice

öğrenmedilerse elbette. Yine de sorgulandığında söyleyebileceği işe yarar bir şey duymasını istemiyordum. Zaten bu yüzden ya cep telefonunu satın almak için ona çılgınca bir meblağ ödemem gerekecekti ya da cihazı kullanılmaz hale getirip rezalet çıkarma riskine girecektim. Dövüş sporlarında usta olduğunu zanneden, uyuşturucu çekmiş bir taksi şoföründen daha usandırıcı olan şeylerin sayısı çok azdır. “Keşke seninle paylaşabileceğim büyük bir sır olsaydı,” dedim, “ama yok.”

“Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim,” dedi. İlk şok dalgasını atlatmıştı: ben, karşılaşmamız, dokuz ay önce içine düştüğü dünyanın doğrulanması, hayvansı bir çekim, yeni bir tiyatrodaki şiddetli bir ses perdesi. Her şeyi çok çabuk benimsemişti, Manhattan hızıyla. “Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim,” derken bile her zaman o geçici ve saf heyecanının dinmesini beklemiş olan daha büyük, daha sakin, daha sofistike bir yanı konuşuyordu. Tüm bu olanların olağanüstü şeylerin başlangıcı olduğunu şimdiden kabullenmişti. Olaylara şimdiden alaycı, meraklı ve oyuncu bir şekilde bakabiliyordu. Şimdiden zekâsını yaşamaya adamıştı, bedeli ne olursa olsun… Hâlâ içten içe kıpır kıpır olan, sırıtan ve heyecanlı bir şekilde ortalıkta atlayıp zıplayan kişiyse *bendim.* Tanrı’ya şükretme dürtümün hâlâ yerinde olduğu ortaya çıktı. İçimdeki bir şey… saygılı bir şekilde yukarı baktı.

“Gerçekte ne olduğunu bilen birileri var mı?” diye sordu. “Vampirler ve ajanlar dışında demek istiyorum.”

“Artık yok. Ya senin?”

“Hayır. Babama söyleyebilirim, ama bu onu öldürür. Bunu ona yapamam.”

“Anlıyorum. Endişelenme. Sana yardım edeceğim.”

“Peşimden geleceksin, değil mi?”

“Bunu sormana gerek var mı?”

“Adresimi tekrar et.”

“Akıllıca olmaz. Adresini biliyorum, lütfen inan bana.”

Taksi Chiswick civarlarında yavaşladı, yeşil ışık yanınca da hızla ileri atıldı. Yağmur yağmaya başlamıştı. Eğer kene beni uçarak takip ediyorsa

şimdi ıslak ve soğuktan donmuş bir vaziyette olmalıydı.

“Neden uçağa binmek zorunda olduğumu hâlâ anlamıyorum,” dedi. “Niçin buradaki otellerden birinde bir oda ayırtmıyorum ki?”

“Bu ülke çok küçük. Bana güvenmek zorundasın. Bunu uzun zamandır yapıyorum.”

“Ne kadar uzun.”

“Akıllıca olmaz, yine.”

“Yaşlısın, değil mi?”

“Evet.”

Bir duraksama. Sorularına alacağı cevapların ne anlama gelebileceğini yeni yeni fark ediyordu. Yanıtlar olmadan ilerlemek körü körüne hareket etmekten farksızdı. Yanıtları aldığı takdirde de bilinçli bir şekilde karar verecekti. Devim yerindeyse, bir kurtkadın olmaya bilerek devanı edecekti.

“Ne kadar yaşayacağım?”

“Uzun bir süre.”

“Yüzyıl mı?”

“Dördü dene.”

Sessizlik. Bilimkurguyla, Microsoft’la, uzay programıyla günümüzden geleceğe kadar uzanan muazzam mantıksal uzamı tahmin etme çabasını hissedebiliyordum. Bu imkânsızdır; mantıksal uzamın bunu kapsayamamayacağını bilirsiniz. Yakın geleceğin hayal edilemez, hatta belki de komik sıçramalar eşliğinde şekilleneceğini bilirsiniz.

“Ama aynı görüneceksin,” dedim. “Bunun yardımı olur mu?”

Cevap vermedi. Aniden yalnızlığının -onun yalnızlığının, benim değil- tüm ağırlığı üzerime bindi. *Babama söyleyebilirim, ama bu onu öldürür.* Bunu dokuz aydır çekiyordu. Şeker, ketçap ve tereyağı yiyerek evlerinde günlerce tek başlarına yaşayan üç ya da dört yaşındaki çocukların bulunduğu olmuştu. Bunun onlar için nasıl bir şey olduğunu düşünmek istemezsiniz. Bir şekilde, tahammül edilemez bir yapılan vardır. Tabii eğer siz de aynı şeyi yaşamadıysanız. Tabii eğer siz de onlardan biri değilseniz.

“Kahretsin,” dedi. “Biletimi onaylatmam gerek. Gerçekten de gidiyorsam elbette.”

“Gerçekten de gidiyorsun. Unutma, geceleri halka açık alanlarda olacaksın, tamam mı?”

“Gündüzleri de uyumak için eski sevgililerimden birini çağıracağım.”

“Ben ciddiyim.”

“Tamam, ama buraya gelmen ne kadar uzun sürerse benim de o kadar uzun bir süre boyunca başkalarını yatağa atmam gerekecek.”

“Fikrimi değiştirdim,” dedim. “Halk kütüphanesinde uyu. Kahve iç. Uyarıcı maddeler kullan.”

“Adını bile bilmiyorum.”

Sahte isimlerim rüzgârda girdaplar çizen ölü yapraklar gibiydi. Ben de tam ortalarında duruyordum.

“Adım Jake,” dedim.

“Şanslısın. Jake güzel bir isim.”

“Ya seninki?”

Bir duraksama yaşandı. “Sanırım bunu ne kadar çabuk atlatırsak o kadar iyi. Benim ismim de Tahılla.”

Bir kadına âşık olmamalısın, çünkü sonunda kendini onu öldürürken bulacaksın.

Ama eğer karşımdaki bir kurtkadınsa bu kural geçerli değil.

Kuralları ben koymadım. Ama onlara bağlıyım.

Vampirle uğraşma fikri hiç cezbedici değildi. Özellikle de ölmemeye yatırım yapmaya başlamışken. Güneş doğana kadar beklemek ve insan vekili ile nöbet değişimi yapmasını sağlamak daha kolaydı. O nedenle taksi şoförüne beni Caliban’a, New Oxford Sokağı’ndaki bir gece kulübüne (alt şirketlerimden birinin alt şirketinin ah şirketine ait aslında) bırakmasını söyledim. Hızlıca alınmış birkaç amfetamin desteğiyle sabah saat beşe kadar orada kaldım. Kahvaltımı Holborn’daki Mikhail’in Yeri adlı kafede Benedict usulü yumurtayla yaptım ve bu beni saat altıya kadar oyaladı. Bu esnada ayna camlı bir Audi çıkagelip vampirin bir çift hizmetkârla nöbet değişimi yapmasını sağladı. DOKET’in ajanları da değişmişti. Anlayabildiğim kadarıyla peşimde üç ajan vardı. Bu iş giderek saçmalaşıyordu. Kafeden çıktım, bir gazete bayiinden bir paket Camel

aldım ve Trafalgar Meydanı’na doğru sallana sallana yürüdüm. Londra capcanlıydı. Yağmur durmuştu, gökyüzü de gülünçlük derecesinde güzeldi; doğmakta olan güneş, yumuşak bulut parçacıklarının meydana getirdiği tek bir katmanı pembeye ve turuncuya boyuyordu. Bunu fark eden tek kişiyse taze âşık ve çılgın jöndü. Şehrin geri kalanı başını önüne eğmişti ve yaşlı gözlerle bir başka sinir bozucu güne başlıyordu.

Yeni bir cep telefonu satın alıp Zetter Oteli’nden Christian’ı aradım. Saçlarımı kestirmek, masaj yaptırmak, sıcak bir duş almak ve kendimi paçayı kurtarma sanatının zahmetli işine hazırlamak için azıcık boş zaman istiyordum.

38

Tahılla, hayatımın ışığı, kasıklarımın ateşi … Talulla; dilin ucu damaktan dişlere doğru üç basamaktık bir yol alır … Ta. Lu. La.

“Talulla tek başına yeterince kötü,” dedi. “Yanma bir de ‘Demetriou’yu koyduğun anda saçmalıklar diyarındasın.” Akşam vaktiydi ve New York Plaza Oteli’nin Central Park’a bakan süitlerinden birindeki yatakta uzanıyorduk; yaklaşık altı saat içinde beşinci kez sevişmiştik. Hiç kız kardeşim yoktu ama sanırım onu becermek Talulla’yı becermeye benzer bir his yaratırdı. Yirmili yaşlarımızın başlarında, yıllar süren kirli bir ergenlik telepatisinin ardından heyecanlı bir teslimiyetle…

“Talulla Mary Apollonia Demetriou,” dedi. “New York’ta bile bu adı bir çırpıda söylediğinde Vulcan lisanıyla ya da onun gibi bir şeyle konuştuğunu zannediyorlar.”

Takipçilerimi ekmem yirmi dört saatten daha az bir zaman almıştı; fakat yorucu, efsanevi bir eski moda kedi İare oyununun ardından. Christian’ın yardımı sayesinde Zetter Oteli’nden kapaklı bir kirli çamaşır sepetinin içinde, bir yığın kirli çarşafın altında çıktım ve bir temizlik şirketinin minibüsüyle oradan uzaklaştım. Bu, vampir yardakçılarından kurtulmam için yeterli oldu, ama ajanlardan değil. Depoyu terk etmemin üzerinden beş dakika bile geçmemişti ki onlara rastladım. Buna çok fazla şaşırdığımı söyleyemem. Christian sağlamdı, fakat DOKET köstebeklerinin Zetter’de yuvalandığına artık hiç şüphe yoktu. Üç saat boyunca yeraltı treniyle taksiler arasında geçiş yaptıktan (ve dört ajandan) sonra yeniden Heathrow Havaalanı’na döndüm. Onları atlattığımdan emin olmasam da Talulla’yı yeniden görmek için duyduğum arzu nedeniyle bunu artık önemsemez olmuştum. Bili Morris kimliğimle aldığım Business biletimle (havaalanından birinci sınıf bilet satın almak, izleyen herkese bir bayrak sallamaktan farksızdır) uçarken Atlas Okyanusu boyunca şehvetimi bastırmam gerekmişti. Tahılla güneş gözlükleri ve açık pembe renkli kaşmir elbisesiyle otel lobisine vardığında azgınlığım tavana vurmuştu. Hal böyle

olunca, ilk düzüşmemizin gözleri yuvalarından uğratan jimnastik hareketleri içermesini beklersiniz. Ama yavaş ve aşın bilinçli bir düşüncelilikle doluydu. Aynı şekilde hemen kurtadam özgeçmişlerimizi anlatmaya dalacağımızı, uluma notalarımızı karşılaştırmak için ani bir dürtü hissedeceğimizi düşünürsünüz. Öyle de olmadı. Bunu geciktirmek istedik. Ne olduğumuzdan bahsetmek, uzun vadede (ama yeteri kadar uzun değil) ölümden bahsetmek olacaktı. Dünyanın geri kalanı yokmuşçasına bir araya gelebileceğimiz tek bir fırsatımız vardı. Aksi takdirde orgazmımız keyifsiz olacaktı.

Kurt bizimleydi. *Kurt* neler olduğunu biliyordu. *Kurt* olaya fiziksel olarak dahil olmak istiyordu. *Kurt* damarlarımızda geziniyor, cildimizin yüzeyine etki etmeyen bir coşkuyla tekrar tekrar koşturuyordu. *Kurt* kafasını silkeliyor, yozlaşmış dilinin sarkmasına müsaade ediyor ve tıkış tıkış dolu bir hayvanat bahçesini andıran yabani kokusu etrafımızı sarıyordu. Eğer bizden başka hiçbir şey koparamayacaksa bile ne olduğumuzu bildiğimizi; karşılıklı anlayışımızda huzuru bulduğumuzu; bunun, şu ânın, insan formunda sevişmenin kusurlu bir selef, boş konuşan bir peygamber, İsa'nın gelişinden önceki Yahya olduğunu kabul ettirecekti. *Kurt* bunun ne kadar iyi olacağını biliyor ve sevişmemize katılmasına izin vermememize rağmen bu bilgiyi kendine saklayıp bize işkence etmiyordu. Yine de biliyorduk. Havaalanında birbirimizi ilk gördüğümüz andan beri biliyorduk. Hep bilmiştik.

Altı insan kurban, diye hesapladım. Her birinin hâlâ ham bir esans, vajinasının cömert ve çapraşık kokusundaki hayaletsi izler, nefesindeki ateşli bir çiçek olarak kalmasına yetecek kadar az. Bunu zamanla bana söyleyecekti, ikimiz de biliyorduk. Şimdilik üstü kapalı bir müstehcenlikti. Anlaşmamız bozulduğu için inanmazlıkla feryat eden ölülerim coşkuyla akan kanımla birlikte dalgalanıyordu. Sadece Arabella'nın ruhu sakinliğini koruyor, bana dik dik—

Böyle mi?

Evet, aynen öyle. Durma. Durma.

Birbirimizi memnun etmek için farklı yollar bulduk. Tüm hikâye de zaten bundan ibarettir; insanlara hikâyesi, kurtinsanların hikâyesi, *hayatın* hikâyesi: Daima bir yol bulunur. Yavaşça öpüşmek bunlardan biriydi. Saçlarıyla gözleri koyu renkli olmasına rağmen beyaz tenliydi; devamlı bir algı gerektiren erotik bir zıtlık. Talulla'nın her şeyi bunu, bu tekrarlanmaları ve yeni baştan almaları istiyordu. (Ya da belki de bunu isteyen şey tüm arzularımdı.) Dudağının kenarındaki ben, vücuduna dağılan bir düzine siyah noktadan sadece biriydi. Benim yeni takımyıldızlarım. Ne performans vardı ne de pornografi… sadece bir diğerinin dinine eksiksiz bir geçiş, kutsal ile günah arasındaki farkı alaya alan erotik bir eşitlenme, vücudun ahlaki dünyasına inen anarşi darbeleri. Araladığı bacaklarının kurnaz kendine güveninde ebeveyninin tüm sevgisi ve şımartmaları yatıyordu. Elindekilerin sınırlarını biliyordu. Kurt önce onun ırzına geçmiş, sonra onu daha engin kılmış ve insani hünerlerinin ahlak şehrinin emir ile yasaklarına olan mide bulandırıcı bağışıklığına katlanmaya zorlamıştı. Ya kurdu kabul eder ve büyürsünüz ya da onu reddeder ve ölürsünüz. Küçük bir kızken pelüş oyuncaklara ve pembe bir yatak odasına sahipti. Bale tutkusuna ve tek boynuzlu at düşkünlüğüne. Tüm bunlar alevlenip kitaplara, hazır cevap bir ağza, çokbilmişlikle sürtüklük arasındaki dengeyi tutturmaya, hafif bir maddiyatçı açgözlülüğe ve politik işlerin asık suratlı bir şekilde yerine getirilen angaryalar gibi görünmesine yetecek kadar sevimli olmanın verdiği bir baş ağrısına dönüştü. Sonra da çalışma hayatına ve her gün değişen, üniversiteden yeni mezun olmuş biriyle sabahın köründe etik değerler üzerine tartışmanın kulağa hoş gelmesine neden olan hayatta kalma stratejilerine. Hepsi hâlâ orada, canavarın kara kamburunun hemen altındaydı. Asıl zor olan ikisini birden korumasını sağlayacak çapraşık düşünce yapısını bulabilmekti. Eskiden kim, şu anda kim olduğunu unutmamak.

Düzüşmek ('aşk yapmak' sözcüğü, haklı bir şekilde kendisini kullanmamı talep etti) altıncı hissin aramızda debelenmesine neden oldu: İşte şu anda gözlerinin ötesine bakıyor ve sekiz yaşındaki halini görüyordum; yaprak gölgeleriyle ve kuş cıvıltılarıyla dolu bir arka

verandada oturuyor, devasa bir adaletsizliğin acısını çekiyordu. Şimdi de o benim gözlerimin ardına bakıyor, Herne Evi'nin günışığıyla aydınlanmış kütüphanesini -*KURTADAM*- görüyordu. İşte kara bir tarlaya ve ücra bir çiftlik evine kaşlarını çatarak bakan bir gökyüzü. İşte ışığın pek çok yüzeyden yansıdığı bir araba galerisi. İşte akşam için şömineyi yakan ve, "Eh, bu tam bir saçmalıktı," diyen Harley. İşte Talulla'nın banyo köpüklerinin arasından çıkan ayağı; tırnakları küçük bir yakut ailesi gibi. Birbirimize ait bir avuç anıyı yaşadık ya da yaşadığımızı hayal ettik. Boşaldığımda ensesindeki yumuşak ve sıcak saçları kavrayıp gözlerimi ona diktim. O da aynı şekilde bana baktı. Gözleri soğuk, vajinasıysa sıcak bir bilgeliğe sahipti. Aralık dudakları zar zor fark edilebilir bir onaylamayla, çok hafif bir şekilde kıpırdadı. Hem bu hem de yanağındaki ben, benimsediğim Tantrik boşalma tekniğini nihayete erdirme vazifesini yerine getirdi. Tamamen çözünerek Tanrı'ya ya da boşluğa ulaşılan ilk orgazm, ardından parmak izlerinin, kafa derisinin, dizlerin, dilin, kalbin ve beynin mütevazı bir şekilde yeniden tasdik edilerek geri dönüşü. Seksin bunu yapabildiğini, kutsal parçacığı çok kısa bir anlığına kutsal bütüne geri yollayabildiğim, sonra da yerle bir olup kutsanmış bir şekilde geriye çektiğini unutursunuz.

Şehvet dolu o beş saat böyle geçti.

Ama en sonunda geride kaldılar. Artık yatakta denizyıldızları gibi yatıyorduk. Aşmış bir seksin ardından biriyle bir otel odasındaki bir yatakta yatmak, Platon'un idealarından biridir adeta. Dışarıda, mavi bir mart göğünün altındaki Manhattan'a soğuk bir günışığı hâkimdi. Geride bıraktığımız saatler esnasında yağmur yağmıştı. Bunu kendi işine bakan zararsız bir hayvanın, aynı şeyi yapan bir başka zararsız hayvandan haberdar olması misali fark etmiştik. Havada duru bir iyimserlik vardı. "Karşı koyulması gereken bir duygu," diye uyardı içimdeki realist. Çünkü gelecek, geçici körlük yaşayan bir dev gibi şimdiden el yordamıyla bizi arıyor.

"Adım İrlandalıların kullandığı Talulla'dan geliyor," dedi. "Çoktav Kızılderililerinden değil. Annemlerin tarafı 1880'lerde bu tarafa göç etmiş.

Gerçi bir fark yarattığı yok. Telaffuzu hâlâ çok zor."

'Demetriou' ise Yunan asıllı babası Nikolai'dan geliyor. 1%7'de fizik alanında doktora yapmak için Amerika'ya gelmiş, zamanın devrimci hareketleri yüzünden asıl amacından sapmış ve Columbia Üniversitesinden ucu ucuna mezun olmuş. 1973'te gerçekleştirdiği Meksika seyahati sırasında esrarengiz bir mide enfeksiyonu yüzünden az kalsın ölüyormuş. Ama kurtulmuş ve travmadan çıktıktan sonra muhtemelen kendini aşka hazır hissetmiş, çünkü hastaneden ayrıldıktan altı ay sonra Colleen Gilaley'le tanışmış, ona âşık olmuş ve evlenmiş. Colleen, babasının işlettiği dört şarküteriden ve üç lokantadan oluşan, Manhattan ile Brooklyn'e yayılmış, hiç de önemsiz olmayan bir aile imparatorluğunun varisiymiş. Nikolai isteksizce (ve verimsizce) aileye dahil olmuş. 1975'te (Beyaz Saray'da Ford'un oturduğu; sinemalarda Jaws'ın gösterildiği; Saigon'un düştüğü; Kamboçya'yı Kızıl Khmerlerin yönettiği; *Humbolt'un* Armagam'nın kitapçıların üst raflarım, Shogun'ınsa alt raflarını süslediği yıllarda) Colleen, Demetriouların tek çocuğunu, bir kızı, Talulla Mary Apollonia'yı doğurmuş. Yani bugün otuz dört yaşındaki bir dul ve kurtkadın olan kişiyi.

"Bu başıma Califomia'da geldi," dedi, bilimsel terimler kullanılarak yapılan bir açıklamanın ardından oluşan o farklı sessizlikte konuşarak. (Bu başıma *Califomia'da geldi.* Artık söz konusu olan "bu" idi. *Olması gereken de bu,* diye düşündüm. *Sabahın bu erken saatleri kibar bir şizofreniyi,* konuşulması *gerekenlere* -ne *olduğumuza- dair birden fazla gerçekliği açığa çıkarabilir.* "Geçen yaz. Boşanma davam sona ermişti ve ben de üniversiteden birkaç eski arkadaşımı ziyaret etmek için Palm Springs'e gitmiştim. Sözde yeniden bekârlığa kavuşmamı kutluyordum. Gerçekteyse kendimi bok gibi hissediyordum. Üzgün, tükenmiş, çirkin ve cinsel anlamda ölü." Boşanmaya sebep olan şey, bir lise öğretmeni ve yazar adayı olan eski kocası Richard'ın müdür yardımcısının sekreteriyle ilişkisi olduğunu keşfetmesiymiş. "Biliyor musun," dedi Talulla, "eğer birlikte olduğu kişi kocaman göğüsleri olan, on dokuz yaşındaki bir kız çıksaydı bu olayı bir parça ağırbaşlılıkla karşılayabilirdim. Sana acıyorum Richard,

gerçekten, derdim. Ama kadın *kırk yedi* yaşındaydı. Bunun benim için nasıl bir itici güç olduğunu tahmin edebilirsin.”

“Her neyse,” diye devam etti, “Palm Springs’ten sıkıldım ve bir araç kiralayıp yaralarımı sarmak için Joshua Tree Milli Parkı’na gittim. 62’nci otoyolun üzerindeki küçük bir motelde kaldım; gündüzleri parkta yürüyüşe çıktım, geceleriyse moteli işleten çocuklarla tekila içtim. Çölde olmak rahatlatıcıydı. Tekila demişken, bence bir şişe Cuervo sipariş etmeliyiz, sen ne dersin? Bunun fırtınadan önceki sessizlik olduğunu hissediyorum, gerçi *fırtına* ile neyi kastettiğime dair hiçbir fikrim yok.”

Likantropi onu değiştirmişti: lisanslı teğetsellik, onaylı önsezi, gevşetilmiş ve tamamen seksle doldurulmuş zekâ. İngilizce bölümünden dereceyle mezun olmuş ve az da olsa gazeteciliğe merak sarmış. Bu alanda kariyer yapmaya başlasa da kendine pek güveni yokmuş ve birkaç yıl sonra meslek değiştirip ailesinin işlerine yardım etmeye başlamış. Aldığı eğitim, Amerikalı mesleğinin müstehcenliğinin ve zekâsının yanında alaya alınmış, umutsuz bir aptal gibi kalmış. Oda servisini arayıp Cuervo ve yarım düzine taze limon siparişi verirken Harley’nin benim adıma ayarladığı kimliğin foyasının ortaya çıktığını, Heathrow’dan yaptığım uçuşun bir alarmı harekete geçirdiğini, Grainer ile Ellis’in şimdiden ‘Bili Morris’in Plaza Oteli’nde olduğunu ve uluyan yeni kız arkadaşıyla birlikte lüks içinde çakıştığını düşünerek bininci kez endişelendim.

“Sonra, bir gece,” diye devam etti, “bir korku filminin içine düştüm. Sanırım hayatım boyunca sergilediğim en aptalca hareketler silsilesiydi. İlk olarak, geceleyin çölde tek başıma araba kullanıyordum. Hem de ana yolun dışında. O sabah Havasu Gölü’ne gitmiştim ve 62’nci otoyolun bezdiriciliğine yakalanmadan motelime geri dönmeye kararlıydım. Saat henüz geç olmamıştı. Doğal olarak ay tepedeydi. Doğal olarak arabam bozuldu.”

Cuervo ve limonlar geldi. Odanın barındaki tekila bardaklarını buldum ve içkilerimizi doldurdum. Bunların yüksek oktanlı dakikalar, günler ve haftalar olduğunu, Talulla’nın yapacağı her şeyin aletimi harekete

geçirebileceğini biliyordum. Bardağı kafasına dikişini izledim. Kadınsı, solgun boğazı ve yumuşak saçları geriye düşerek kızarmış kulaklarıyla inci küpelerini ortaya çıkardı. Ve bu daha hiçbir şey, dedi *Kurt.* Bekle. Sadece *bekle.*

“Korku filmi her zaman oradaydı,” diye devam etti. “Sadece belirli şartların oluşmasını bekliyordu. En başta da insanın aptallığını. Arabayla dolaşıp en önemli şeyin zavallı kırık kalbin olduğunu düşünürsün, derken araban bozulur ve etrafındaki her şey şöyle der: Iıı, hayır hayatım, asıl önemli olan şey burada tamamen bir başına olman, telefonunun çekmemesi ve bir saatten fazla bir süredir başka bir araç görmemen. Buna karşın burası Amerika ve uzun bir süre boyunca bir araçla karşılaşmayı beklemesen iyi edersin. Tekrar doldursana.”

İki bardak daha doldurdum. Yine kafaya dikti; gergin boğaz, yukarı kalkan göğüsler, İnciler.

“Hem aptal hem de çirkin olabilirdin,” dedim, Talulla elinin tersiyle ağzını silerken.

“Sen de öyle.”

“Eğer ikimiz de öyle olsaydık sorun olmazdı. Problem yaratan şey eşitsizliktir.”

“Peki ya zeki ve çirkin olsaydım?”

“Başlangıçta işkence gibi, ama uzun vadede daha iyi olurdu. Aptal ve sevimli olsaydın kendimi seni öldürürken bulurdum. Ya da daha büyük bir ihtimalle sen beni haklar-dm. Her neyse, devam et. Issız bir yerin ortasında araban bozulmuştu.”

Bardağını komodinin üzerine bırakıp uzandı, bir dirseğinin üzerinde doğruldu ve bana baktı. Gözleri ilk mucizevi dalgayı geride bıraktığımızı söylüyordu. Şimdiyse sadece aklı biraz daha başında bir rahatlama, gerçekliğin ilk gölgeleri vardı. “Yolun beş ya da altı kilometre aşağısında küçük bir kasabanın yanından geçmiştim,” dedi. “Bir lokanta, bir dükkân ve bir avuç ev. Bir de tamirhane gördüğümden oldukça emindim. En kötü ihtimalle telefonlan vardı. Araç kurtarma servisini aramam yeterli olacaktı.

Böylece yürüdüm. Helikopter ortaya çıktığında bir kilometre kadar yürümüş olmalıyım.”

Elini inceliyor, uzvunun geçmişini düşünmekten keyif alıyor ve sırf ona ait olduğu için bir başlangıç hikâyesi dinlerken duyulan o aptalca heyecanı hissediyordum. Eli dolgun, uzun tırnaklan ojesizdi. Orta parmağına büyük, opal bir yüzük takmıştı. Vajinasına dokunduğunda, yüzük takılı bu parmağının kurnazca bir hareketle cinsel organının üzerindeki yumuşak, siyah kılların arasından geçtiğini görmek neredeyse boşalmama neden oluyordu.

“Elli metre öteden, sanırım bir dağ geçidinden geliyordu. Arama ışıklarını görünce polis olduğunu düşündüm. Anlaşılan senin DOKET dediğin heriflerdi.”

“Av.”

“Doğru. Eh, neyse, her şey çok hızlı bir şekilde gelişti. Birini ya da bir şeyi kovaladıklarını anlayabiliyor ama ne olduğunu göremiyordum. Orada durmak ve aniden yaşadığın şeyi anlayamamak garipti. Zaten *bu yüzden* orada durdum, tam bir salak gibi. Derken arama ışıkları yön değiştirip beni kör etti ve kurtadam birdenbire ortaya çıkarak bana çarptı.”

Gördüğüm dosyayı düşündüm. Raporlarda bir görgü tanığından bahsedilmiş miydi? Hayır. Tanrı’ya şükür.

“Aldığım yaraya ısırık bile demezsin. Daha çok bir sıyrıktı. Tam anlamıyla üzerimden geçti. Asıl hasarı pençeleri verdi. Çok kısa bir süreliğine de olsa, ‘Tanrım, kurtadamlar gerçek,’ diye düşündüğümü hatırlıyorum. Korkudan felç geçireceğini sanırsın, değil mi? Ama geçirmemiştim. Sanırım filmlerde böyle şeyleri çok fazla görüyoruz, anlıyorsun ya… Göğsüme ve yanağıma büyük birer kesik aldım. O kadar aniydi ki sanki… sanki yüzümün önünde büyük bir havai fişek patlamış gibiydi. Derken kurtadam gitti. Hiç o kadar hızlı hareket eden bir şey görmemiştim. O güne *dek* demek istiyorum yani. Bugünlerde ben de oldukça hızlıyım.” Neredeyse, “Yakında ne kadar hızlı olduğunu göreceğiz,” diyecektim, ama kendimi tuttum. Bu ikimizi de huzursuz ederdi.

“Sonra her şey sona erdi,” diye devam etti. “Helikopter gitmişti ve topyekûn bir sessizliğin içinde yine tek başıma kalmıştım. Yirmi adım kadar yürüdüm, sanırım şok geçiriyordum. Derken o küçük oku buldum.”

“Ok mu?”

“Kurtadama atmışlardı, ama beni vurdular. Baldırımdan. Büyük ihtimalle uyuşturucuydu, çünkü bir dakika sonra kendimden geçtim.”

“Oku sakladın mı?”

“Bu zekice bir hareket olurdu, değil mi? Ama üzerine o şekilde yapışan bir şey bulduğunda sadece onu çekip atarsın. Ya da sadece aptalın tekiysen yaparsın bunu. Bensen.” Ok atmak mı? Av ok atmaz, onlar öldürür. *Kafa* keserler. Alfonse Mackar, Ellis’in listesindekilerden biriydi. Grainer o sıralarda Kanada’da Wolfgang’ı arıyordu. Dosyada avı yakalamak için ok atmakla ilgili bir şey yazıyor muydu? Varsa bile hatırlamıyordum.

“Ne kadar süre baygın kaldığımı bilmiyorum,” dedi. “Uyandığımda hava hâlâ karanlıktı ama ay iyice yükselmişti. Tam olarak ilk yattığım yerde de değildim. Sanırım sürünmüş olmalıyım. Yola geri dönüp Arlette’e kadar olan dört kilometreyi yürüdüm. Öldüğümü ve ölümden sonraki hayatta olduğumu ciddi ciddi düşündüm. Kasabaya vardığımda yaralarım çoktan iyileşmeye başlamıştı. Ertesi sabah geriye hiçbir şey kalmadı, tek bir yara izi bile. Ama sen bu işin nasıl yürüdüğünü zaten biliyorsun. Aslına bakarsan ara sıra hâlâ göğsümde hafif bir acı hissediyorum. Sanki içinde bir kıymık varmış gibi. Tanrım, bu tekila beni iyice ayılttı.”

Manhattan bir anlığına sessizleşip ışıltılı dikkatini üzerimize çevirdi. Otel odasının boyutlarını, dışarıdaki sokakları, şehrin otoyollara dönüşen yıpranmış köşelerini ve yeni yeni umut vaat eden ülkenin engin topraklarını hissettim. Biz de burada, yatakta birlikte uzanıyorduk; güneşte kalmış bir kavanoz bal kadar sıcaktık. Azıcık bir çaba sarf ederek büsbütün huzura kavuşabilirdim. Ama artık seksin ilk katmanını geride bıraktığımızdan bütün sefil sorular bir nabız gibi atıyordu.

“Enfeksiyon,” dedi, hafif bir telepatiyle. “Bunca yıl sonra neden bana bulaştı? Ne kadar demiştin, yüz elli yıl mı?”

Bir kale inşa et. Muhafızlar getirt. Köpeklerden oluşan bir ordu kur. Kurbanları para karşılığında ya da kandırarak içeri sok. Orayı asla terk etmemiz gerekmezdi. Buna benzer birkaç hayal kurdum, beyhudeliğinin sızısını hissettim ve dünyanın güçlerinin milyarlarca enstrümandan oluşan bir orkestra gibi kendilerini akort etmeye başladığını duydum. Ne demeye Alfonse Mackar'a ok atmışlardı ki?

"Bilmiyorum," diye cevapladım. "DOKET ne biliyorsa ben de onu biliyorum. Bu konunun uzmanı onlar… ya da onlardı. Enfeksiyonun bir virüs tarafından durdurulmuş olması gerekiyordu, bu da ya mikrobun öldüğü ya da senin ona karşı bir bağışıklığının olduğu anlamına geliyor. Sağlık durumun hakkında özel olarak bilmem gereken bir şey var mı?"

"Hayır, yok. Saman nezlesi oldum ve bademe alerjim var. Diğer bir değişle, *nada.*" [xliii]

"Bir şey olması gerek. Her neyse, önceliğimiz bu değil. Asıl önemli olan… eh, birkaç şey var."

"Henüz değil, lütfen. Bir daha doldur."

Ben banyoya geçip uzun zamandır ertelediğim içsel hesaplaşmalarımla yüzleşirken Talulla da birkaç telefon görüşmesi yaptı. (Annesi üç yıl önce bağırsak kanseri yüzünden ölmüş ve Talulla da görünüşte işleri babasıyla birlikte -son zamanlardaysa onun yerine- yürütmeye başlamış. 'O' güne dek. Dönüşüm'den iki ay sonra işlerle ilişiğini kesmek için 'Çok-yönlü' Alison adlı bir kadını genel müdür olarak işe almış.) "Tatlım, o *herifi* görmezden gel gitsin," dediğini duyabiliyordum, muhtemelen Nikolai işgüzarını kastederek. "Ona bu işin dışında olduğunu söyledim. Bu şekilde davranmasının tek sebebi seni kızdırdığını bilmesi." Banyonun zemininde çıplak vaziyette uzanıyordum. Mermerlerin soğuğu ve gömme halojen ışıkların yıldızsı parıltısı. Bazı meseleler bana yetişmişti. En çok da fikrimi değiştirişimin eksiksizliği. Evren seninle bir tür anlaşma yapmayı talep eder, sen de bir tane yaparsın. Benim durumumda bu sevgisiz yaşamaktı. Sevgisiz yaşamak. Yüz altmış yedi yıl boyunca. Bu saatten sonra sevgiden bahsetmek çok mu saçma olurdu? Hayır, olmazdı. Ya da belki de -

Wittgensteiria göre- sevgiden bahsetmek daima bir saçmalık olmuştu. Her şey hem aynıydı hem de değişmişti. Dışarıdaki şehir, trafiğin gürültüsü, milyonlarca insan gözü, konuşan ağızlar ve hünerli, alışmış eller şahitlik ediyordu: Sıradanlığın tesadüfi destanı devam ediyor. Beklenmedik tesadüflerden ibaret, tanrısız bir evren… üstelik şimdi içinde yalnız olmamanın verdiği gülünç fark da vardı. (Aniden, kendimi suçlu hissederek Harley'yi özledim.) Müşterek türler kardeşliğinin görgü kurallarından -yegâne türleri temsilen elbette- kuşkucu haz evresini geride bırakıp doğrudan sabit bağımlılığa geçtik. Bu bir seçim meselesi değildi. Ben onun için vardım, o da benim için. *Kurt* bizimle evliydi, bizi kutsuyordu, leş gibi kokan alkolik bir rahip gibi kollarını etrafımıza dolamıştı. Arabella için ne yazmıştım? "Birlikte öldürebilir ve birlikte *ışık* saçabilirdik." Evet… ve o ışığın *sıcaklığı şimdi gün batımından sonraki kızıllık gibi üzerime düşüyor. Aslına bakarsanız gün batımından önceki* kızıllık gibi… cinayetle dolu bir gelecekten geldiğine göre. Aletimi vajinasına soktuğumda Talulla bana bakmıştı. Bana bakmış ve ruhu hâlâ içimde yaşayan, hayaleti benim gözlerimden bakan Arabella'ya dair bir şey hissetmişti. Onun varlığını tespit etmiş ve beyaz kalçalarını yavaş, eksiksiz ve zafer dolu bir uyumla hareket ettirirken hoşuma gitsin ya da gitmesin bu ihanetin aldığım zevki kesinlikle artırdığını, beni yeni bir kadının egemenliğine topyekûn sattığını anlamış, mihraba işemiş, mezara sıçmış ve Eros'un kanunları altında, tamamen bilinçli bir saygısızlıkla bir zamanlar sevilen bedeni kazıp çıkarmıştı.

İkimiz de bunun çocuksu bir evre olduğunu biliyorduk. Geçip gidecekti veya yekpare bir sapıklık haline gelecek, belaya neden olacak, cinsel dürtüleri boğacak, öldürücü bir hastalığa dönüşecekti. Ama şimdilik, heyecan verici bir gizli anlaşmayla bana bakıyor ve evet, *biliyorum* diyordu. Nasıl bilmesin ki? Altı can almışken düşmüşlüğün altındaki düşmüşlüğün keyfini nasıl bilmesin?

Zeminin serinliği rahatsız edici gelmeye başladı. Kalkıp sıcak bir duş aldım. Onun yanma temiz bir şekilde dönmek, burnumu vajinasına sokmak, dilimi o tatlı ve genç büzüğünün üzerinde gezdirmek, yıllardır süren

arayışıma cevap veren kurnaz, hayvansı kokusunu içime çekmek istiyordum. *İkisinin de gözleri açıldı, çıplak olduklarım anladılar* ve *bunu sevdiler.* Ama dünya her zaman ama her zaman ama her zaman yanı başımızdaydı. Burada kalamazdık. Şu ok meselesi hiç mantıklı değildi. Grainer'ın canlı örnek yakalama günleri çok geride kalmıştı. Ama çölde Alfonse'nin peşine düşen kişi Ellis'ti elbette, Grainer değil. Her halükârda harekete geçmemiz gerekiyordu. Zaten daha en başından Manhattan'a gelmek aptalca bir fikirdi; kalabalığın arasında sizi takip eden birilerini tespit etmek daha zordu.

Dişlerimi fırçalayıp odaya döndüğüm sırada Tahılla da konuşmasını sona erdiriyordu. Bana baktı. Gülmedik, ama bu bir film olsaydı on dakika kadar ayrı odalarda kaldıktan sonra bizim için önemi olan tek gerçekliğe döndüğümüzü göstermenin yolu senaryoda bu olurdu.

"Tertemiz olmuşsun," dedi.

"Azami zıtlık. Kirlerini istiyorum."

"lyy! Pekâlâ."

Yatağa gidip yanma uzandım. "Bu gece lüks içinde yaşayabiliriz," dedim. "Yarın yapacak işlerimiz var."

39

Sonraki birkaç gün, paranoyanın aldığı kararlarla geçti. Sadece dört kez buluştuk. Hepsi ayrı yerlerde. Talulla'nın, Nikolai'ı yokluğuna hazır etmesi (adamın 'Çok-yönlü' Alison'la tartışmaya, *her şeye burnunu sokmaya* yatkınlığı vardı), benim de bazı lojistik meseleleri halletmem gerekiyordu. Tedarik etmek için gereken şeyler; Califomia plakaları, birkaç farklı peruk, gözlükler ve sahte bıyıklar… sahte bir ehliyetti. Ve bir de Talulla Mary Apollonia Demetriou'nun hesabına yaklaşık yirmi milyon dolarlık bir meblağ aktarmak. Siyasi anlamda doğruluk başlığı altında incelendiğinde çatık kaşlı olan ruhu, başını kapının eşiğinden uzattı ama sevgilim onu reddetti. "Sanırım kendimi kullanılmış ya da hor görülmüş hissetmem gerek," dedi. "Açıkçası hissetmiyorum." Onu zar zor duydum. Son zamanlarda yaşanan küresel krize rağmen yirmi milyon dolar benim için önemsiz bir miktardı. "Bu para ortalıkta boş boş duruyordu," dedim ona. "Senin işini düzgün bir şekilde halletmek için daha fazla zamana ihtiyacım var. Denizaşırı bir bankadan geliyor. İsviçre'den. Ne olur ne olmaz diye… Evet. Öyle işte." Para transferinin üzerine sinmiş kötü koku, bunu *ölümümden sonraki* ihtiyaçlarını karşılayabilmesi için yapmış olmamdan kaynaklanıyordu. İkimiz de bu olasılığı tam olarak kafamızdan atamıyorduk. Bununla birlikte sahneyi bir anlığına ona devretmiştik. "Hayatta kalmayı planlıyorum," dedim. "Ama başaramadığım takdirde ihtiyacın olan şeye sahip olacaksın. Daima güzel iç çamaşırları alacağına dair bana söz ver, yeter."

"Sıkı pazarlık ediyorsun," dedi, "ama anlaştık."

Yine de paranoya hep yanı başımızdaydı. Manhattan'da iş hukuku avukatlarım vardı (dört şirketimin merkez ofisi buradaydı) ama imzalar ve talimatlar için onlarla şehrin dışında buluşma konusunda ısrar etmiştim. (Bu

tarz toplantılar tam bir palavradır. Yüzüme plastik bir maske takarım - Richard Nixon, Marilyn, Kurtadam olurum- ve pek çok aksanımdan birini seçerim. Gerçek kimliğim şifrelerle ve taşınabilir bir zımbırtının içindeki parmak izi tanıma teknolojisi vasıtasıyla doğrulanır. Hepsi de çok bezdiricidir ve sadece başka bir yolunu bulamadığımda kullanırım.) JFK Havaalanından bir araba kiralayıp, arabayı Philadelphia'ya sürdüm. Bunun beni izleyen ya da takip eden birilerinin olup olmadığını anlamak için bir fırsat olduğunu varsaydım. Sonuç şüpheliydi. Philadelphia'da vampirlerin izine rastlamasam da bir-iki DOKET ajanı gördüğümü düşündüm. Arabayı havaalanında bırakıp Boston'a uçtum, yirmi dört saat boyunca şehirde dört döndüm, ardından uçağa atlayıp üç gün boyunca daha kurak yerlere gittim: Detroit, İndianapolis, Washington ve son olarak yine Philadelphia. Arabamı geri alıp tekrar JFK Havaalanı'na gittim ve taksiyle şehre geri döndüm.

Ve orada bir vampire tosladım.

Beşinci Cadde'de taksiden iniyordum, o da bir dükkândan çıkıyor ve bir sigara paketinin etrafındaki şeffaf ambalajı yırtıyordu. Vücudumun yansını arabadan çıkarmıştım ki pis kokusu bana çarptı. Hazırlıksız yakalanarak kaldırımda tek dizimin üzerine düştüm. Başımı kaldırıp baktığımda yüzünde öfkeli bir tiksinme ifadesiyle artık yürümediğini gördüm. Onu tanımıyordum. Boylu postuydu ve suratı uzundu; kısa ve gür saçlarını koyu mora boyatmıştı. Dar kesim kot pantolon, dizlerine kadar uzanan deri bir palto, turuncu renkli Converse ayakkabılar… İnsan olsaydı yirmilerinin ortasındaki bir bilgisayar korsanı olduğunu düşünürdünüz. Ayağa kalktım. Birkaç dakika boyunca öylece durup tiksintimiz artarken birbirimize baktık. Bir kurtadama rastlamanın kendisi için ne kadar berbat bir şey olduğunu ilk defa tecrübe ediyormuş gibi görünüyordu. Bu esnada Manhattan'ın; etrafımızda akmaya, komalarını öttürmeye, parıldamaya, ışıldamaya, buhar tüttürmeye, ıslık çalmaya, bağırmaya ve yerin altından sallanmaya devam ettiğini söylememe gerek bile yok. Sonunda başını iki yana salladı, geri çekildi, arkasını döndü ve şehir merkezine doğru güçlükle ilerledi.

“Bir rastlantıydı, değil mi?” dedi Talulla. “Yani, seni takip etmiyordu, değil mi?” Waldorf Astoria Oteli’ne geçmiştik; Park Caddesi’ne tepeden bakan bir odadaydık. Matt Arnold kimliğime geri dönmüştüm. Sahte kimliklerimin hiçbirine güvenemiyordum.

“Takip ettiğini sanmıyorum,” dedim. “Artık anlıyorum. *Bütün* vampirlerin virüsten haberdar olduklarını düşünmüştüm. Ama değiller. Bu iş giderek daha fazla çaba gerektiren bir hal alıyor. Neden bu kadar yavaşım?”

Talulla rokoko tarzı, kırmızı koltuklardan birinde oturuyordu; bir bacağını ayak iskemlesinin üzerine atmıştı. Bunu, durumumuzu, *ne* olduğumuzu berrak bir sakınganlıkla tartışıyorduk. Merkezdeki çirkin hakikat, yaptığımız her şeyden haberdardı ama sadece düzüştüğümüzde bizi tamamen, ironik olmayan bir şekilde sahipleniyordu. Kurt çuvalın içindeyken kokuşmuş bir dilbaz, etrafındaki her şeyi bastıran pis kokulu bir hakikatti. Çuvalın içinden çıktığındaysa kafalarından hayali bir evlat uydurmayı kararlaştırmış, çocuksuz bir çift gibi kabulleniyorduk onu. Hatta şimdi düşündüm de, Albee’nin Kim *Korkar Hain Kurttan?* (Tanrı *hâlâ* ölü vs. vs.) adlı oyununun öncesinde yaşanan olaylardı canlandırdıklarımız. Sanki ikimiz de bunun gerçek olmadığını söylememiz için birbirimize meydan okuyorduk. Aslında bana meydan okuyan oydu. Ya da meydan okumamı isteyen. Bu da her şeyin -ayda bir canavara dönüşüp insanları öldürerek yemenin- korkunç bir kâbustan ibaret olabileceğine inanacak kadar lanete yeni olduğunu hatırlatıyordu bana. İngiltere’ye neden gittiğini konuşmaktan kaçındık ama sebebini biliyordum: Kurbanlarını Amerikan topraklarının ne kadar farklı coğrafyalarından seçerse seçsin, ortadaki beş cinayet gözünde büyümeye başlamıştı. Başka bir ülkeye gider, sınırı geçer, işinizi halleder ve orayı terk edersiniz… polisler yerel bir suçlu ararken siz çoktan gitmiş olursunuz. İngiltere’yi seçmesinin sebebi İngilizce konuşmalarıydı. Dile hâkimiyetinizin mümkün olduğunca çok olmasını istersiniz. Bunu anladığımın farkındaydı. Bu durum, beni onun suçlu yüzüyle tanıştırmıştı. Canlı yayındayken kulaklığına, yaptırdığı bütün kürtajlardan ve çektirdiği müstehcen fotoğraflardan haberdar

olunduğu söylenen kadın bir haber spikerinin bakışı… Hafifçe şişen yanaklar ve kontrolü kısa bir süreliğine kaybedilen ağız. Ve bir de dudakları hâlâ yasak meyvenin suyundan ıslak olan Havva'nın yüzündeki bakışın erotik bir çağrışımı elbette.

Bu yüzden müstehcenliğin üstü örtülü kaldı. Şimdilik.

"İyi o zaman," dedi. "Bu, bütün vampirlerden kuşkulanmamız gerekmediği anlamına gelir." Üzerinde gri renkli, yün bir elbise, siyah külotlu çoraplar ve dizine dek gelen deri çizmeler vardı. Bu sayede sadece yünün yumuşaklığını değil, çizmelerin sertliğini de hissediyordunuz. Tıpkı baldırların yumuşaklığını ve kalçaların sıkılığını hissetmek gibi. Terzilere özgü bir çapkınlık değildi bu, sadece cinsel vurgulara karşı duyulan kuvvetli bir içgüdüydü. Bir sonraki dolunaya giden yolu çoktan yarılamıştık ve Talulla'nın kokusu daha karanlık tonlara teslim oluyordu. Giderek hızlanan kurtkadın, Chanel 19 parfümünün acımsı tatlı cazibesinin altından yırtıcı hayvanlara özgü, şiddetli ve yoğun bir koku salıyordu. Etrafına nabız gibi atan bir sıcaklık yayıyordu. Açlık, kendi kalp atışlarının şu an için oldukça altında yatan ikinci bir nabızdı. Ünümüzdeki bir düzine gündüz ve gece, bu açlığın giderek artışının öyküsü olacaktı. İkimiz için de. Eşzamanlı olarak.

"Evet," dedim. "Ama bu veledin boşboğazlık etme tehlikesi var. Karşılaştığı ilk kurtadam benmişim gibi bir hali vardı. Akranlarıyla konuşmak isteyeceği bir tecrübe. Eğer şehirde *konudan* haberdar olan başka vampirler varsa parçaları birleştirememeleri için hiçbir neden yok. Genç vampirimiz akşam yemeğinden sonra sevimli kurtadam hikâyesini anlattığı anda peşimize düşerler. Hayır. Gitmemiz gerek."

"Şimdi mi? Bu gece mi?"

"Altından kalkabilir misin?"

Koltuğundan kalktı, odayı boydan boya katederek yanında durduğum yazı masasına kadar ilerledi, kollarını etrafıma doladı ve beni öptü.

"Beraber seyahat etmemeliyiz," dedim, gönülsüzce.

"Deli olma."

"Henüz senin varlığından habersizler. Eğer benim aracılığımla sana-"

“O günler geride kaldı. Artık sadece sen ve ben varız. Hepsi bu.”

Kulağa ne kadar saçma gelirse gelsin, ellerimi onun üzerine koyduğumda ölümün gerçekliğini hafifletecek tek bir an bile olmayacağını biliyordum. Belini avuçlarımın arasında hissetmek, sizi geriye veya ileriye götüren, cisim bulmuş önemsiz olayları arkada bırakıp doğa güçlerinin diyarına, ruhlar âlemine taşıyan derin bir geometriydi. Hani neredeyse, erekte olmuş beynin yumuşayacağını bilerek, diyesi geliyor insanın. Ona sarılmanın Keats’i anımsatan bir güzelliği ve doğruluğu vardı. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Bununla başa çıkmanın bir yolunun *olmadığını* biliyordum. Sadece yaşayacak ve başıma ne getirirse katlanacaktım.

“Yarım saat bekleyebiliriz,” dedim, ellerimi kıçının sıkı kıvrımlarında dolaştırırken.

“Her zaman bu kadar kötü mü olacak?”

“Bilmiyorum.”

“Acele et,” dedi. “Sert ve hızlı ol. Lütfen.”

***

O gece Ne w York’u terk ederken (taksiyle Grand Central Terminali’ne, oradan da Amtrak’ın[xliv] yataklı trenlerinden biriyle Chicago’ya geçtik) çok az konuştuk. İşleri yoluna koymak için bazı düzenlemeler yapacağımı biliyordu fakat sezgisel kurtadam görgü kurallarına göre onlar hakkında konuşmak kabalıktı. O nedenle devasa çirkinliğimizle bu konunun etrafından dolaştık; tıpkı cinsel tacize uğramış çocuklar misali kirli bir şekilde yüceltilmiş, affedilemez dönüm noktamızla her şeyi bilmemize sesimizi çıkarmadık. Tahılla düşüncelere daldığında, kendini vahşice vaftiz ettiği aylara rağmen bundan hâlâ iğrendiğini görebiliyordum. Kendisini kanla sert biri haline getirmişti ama hassas yanından geriye kalanların tamamı ölmemişti. O bir canavardı, evet, fakat kaybettiği tüm o şeyler hâlâ onu tuzağa düşürebilir, bakışlarını geçmişe çevirtebilir ve çocukluğuna bakmaya zorlayabilirdi. Bir Daha Eve Dönemezsin. (Thomas Wolle’un kitabı. Tanrı öldü vs. vs. Of, bu espriyi kaç kez daha yapmam gerekiyor?)

Bu acıtır, hem de fazlasıyla. Pek çok kişi tarafından sevilmişti. Kara gözlü, geniş alınlı, yanağında beni olan küçük Lula. Bir kurtkadına dönüşmek bu tür şeylerle olan tüm bağlarını koparmalıydı fakat öyle olmamıştı. Kimliğini devam ettirme duygusu baskın gelmişti. Masum bir çocuk tarafından işkenceye maruz bırakılmaktan farksızdı bu.

“Şimdiye dek birkaç kez ölmüş olman gerçeğiyle nasıl başa çıkıyorsun?” diye sordu. Amtrak vagonlarının bir metre genişliğindeki yatakları yeni âşıklar dışındaki herkes için bir imtihandan farksızdır herhalde. Küçük pencerenin perdeleri açıktı ve ufak parçalar halinde bölünmeye başlayan, arkadan ışıklandırılmış gri ve lacivert bulutlarla dolu bir gece göğünün hızla geçip gidişini gözler önüne seriyordu. Tren filtre kahve ve klima kokuyordu. “1808 yılında doğmuşsun -ki böyle bir cümleyi dile getireceğim hayatta aklıma gelmezdi- ve şu anda burada, o tarihin iki yüzyıl sonrasındayız. Cevaplanması gereken sorular olmak zorunda.”

Geçmiş alışkanlıklardan bahsedebilirdik. Geçmiş alışkanlıklar.

“Giderek kolaylaşıyor,” dedim. “Hatta paran varsa artık eskisine nazaran çok daha kolay. Esas mesele her zaman paradır. Prensip asla değişmez: Kimlik teknolojilerini yanıltmak için uzmanlara para ödersin. Eskiden bu işi bodrumlarda oturup büyüteçlerle, mürekkeple, kalıplarla ve baskı makineleriyle çalışan ihtiyarlar yapardı. Şimdiyse tavan aralarında oturan ve bilgisayar kullanan gençler yapıyor. İşin ilk adımı bu, yani sahte doğum sertifikası, pasaport, ehliyet ve sosyal güvenlik numarası satın almak. Sadece bunları kullanarak neler elde edebileceğini bilsen şaşarsın: banka hesapları, kredi kartları, ipotekler, krediler, hisse senetleri ve tahviller. Sıradan bir yaşam süresi için bunlar gayet yeterli. Birkaç yaşam süresi söz konusu olduğundaysa bu işlerin altından kalkmak için biraz daha kurnazlık gerekiyor. İlk kez yaptığımda buna inanamamıştım. Bunu yapmayı *sürdürebileceğimi* düşündüğüme de inanamamıştım.”

“Peki ne yapmıştın?”

“Kendi oğlum oldum.”

“Vay canına.”

“ ‘İhtiyar’ Jacob Marlowe, 1850 yılında, kırk iki yaşındayken inzivaya çekildi. Artık bunu daha fazla erteleyemiyordum; insanlar *azıcık* bile yaşlanıyormuş gibi görünmediğimi fark etmeye başlamıştı.”

Yanımda uzanan Talulla titredi.

“Sorun nedir?”

“Sen ve 1850 yılı. Tam alıştığımı düşünürken yeniden üzerime çullanıyor.”

“Doğruyu söylemek gerekirse 1850’ye dair çok fazla şey hatırlamıyorum. Dickens, *David Copperfield’ı* yayınladı. Wordsworth öldü. Hatırlamak için düşünmem gerekecek.” ”Önemli olan büyük olaylar değil, sıradan şeyler. Ellerini ısıtan bir kâhya. O büyük ve nemli evler. Bir sandalyenin üzerindeki bone.” Şu anda 1850 bana ne kadar uzak görünüyorsa şimdiki zamanın da kendisi için aynı şekilde uzak görüneceği bir vakti hayal etmeye çalışıyordu. Uzak geleceğin öngördüğü soğuk bir akıntıyla kendini gösteren patlamaları veya hafif esintileri hissediyordu. Titredi, bana doğru döndü ve sağ bacağını kalçamın üzerine attı. “Her neyse, devam et. İhtiyar Jacob Marlowe.”

“İhtiyar Jacob Marlowe inzivaya çekildi… dilimizde böyle bir kelime var mıydı? Şimdiye dek öğrenmem gerektiğini düşünürsün.”

“Kimsenin umurunda değil hayatım. Devam et.”

“Eğer o zamanlar böyle bir kelime kullanılıyorsa, İhtiyar Marlowe 1850’de inzivaya çekildi. İngiltere’de değil, sadece avukatlarım tarafından bilinen gizli bir yerde. Aslına bakarsan oraya çok az gittim. Durumum elvermiyordu.” Çünkü senin de bildiğin gibi kurbanlarımızın tek bir yere yığılmasına göz yumamayız. Rüzgârda dalışa geçen bir uçurtmadan kaçınmak istermişçesine şimdiki zamanın alışkanlıklarını atlatmak için başımızı hızla aşağı eğdiğimizi hissettim. “İhtiyarın iş için aldığı kararlar, emirlerini yazılı olarak alan yetkili vekiller ve avukatlar aracılığıyla yürütülüyordu; kodlarım, parolalarım, şifrelerim ve bunun gibi bir sürü boktan şeyim vardı. Gerektiği gibi çalışmayan bir düzenlemeydi bu. Mesajlar yerlerine yeterince hızlı ulaşmadığında felaket boyutundaki zararlardan kıl payıyla kurtuluyordum. Telgraf icat edildiğinde

çok rahatladım. Telefon icat edildiğindeyse… eh, tahmin edebilirsin. İngiltere'den ayrılmamın üzerinden çok geçmemişti ki 'evlendim' ve bir yıldan kısa bir sürenin içinde 'oğlum' oldu. Genç Jacob. Hepsi uydurmaydı. Yeni bir vasiyet hazırlandı, her şey Genç Jacob'a miras kalacaktı ve hepsi bu kadardı. O andan sonra tek yapmam gereken beni tanıyan herkesten uzak durmaktı." "Ciddi misin?"

"Elbette. O zamanlar görünmemenin daha kolay olduğunu unutma; fotoğrafçılık henüz emekleme çağındaydı. Ne televizyon vardı ne de KDKS. Yarım düzine sahte isim, otuz beş yıl boyunca Avrupa'da ve en sonunda da burada dolaşmamı sağladı. Dediğim gibi, param vardı. Para ve gezginlik, bu iş böyle yapılır işte."

"Aklıma gelmişken, yirmi milyon dolar için tekrar teşekkürler. Dile getireceğimi hayatta aklıma getirmediğim bir başka cümle daha."

"Bir şey değil."

"Peki ya hayali karın?"

Bir uçurtma dalışı daha. Hayali karım, gerçek olanı anımsattı. Bizi izlemeye mecbur bırakılan Arabella'nın hayaletinin attığı ve insanda afrodizyak etkisi uyandıran tekme. Kara aydınlanma vaadi. Görünür tüm kötülükler aynı vaatte bulunurlar. Bu bir yalan. Kara aydınlanma diye bir şey yok çünkü kötülük diye bir şey yok. Yaptığınız her neyse -bir çocuğa tecavüz etmek, milyonları zehirlemek- sadece yapabildiğiniz herhangi bir şeydir. Evren bunu umursamaz. Karşılığında kesinlikle size kutsal bir irfan bahşetmez. Tüm irfan ve tüm kutsallık zaten yapmakta olduğunuz şeyin içindedir. Bunu canavarlardan daha iyi kim bilebilir ki?

Buna rağmen aletim elinin, nemli sıcaklığının karşısında kalktı. Tahılla onu eline alıp tutmaya devam etti ve o anda bilmem gereken tek şey buydu.

"Karahummadan öldü," dedim. "Zavallı Emily. Henüz yirmi iki yaşındaydı. Genç Jacob ise bir yaşına bile girmemişti."

"Doğum ve ölüm sertifikaları sahteydi."

"Aynen öyle. Ben de 1885 yılında geçirdiğim bir kalp krizi sonucu onları takip ederek mezara girdim. Genç Jacob olarak dönebilmek için etkileyici bir bıyık bıraktım, bir gözlük taktım ve saç kesimimi değiştirdim.

Doğal olarak aksanım da değişmişti. İnsanlar genel olarak görmeleri söylenen şeyi gördüler.”

“Peki ya gerçek çocuklar? Muhtemelen dünyanın dört bir yanında çocukların vardır.”

Ah.

Kelimeler dudaklarından dökülür dökülmez onları söylememiş olmayı diledi. Bir şeylerin sonsuza dek kaybolmadan önce yaşadıkları son saniyelerdi bunlar. Yatarken kısa bir süreliğine düşündüm.

“Çocuk sahibi olamıyoruz,” dedim.

Bunun Talulla’nın içine işlediğini, onun için çok uzun zamandır yeri boş olan eksik bir artık parçanın yerleştiğini hissettim. Biliyordu elbette, inkâr ediyordu ama yine de biliyordu.

“Artık âdet görmüyorum.”

“Üzgünüm Lu.”

“Sözde, Richard’la çocuk sahibi olmayı denemeye başlayacaktık. Derken ilişkisini öğrendim.”

Birkaç dakika boyunca konuşmadan uzandık. Trenin sallantısı bize bir beşiğin rahatlığını sunuyordu. Ölümü bu şekilde karşılamak huzur dolu olurdu, diye düşündüm giderek derinleşen sessizlikte. Giderek daha fazla kararan ve sonunda kendi karanlığınıza gömüldüğünüz bir tünel gibiydi bu sükûnet. Gömülmek, hem de oldukça derine gömülmek. Ona sarıldım ama bunun bir şeyi değiştireceğini ima edecek şekilde değil. (Erkeklerin ateşli kucaklaması, kadınların kucaklamasına göre her zaman daha küstahtır.) Aletim hâlâ elindeydi. Keder, öfke ve beyhudelik hissettiğini, kımıltısız yattığını duyumsadım. Sanki yanıyordu da buna irkilmeden veya tek bir ses bile çıkarmadan katlanması gerekiyordu.

“Biliyordum,” dedi. “İnkâr ederek doğum kontrol haplarını almaya devam ettim. Sanırım söylenmesi gereken şey şu: ‘Evet, en iyisi içindi.’ “

Artık gökyüzünde daha büyük açıklıklar vardı. Yıldızlar görünüyordu.

Derken aniden ay çıktı ortaya.

“Tam da iyice başıma kakmak için…” dedi, ışığının cildimizi yaladığı noktadaki göz ardı edilemez sahiplik imasını hissederek. Benden tek kelime

işitmeyince de, “Eh, en azından çenesini ne zaman kapalı Ilıtmasını gereken bir erkeğe sahibim,” dedi. “Sanırım iki yüzyılın sana kazandırdığı da bu.”

Yattığım yerde sırtüstü dönmemi sağlayıp yavaş yavaş üzerime çıkarken ben de yandığımı düşündüm… sessizce ve acısız bir şekilde. Yanmak ya da sürati artırılmış çürüme. Hızlandırılmış ve herhangi bir şeyin bozulmasını anlatan bir filmi gibi. Kafası kesilmiş üç tilkim, kurtçukların düzenlediği çılgın bir seks partisi sırasında hızlı çekimde şişmiş cesetlerden toza dönüştü. Düzüştüğümüz (Talulla’nın *beni* düzdüğü) süre boyunca sürekli başa sarıp yeniden oynadı, arkasına yaslandığında ve ay ışığı göbeğiyle göğüslerini şehvetli bir şekilde istila ettiğinde de kesildi. Aynı anda boşaldık. Bir sinema makarasından sarkan film şeridinin ucu hâlâ etrafı dövüyordu.

Talulla bedeninin yansını üzerime yaslayarak hemen uykuya daldı. Ağırlığı, yeni öğrendiği gerçeğin kesinliğini barındırıyordu içinde. Artık onunla yüzleşip kabullendiği için merhametsiz bir huzur içindeydi. Çocuk sahibi olamıyoruz. Seks sırasında, bir noktada bunun için benden nefret etmişti elbette ve bunun farkında olduğumu biliyordu. Ben de nefreti için içimde bir yer açmıştım. Seks sırasında, bir noktada aşkın pek çok şeyin yanında, sevgilinizin mantıksız intikamlarına yer açmak olduğunu anlamak da vardı.

40

Chicago’dan bir Toyota kiraladık. Otobanlardan uzak durduk. Çevremizi ne kadar boş tutarsak vampir ya da DOKET takipçilerimizi o kadar kolay saptayabileceğimizi düşünüyordum. İowa. Nebraska. Wyoming. Utah. Lüksten uzak, açıklıklarla kavrulmuş bu eyaletler, ışık ile havanın muazzam geometrisi içinde kendisine yer edinen devasa arazilerle doludur. Buradaki asıl gösteri hâlâ dünyevidir; kitlelerin ve baskıların kocaman güzellik kazalarına teslim olduğunu hantal bir içebakışla fark edersiniz bunu. Havada süzülen örsleri andıran, beyaz renkli fırtına bulutları ve aniden bastıran bir tipi… Jeolojik zamanın hâlâ akmaya devam ettiğini anlarsınız.

“Ama DOKET’in şeytan çıkarıcıları olduğunu söylemiştin,” dedi. “Neyi çıkarıyorlar ki?”

Sonunda metafiziğe yönelirsiniz ama gitgide azalan bir ilgiyle ve bunun acil bir durum olduğuna dair hisler uyandırır üzerinizde. Yeni bir olgunun resmi tamamen doldurması gerektiği düşünülür. Peki ama resim sonsuz olduğu takdirde yarım düzine yeni canlı türü ne gibi bir fark yaratabilir ki? Talulla da bunu şimdiden görebiliyordu. Yanımdaki yolcu koltuğunda garip bir düzende oturuyordu; dizlerini birleştirmiş, ellerini ceketinin ceplerine sokmuştu.

Saçlarını tepesinde toplamıştı, ince ve çıplak boynu ona oldukça savunmasız bir görüntü katıyordu.

“İblisleri,” dedim. “Bildiğim kadarıyla iblisleri. Kullandıkları deyim bu. Kullandıkları terminoloji bu.”

“Bu da cennet ve cehennem anlamına geliyor, değil mi? İblisler ve melekler. Tanrı ve Şeytan.”

“Şimdiye dek bir şekilde bunu öğrenmiş olmam gerektiğini düşünüyorsun, değil mi?” Bu tür şeyleri düşünmeyeli, bu tarz sorulan sormayı bırakalı ne kadar uzun zaman geçtiğini fark edince şaşkına döndüm. Gece yarısından sonraki saatlerde Harley ile bu konulan

konuştuğumuza dair bölük pörçük anılarım vardı yalnızca. Gerçi onun bakış açısını çok iyi biliyordum; Harley'ye göre kozmosun dışında ve üstünde yer alan bir diyar vardı ama orada pek çok lisan konuşuluyordu. Bu lisanlardan birinde İsis bir kelimeydi. Bir diğerinde Cebrail. Bir diğerinde de Afrodit. Sahip olduğumuz tek şey lisandı. Kendimiz de birer lisandık. Kelimenin *arkasında* yatan şeyse bilinmez olarak kalmaya devam ediyordu. Doğal olarak o Kelime, Tanrı ile birlikteydi. Bunun Talulla'ya ne faydası dokunur ki?

"Hiç böyle bir şeyle karşılaştın mı peki?" diye sordu. "İblisleri gördün mü?"

"İçlerinde başka bir şey olan birilerini gördüm. İçlerindeki şey kesinlikle onlar değildi, tamamen başka bir varlıktı. İçlerinden çıkıp gittiklerini de gördüm, daha doğrusu bunu *hissettim."*

"Peki kötü bir varlık mıydı?"

İşin püf noktası budur elbette. Asıl önemli olan lisanın ne olduğu değildir, sadece onu destekleyen yüce bir ahlaki gramerin olup olmamasıdır. Cehennemin gerçek adının ne olduğunu ya da kimin tarafından yönetildiğini kimse umursamaz. Yalnızca *oraya* gitmek istemezler, hepsi bu.

"İnsanlara zarar vermek isteyen bir şey gibiydi," dedim.

"Ama bu konuda çok fazla seçeneği yoktu sanki. Normalde, kötülük seçimle yapılır."

Talulla ellerini ceplerinden çıkarmadı. Önümüzdeki yola dimdik bakmaya devam etti. Konuşmanın sorunu da bu. Eninde sonunda buraya gelir. Eninde sonunda her şey buraya gelir.

***

New York'tan ayrılışımızın beşinci akşamında işemek için arabayı kenara çektik. Batmakta olan güneş, araziyle bulutların arasındaki kısık bir göz ya da ışıktan yapılma, patlamış bir yumurta sarısı gibi görünüyordu. Kızıl altın, leylak, alacakaranlık. Her iki yanımızda ufka paralel uzanan düz çayırlar vardı ve bu etki, dünyanın solgun çayırlardan ibaret olan düz bir disk gibi görünmesine neden oluyordu. Yol önümüzde dümdüz uzanıp

gözden kayboluyordu; 180 derece dönüp arkanıza baktığınızda yine aynı manzarayla karşılaşıyordunuz. Talulla arabadan indi, gerindi, Toyota'nın motor kapağına yaslandı ve sigaralarımdan birini yaktı. (Ona sigaranın kendisine zarar vermeyeceğini söylemiştim. O da, "İyi o zaman, canı cehenneme. En azından yapacak bir iş çıkar," demişti.) Nereye gittiğimizi ve oraya varınca ne yapacağımızı hâlâ konuşmamıştık ve bu durumun onun için vücudunun üzerinde toplanan sineklerden farkı yoktu. Her saat, her gün biraz daha artıyorlardı. Son iki gece açlık bizi uyanık tutmuştu; televizyonun titrek ışığının karşısında oturmuş, viski içmiş, her yerimiz ağrıyana kadar düzüşmüş, hareketsiz yatarak rahatı bulamamıştık. Dolunaya sekiz gün vardı.

"Çölde araba kullandığım zaman," dedi ufka bakarak, "yüzlerce kilometre kateder ve boş araziler dışında hiçbir şey görmezdim." Üzerinde siyah bir deri ceket, kol pantolon ve krem rengi, balıkçı yaka bir kazak vardı. Thom Gunn'ın şiirinin dizelerini düşünüyordum; *Soğuyan arabalarına yaslanıyorlardı, sırtları dayalı Duruyorlardı üzerinde kahverengi bir kıtanın tozlarının,* / *Ve izliyorlardı güneşi, artık yönelen batı tarafına batılarının…*

"Sonra aniden," diye devam etti Talulla, "sanki biri bir şaka yapıyormuşçasına, tüm bu boşluğun ortasında tek başına duran bir karavan gördüm. Bir çamaşır ipi, bir kamyonet, bir köpek. Birisi orada tek başına yaşıyordu. Lanete yakalandığım ilk günlerde bunu yapmayı, insanlardan elimden geldiğince uzaklaşma fikrini kafamda evirip çevirdim. Alaska'ya gidebilirdim. Ya da kutuplara." Hafif bir rüzgâr yolun kenarındaki otları kımıldattı. Sigarasından son bir nefes aldı, izmaritini yere attı ve çizmesinin ucuyla söndürdü. "Ama ben bunun için yaratılmamışım," dedi. "Yalnızlık bana göre değil."

Kollarımı etrafına dolayıp onu öptüm ve deri ceketinin altında toplanan sıcaklığını hissettim. Saçı sigara dumanı ve temiz hava kokuyordu. O anda etrafımızdaki tüm o kilometrelerin içerisinde kapladığımız boyutun ölçülerinin son derece farkındaydım. "Nasıl göründüğünü biliyor musun?" dedim. "Yetmişlerdeki bir polisiye dizisinin bir bölümündeki

aktrisler gibi görünüyorsun. *Cannon* veya *McCloud* ya da *Petrocelli* dizilerindeki gibi.”

“Seni telaşlandırmak istememem ama daha evvel hiçbirini duymamıştım.”

“ ‘Konuk sanatçı: Nadine rolünde Talulla Demetriou. Bir Quinn Martin yapımı.’ O kızlar çok güzel olurdu, erkeklerin kalplerini dağlardı. Yanağındaki benin, geniş alnın ve ortadan ayrılmış saçlarınla onları andırıyorsun.”

“Bu kulağa pek de çekici gelmiyor,” dedi, “ve yanağımdakine bir et beni diyebilirsin, biliyorsun. Çünkü öyle.” Onun kendimden biraz uzaklaştırıp yüzüne baktım. Açlık, göz çukurlarının derisini inceltmişti ama yüzü hâlâ güzelliğini koruyordu. Uzun kirpikler, koyu renk gözler, çiğ et renginde dudaklar. Şeytani enerjileri kontrol etmeye çalışan kırılgan bir bakış. Birlikte çok şey yaşamamıza rağmen birbirimize ismimizle seslenmemizi gerektirecek çok fazla durum oluşmamıştı ama o günün erken saatlerinde, yol kenarındaki bir marketteyken bana bir şey söyledi fakat ben duymadım, o da bana Jake diye seslendi ve ona âşık oldum. Saçma sapan ve delici bir şey olan aşk, sadece adımı seslendirdiği için aniden içime işlemişti. Yeni, derin, heyecan verici bir samimiyet hissetmiştim.

Daha sonra, karanlıkta arabayı sürerken, “Başlangıçta diğer fikri de kafamda evirip çevirdim,” dedi. “Mantıklı çözümü.”

İntihar etmek.

“Ama?”

Hemen cevap vermedi. Yoldaki kedi gözleri birer birer geçip gitti. Açlık, gece mesaisi için ısınma hareketlerine başlamıştı. İçim şehvetle doluydu; ağrıyan kaslarımla Toyota’nın direksiyonunu tutan ellerine, küçük ve sıkı göğüslerine, dizlerine, dudağının kenarındaki bene uzandım. Talulla gözlerini yoldan ayırmadı. “Bunun için de yaratılmadığım ortaya çıktı,” dedi. “Ölmek istemiyordum. Sadece bir süre ölmek istiyormuş gibi gösteriş yapmıştım, hepsi bu. Bununla yaşamaya devam edebileceğimi sanmıyordum ama işte buradayım ve devam ediyorum. Domuzlar

gökyüzünde güvercin avlarken onların uçamadığım söylemenin bir anlamı yoktur.”

Evren seninle bir tür anlaşma yapmayı talep eder, sen de bir tane yaparsın. Evet.

“İşin aslı tüm bunlar başıma gelmeden önce ben zaten bir canavardım. Annemin narsistliğini ve babamın sadece göçmenlerde görülebilecek her şeyi telafi etme çabasını almışım. Eğer kendimle dünya arasında bir seçim yapmam gerekirse, dünya avucunu yalar. Bu iğrenç bir şey elbette.

Ama aynı zamanda özgürleştirici de. İğrenmenin sorunu da budur zaten. Onu atlatırsın. Kendini daha büyük ve daha boş hissedersin.”

Bu gözlem içindeki bazı bariyerleri, yalın gerçeklerle yüzleşmesine engel olan son direnişi kırdı. Bunu patlak bir lastiğin sönüşünü hissedebileceğiniz kadar kesin bir katiyetle hissettim, *hissettik.* Üslubun kısıtlamalarım ve gözetmemiz gereken ahlak kurallarını kavradı. Ahlaki, rahat bakış açısı, canavarlığı sadece acı çekmeye karşı verilen bir tepki ya da her şeye Kadir’e bir başkaldırı esnasında kucaklamanıza müsaade eder. Vampirle bir görüşme yapan Louis, Lestat’ın teklifini kabul ettiğinde kardeşinin ölümünden dolayı çaresiz bir durumdadır. Frankenstein’ın canavarı kendisine uygulanan zulüm yüzünden zulme yönelmiştir. Hatta Şeytan’ın isyanı bile çektiği ızdıraptan ve kırılan gururundan kaynaklanır. Mesaj açıktır: İğrenç bir yaratığa dönüşmekte serbestsiniz ama sadece keder veya hiddet yüzünden aklınızı oynattıysanız. Talulla usulen, hayatta kalabilmek için insanları öldürüp yemek zorunda kalacağı gerçeğiyle yüzleştiğinde intihar etmediği için bu davranışının affedilebilmesinin tek yolunun yetim kalmış, tecavüze uğramış, sürekli şiddete maruz kalmış, ölümcül bir hastalığa yakalanmış, intihara meyledecek kadar bunalıma girmiş, annesinin ölümü yüzünden Tanrı ’ya öfkelenmiş ya da buna benzer *herhangi* bir şekilde çöküntüye uğramış biri olması gerektiğini biliyordu. Kim olursanız olun -kurtadam, vampir, Yalanların Babası- hayatta *kalma* arzusu ahlaki açından tek başına geçerli bir mantıklı sebep sayılamazdı. Ama işte buradaydı ve yaşamaya devam ediyordu. *Yaşamayı seviyorsun,*

çünkü ondan ötesi yok. Talulla'ya açılan davanın özü de bu, sayın jüri üyeleri.

O gece, Motel 6'nın yataklarından birinde yan yana uzanırken bana ne söylemek üzere olduğunu biliyordum.

"Hayvanları öldürdüm," dedi usulca.

Dokuz dolunay, altı insan kurban. Basit bir aritmetik.

"Evet."

"Bunu sen de denedin mi?"

"Evet."

Yağmur yağıyordu. Motelin neredeyse tamamı boştu. Odanın içi ıslak plaster ve mobilya cilası kokuyordu. Bir kamyon, ıslak otoyolun üzerinde, bir kilometre kadar ötede havalı kornasını öttürdü. Talulla ailesini düşünüyordu. Annesi ölmüştü, babasıysa Park Slope'taki büyük bir akağacın gölgesi altındaki Gilaley evinde tek başına yaşıyordu. Lanetin hâlâ küçük bir kızmışçasına, hiç düşünmeden yanaklarını okşayan babasıyla arasındaki samimiyeti çalmasına müsaade etmemek Talulla'nın gücünün büyük bir kısmını tüketmişti.

"İşe yaramadı elbette," dedi. "Yaparken bile işe yaramayacağını biliyordum. Bunu hissedebiliyorsun."

Kesinlikle hissedebiliyorsunuz. Hayale kapılmayın, lanetin belirli kıstasları vardır: İnsan eti ve kanı. Bu bir hassasiyet meselesi değildir. Bir hayvan öldürmeniz işe yaramaz, bir nebze bile. Açlığın talep ettiği şeyi reddedin ve ne olduğunu görün. Açlık bunu kesinlikle memnuniyetle karşılamaz. Açlık size dersinizi bildirmeyi üzerine bir vazife sayar. Asla unutamayacağınız bir dersi.

"Öleceğimi zannettim," diye devam etti. "Hayvanı yedikten sonra kusarken içimi dışıma çıkarmaya çalışıyormuşum gibi hissettim. Rahatlamıştım. Problemi çözdüğümü, kendimi zehirlediğimi, kazara intihar ettiğimi düşündüm. Ama geçti elbette."

Elim, vajinasıyla karnının tam arasında duruyordu. Asıl mesele bundan sonra olacakları erotik bir şekilde kullanıp kullanmamaktı. Onun da bu seçeneğin farkında olduğunu hissedebiliyordum. Karar verememişti.

Zihninde çok fazla şey iç içe geçmişti: annesinin ölümü, babasının yalnızlığı, çocuk sahibi olamıyoruz, masum kurbanlar, dört yüzyıllık bir ömrü araştırmak.

“Daha da kötüleşti,” dedi. “Bir sonraki sefer. Üçüncü dolunayın ardından düzgünce beslenmediğim takdirde bir sonraki değişimi atlatamayacağımı biliyordum.” ‘Beslenme’ kelimesini telaffuz etmek içindeki bir şeyleri öldürmesine sebep olmuştu. Kelimeyi söylerken sesi sertleşmişti. Muhtemelen bunu ilk kez kelimelere *döktüğünü* tahmin ettim. Kurtz’un ağza alınmaz ayinleri. “Çılgına dönmüştüm,” dedi. ”Dolunayın yükselmesine iki saat kala Vermont’ta amaçsızca araba sürüyordum. Aklımdan ne geçtiğini bilmiyorum. Kendimi öldürtmek istiyordum belki de. Bir otele gider ve tüm o dönüşüm rutinini lobide gerçekleştirirdim.” Duraksadı. Birkaç saniyeliğine gözlerini kapadı. Sonra tekrar açtı. ”Eh, *amaçsız* değildim elbette. Ne yaptığını bilirsin, ama bilmiyormuş gibi davranırsın. Yıllar önce yaptığım bir tatil sırasında keşfettiğim bir yer vardı. İki küçük kasabanın arasındaki büyük bir orman. Evler birbirlerinden epey ayrıydı. Rastgele birini seçtim. Dikkatli davranmıyordum, doğrudan içeri girdim. Kapılan bile kilitli değildi. On dokuz yaşındaki bir çocuk çıktı karşıma. Adı Ray Hauser’dı. Yaz tatilinin son haftasındaydı. Ailesi Titus Andranicus’un yerel bir tiyatro oyununu izlemek için kasabaya inmişti. Tüm bunları daha sonradan gazeteden öğrendim.”

Hiçbir şey söylemedim. Terapistler, rahipler ve muhabirler bir şey söylememe konusunda uzmandır. Öldüğünüzde, yargılanmak için Tanrı’nın huzuruna çıktığınızda ve Yaradan sonsuz bir sessizlikle, hiçbir şey söylemeden orada oturduğunda kendinizi lanetleme işini bizzat üstlenmeniz gerekir.

“Hisset,” dedi, bacaklarını hafifçe aralayarak.

Vajinası ıslaktı. Bu işin içinde öldürmek vardı. İnsanları yemek vardı. Ve bir de bu vardı. Merkezi canavarlık. Bunun size hissettirdikleri. Size yaptıkları. Bununla yaşamadan bununla yaşayamazsınız.

Elimi orada tuttum. Onu okşadım. Merkezi canavarlık neredeyse intihar etmesine yol açmıştı. Ama etmemişti. Ve kendinizi öldürmekten bir kez kurtuldunuz mu her şey bitmiştir.

“Dönüştüğümde daha zeki oluyorum,” dedi. “Bütün kötü konularda. Bütün önemli konularda.”

“Biliyorum Lu.”

“Kırmızı bir bulutun aşağı ineceğini, bir tür hayvani karanlığın her şeyi ortadan kaldıracağını ve geriye sadece aptalca bir içgüdünün kalacağını sanıyorsun ama öyle olmuyor.”

“Hayır.”

“Ne yaptığımı biliyorum. Ve bu sadece hoşuma gitmiyor. .. *Sadece* hoşuma gitmiyor… “

“Biliyorum.”

“Bunu seviyorum.”

Saygılı bir sessizlikle sustuk. Yastığının üzerindeki saçları başının etrafında koyu renkli, yumuşak bir hale oluşturmuştu. *Kötülük, seçimle yapılır.*

“Onu tattım,” diye devam etti sakince. “Her şeyini. Gençliğini, yaşadığı şoku, çaresizliğini ve dehşetini. Ve aldığım ilk tattan itibaren hepsini tüketene dek durmayacağımı biliyordum. Bütün bir insanı, tüm o kahrolasıca ziyafeti.”

Okşayışlarıma karşılık olarak kalçalarını nazikçe kıpırdattı. Ne olduğuna, ne olmak istediğine dair kendisiyle yaptığı tartışma etkili bir şekilde sona ermişti. Benliğinin büyük bir kısmı ilerlemeye devam etmiş ve bu durumu kabullenmişti. Bunlar sadece duygusal zorunlulukların kalıntılarıydı.

“Daha sonra,” dedi, parmağımı anüsüne daldırdığımda kendini yataktan hafifçe kaldırarak, “büyük sözler söylemeye başladım. Bunu bir daha asla yapmayacağıma dair kendime verdiğim sözler.”

Giderek kolaylaşacak, demem gerekiyordu ona. Hikâye, insanlığın hikâyesi, kurtadamların hikâyesi budur… Zor şeyler giderek kolaylaşır.

Devam ettiğiniz takdirde bir ya da iki yıl içerisinde dalından üzüm koparırmış gibi insan avlamaya başlarsınız.

“En kötüsü de bu,” dedi, bana doğru dönüp vücudunu elime doğru ittirerek. “En kötüsü de bu.”

En kötüsü biziz, demek istiyordu. En kötüsü bizdik çünkü en kötü olan şey bizim için en iyisiydi. Ve yalnızca başkası için en kötü şey olduğu zamanlarda bizim için en iyisiydi.

“Seni seviyorum” demenin Şeytan’a layık bir günah olduğu zamanlar vardır.

“Seni seviyorum,” dedim.

***

Çok daha sonra, karanlıkta uzunca bir süre yağmuru dinleyerek uzanmamızın ardından aramızdaki son engelin de yok olduğunu hissettim. Sanki gecenin işkence aletleri aniden parçalarına ayrılmış gibiydi. “Karını öldürdün, değil mi?” diye sordu.

Cevabı zaten biliyordu. Beni düzerken de biliyordu. Yanımda uzanırken de biliyordu. Bunu kabullenmesi yeni bir dünyaya geçiş yaptığının kanıtıydı. Hatta kendi katliamlarını kabullenmesinden bile çok daha fazla…

“Evet,” dedim.

Sessizlik. Ama düşünmekten kaynaklanan bir sessizlikti bu, geçirilen bir şoktan değil. Bunu haklı gösterecek bir bakış açısı aradığını -çünkü er ya da geç yapmak zorundaydım aksi takdirde onu da dönüştürmek zorunda kalırdın ve bu da onu öldürmek kadar kötü olurdu, zira dört yüzyıl boyunca seni hiç affetmezdi- ve sonunda haksız gerçeği bulduğunu hissedebiliyordum, çünkü hiçbir şey sevdiğiniz kişiyi öldürmekle kıyaslanamaz.

“iyiydi,” dedi. Soru sormuyordu, bir sonuca varmıştı; eski çiçeğin solmasına ve yenisinin filizlenmesine izin veren bir kavrayışa.

“Evet.”

“Çünkü onu seviyordun.”

“Evet.”

Bunun ardından hassas bir mantığa eriştik. O benden çok daha iyi bir canavar olacak, diye düşünüyordum. (Ve *bu* düşünceyle birlikte onun benden beş yaş daha küçük olduğunu ve hayatının yarısını ben öldükten sonra, hayal bile edemeyeceğim bir dünyada geçireceğim ilk defa fark ettim.) Anlamak için yıllarımı harcamamam gereken bir şeyi şimdiden çözmüştü bile. Çok yakında, bir veya iki yıl içinde ona ayak uydurmakta zorlanacaktım.

"Belki *beni de* öldürürsün," dedi, ellerini göğsüme dayayarak. "Belki de umduğum şey buydu."

Bunu bir çıkış stratejisi misali arzulayabileceğim fark ettim. Ama geçmiş zaman eki kullanmıştı: Belki de umduğum şey *buydu,* istiyorduysa bile bunu bilmiyordu. Ya da en azından tam anlamıyla bilmiyordu.

"Sevdiğin kişiyi öldürmekten daha iyi olan bir şey var," dedim. Kendimi kollarından kurtardım, onu kibarca ittirerek sırtüstü uzanmasını sağladım, kollarını başının üzerine kaldırdım, üstüne çıktım ve yatağın ısıttığı kalçalarını hafifçe araladığını hissettim. Gözleri, küpeleri, dudakları ve dişleri karanlıkta parıldıyordu.

"Daha iyi olan bir şey mi?"

O kalçalarını kaldırırken ben de yavaşça içine girdim.

"Sevdiğin kişiyle *birlikte* öldürmek," dedim.

Sadece daha sonra, o uyuyunca (uyumasına engel şeylerden en kötüsünü öğrenmenin neye benzediğini merak ediyorum; artık onu kabullendiği ve içinde onun için bir yer bulduğu için yorgunluğa yenik düşerek keyifli, hızlı bir şekilde uykuya dalmıştı) Arabella'nın hamile olduğunu, karımı öldürüp yediğimde sahip olduğum tek çocuğu da öldürüp yediğimi ona söylemenin hiç ama hiçbir amaca hizmet etmeyeceğini fark ettim.

41

Büyük ve açık alanlar Amerikan tanrılarını zayıflatır: Elvis, John Wayne, Marilyn, Charles Manşon, JFK. Buradayken hepsi de incelen bulutlar kadar kırılgandır; arkalarında mavi bir boşluk haricinde hiçbir şey yoktur. Bu gerçek bazı insanları çıldırtır. Amerikalılar bunun farkındadır ve kolektif bir sezgiyle sahil yörelerinde toplanırlar.

Hayat, bir arabanın boyutlarına kadar küçüldü. Uykusuzluk ve geçip giden kilometrelerin artışı Tom Cruise'un kariyerinden DOKET'in genetik bilimine, Obama'dan feminizmin parçalanmasına, Av'ın geçmişinden Yüzüklerin Efendisi'nin film versiyonuna kadar tüm kategorilerimizin birbirine girmesine neden oldu. Tüm bunlar olurken bir Texaco benzin istasyonunu geride bıraktık, İncil'den bahsettik, fırtına bulutlarıyla karşılaştık, korkuluklara rastladık, Jack Daniels içtik, filtreli Camel tüttürdük (markaların kutsallığı şaşırtıcı bir şekilde dirençli olduklarını kanıtladı), düzüştük, yıldızları seyrettik, otomatlardan alışveriş yaptık ve açlığın giderek artan sıkıştırışını hissettik. Talulla her şeyi bilmek istiyordu; Harley'yi, Jacqueline Delon'u, Cloquet'yi, Ellis'i, Grainer'ı ve Elli Vampir Ailesi'ni. Ve bunlar sadece güncel meselelerdi. İki yüzyıl boyunca gördüğüm yerler, tanıştığım insanlar ve gördüğüm şeyler vardı.

Ona ne kadar çok şey anlatırsam anlatayım hâlâ bahsedilecek çok şey vardı. Ama o da konuşmak istiyordu. Lanet, hatıralarına el sürmemiş fakat onlarla övünme hissiyatını elinden almıştı. Ağza *alınamaz* hale gelmişlerdi. Ama artık yanında ben vardım ve görünüşe göre ne geçmişimden vazgeçiyordum ne de onu konuşmaktan. Talulla'nın merhem bulamamış yarası, ailevi samimiyetini kaybetmekti. Annesinin tarafı geniş, İrlandalıların karakteristik özelliklerine sahip, bazı durumlarda klişe bir İrlandalılık sergileyen, çok içki içen, aşırı duygusal ve her şeyi Katolikliğin kan lekeli duvar halısıyla saran insanlardan oluşuyormuş.

Amcaları… Talulla henüz küçük bir çocukken bu adamlar sosis gibi devasa elleriyle onu kucaklayıp viski kokusu ve darmadağınık saçlar eşliğinde omuzlarına oturtur, muhteşem saçmalıklardan bahsedermiş. Ailenin kadınları ona dedikoduyu ve erkeklerin havasını boşaltma sanatını öğretmiş. Tüm bunlar Talulla için mutluluğun resmi haline gelmiş. Hem bu hem de uzun zamandır acı çeken babasıyla kurduğu gizli bağ… Talulla onun küçük perisiymiş ve Nikolai onu çekinmeden şımartırmış; kızını eğlendirmek için sadece kahramanlarla Tanrı'lardan değil ama aynı zamanda kara deliklerden, kuyrukluyıldızlardan ve güneşin tam ağırlığından bahsedermiş. Nikolai'ın zaten görmezden gelinen Yunan Ortodoksluğu Gilaley ailesinin arasında hepten yok olup gitmiş.

"Daha en başından şartlı olarak teslim olmuştu," dedi Talulla. "Annemle evlenmek için din değiştirme maskaralığına katlanmıştı. Bu onu annemin gözünde küçültmüştü elbette ama bunu yapmadığı takdirde onunla asla evlenmez-di. Annem her tür ikileme gelişi güzel bir şekilde inanırdı. Gerçi bu konuda konuşmak bana düşmez, aynı saçmalığı bugün bile devam ettiriyorum ne de olsa."

"O halde Tanrı'ya inanıyorsun?"

Nebraska'daydık, Middle Loup Nehri'nin güneyinde,

Sand Hills'in batısında. Akşam vaktiydi, hava soğuktu ve bir saat önce benzin almak için durduğumuzdan beri sulu sepken yağıyordu. Yüzü sivilcelerle dolu kasiyerin bize yan yan, uzun uzun baktığını görmüştüm. Bu yeni bir şeydi. İnsan biçimimdeyken sıradan biri gibi görünmeyi başaramadığım hiç olmamıştı. Beraberken 'farklı' olduğumuz daha mı aşikârdı acaba?

"Buna inanmak denemez," dedi. "Sadece bağlanıp kaldığın bir şey. Tıpkı bir türlü değiştiremediğin dandik mobilyalar gibi. Eğitimli yanım cehennemin bir hiç, bana miras kalan uydurma bir şey olduğunu biliyor. Öteki yanımsa oraya gideceğimi biliyor. Bugünlerde bir düzine yanım var galiba, sırayla kontrolü ele alıp öteki tarafa bakıyorlar."

"Post-modem çözüm bu," dedim. "Çoklu kişilik karmaşası tarafından kontrol edilmek. Uydurma bir hayal seç ve bunu bakış açılarından birine

tahsis et.”

“Ama Quinn’in kitabının uydurma olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?” Ona bildiklerimi anlatmış, Jacqueline Delon’un evinde kitabı ele geçirmeye ne kadar yaklaştığımdan bahsetmiştim. Kurda Dönüşen Adamlar.

“Çok saçma, öyle değil mi?” dedim. “Geri kalan her şeyi amaçsız evrime mal et, ama kendi yazgını bunun dışında tut. Bu sadece-” Az kalsın ‘insan olduğum günlerden kalma bir alışkanlık’ diyecektim fakat bunun kısırlık meselesini tekrar gündeme getireceğini hissettim. “Bu sadece boktan bir alışkanlık,” diye düzelttim. “Nereden geldiğimizi öğrenmeyi arzuluyor ve bunun neden burada olduğumuzu, nereye gittiğimizi açığa kavuşturacağını umuyorum. Hayatın rastgele bir atomaltı saçmalıktan ibaret olmamasını arzuluyorum.”

“Ve kitap artık vampirlerin elinde,” dedi. “Tabii gerçekten onlarda olduğuna inanıyorsan?”

“Gerçekten onlarda olduğuna inanıyorum.”

‘Bunun çılgınca olduğunu biliyorum fakat vampirleri hâlâ tam olarak kabullenemiyorum. Gerçek olduklarım.”

“Bu gündüzleri uyumak zorunda olmalarından kaynaklanan bir eksiklik. Hem bundan hem de seks yapmamalarından.”

“Yapmıyorlar mı?”

“Yapmıyorlar. Arzularını kaybediyorlar. Demek istediğim, düzüşmenin kurbanının enerjisini boşa harcamaktan başka bir işe yaramayacağını söylerler ama bu her zaman ümitsiz bir bahane gibi gelmiştir bana. Bizden nefret etmelerinin sebeplerinden biri de bu.”

Bizden. Bu kelimenin Talulla için bir kabile, bir aile, bir soy çağrıştırdığını hissettim… Derken sözcüğün etkisi yok oldu. Bütün türümüz gümüşi tozlara dönüşmüştü.

“Sahiden de bizden başka hiç kurtadam olmadığını nereden biliyoruz?” dedi, derisinin altında toplanmaya başlayan kurdun neden olduğu tutulmaları gevşetmek amacıyla boynunu hafifçe çevirerek. “Alfonse beni dönüştürdü, tamam. Benim içimde enfeksiyonun gerçekleşmesini mümkün kılan bir tür anormallik olması gerektiğini söyledin. Peki ama ya bu

anormallik Alfonse'deyse? Eğer enfeksiyonu engelleyen şey gerçekten de bir virüsse belki de *Alfonse'nın* buna bağışıklığı vardı. O halde başkalarını da dönüştürmediğini kim söyleyebilir ki? Onlarca, hatta belki de yüzlerce-"

"Yüzlerce olamaz. DOKET bunu bilir. Harley bunu bilirdi."

"Birkaç kişi o zaman. Bu mümkün, öyle değil mi?"

Bunu ben de düşünmüştüm. Fakat iki yüzyıl yaşındaki hislerimin otoritesi dışında hiçbir dayanağım olmaksızın buna inanmamayı seçtim. "Mümkün," dedim. "Tabii ki mümkün."

"Ama öyle olduğunu düşünmüyorsun."

"Hayır. Sebebinden emin değilim."

Bir başka sessizlik yaşandı. Talulla aklım çalıştırıyordu. Derken çok hafif bir şekilde gülümsedi. "Çünkü diğer türlüsü bu kadar romantik olmazdı," dedi.

Gecenin geç saatlerine kadar araba sürdük, böylece en azından direksiyon sallayan kişiye açlık dışında ilgilenebileceği bir şey çıkıyordu. Kokularımız arabanın içinde pis bir karışım oluşturmuş, içimize işlemiş ve şehvetimizin uyumasına izin vermeyi kesinlikle reddetmişti. Seks yapmak, davul gümbürtülerini bir veya iki saatliğine bastırıyordu. Ardından darbeler tekrar geliyordu… daha kötü bir biçimde. Dönüş aralıkları giderek kısalıyordu. Bazen Talulla'nın geriye, benimle tanışmadan önceki kurtkadın haline baktığını ve bu kadar uzun zamandır tek başına hayatta kalabildiği için bir tür geçmişe yönelik baş dönmesi veya mide bulantısı çektiğini hissedebiliyordum. Sanki güneş bir anda ortaya çıkmıştı da karanlıkta yürürken binlerce metre derinliğindeki bir uçurumdan düşmesine ramak kaldığım ona göstermiş gibi. Bu düşüncelerine rağmen her gün estetik veya yatkınlık açısından değişim geçiriyordu (bunu da hissedebiliyordum). İntihar etmeyi düşünmeye devam ettiğiniz sürece lanet de bir trajedi rolüne bürünebilir. Bir kez yaşamaya karar verdiniz mi geriye yalnızca komedi kalır.

Âşık olmadığın takdirde Jacob.

(Bu konuşan Harley'nin hayaleti miydi? Yoksa Arabella'nın mı? Her kimse görmezden geldim.)

İhtiyacımız olan şeyleri satın aldım. Hafif bir sırt çantası. Dürbün. Kancalı halatlar. Talulla hiçbir şey sormadı. Kaçındığı için değil, artık bunu yapmıyordu; sadece dokuz aydır ilk kez başkasının ellerine emanet olmanın tadını çıkarıyordu.

New York'tan ayrılışımızın sekizinci gününün erken saatleri, bizi Wyoming'teki Süper-8 motelinde yakaladı.

"Bu konuyu ne kadar çok düşünürsem," dedi Talulla, "benden haberdar olmamaları gözüme o kadar imkânsız görünüyor. DOKET'i kastediyorum." Şafak sökmek üzereydi. Başımı kalçalarına yaslamıştım. Odanın ince perdeli, baklava biçimli tek penceresinden grimsi mavi bir ışık giriyordu içeri. İkimiz de son derece uyanıktık. Açlık sıradan yiyecekleri tüketmemize izin vermiyordu. Şüphesiz Jacqueline Delon'un da bildiği gibi, bu iş böyle yürür: İnsan yanınızın iştahı, aylık döngünün ortasındaki on dört günlük kısmı anca karşılar. Geri kalan süre boyunca ya işlediğiniz cinayetten sonra dinlenirsiniz ya da yeni bir cinayete hazırlanırsınız. Şu anda, yani dolunaya (şişkin aya) dört gün kala ise suyu, kahveyi, likörü ve sigarayı azaltmıştık. Sakız çiğnemek bile kategorik olarak yanlış geliyordu.

"Bu beni de rahatsız ediyor," dedim. "Harley'nin bildiğinden eminim ve eğer o biliyorsa teşkilatın geri kalanının bilmemesi için hiçbir neden yok. Peki izlendiğini veya takip edildiğini hiç hissetmedin mi?"

"Hisseder miydim? Eğer bu işte azıcık bile iyilerse kesinlikle hayır."

Oldukça iyilerdi. Takip edildiğimi anlamak için kullandığım hislerimin gelişmesi çok uzun bir zaman almıştı. Talulla ise henüz bir çocuktu. Motelin etrafının sarıldığına, kapının her an tekmelenerek açılacağına dair bir inanç aniden beni ele geçirdi. Yataktan sıçrayarak kalktım, kapıyı açtım ve dışarı baktım. Hiçbir şey yoktu. Park alanının göz kırpan yalıtkan zemini. Yol. Tepelerine ak düşmüş dağlar. Temiz ve soğuk hava. Dünyanın şafaktan önceki masumiyeti. Tekrar içeri girdim.

"Belki de Haris konusunda yanılıyorumdur," dedim, Talulla her ikimiz için de birer dal Camel yakarken. "Sadece

Heathrow Havaalanı’nda seni gördüğümde, seni gördüğüm o anda Harley’nin yarım kalmış mesajı tamamlanmış gibi geldi. Tonlamasıyla alakalı bir şeydi, anlamak için sesini tanıman gerek. Ama belki de bana söylemeye çalıştığı şey bu değildi. Vampirlerin virüs için peşime düştüğünü öğrenmiş olması da gayet mümkün. Ya da kimliğinin deşifre olduğunu ve iş arkadaşlarının peşine düştüğünü de öğrenmiş olabilir. Tanrım, her şey olabilir.”

“O gece çölde beni görüp görmediklerini merak ediyorum,” dedi. “Yani her şey birkaç saniye içinde gerçekleşti. Helikopter, ışığını Alfonse’nin üzerinde tutmakta zorlanıyordu. Beni gözden kaçırmış olabilirler. *Olabilirler.* Aksi takdirde benim için geri dönmezler miydi?”

“Gördüğüm raporda senden hiç bahsedilmiyordu,” dedim. “Zaten her halükârda on iki saat içinde öleceğini düşünürlerdi. Geri dönmeleri için bir sebep yoktu. Onlara göre dönüşeceğin tek şey bir cesetti.”

Birkaç saniye boyunca tavana bakarak bunu kafasında tarttı. Çocuk sahibi olamıyoruz cümlesinin etkisi hâlâ devam ediyordu. Üzüntüsünün ne yöne gideceğini, ne şekil alacağını merak ediyordu. Öfkeye -ya da daha doğrusu gareze- dönüşmesi mümkündü. Bunu göz önünde bulundurduğunu, kendini yalnızca bir avuç olan safhalarına tamamen adamayı düşündüğünü hissedebiliyordum: zekâ, zalimlik, yıkım. Kali’ye dönüşebilirdi. “Eh,” dedi, “bu onlara dikkatsiz olmamayı öğretir, değil mi?”

* * *

Takip edilme korkusu, ters orantılı bir şekilde takip edildiğimizi ispat etme arzusuna dönüştü. Başımın arka tarafı ile ensem kör bir aşın duyarlılık geliştirdi. Durmadan dikiz aynasını kontrol etmekten gözlerim ağrımaya başlamıştı. Her resepsiyoniste, her kat görevlisine, her mağaza yöneticisine ve her garsona anormal bir dikkatle bakar oldum.

Tüm dünya suçsuzluğu ispatlanana kadar bir vampir ya da DOKET ajanıydı.

Ama kilometreler ne izlendiğimize ne de takip edildiğimize dair bir emare olmadan akmaya devam ediyordu.

Rocky Dağları'ndan geçerek batıya yöneldik. Kötü bir fikirdi, *kurt* çok yakınımızdaydı. Görünmez yaratık, tamamen boş olan araziye özlem duyuyor ve ona ulaşmak için çaba sarf ediyordu. Kar, dağların dışa doğru yayılan kenarlarını bıçaklamıştı. Taştan ibaret büyük dizler kıvrılarak orman havuzlarından çıkıyordu. Durup arabadan indiğimizde hava hafif ve canlıydı. Talulla ateş nöbetlerine tutuldu; en şiddetlileri esnasında bir battaniyeye sarınarak terleyip titredi fakat bu unutkanlık dönemlerini atlatıp tıpkı akşam banyosunu yapan küçük bir çocuk gibi tertemiz bir farkındalığa ulaştı. Konuşma ihtiyacımız giderek azalıyordu. Alacakaranlık göğü, ilk yıldız serpintileriyle birlikte ana unsurumuz oldu. Dolambaçlı kilometreler boyunca araçta yoğun bir sessizlik vardı. Arabayı Talulla kullanırken hem onu hem de koyu renk gözlerinin yaklaşmakta olan şeye, olduğu şeye, giderek daha fazla teslim oluşunu izledim. Yetişkinlerin dünyasını yerle bir edeceğini bildiği bir sırrı özümsemiş, küçük bir kızın bakışlarıydı bu.

Artık seks yapmıyoruz. Sözlü bir anlaşma olmaksızın kendimizi uyuşmuş hissetmeye başladık. Belki de tüm aşırılıkların yapması gerektiği gibi zıddını dirsekleyen veya üst üste binen, aşırı yoğun bir arzuydu duyumsadığımız. Ona çok az dokunuyordum, o da bana. Buna ikimiz de şaşırmadık. *Kurdun* da kendi büyülü ihtiyaçtan vardı ve şimdi, büyük gayeye bu kadar yaklaşmışken bir parça saflık, görkemli iğrençlik salonuna girmeden önce azıcık süpürülmüş bir koridor talep ediyordu.

* * *

New York'tan ayrılışımızın onuncu gününün erken saatlerinde, yol yanığı vücutlarla ve kızarmış gözlerle, açlık insan yanımızın tükenmişliği aracılığıyla kurdu hayata dönmeye zorlarken, dağların Nevada'ya düşen payını geride bırakıp havası güzel Tahoe Gölü nün tam güneyinden California'ya geçtik.

Dönüşüme bize sadece iki gecelik bir uzaklıktaydı.

42

Golden State’te işlediğim son cinayet otuz iki yıl önce, 1977 yazındaydı. Led Zeppelin, Oakland Stadında bir konser vermişti ve minibüsler dolusu hayran, gösteriden sonra uyuşturucu çekip düzüşmek için Muir Ormanları’na gitmişti. Aslında daha kuzeye gidip Napa Vadisi’ne varmayı planlamıştım (orman şehre biraz fazla yakındır ve ara sıra korucular burada devriye gezer) fakat Robert Plant’a kök söktürecek kadar güzel ve san bukleleri olan genç, zayıf, kadınsı görünüşlü, halüsinasyon gören bir beyefendi, halüsinasyon gören diğer arkadaşlarından tedbirsiz bir şekilde ayrılıp tam da benim kucağıma düştüğünde… Eh. Hiç acı çekmedi. Çekmediğinden oldukça eminim. Eğer kendimi rahatlatma gereği hissettiğim günleri çok uzun zaman önce geride bırakmamış olsaydım onun için ürkütücü ve son bir halüsinasyon dışında bir şey olmadığımı düşünerek avunabilirdim. Bütünüyle tembelce bir cinayetti. Ondan arta kalanları gömerken bile neredeyse hiç özen göstermemiştim. Parçalarını buldular elbette, üç gün sonra ama o zamana dek ben çoktan Moskova’ya varmıştım.

Talulla hastaydı. Carmel’in hemen doğusundan geçen sisli 68’nci otoyolun üzerindeki bir motele yerleştik ve onu sıcak bir banyoda otururken bıraktım. Bu bir riskti ama aynı zamanda da kaçınılmazdı; dolunay yarın gereksinimlerini takdim edecekti. Yapılması gereken keşifler vardı. Ayrıca, New York’tan ayrılığımızdan beri takip edildiğimize dair tek bir işaret bile görmemiştim. Yeni telefonlarımızı vardı, saat başı birbirimizi kontrol edecektik. Eğer Talulla kuşku uyandıracak herhangi bir şey -*herhangi* bir şey- görecek ya da hissedecek olursa kalabalığın arasına karışıp beni arayacaktı. “Her ay bu kadar kötüleşiyor musun?” diye sordum ona. Küvette otururken tüm vücudu bembeyaz kesmişti, titriyordu ve gözleri ölgündü. Suyun sıcaklığına rağmen küçük göğüslerinin üzerindeki tüyleri diken diken olmuş, meme uçları hoş bir şekilde büzüşmüştü.

“Hemen hemen.”

“Tanrım, peki nasıl başa çıtın bununla?”

Çenesi kenetlenmiş bir halde, tüm kadınları temsil ederek bana bakmakla yetindi. Lanetten önceki kan kaynamalarımı ve kemik takırtılarını yaşamama az kalmıştı. Prematüre, melez ellerle ayakların hayaletleri şimdiden kafamı karıştırıyor (direksiyonun başına geçtiğinde ekstra dikkat göster Marlowe), insan omuzlarımla kalçalarımın içinde kısa aralıklarla kurtadamın ön gösterimi oynuyordu. Hareket halinde kalarak başa çıkıyordum bununla. Oturmak işleri daha da berbat bir hale getiriyordu, hâlâ. Ama aynı şey Lula için geçerli değildi. O bir daha asla kıpırdamak istemiyormuş gibi görünüyordu. Makyajı yüzüne bulaşmıştı. Onu çıkartmaya başlamış fakat sonra bundan vazgeçmişti. Mütevazı bir ruhsal büyümeyle atlatacağı türden bir akşamdan kalmalıktan muzdarip, on yedi yaşındaki genç bir kızın gösterişsiz teslimiyetiyle bakıyordu bana… tabii eğer atlatabilirse.

“Biraz daha bekleyeceğim,” dedim. “Vaktimiz var.”

Başını iki yana salladı. “Zahmet etme. Bu bana hep olur. Akşama kadar sürecek, sonra da yerimde duramayacağım.

Bu akşam geri döndüğümde keşke böyle kalsaydın diyeceksin.”

Yine de onu bu şekilde bırakmak kolay değildi. Birkaç kez gidecek gibi olup geri döndüm. “Eğer bana bir şey olursa…” dedim, dördüncü kez kapıdan dönerken… sonra da önerebileceğim faydalı bir şeye sahip olmadığımı fark ettim.

“Git artık,” dedi. “İyi olacağım.”

Ona bir şişe Jack Daniels, üç paket Camel, bir düzine ağrı kesici ve bir demlik berbat motel kahvesi bıraktım. Bir de Cloquet’nin Luger’mı… Silahı o zamandan beri yanımdan ayırmamış fakat gümüş mermileri sıradan kurşunlarla değiştirmiştim. Kenelere karşı etkisizdi (güneş batmadan önce dönmeyecek miydim) ama hizmetkârlara ve ajanlara karşı işe yarardı. “O kapıdan içeri benim haricimde giren biri olursa,” dedim, “vur onu.”

Talulla başıyla onayladı, dişleri takırdıyordu. Ardından gözlerini yumup elini sallayarak beni başından defetti. Kapıyı arkamdan kilitledim. Henüz öğleden sonraydı.

* * *

Roman yazarları, herkesin bildiği gibi, durmadan çalışır; gözleri ve kulakları kullanabilecekleri herhangi bir şeye karşı daima açıktır. Aynı şey kurtadamlar için de geçerlidir. Ama onlar ilginç karakterler ya da diyalog kırpıntıları yerine ellerini kana bulayabilecekleri, kendilerine gizli bir cinayet bahşedebilecek yerleri ararlar. Monterey ile

Morro Bay arasında yüzlerce kilometre boyunca uzanan bu sahili uzun zamandır dosyamda bekletiyordum. Gerekli coğrafi özellikleri taşımasının ve Steinbeck, Miller ile Kerouac'ın hayaletlerine ev sahipliği yapmasının yanı sıra Big Sur bölgesinin ücra evlerine ve aklın alabileceğinden daha fazla paraları olan bir sürü çılgın mukime sahipti. 60'lı yılların sonlarında buralarda birkaç haftalığına bir yer kiralamış (öldürmek için Alaska'ya uçmuştum), ve seçme konusundaki potansiyel zenginliği karşısında şaşkına dönmüştüm. Bu kadar uzun zamandır uğramamış olmam gerçekten garip. *Burayı* sevgiline *ayırmıştın*, diye ısrar etti romantik yanım… ben de yeni ve cömert aptallığımla bu fikri tamamen başımdan savmadım.

Nerede, ne zaman, kimi öldüreceğinizi bulmak garip bir yetenek veya sanattı. Doğal olarak zaman içerisinde bunun kokusunu almaya, değişkenlere karşı hassas olmaya başlıyorsunuz. İlk yıllarımda sanki hırsızlık yapmak için bir yeri gözetlermişçesine bu işe haftalarımı ayırırdım. Şimdiyse beni insanların yaşadığı herhangi bir yere bıraktığınız takdirde yirmi dört saatten daha kısa bir süre içinde en uygun hedefi size gösterebilirim.

Bu işi halletmenin daha ılıman yolları da vardı elbette. Bugünlerde batı dünyası o kadar çılgın bir vaziyette ki gazeteye ilan verdiğinizde, kendine zarar vermekten hoşlanan bir biçare size mutlaka yanıt verir. *Aranıyor: Kurtadam için kurban. Dolgun ve sulu olma zorunluluğu vardır. Sigara içmemesi ve iyi bir mizah anlayışına sahip olması tercih sebebidir. Zamanımı boşa harcamamanız rica olunur.* Uyuşturucu bağımlılarından, alkoliklerden, körlerden, sağırlardan, topallardan, hamilelerden ve zihinsel özürlülerden nasibimi almışlığım vardır. Eskort kiraladığım (hem kadın hem de erkek), onları bayılttığım, arabayla şehir dışına

çıkarttığım, uyanmalarım beklediğim ve kendilerini kovalamamı sağladığım da oldu. Bunların hepsi *kabul görür* (Lanet estetiğe ya da adil oyuna engel olmaz) ama direkt -insanın geleneksel veya kuralları belli olan diyesi geliyor- yırtıcılığın da kendine has, yoğun bir tatmini var. Kusursuz derecede sağlıklı bir insanın üzerine doğru yürürsünüz, onunla yüzleşirsiniz, neler olduğunu *gerçekten* anlamalarına yetecek kadar süre tanırsınız, sonra da yapacağınızı yaparsınız.

Günümü araba sürerek ve satın aldığımız sırt çantasıyla, geniş kenarlıklı fötr şapkayla, son model Van Gorkom yürüyüş çizmeleriyle, dürbünle ve *Birleşik Devletlerin Batısındaki Kuşlar* adlı kitabın karton kapaklı bir baskısıyla donanmış halde yürüyüş yaparak geçirdim memur bey. Turist sezonuna daha bir ay vardı ve patikalar sessizdi. Tüm mekân bana aitti. Kızılağaçlar ile nemli toprağın kokusu köpek dişlerimi ve tırnaklarımı zonklatıyordu.

Saat üçe doğru sis dağıldı ve güneş çıktı. Serbestliğin akıcılığıyla çalıştım ve güneşin batmasına bir saat kala bir hedef, iki de yedek belirledim. Yayan olarak yirmi beş kilometrelik bir gidiş-dönüş yolu tepmemiz ve zamanlamamızı kusursuz ayarlamamız gerekecekti ama her şeyi bir kere bile görünmeden halledebilecektik… bundan iyisi can sağlığıydı.

Talulla aradığında tekrardan Toyota'ya biniyordum.

"Bunu duyduğuna üzüleceksin," dedi. "Yerimde duramadığım safhaya geçtim."

"Güzel."

"Hemen heyecanlanma. Daha çok ateşi olan, halüsinasyonlar gören ve dikkat eksikliğine sahip bir hiperaktif gibiyim."

Telefonda aşkla sarılıp sarmalanmış banal laflar edebilmek medeniyetin bir başka güzel tarafıdır.

"Her şey hazır," dedim ona. "Bir saat içerisinde evde olacağım."

Güneş, Pasifik Okyanusu'nun üzerinde batıyor, dağları pembeye ve altın sarısına boyuyordu. Arabanın içi akşam ışıklarıyla ısınmıştı ve Amerikan işi benzin ile vinil kokuyordu. Odaklanarak, dikkatli bir şekilde

sürdüm. *Kurt*, pençeleri ve ağzıyla, ellerim ve yüzümü sıkıştırıp kendisini hissettirdi. Kafa derim önce gevşedi, ardından kasıldı; sırasıyla bir ısındı bir üşüdü. Yakında kardeşim, çok yakında. Ama arabayı dikkatli bir şekilde sevgilimin yanına sürmeye devam ettim.

43

Sonraki akşam, artık California plakası taşıyan Toyota'yı 1'inci otoyolun hemen dışına, Andrew Molera Milli Parkı'nın yaklaşık iki kilometre kuzeyinde kalan yirmi dört saat açık, lokantalı bir benzin istasyonuna park ettik. Talulla sarı bir peruk takmıştı, bende de takma bir bıyık ve Yankees beysbol şapkası vardı. İkimiz de güneş gözlüğü takmıştık. Haddinden fazla bir kılık değiştirme gibi gözükse de benzin istasyonunda KDKS olduğunu unutmamak gerek. Hava serin ve nemliydi. Aynı doğmasına üç saat vardı. Lu'nun ruh hali bir kez daha değişmişti. Geçen geceki kıpır kıpırlığı geçmişti. Artık sessizdi, bakışları berraktı. Bu onun dönüşümden iki önceki safhasıydı. Son aşamaya dönüşümden on dakika önce girecekti. Hoş değil, diye tarif etmişti onu.

Seçtiğim değişim alanı bir saatlik yürüyüş mesafesindeydi. Kızılağaçlar en yakındaki patikanın en az bir kilometre açığında sahil meşelerine karışıyordu. O noktadan hedefe kadar on bir kilometrelik zorlu bir yürüyüş vardı. Öldür. On bir kilometreyi geri dön. Arabaya kadar olan üç kilometreyi daha aş. Mesele zamanlamaydı. Mesele *daima* zamanlamaydı. Ay bu gece 20.06'da doğacak, yarın sabah 07.14'te batacaktı. On bir saat kırk altı dakikalık lanet. Yalnız avlanırken 04.00'a kadar beklerdim. Öldürüp yemeye iki saat, üsse geri dönmeye de bir saat on dört dakika ayırırdım. Bilenen, atlayıp zıplayan ve sizi kışkırtan açlığı idare etmeyi başardığınız zaman kurtadam olarak işlediğiniz vukuatla insan olarak gerçekleştirdiğiniz kaçış arasında mümkün olduğunca az zaman bırakmak istersiniz. Bunun en basit sebebi, avınızdan geriye kalanlar keşfedildiğinde ve alarm verilip sirenler çalmaya başladığında 3 metre uzunluğunda, kıllarla kaplı bir vücutla ve kanlı bir burun ile pençelerle yakalanmak istememenizdir. Ama yalnız avlanmıyordum.

"Geliyor," dedi Talulla.

"Bu tarafa. Çabuk."

Bir dalı havaya kaldırdım, o da hızlıca altına girdi. Yüzü gergin ve terliydi. “Soyun,” dedim. “Başarabilir misin?”

Burnuma bakılırsa yakınlarda kimsecikler yoktu, hem zaten gözlerden de ıraktık. Yolların ve patikaların üzerindeki alacakaranlık, ağaçların altındayken pıhtılaşmış bir karanlığa dönüşmüştü.

“Ah,” dedi Talulla, kamını tutup iç çamaşırlarına bakarken. Tekrar tekrar yutkunuyordu. Tek bir kuru nefes aldı. Onu sutyeninden ve donundan kurtarıp giysilerimizin geri kalanıyla birlikte sırt çantasına tıkıştırdım. Eşyalarımızı kontrol ettim: ıslak bezler, sprey su, sıvı sabun, çöp poşeti. Dün prova ettiğim gibi meşe ağacına beş-altı metre kadar tırmandım ve kancalı halatlarla paketi oraya tutturdum. Zemine geri döndüğümde Lula’yı dizlerinin üzerine çökmüş, iki büklüm olmuş ve kollarını etrafına dolamış bir halde buldum.

“Dokunma bana,” dedi.

“Tamam.”

“Çok yaklaştı.”

“Biliyorum. Benimki de.”

Bunlar o gece konuştuğumuz son kelimelerdi.

Talulla’nın dönüşümü hızlıydı. Benden daha hızlı. O hâlâ sancılanırken tamamen dönüşmüş ve yardımına hazır olacağımı düşünmüştüm. Bir erkek olduğum için mi? Yoksa ondan daha yaşlı olduğumdan mı? (Bir *ahmak olduğun için Marlowe.)* Ama hayır. Nemli yüzü ölüm anındaki şekline bürünerek ürkütücü ve küçük gözlü bir hal aldı. Kustu, iki büklüm oldu, yuvarlanarak yan döndü, çekici dudaklarını büzdü ve yirmi saniyeden daha kısa bir sürede, sıradışı bir simetrik akıcılıkla dönüşüm geçirdi. Bu esnada ben hâlâ düzensiz bir şekilde çatırdıyor, insani hatlarımı yırtarak geride bırakıyordum. Üstün teknoloji CGI, 50’lilerin stop-motion tekniğine karşı… Daha sonra gülüp gülemeyeceğimi merak ettiğim, utanç verici bir farklılıktı bu.

Bir kurtkadının tamamen serbest kalan kokusu, melez burun deliklerimi doldurduğunda merak etmeye çok fazla vakit kalmadı. Oh. *Oh.* Haftalardır insan biçiminden sızan kokuların verdiği ipuçları, beni bir kurtkadın

kokusunun merhametsiz darbesine karşı hazırlamakta yetersiz, hem de çok yetersiz kalmıştı. Neredeyse olduğum yere yığılıveriyordum. Aldığım ilk nefesle birlikte taşaklarım şehvetli bir caz cümbüşüyle doldu; aletim sanki altına bubi tuzağı kurulmuş, yaylı bir cihazmış gibi havaya fırladı. Hâlâ dört ayak üzerinde duran Talulla, kıçını havaya kaldırdı, hafif bir ses çıkardı ve havayı koklayan burnuma cevaben bacaklarını yavaşça araladı. Ve sevgili okur, onun ıslak kurt vajinası benim ıslak kurt burnumun uçundaydı. Daha geniş, daha sinsi, insan haline nazaran daha koyu tenli, cinayetin ipeğini kuşanmış ve kanla semirmiş bir vajinaydı bu. Olgun bir avokado kadar sıkı ve yumuşaktı; çürümenin kötücül eşiğindeki, hoş bir koku yayıyordu.

Henüz değil.

Talulla ikimize de aynı anda, telepatik olarak gönderilen bu ihtar karşısında hırladı fakat şu anda birleşmemizin bir kayıp olacağını biliyorduk, çünkü açlık iç organlarımızı bıçak sırtında tutuyordu ve cinayetin hediyesi henüz açılmamıştı, Aletimin ucunun bir anlığına ona sürtünmesine müsaade ederek ateşler içinde yanan bir bebeğin ağzından daha sıcak olan kaygan aralığını hissettim. Cilveleşme sınavından neredeyse, *neredeyse* kalıyordum… ama geri çekildim ve Talulla'nın ayağa kalkışını, daha bilge olan hayvani gözleriyle bana bakışını, sırıtışını ve karanlıklara dalıp başı çekişini muzır bir hayranlıkla izledim. Ağacı işaretlemek için sıcak bir biçimde ok gibi işedim, ardından onu takip ettim.

Birbirimizi anladık. İnsan biçimimizdeyken yeni âşıklara bahşedilen standart altıncı hissimiz, dönüşümün ardından artarak neredeyse sınırsız bir karşılıklı şeffaflığa dönüşmüştü. Bunu ona söylemememe rağmen Talulla nereye gideceğimizi biliyordu mesela. Dün izlediğim yol, ilkel bir şarkının dizeleri misali, sanki fosforlu biz iz bırakmışım gibi ona yön gösteriyordu. Konuyla alakalı tüm hafıza dosyalarını karıştırmakta özgür olduğundan seçtiğim ve yalnız bir erkek saptayıncaya kadar dürbünle gözetleyip kulak misafiri olduğum evin imgesi için de aynı şey geçerliydi. Frank Lloyd Wright'ı[xlv] anımsatan bir mimariye sahip olan mekân, adam için

yaratıcılık krizi çektiği zamanlarda sığınabileceği ikinci bir ev artı kayıt stüdyosuydu. “Bak, replik sıralarını sürekli değiştirirlerse bütün iş kahrolasıca bir zaman kaybına dönüşür Jerry.” Dün benim tarafımdan gözetlenirken bir fincan kahve, esrarlı bir sigara ve cep telefonuyla birlikte balkona çıkmıştı. “Hayır. Hayır, burada bütün yazılıma sahibim. Aynı bok. Hatta, eğer replikleri değiştirmeye devam ederlerse, aynı *işe yaramaz* bok. Gerçekten de… Cidden. Nasıl oluyor da üçüncü uzun metrajlı filmini çeken biri koduğumun son montajına gelmeden evvel filme müzik yerleştirilebileceğini düşünebiliyor bana söyler misin? Demek istediğim… Kesinlikle. Cidden. Cidden. Evet. Eh. Kahrolasıca bağımsız *harika çocuğunu* gördün işte…” Yakışıklı biriydi, koyu sarı saçları çocuksu bir kendini bilmezlik havası yaratacak şekilde kesilmişti; ince ve güzel bir ağza, sert bir çeneye, uzun bir boya ve kaslı bir vücuda sahipti. Kadın düşmanı olmaya kesin karar verecek kadar çok kadınla yatıp kalkmıştı. Ya da ben öyle olduğunu düşünüyor, belki de ümit ediyordum. İşlerin Talulla için karmaşıklaşmasından korkarak bir kadın yerine bir erkek (özellikle de yakışıklı bir tane) seçmiştim, fakat sevgilimin şu anda bunu algıladığını -başını bana çevirip sırıttı- ve aynı anda hem dokunaklı bulduğunu hem de hakaret olarak algıladığını hissedebiliyordum.

Ay ışığı ormanın zeminini lekeledi ve içinden geçtiğimizde bizi bir anne gibi yatıştırdı. Lu yukarıya bakmak için durup aynı soğuk merheminin kurt suratına işlemesine müsaade ettiğinde sevgilimin tüm kıvrak vücudunun, sertleşmiş göğüslerinin, ince belinin, uzun ve ölümcül ellerinin, baldırlarındaki ve kalçalarındaki seyrek kıllı kaslarının gümüşle yıkandığını gördüm. Hayattan vazgeçmeye ne kadar yaklaştığımı hatırlayınca ürperdim. Londra’da kar aceleyle yağar ve viski şömineden yansıyan ateşin ışığıyla altın rengine dönerken Harley’nin kütüphanede bana, “En az bizim kadar senin de yaşamaya hakkın var,” dediğini anımsadım. ”Yaşamayı seviyorsun, çünkü ondan ötesi yok.” Geçtiğimiz şu son iki hafta, moteller, teptiğimiz kilometreler, Manhattan, Heathrow… hepsi de bir rüyanın kapalı, şifreli niteliklerine sahipti. Uyanık olan dünya ise *buydu*; asıl ziyafet için birbirleriyle yarışan şehvet ve açlık… Ölü olan

mutluluk duygum, bunu tek başıma yapmayacak olmamın sağladığı basit mucize sayesinde yeniden hayata dönmüştü.

Bu esnada çok kısa sürede çok yol katetmiştik. Küçük bir akıntının böldüğü dik bir vadiye vardık. Batı tarafı kozalaklı ağaçlarla kaplıydı (onların hemen ötesinde de Pasifik Okyanusunun koca, serin suları uzanıyordu), doğu tarafındaysa karışık bir orman ve taşlık bir arazi vardı. Üzerinde bir yılan gibi kıvrıla kıvrıla ilerleyen, pürüzsüz, tek başına duran bir şerit görülüyordu; asfalt kokusu oldukça taze, olabildiğince az aydınlatılmış bir yoldu bu. Talulla durdu, nefesi ağzından buharlar halinde yükseliyordu. Arkasına geçtim, kollarımı etrafına doladım, göğüslerini avuçladım ve omzunu hafifçe dişledim. Başını geriye atıp kurtsu burnumu yaladı. *Dönüştüğümde daha zeki oluyorum*, demişti ve bunu, derinleşen kurnazlığını, bilenmiş zekâsını hissedebiliyordum. Açlığın kızıl velvelesine kapılan içindeki yırtıcı, açılan ve gölgeleri, saklanma güzergâhlarını, giriş noktalarını ve bir çığlığın ne kadar uzağa taşınabileceğini kafasında tartmakla meşguldü. Öyle bir niyetim olmadığı halde onu hafife almış, kadınların hassas yapısından dolayı bunu atlatabilmesi için ona yardım etmem gerektiğini farz etmiştim. Düşüncelerimin farkındaydı, utandığımı hissetmişti. Burnumu yalaması kısmen, *Sorun değil, anlıyorum. Çok tatlısın. Ama artık neyle uğraştığını anlıyor musun?* demekti.

Bir tepenin yamacına inşa edilen ev (ışıkları açıktı ve garaj yoluna siyah bir Lexus park edilmişti) şık bir sığınak gibi duruyordu. Çift katlıydı; bir bodrumu, havuzu, üst katın tamamını dolaşan bir balkonu, iki garajı, taştan yapılma kapı dikmeleri ve elektronik bir kapısı vardı. Bizi avantajlı kılan özelliklerimize sahip olmasaydık bile içeriye girmek kolay olurdu. Alt katın kapıları kapalıydı, doğru, ama maestronun son teknoloji ürünü Shield 500XS Güvenlik Sistemi'nin evi kilit altına alması için henüz çok erkendi. Üst katın orta yerinde bulunan bir çift sürgülü cam kapı açık duruyordu, onun ötesindeyse deri kaplı beyaz bir divan ile kısık sesle çalışan bir plazma ekran televizyon görünüyordu. Bebek mavisi bir balıkçı yaka kazak ile bermuda şort giyen dostumuz çıplak ayaklı bir vaziyette kanepeye boylu boyunca uzanmıştı; bir elinde uzaktan kumanda,

diğerindeyse cep telefonu vardı ve bir yandan kanalları geziyor, diğer yandan da dünyanın geri kalanının amatörlüğüne teslim olduğunu gösteren bir monotonlukla söylenip duruyor, patronuna sövüyordu.

Plana göre birkaç saat beklememiz gerekiyordu. Ama plan geçerliğini yitirmişti. Açlık ve arzu gayri resmi bir şekilde kontrolü ele almıştı. Rahatlayarak, ikimize de harekete geçme talimatı verildiğini hissettik. Biz vadinin doğu yamacına sessizce ilerler, tek bir sıçrayışta yolu geçer ve kurtlara özgü tüm gizliliğimizle eve doğru yaklaşırken ne *olursa olsun* sözü de ruhani lütfuyla bizi kutsadı.

Ünden ben gittim. Tek bir sıçrayışım kapılan aşmam için yeterli oldu. İkinci sıçrayışımla birlikte zeminden balkona ulaştım. Balkondan gerçekleştirdiğim üçün sıçrayışsa açık kapılardan geçip doğrudan kanepeye atılmamı sağladı.

Mübalağa etmek bir yazma kusurudur ama Drew'e (gazetelerden öğrendiğimize göre adı Drew Hillyard'mış) kelimenin tam anlamıyla hayatının en büyük korkusunu yaşattığım konusunda ısrar edeceğim. İçimdeki eski kafalı züppe, bir Amerikalı olarak hayatı boyunca büyük bir aşırılıkla izlediği televizyon ve sinema filmleri tarafından öyle yapmaya şartlandırıldığı için haykırdığını -ya da daha doğrusu *aaah! diyerek* tiz bir çığlık attığını- düşünüyor. Bir kadın sizi terk ederse bara gidip sarhoş olursunuz. Otobanda giderken biri önünüze geçerse, “Aşağılık herif!” diye bağırıp ona orta parmağınızı gösterirsiniz. Bir kurtadamla karşılaşırsanız altı yaşındaki bir kız çocuğu gibi çığlık atarsınız. Senaryolar bundan ibarettir. Her neyse, Drew yalnızca *aaah! diye* tiz bir çığlık atmakla kalmadı, aynı zamanda iki kolunu başının hizasında hızla savurdu. Uzaktan kumanda elinden fırlayarak odanın karşı tarafına uçtu, bir sandalyeye çarpıp takırdadı ve geri kalan süre boyunca bizleri *Amerika'nın Yeni Top Modeli* programıyla baş başa bıraktı. Belki de çok derinlerde yatan bir hayatta kalma içgüdüsünün etkisiyle cep telefonuna sıkı sıkıya sarıldı. Uzanıp cihazı elinden aldım ve o izlerken canavarımsı, geniş yumruğumun içinde ezdim. Bu manzara, genzinden garip bir inilti koyuvermesine neden oldu. Bebek gibi ağlamaya hazırlanan koca adamın yüzü buruşup kırıştı

ama ağzının gerilişine ve ciğerlerinin havayla dolmasına bakarak daha büyük bir çığlık atmak üzere olduğunu görebiliyordum. Buna müsaade edemeyiz, diye düşündüm.

Etmedik de. Talulla'nın siyah, hoş ve uzun parmaklı eli arkamdan uzanıp adamın yüzünün alt yarısını kapladı.

44

Siz hayatınızda düzen, uyum ve kolaylık istersiniz. Buna sempati duyuyorum. Ama siköldürye üçlüsünün gizemi farklılıkları yerle bir eder, şunu *bundan* ayıran aparatları bir kenara fırlatır ve bir Gallerlinin omuz silkişine denk bir doğaüstü tepkiyle sizi tamamen *deneyimin yepyeni bir haliyle* tanıştırır.

Mesela buzla katılaşmış, ayağınızın altında hafif çatırtılarla parçalanan, derin bir çimenlikle. Çimenlik mi? Nerede? Biz Drew'un oturma odasındaydık. Ne bir nehre ne denize ait olan, ne de bir karşı kıyısı bulunan karanlık suların akıntısı eşliğinde, uyuşmuş bir şekilde hareket eden iki yaratıktık. Yıldızlar tüm o yolu aşarak ufuktan aşağı indi ve suyun üzerine tünedi. Ama bu Talulla'nın kara pençeli başparmağının Drew'un boğazını parçaladığını, oluşan mastoid açıklığı, etrafa püsküren kanı ve adamın mühürlenmiş çığlıklarını hatırlamadığım anlamına gelmiyor. Manzara kayboldu ve odadan yuvarlanarak çıktı. Parçaları cızırdayıp ufalanarak ait olduğu ilahı ortaya çıkardı. Tanrı'yı değil, onun suretlerinden birini… Yırtıcılık'ın büyük ve pak ruhunu. Bizim ait olduğumuz, bir parçasını ya da alevini bir miktar saf neşe gibi içimizde barındırdığımız varlığı.

Birbirimize baktık… ve her şey durgunlaştı. Ama bu

Drew'un elinin sanki bir şeyi kovalamak ya da silmek istermişçesine, seri hareketlerle ileri geri kıpırdarken, deri kaplı beyaz kanepenin kırmızıya bulanmadığı anlamına gelmiyordu.

Aramızda yüceldiğimize dair ortaklaşa bir katiyet vardı; Büyük Düşüş öncesi tepeye tırmanan bir lunapark treninin tıkırtısının hızlandırılmış versiyonu gibiydi. Bunu sen *de hissediyorsun, değil mi? Evet.* Bu esnada Drew'un hayatı bir televizyon dizisinin 'Önceki bölümlerde…' kısmı misali, göz alıcı ve iri parçalar halinde gözünün önünden geçip gidiyordu: annesinin büyük ve sarı saçlı başı, mavi göz farları ve kahve kokan nefesi eşliğinde bebek arabasının ışığını kesip zararsız bir gezegen gibi üzerine

doğru yaklaşıyor… Parmakları piyano tuşlarına ulaşabilmek için uzanmaktan sızlıyor ve o tuşlar doğumundan önceki zamana dair birer ipucu aslında… Siyah saçlı, on iki yaşındaki bir kız çocuğu alt dudağını ısırırken kızın donunun lastiğinin, donunun lastiğinin, harbiden de donunun lastiğinin altına süzülen genç eli o günü yılbaşı ya da doğum günüymüş gibi hissetmesine neden oluyor… Yeteneğin var ama bir yıldızın kalitesine sahip değilsin, diyor Rheingold ve haklı… Kovboylara, ışın kılıçlarına, Coca Cola'ya, araba takip sahnelerine, *Friends* dizisine ve İkiz Kulelere dair televizyon görüntülerinden oluşan milyonlarca sayfalık bir kitabın sayfalan hızlı hızlı akıp geçiyor… Sahile doğru yüzdüğünü sandığı ama bunun Kristof Kolomb öncesi dünyanın düz kıyısı olduğunu fark ettiği, derken aniden okyanusun enkazlarını ve köpekbalıklarını döktüğü kenara doğru çekildiği ve yıldızların bile olmadığı bir boşluğa düştüğü şu rüya, ardından kan ter içinde uyanışı, verdiği talimata rağmen fahişenin yanında olmayışı, onun yerine pencerenin önünde oturup Blackberry telefonuyla kısa mesaj çekmesi, kadınların kendisine duyduğu ilginin sadece çıkar amaçlı olduğunu fark etmesi, muhtemelen her zaman da öyle olması, sevişmek istiyormuş gibi davranmaları ama konunun her zaman bir başka kahrolasıca şey olması, kırk bir yaşında olmasına rağmen kadınların ilgisinin o andan itibaren daima çıkar amaçlı olacağını kabul edebilmesinin şaşırtıcılığı, hâlâ bir oğlunun olmasını ve ona müzik öğretmeyi istemesi…

Aya rağmen televizyonun ışığı gözle görülür bir şekilde seğirip titredi; *Amerika'nın Yeni Top* Modeli'ndeki yeşil gözlü, sarışın yarışmacı göz alıcı bir şekilde ağladı; yüzünün yarısı ekranı kaplayan, pıhtılaşmaya başlamış kanın altında kayboluyordu.

Talulla yapmakta olduğu şeyi bırakıp bana baktı. Artık *iyice yaklaştı. Sen de hissediyor musun?*

Gökyüzü ve su, esrarengiz bileşenlerinin yerini değiştirdi veya kendi etraflarında hızla döndürdü ve yıldızlar sanki görsel bir bilmeceyi yanıtlarmışçasına kurt biçimli, yeni bir takımyıldızı oluşturdular. Bizim için sebep diye bir şeyin olmadığına, sadece varoluşumuzun kesinliğine işaret eden bir diyagram… ve bunu anlamak, bizi huzura erdirecek eli tutmak gibi

bir şeydi. Odanın içindeki gece, suyun akışının ve buzun kokusunun aracılığıyla bizimle hemfikir oldu.

Ama bu kanla sırılsıklam olmadığımız, Talulla'nın domalmadığı, ellerimin göğüslerini avuçlamadığı, bacaklarını sinsi ve hayvansı bir teslimiyetle aralamadığı anlamına gelmiyor. Daha önceden onu sevdiğimi düşünmüştüm, sevmiştim de, ama kadın haliydi sevdiğimi düşündüğüm. Ama şu an karşımda duran canavardı ve canavar hali muhteşemdi. Bir anlığına ona tapınma kapasitemin derinliğinin cesaret kırıcı görüntüsünü görür gibi oldum ve dondurucu havaya sahip bir uçurumun kenarıymışçasına ondan uzaklaştım. Bunu Talulla da gördü ve bana, *Aynı şey benim için de geçerli. Görmüyor musun?* mesajını yolladı.

Bu soru bardağı taşıran son damla oldu. Bir saniyeliğine mutlak bir denge yaşadık… ardından dayanma noktasını geride bırakıp Talulla'nın içine girdim. Gözleri yuvalarında geriye doğru yuvarlandı, dili erotik bir zaferle kıvrıldı. (Her ne kadar absürt görünse de birdenbire aklımda Dante'nin *İlahi Komedya'sı* beliriverdi: *Ve geldi bir dişi hurt, zayıflıktan dönmüş iskelete / besbelli düşmüş her tür açgözlülüğün pençesine.)* Bu esnada aletimi aniden içine daldırışım bizi bedenlerimizden yırtarak ayırdı ve ölçülemez bir an boyunca Tanrı olmayan, onun suretlerinden biri olan, bizim olan şeye geri döndük. Onun sonsuz cömertliğinde ne ben ne de Talulla vardık… sadece birleşmeniz için şarkıların en tatlısıyla sizi eve çağıran, kişisel ızdırabınızın bağlarını ve düğümlerini acısız bir şekilde yakıp yok eden bir heyecan.

Eksiksiz bir mutluluk.

Eksiksiz mutluluğu tanımlanmak çok zordur; çünkü sizi imha eder, çünkü kendisini tecrübe etmek için orada değilsinizdir. Yükselişleri ve düşüşleri deneyimlersiniz, doruk noktasını değil. Biz oraya gittik. Sonra da bozulmuş, tek bir darbeyle mahvolmuş bağımlılara dönmüş bir şekilde geri geldik. Şu andan itibaren bunun yerini hiçbir şey tutamaz. İki yüzyıldır bundan bihaber yaşadım ve şimdi ise işte bu, diye düşündüm. Ve bunu tekrarlayabilmek için önümde sadece iki yüzyıl daha vardı.

O an (Drew'un hayatı, kara batının son ışıkları misali sönerken), 'Seni seviyorum cümlesi insanlara özgüdür,' diye bilgilendirdi bizi. Kollarımızın, dişlerimizin, dudaklarımızın ve karnımızın kısa bir süre önce yemden canlanmasının getirdiği sınırlılıkla mütevazılaşmış ve sevecenlikle dolmuş bir halde burunlarımızı yaklaştırdık, üst üste bindirdik, birbirlerine sürttük, duraksadık, karşılıklı bakıştık, birbirimizin içini okuduk ve öyle ya da böyle kutsandığımızı anladık. Yalnızca uğursuz evliliğimiz tarafından değil, ama aynı zamanda dünyadaki yalnızlığımız tarafından da… İkimiz için de eksiksiz bir karşılıklı nefrete dönüşebilecek bir durumdu bu. Bunu bilmek, anlamak, tüm olasılıklara izin vermek rahatlatıcıydı. Kendimizi alçakgönüllü, küçük tanrılar gibi hissediyorduk; damarlarımız yaşam niyetine taptaze bir aşkla atıyordu ve tüm olasılıklara karşı tevazu gösteriyorduk. Gülebilecek olsak gülerdik.

Zaman bizi yanış yönlendirip, saatleri küçücük anlarmış gibi gösterdi. İpin ucunu kaçırdım. Affedilemez bir şekilde kendimi kaybettim. Siköldürye, dikkati ve kontrolü kaybetmeme neden oldu. *Amerika'nın Yeni Top Modeli* yerini Sobalı *Haberleri*'ne bırakmıştı. (Babacan görünüşlü, peruklu bir golfçüye yirmi küsur yaşındaki bir L'Oreal budalasının eşlik ettiği, iki kişilik standart Amerikan komedisi. Her ikisi de hesaplı kuşkuculuğu devam ettirmeyi ve *dünyada neler oluyor böyle* öfkesini dizginlemeyi başarabildiği sürece peruklu babanın ağdalı kızını becermesi kimsenin umurunda olmaz.) Ay, sanki görev başında uyurken yakalanmış ve artık uyanmış gibi bize bir uyarı göndermeye, vücudumuzun alt tarafındaki damarlarımızda (âdet görmeye benzer) bir çekme hissi yaratmaya başlamıştı. Hastalıklı bir güç -ama karşı konulmaz olduğuna göre büyülü bir hastalıktı bu- tarafından çekilen zayıf bir oltanın ucundaki iki ağır balıktan farksızdık.

Aynı anda harekete geçerek kurbanımızdan geriye kalanları (çok fazla değildi) arkada bıraktık, açık kapıdan köpek maması reklamlarındaki köpekler gibi atlayıp sıçrayarak çıktık, balkon tırabzanlarının üzerinden atladık ve ormanın örtüsü ile zayıflayan gecenin sisine daldık. Yeniden

çalışmaya başlayan içsel saatim ayın batmasına altmış dakikadan daha az bir süre olduğunu söylüyordu.

45

Koştuk. Kurbanımızın ruhunu sakız değiş tokuş eden gençler misali bir ileri bir geri taşıdık. Sis üzerimize yapıştı. Ağaçlar reçine kokulu bir flulukta yanımızdan hızla geçip gitti. Yola çıktığımız noktaya bir kilometre kala sidiğimin kokusunu yakaladım, Talulla hemen arkamda olduğu halde bir sis demetinin içinden ileri atıldım ve birkaç dakika içinde işaretlediğim ağaca vardım. Tek bir sıçrayışla yukarı çıktım. Çanta hâlâ ağaca tutturulmuş bir şekilde yerinde duruyordu, üzeri çiy damlalarıyla kaplanmıştı fakat içindekiler kuruydu ve medeniyet gibi kokuyordu. Halatın kancasını çözerken biraz sorun yaşasam da (kurtadamların parmaklarına uygun ürünler üretmek hiç kimsenin aklına gelmiyor) *onları parçalama* hissine karşı koydum ve birkaç saniyelik sabırlı bir çalışmanın ardından amacıma ulaştım. Tekrar yere atladım.

Koşa koşa gelmemiz bize yirmi dakikalık boş bir zaman kazandırmıştı. Yan yana yere uzandık fakat birbirimize dokunmadık. Pan'ın tüm dünya tarafından görmezden gelinmiş şafak süitindeki sessiz canlılardık. Çimenlerle yaprakların arasında yumuşak bir iç geçiriş, küçük kanatların pırpır edişi, böceklerin içgözlemsel tırmanışı, suyun titreşmesi. *Dünya mucizelerle dolup taşıyor. Bizlerse televizyonun donuk, plastik balonunun ve alkolün içinde yaşıyoruz,* diye düşünüyordu Talulla. *Bir günlük tutmaya başlamalısın,* dedim ona telepatik olarak, ama çok geç kalmıştım, dönüşüm akıntısı onu yakalamıştı. Hayvansal alıcıları yanıp tutuşuyordu. Elimi ona doğru uzattım fakat *Dokunma bana,* lafını hatırlayınca geri çekildim. Gevşek bir yarım daire oluşturacak şekilde dört ayak üzerinde durdu, yere yığıldı ve bacaklarını karnına çekti. Ay, görüş açımızın dışında bir yerlerde battı, komik bir şekilde sallanan bir dişi yerinde tutan son lif parçası kopmuşçasına minik bir acı hissettim. Cenin pozisyonu alan ve çenesi sımsıkı kilitlenen Talulla ritmik bir şekilde, sanki tempo tutuyormuşçasına sallandı. Burnunun içindeki sümükler yerinden durmayıp titredi.

Yine benden daha hızlıydı. İnsana Dönüşen Jack Marlowe'un vücut kütletme gösterisini izleyecek kadar vakti oldu… ve oturup nefesini bir düzene sokarken aynen öyle yaptı.

"Gülmediğin için teşekkürler," dedim, konuşma yetimin geri döndüğüne emin olduğumda.

Cevap vermedi, hâlâ içsel olarak kendine dönmekle meşguldü. İri ve parlak gözleri cinayetle arınmışlardı. Temizlenmesine yardım ederken (temizlik malzemeleri onları ne için kullandığınıza aldırış etmezler, ketçap ve salça karşısında gösterdikleri aynı çiçeksi neşeyi kan ve bağırsaklar için de sergilerler) insani yönlerinin yeniden toplanmasından dolayı sersemlediğini ve hiçbir şekilde yıkanıp çıkarılamayacak, affedilmesi mümkün olmayan o en iğrenç kirliliğe bir *kez daha* maruz kaldığı için şok geçirdiğini, kendinden tiksindiğini hissettim. Çok geçmeden (bakışları sertleşmişti) şokun ve tiksinmenin hiçbir işe yaramadığı bilgisi takip etti bunu. Altı kez… Şimdi ise yedi. Bu da kendisini buna alıştırmanın bir yolunu bulması gerektiği gerçeğiyle baş başa kalmasına neden oldu çünkü ya bulacaktı ya da ölecekti. *Neler* hissettiğini biliyorum, demek istedim. Ama söylemedim. Ruhsal çöküntülerinin yanı sıra gözle görülür bir şekilde lanetten kalmaydı. Bense, eski bir mahkûm olduğumdan, bunun nasıl bir şey olduğunu unutmuştum. Böyle anlarda auranız üzerinizden zorla çıkarılır, bilinciniz kan kırmızısıdır… Tanrım, *konuşmak* bile istemezsiniz.

Temizlik malzemelerini tekrardan çantaya doldurup Talulla'nın geçen gece kustuğu yerdeki toprağı ayağımla eşeledim. Ardından çantayı sırtladım ve unuttuğumuz bir şey olup olmadığını görmek için bölgeyi son bir kez kontrol ettim. Giderek azalan kurtadam sidiği kokusu haricinde orada bulunduğumuzu gösterebilecek hiçbir kanıt yoktu.

Bir saat sonra, sisten ıslanmış ve et yemekten ağırlaşmış bir halde arabamıza bindik. Baldırlarım sızlıyordu. Talulla titriyordu. Kapılar kapandığında arabanın içi muazzam bir konfora büründü. Bir arabaya binip kapıları kapayabilmek, teknoloji dolgulu vinil kaplamalarla kuşatılabilmek ve klimayla soğutulmuş hava eşliğinde direksiyon sallayabilmek medeniyetin bir başka güzel yanıdır. Çöp poşetini (tam

bir DNA bilmecesiydi, tabii eğer onu bulan biri olursa) San Francisco güzergâhının üzerindeki bir dinlenme tesisinin çöp konteynırına attım, yolun daha ilerisindeki bir yerde de plakaları değiştirdim. İki saat sonra, Toyota'yı şehre geri getirmemizin ardından Chicago'ya giden bir Armtrak trenine bindik.

Bir süre boyunca yan yana, sessizce oturduk. Güneş ışıklan ellerimizi ve yüzümüzü ısıtıyordu. Talulla cam kenarındaydı ve dışarıyı seyrediyordu. Göz bebekleri küçüktü. Gözlerini yavaşça kırpıyordu, sanki göz kapaklarının her açılıp kapanışı belirgin bir huzura neden oluyordu. Vücudundan yorgunluk akıyordu. Trenin sarsıntısı ikimizin üzerinde de yatıştırıcı bir etki yaratıyordu.

Konuştuğunda gözlerim kapalıydı.

“Buna giderek alışıyorum,” dedi. Bir yargıya varmadan söylemişti bunu. Sözlerinde, kâr ve zararın eşit derecede etkisiz kılındığı denge açığa çıkıyordu. Boğazı tahriş olmuştu. Cevap vermedim. Zaten vermemi de beklemiyordu.

Biraz geçtikten sonra başını omzuma yasladı, gözlerini kapadı ve uykuya daldı.

UÇUNCU DOLUNAY

EN ZALİM AY

46

Drew Hillyard'ı öldürdükten, altı gün sonra, çok fazla saat dilimi ve pek çok hava değişimi geçirdiğimiz için rüyada geziyormuş gibi hissettiğimiz halde, İthaka'ya vardık.

New York eyaletindeki İthaka şehrine değil, Yunanistan'ın *İthaki* adasına.

Yine de, öyle bir şey yapmak istemememe rağmen New York'ta bir gece kaldık. Nikolai, şehirden ayrıldığımızdan beri telefonda kızma nutuk atıyordu ve Talulla tabanları tekrar yağlamadan önce ona şöyle bir uğrama konusunda fazlasıyla ısrarcı olmuştu. Babası ile Alison'ı barıştırması gerekiyordu, kadın belki de yüzüncü kez Nikolai işine karışmayı bırakmadıkça istifa edeceği tehdidinde bulunmuştu. (Restoranların artık finansal kaynağa ihtiyacı yoktu elbette ama yirmi milyon doları aniden nereden elde ettiğini açıklamak bir yana, Gilaley aile mesleğinin Nikolai için mutlu hatıralarıyla bağlantı kurma yolu olduğunu biliyordu.) En azından, bu bize Armtrak'ın yataklı vagonlarının işkence derecesindeki boyutlarından sonra bir gecemizi otel yatağında geçirme fırsatı tanımıştı; üzerinde uslu uslu uyuduğumuz bir yatak… Görünüşe göre lanetin etkisi altındayken seks yapmamak nasıl libidonuzun ayarını en sona getiriyorsa, lanetin etkisindeyken seks yapmak da onu sıfırlıyor.

Birbirimize dokunduğumuzda bunu yaşlılara özgü o aşırı özenle yapıyoruz. Trende üç gece geçirdikten sonra, birlikte temiz ve soğuk otel yatak örtülerinin arasına kayarken, geride bıraktığımız o dolu dolu haftalara dair hatıralarımızdan sadece biri özellikle canlıydı: Sanki ölüme gönüllü olarak atlarmış gibi, bir kuğu misali uykuya dalışımız. Ortak bilincimizin son kırılgan parçalarının, bir havai fişeğin kıvılcım izleri misali çözünerek karanlığa karışması… Bu huzur mu? Huzur bu, öyle değil mi? Hiçbir şeyi kafaya takmamak? Muhteşem uykular vardır, muazzam bir masumiyetten kaynaklanan uykular… ve bu da onlardan biriydi. Uyandığımızda küflerin

arasından yeniden doğmuş hissediyorduk. Bu da New York’tan ikinci ayrılışımız sırasında hafif bir baş dönmesi yarattı.

American Airlines ile Roma’ya, Air Italia ile Kefalonya’ya uçtuk. Oradan da gemiyle İthaka’ya geçtik. Yüz kadar kabaca oyulmuş basamakla ulaşılan ve küçük liman kasabası Konia’ya tepeden bakan gösterişsiz bir villayı sezon dışında olduğumuz için kelepir bir fiyata, haftada 1.200 euroya tutmuştum. Buraya otuz yıl önce de gelmiş ve Ege’nin karşı kıyısında, Efes’te tatil yapan genç ve sağlıklı bir Fransız modem dans öğrencisini öldürmüştüm. Bu mekânın Talulla’yı Heathrow’da gördüğümden beri bilinçaltımdan bana mesaj gönderdiğine inanıyordum ve böylece ben de üç hafta önce, Manhattan’dan ayrılıp California’ya geçmeden evvel bu geçici ikameti ayarladım.

“Bu bu bölgede yaşayan herkesin bildiği bir mutlu son öyküsü,” dedi Talulla. “Odysseus evine, ocağına ve sadık karısına geri dönüyor. Bunu bir çocuk bile tahmin edebilir. Zeki olduğunu sanıyordum?”

Zeki değil. Aptalca mutlu. Mutluca aptal. Jake Marlowe ihtilali sona erdi; can sıkıcı kendini bilme, keyifli bir kendini bilmezliğe dönüştü. Önceden kesin olarak kabul edilen her şey yeniden müzakereye açıldı. Kendi kendini tarafsızca analiz etme devresi yandı. Her şeyi akışına bırakmanın güzelliği geri geldi.

İşler Lula için bu kadar basit değildi. Benliğinin büyük bir kısmı yaşadıklarım kabullenerek ilerlemeye devam etmiş olabilirdi ama o küçük kısmın sıkı bir mücadele vermeden vazgeçmeye niyeti yoktu. Geceleri kâbus görüyor, terden sırılsıklam olmuş bir vaziyette uyanıyordu. Arada bir unutkanlık dönemlerine giriyor, sonra da kurtuluyordu. Bunlardan hiç söz etmiyordu. Bazen kendine duyduğu nefretin tüm ağırlığı bir sigarayı tutuş şekline bile sıkışıyordu. Beyaz yatak odasında tek başıma uyanıyor, panikliyor, onu aramaya başlıyor ve onu boş küvetin içinde uzanırken, verandada dikilip denizi seyrederken veya mutfağın zemininde kollarını etrafına dolayıp dertop olmuş bir halde yatarken buluyordum. Bu ayinler kaçınılmaz, kelimenin her iki anlamıyla da: Onlardan kaçış yok ve hayatta kalmak da onlardan geçiyor. Tahılla bunu biliyor ve yaşamını

devam ettirmesine sebep olan mantık onu tiksindiriyor. “İğrenmenin sorunu da budur zaten,” demişti. “Onu atlatırsın”

Bir gün, gece yarısından sonraki saatlerde -onu ne evde ne balkonda ne bahçede ne de köyde göremeyince kapıldığım, neredeyse histeri boyutuna ulaşan bir paniğin ardından- Talulla’yı çıplak ve kalçalarına kadar suya girmiş bir vaziyette denizde tek başına dikilirken buldum. Soyundum, ona doğru yürüdüm, *foşşş… foşşş* (tek bir kez arkasına baktı ve gelen kişinin ben olduğumu gördü) ve tam arkasında durdum. Plaj bomboştu. Soğuk değil ama serindi. Ay ışığı (hilal biçimindeydi) suyun üzerine gümüş yaprak parçacıları düşürüyordu. Elini tutmamam ya da ona dokunmamam gerektiğini biliyordum. Doğum sancısı çeken bir kadın Fransız usulü öpüşmeyi ne kadar arzularsa o da şu durumdayken dokunulmayı o kadar arzuluyordu.

“Küçükken babam bana Lykaon’un hikâyesini anlatırdı, dedi. “Sekiz yıllık şartı ve kimsenin kurda dönüşenlerden hiçbirinin yeniden insana döndüğünü duymamasından her zaman çok önemli bir şeymiş gibi bahsederdi.”

Efsanenin iki farklı versiyonu vardır. Birinde Arkadya kralı olan Lykaon, verdiği ziyafet esnasında Zeus’a içinde insan parçacıkları olan bir etli turta yedirmeye çalışır ve bir kurda dönüştürülerek cezalandırılır. Diğerindeyse Lykaon, Zeus’un sunağında bir çocuk kurban ederek tanrıya hakaret eder ve böylelikle kurda dönüştürülmenin acısını sadece kral değil, kurban etme töreninde bulunan herkes çeker… ve eğer sekiz yıl boyunca insan eti yemezlerse lanetten kurtulabileceklerdir.

“En çok ne kadar dayandın?” diye sordu.

“Dört ay.”

“Sekiz yıla ne kadar yaklaşabilirsin?”

“O sekiz yıl, sekiz bin yıl da olabilir. Sen de biliyorsun. Bundan geriye dönüş yok.”

Bir müddet geçtikten sonra, “Evet,” dedi. “Biliyorum.”

Ona zarar vermeyi akımın ucundan geçirecek herkese ya da her şeye vahşet uygulamaya yönelik erkeksi bir zorunlulukla, çatık kaşlı bir aşırı

hazırlılıkla titredim. Ona dokunamamak, kollarımı etrafına dolayamamak, vücudumu ve ruhumu tüm muhtemel tehlikelere karşı ona siper edememek çok zordu. Artık yalnızca kendimi düşünmek zorunda olmamam çok güzel, ve kesinlikle hak edilmemiş bir rahatlamaydı. Sadece onu düşünüyorum. Sadece onu.

“Her zaman böyle olacak,” dedi. “Her zaman kaçacağız. Omzumuzun üzerinden geriye bakacağız. Yaptığımız yanımıza kâr kalacak. Ne kadar da iğrenç bir cümle bu böyle? Yaptığının yanma kâr kalması. Kendimi boğmayacaktım bu arada. Boğulabiliyor muyuz?”

“Evet. İki biçimimizde de. Ayrıca yanabiliyoruz da.”

Bacaklarımızın arasındaki denizin hareketi bir yandan öbür yana salınıyormuşuz izlenimi yaratıyordu.

“New York’a uğradığımızda babam ve Alison’la beraber kumaş numunelerine baktım,” dedi. “28’inci Cadde’deki yeri yeniden dekore ediyoruz. Ve üç gün önce yüzümü bir adamın parçalanarak açılmış cesedine gömerek seninle seviştim.”

Kahkaha attı ama sadece bir kez -çoğu insanın histerik bir şekilde yapacağı üzere defalarca değil- çünkü söylediği şey hem son derece gerçekti hem de kültleşmiş bir komedi korku filminden alınmış bir replik gibi geliyordu.

“Evet,” dedim. “Bu doğru.” Bunu neden söylediğini biliyordum. Çünkü bunu yapmadıkça ifşa edilmemiş zulümleriniz sizi içeriden öldürür. *Gerçekte ne olduğunu kelimelere dökme zorunluluğu, ahlaki bir zorunluluk değildir de nedir?* diye sormuştu Jacqueline Delon. Yanılıyordu. Sonuçta, bu bir hayatta kalma gerekliliği. Ne olduğunuzu kabullenemezseniz yaşayamazsınız. Ne yaptığınızı kabul etmediğiniz takdirde de ne olduğunuzu kabullenemezsiniz. Bir şeyleri isimlendirmenin gücü Adem kadar eskidir.

Takımyıldızlarının altında, sessizlik içindeki köyden sessizlik içinde geçerek eve döndük. Cinayetten beri ilk defa şehvetin aramızda kıpırdandığını hissettim… sonra da gerçeğin farkına vardım. Talulla bunu benden önce hissetmiş, döngünün bir sonraki safhasının başladığını

anlamış ve kaçınılmaz sonla yeniden yüzleşmişti. Bu yüzden şarap koyusu denizde, kalçalarına dek suya girmiş bir vaziyette dikiliyordu.

Villanın içi yeni yıkanmış çarşaflarımızın ve verandadaki limon ile kekik ağaçlarının kokusuyla dolmuştu. Tuhaf, sakin bir hassasiyetle soyunup soğuk çarşafların üzerine çıplak vaziyette uzandık.

“Uyuşturucular hakkında söylediklerine inanmamı garip karşılamıyor musun?” diye sordu. Yolculuğumuz sırasında narkotik önleyicilerden, kafeste geçirdiğim eski günlerimden, dökme demir kasadan ve anahtardan bahsetmiştik. Ona doğruyu söylemiştim: Kendinizi ölümüne uyuşturup bir-iki dolunayı atlatmak mümkündür, belki de üç (dördüncüsünde kendimi öldürüyordum… gerçek anlamda. Derimi yırtıp parçalamıştım; eğer kurtadamların hızlandırılmış iyileşme yeteneğine sahip olmasaydım kan kaybından ölebilirdim) fakat bunu yapmamanız için iki geçerli neden vardır. Birincisi bunun bir kurtadamın yaşayacağı en berbat ızdırap olması. İkincisiyse manasız olması çünkü intihar etmediğiniz sürece ya bu ay, ya sonraki ay ya da ondan sonraki ay *yeniden cinayet işleyeceksiniz…* sonra yeniden ve yeniden ve yeniden. Ta ki yaşlılıktan ya da gümüş bir kurşundan ölene kadar. Tüm bunları Talulla’ya da anlattım.

“Hayır, garip karşılamıyorum,” dedim. “Eninde sonunda burada işleyen mantığı çözüyorsun. Ahlaki açıdan kendini bundan yoksun bırakmanın bir anlamı yok.”

“Denemememin nedeni bu değil,” dedi. “Denemedim çünkü o ilk üç seferin neye benzediğini hatırlıyorum ve aynı şeyi tekrar yaşamak beni korkutuyor. Bu mantığı çözmek değil. Korkaklık.”

“Benim de senden bir farkım yok. Bu beni de korkutuyor. Ayrıca en son denediğimde başarısız oldum.”

“Ama bu dünyada iyi şeyler de yaptın. Bir şekilde bunu dengeledin.”

“Parayla yapılan şeyler… Eğer yakılmana sebep olacak şeyler yaptıysan hepsi birer hiçtir. Ayrıca işe de yaramıyor. Paranın ahlaki dünyada yasal bir hükmü yoktur.”

Elinin yanında duran aletim hareketlenmeye başladı. Bunu fark ettiğini biliyordum. Kendisini büyük teslim oluşa hazırlıyordu. Üzüntü ve utancı

geride bırakıp coşkuya, birbirimizden başka hiç kimseye sahip olmamanın verdiği huzura ulaşmaya.

“Değişmiyor,” dedi. “Başka bir yolu olduğunu düşünüp duruyorum ama sonunda her şey ya intihar etmeye ya da olduğun şeyi kabullenmeye varıyor.”

“Sakın intihar edeyim deme,” dedim.

“Yanımda kalacak mısın?”

“Evet.”

Gitme.

“Yine de intihar edebilirim,” dedi. “Kesin konuşmak zor.”

“Bana söylemeden önce intihar etmeyeceğine söz verir misin?”

“Evet.”

“Söyle.”

“Sana söylemeden önce intihar etmeyeceğime söz veriyorum.”

O gece capcanlı rüyalar gördüm. Sanının insana büyü gibi gelen, yarı uykulu bir şekilde tekrar seviştik. Ardından daha fazla rüya gördüm. İçlerinden biri ele avuca sığmaz bir haşere tarafından tekrar tekrar boynumdan ısırılmakla alakalıydı. Uyandığımda bunu Talulla’ya anlatmalıyım diye düşündüm. Uyandığımda… Ama bu düşünce aniden karanlıklara düşüp kayboldu.

Ertesi gün geç bir saatte uyandığımda odanın içi güneş ışığıyla ve deniz kokan bir rüzgârla doluydu. Başımı kaldırmadan önce yatağın Talulla’ya ait tarafındaki boşluğu hissedebiliyordum. Derken, “Hele şükür Jake, hiç uyanmayacağını düşünmeye başlamıştım,” dedi Ellis.

47

Ellis yatağın ayakucuna çektiği hasır sandalyelerden birinde oturuyordu, sırtını verandaya açılan Fransız usulü pencerelere vermişti. Ellerini göbeğinin üzerinde kavuşturmuş, bir bacağını geniş bir açıyla diğerinin üstüne atmıştı. Artık alâmetifarikası haline gelen siyah deri pantolonu, uçları çelik kaplı çizmeleri ve açık mavi kot ceketi yine üzerindeydi. Beline kadar inen beyaz saçlarını bugün toplamamıştı. Hafif bir esinti, ayaklarının o bataklığımsı kokusunu burnuma kadar getirdi. Dişlerimin su arama çatalı gibi sızlamasına bakılırsa omuz kılıfına astığı silah gümüş mermilerle doluydu. Onunla yüzleşmek için ayağa kalktım.

“Kız elimizde,” dedi. “Bunu soru-cevap yöntemiyle mi halletmek istersin, yoksa döküleyim mi?”

“Konuş,” dedim.

Ellis sanki vereceğim tepkiyi doğru tahmin etmişçesine başını olumlu anlamda, kısaca salladı, sonra ayağa kalktı, *bir saniye bekle* dermişçesine bir hareket yaptı, verandaya çıktı ve kısa bir sürenin ardından iki fincan taze kahveyle geri geldi. Birini bana verdikten sonra sandalyesine geri döndü.

“Öncelikle içini rahatlatmama izin ver,” dedi. “Talulla hayatta, iyi durumda ve kesinlikle zarar görmedi. Buradan çok uzakta, henüz sana açıklayamayacağım bir mekânda fakat onun rahatı için endişelenmene kesinlikle gerek yok. Bu konuda sana söz veriyorum Jake.”

Kahveyi yatağın yanındaki komodinin üzerine bıraktım. Ellerim titriyordu. Geçen gece yıldızların altında plajdan dönerken Talulla elimi tutmuştu. İkimiz de tek kelime bile etmemiştik ama bu hareket ölüm hakkında düşünmemize neden olmuştu. Şimdiyse penceresiz bir hücredeki basit bir ranzada, dizlerini kendine çekmiş bir vaziyette oturduğunu hayal ediyordum. *Hayatta, iyi durumda* ve *kesinlikle zarar görmedi.* Ona inanmak zorundaydım çünkü bunu yapmadığım takdirde elimde hiçbir şey kalmayacaktı.

“Bu konuşmaya çıplak olarak devam edemem,” dedim.

“Anlıyorum. İşine bak.”

Ayağa kalktım, yanımda başka biri olsaydı çıplaklığımın sağlayacağı imtiyazın ve ilginin kusursuz çekimini üzerimde hissettim ve çabucak dünkü giysilerimi giydim. Ardından yatağın ucuna oturup bir Camel yaktım. İçimdeki âşık, O *ellerinde. O ellerinde. O ellerinde,* diye ağlayan ve hızlı hızlı ileri geri sallanan, deli ceketi giydirilmiş bir kaçık gibiydi. Boynumda ovalamadan duramadığım, sızlayan bir nokta vardı.

“Hâlâ acıyor mu?” diye sordu Ellis. “Uyuşturucu ok. Kendine Kedi diyen yeni bir elemanımız var. Sizi uyandırmadan balkonunuza tırmanabildiğine göre bu ismi taşımakta haklı. Hiçbir şey duymadın mı?”

Bir haşere tarafından ısırıldığımı gördüğüm rüya. İşe yaramazın teki olduğum gerçeği, sızmış bir sarhoş gibi üzerime yığıldı.

“Sadede gel,” dedim.

“Haklısın. Kız elimizde. Onu geri alabilir ve sonsuza dek mutlu yaşayabilirsin. Yapman gereken tek şey Grainer’ı öldürmek.”

Başımı kaldırıp ona baktım. Yüzü huzur doluydu, gözleri de berrak. Bakışlarıma karşılık verdi. “Beni doğru duydun,” dedi.

“Neden Grainer?” diye sordum.

Ellis kahvesinden bir yudum aldı, yutkundu, boğazındaki Adem elması küçük bir dirsek gibi hareket etti. “Jake,” dedi, “durum şu. Bir süredir teşkilatın içindeki bir hareketin parçasıyım. Bazıları Av’dan, bazıları teknoloji departmanından, bazılarıysa finans bölümünden olan bu bir grup insan tehlike işaretini gören kişiler. Kastettiğim çok büyük bir tehlikenin çok büyük bir işareti. Sana ihtiyacımız var. Sen kelimenin tam anlamıyla varoluş sebebimizsin. Sadece sen değil elbette. Vampirler, iblisler, yaşayan ölüler, vuducu çocuklar, satanistler, cinler, öcüler, bütün hepsi. Sorun şu ki sayınız giderek *azalıyor.* Bunu sen de görüyorsun, değil mi?”

11 Eylül’ün ardından çıkan delice dedikodular bu saldırıyı gerçekleştirenin Bush yönetimi olduğunu, ödülünün de petrolle ilgili taarruzlarda sınırsız çek kazanmak ve şimdiden steroid kullanmaya başlamış olan askeri-endüstriyel kompleksi ayağa kaldırmak olduğunu

söylemişlerdi. Sonuçta, korku yoksa sermaye de yoktu. Aynı prensip burada da geçerliydi.

“Herifler işlerini o kadar iyi yapıyorlar ki kendilerini işsiz bırakmak üzereler,” dedim.

“Aynen öyle. Arkadaşlarım ve ben bunun gerçekleşmesine hazır değiliz. Grainer için sorun yok, o zaten zengin ve tüm bu boktan şeylerden sıkılmış durumda. Peki ama benim gibi birine ne olacak? Hamburger mi satacak?”

Demek ki konu sadece para değildi. Kimlik bunalımı da işin içindeydi. Ellis başka bir iş yapmayı bilmiyordu. Pomo yıldızları o endüstriden sevimli bir aile gibi bahseder. Av’ın da aynı rolü oynadığını gayet iyi hayal edebiliyorum.

“Bilgin olsun diye söylüyorum,” diye devam etti Ellis, “artık iki DOKET var. Doğaüstü Olayları Kontrol Etme Teşkilatı ve Doğaüstü Olayları Kalkındırma Teşkilatı. Henüz ortaya çıkmadık. Büyük bir ihtimalle de asla çıkmayacağız. Ama bizim sayemizde işler değişecek. Sonsuza dek kaybolma tehlikesi altında olan şeyleri kurtaracağız.”

“Grainer’ı öldürerek mi?”

“O herifin ne kadar büyük bir prestij sahibi olduğu hakkında hiçbir fikrin yok Jake. Sadece onun değil. Çekirdek bir kadromuz, kahrolasıca *cuntamız* var. Parayı, eleman alımlarını, araştırmaları, politikamızı ve medyayı onlar idare ediyorlar. Yansı teşkilatı göz göre göre soyan kötümserler, diğer yarısıysa kendilerini gereksiz bir kalabalık olmaya coşkuyla sürüklediklerinin farkında olmayan bağnazlar.”

“Ben seni bağnaz sanırdım,” dedim.

Ellis bir tür hayal kırıklığıyla başını iki yana salladı. “Ben bir pragmatistim Jake. Her zaman da öyleydim. Bunu bildiğini sanıyordum.”

“Peki sen Grainer’ı öldürmeyi başardıktan… pardon, Grainer’ı öldürmemi *sağlamayı* başardıktan sonra ne yapacaksınız? Darbe mi? Yoksa generalleri birer birer mi indireceksiniz?”

“İstediğimiz şey kanlı bir devrim değil,” dedi, ardından kahvesinin son yudumunu içip fincanı yere koydu. “Teşkilat çok dengesiz, sayımız da çok

az. Birleşik Krallıktaki gruptan üç, bilemedin dört kilit şahsı öldürmeyi planlıyoruz. Birleşik Devletler'den de bir düzine kadarını. Dozunu kaçırmak istemiyoruz. *Varlığımızı* sessizce *hissettirmeyi* planlıyoruz. Kibarca bir yönlendirme. Kabul edersin ki bağnazların gitmesi gerek ve Grainer sapına kadar bir bağnaz ama kötümserler ikna edilebilirler. Ya gönüllü olarak giderler ya da teşkilatı kötüye kullanmaktan vazgeçerler. Kanlı bir devrim olmayacak ama tamamen yumuşak olacağını da söyleyemem."

"O halde bana ihtiyacınız yok," dedim. "Grainer'ı kendin öldür. Aslına bakarsan grubunuzun oluşturduğu tehdidi ciddiye alınabilir kılmak için yapmalısın da."

"Onu zaten *ben* öldüreceğim," dedi. "Benim için gümüş kurşunları boktan mermilerle değiştirmekten ibaret olacak. Sen sadece kamuflaj sağlayacaksın Jake. Kusursuz bir kılıf olacak. Bunu bizim yaptığımızı bilmelerini sağlayacağız ama ellerinde ispat edebilecekleri hiçbir şey olamayacak. Normal dünyayla bağlantılara sahipler. Eğer bu işi doğru bir şekilde halledemezsek *yasal* yollarla uğraşmak zorunda kalırız."

"Teşkilatı terk etmek için biraz geç kaldın, öyle değil mi?" dedim. "Demek istediğim, geriye yalnızca ben kaldım. Beni hayatta tutman neyi değiştirecek ki?"

Neredeyse gülümseyerek baktı bana. "İyi deneme Jake. Ama senin dışında bir de Talulla var. Ondan haberimiz olup olmadığını bilmiyordun. Bunu öğrenmek zorundaydım Haberdardık."

Zayıf bir ümitti ama denemeye değerdi.

"Grainer da biliyor mu peki?"

"Hayır. Sadece bizimkiler."

Stratejist yanım duyduğum korkuya rağmen çalışmaya koyuldu. Grainer'ın Talulla'dan haberi yok. Peki bu iyi bir şey mi? Bunu kullanabilir miyiz? Emin değilim. Bana biraz zaman ver.

"Tamam," dedim. "Ben ve bir de Talulla var. Sadece iki kişi. Büyük marifet. Av'da Rönesans başlatmak için çok yetersiz."

Ellis bir süre cevap vermedi, sadece kendisinin duyabildiği bir frekansı dinliyormuş gibi gözüküyordu. Ardından kısa bir iç çekişle bana döndü. “Jake,” dedi. “Ah be oğlum. Neler olduğu hakkında en ufak bir fikrin bile yok. Nereden başlayacağımı bile bilemiyorum.”

Kafa derim büzüldü. Başlamasını istemiyordum. Detayların hiçbir önemi yoktu. Önemli olan tek şey Temel Prensipler’de oluşan devasa bir arızanın fantastik bir biçimde yanlış bir dallanıp budaklanmaya neden olduğuydu. Artık bildiğini sandığın her şey… Emin olduğun her şey… Bunun olacağını görememiş miydin? Sana diyorum, büyük *okur?*

“Anti-virüsü çözdük,” dedi Ellis.

‘Ne?’ demek için içimde büyük bir dürtü hissettim, ama onu son derece iyi duymuştum. Karşı koydum, ucu ucuna.

“Üstelik rastlantı eseri,” dedi. “Sanırım bu bütün büyük buluşlar için geçerli. Bir parça çiğ et ateşe düşer ve voila) yemek pişer. Her neyse, bunun için senin hatuna bir teşekkür borçluyuz.”

Kurtadam için atmışlardı ama beni vurdular Baldırımdan. Büyük ihtimalle uyuşturucuydu, çünkü bir dakika sonra kendimden geçtim.

Hayır meleğim. Uyuşturucu değildi. Tanrı’m.

“Alfonse Mackar öldü mü ölmedi mi?” diye sordum.

“Öldü,” dedi Ellis. “Çölde Talulla’ya rastladığı gece öldü ama onu öldüren biz değildik. Kahrolasıca bir ciple dolaşan, amatör bir yerel ekipti. Buna inanabiliyor musun? Çenelerini kapamalarını sağlayabilmek için onları işe aldık. Cidden Jake, teşkilat herkese ücretsiz bir sirke döndü. Bir gümüş eritme teçhizatına ve *Buffy* diplomasına sahip olan tüm yeni yetmeler bizde. Hatırlıyorum da bir zamanlar-”

“Sadece neler olup bittiğini anlatamaz mısın?”

Ellerini havaya kaldırdı. “Haklısın. Üzgünüm. Biraz daha kahve alacağım. Sen de ister misin?”

İstemedim. Ellis fincanını yeniden doldururken ben de Talulla’nın birkaç parça kıyafetini toplayıp göz önünden kaldırdım. Yatağı da düzelttim. Ellis’in artık yerle bir olan mahremiyetimizi görmesi korkunç bir şeydi. Talulla’nın geçen gece elimi tutuşunu ve ikimizin de söyleyecek bir

şey bulamayışımızı düşünmeden edemiyordum. Sanki yaşanacak bir kaybı önceden sezmiş gibiydik.

Ellis başını pencereden içeri uzattı. “Burada oturmak ister misin? Hava çok güzel.”

Dişlerimi sıkarak verandanın baş döndürücü ışığında ona katıldım. Güneşe bakılırsa saat üç civarıydı. Altımızda küçük beyaz evlerden oluşan bir dağınıklık köye kadar uzanan tepeyi noktacıklarla donatıyor, Konia kasabası absürtlük derecesinde pitoresk görünen işlerine devam ediyordu. Bir bocurgatın üzerinde oturan esmer tenli bir adam balık ağını yamıyordu. Bir elektrik direğine yaslanan garson sigarasını tüttürüyordu. Dört genç, turuncu renkli bir mobiletin etrafına toplanmıştı. Işığı arkama alarak Ellis’in karşısındaki sandalyeye oturdum. Güneşin sıcaklığı, başımın arkasını cehennemden fırlamış bir takke gibi örtüyordu.

“Pekâlâ,” dedi Ellis. “Kurtadam enfeksiyonuyla ilgili araştırmalar resmi olarak beş yıl önce sona erdi. Gayrıresmi olarak, bizim çocuklar devam ettiler. Canlı numune sayımız az olduğundan zordu… ama Alfonse Mackar elimizdeydi. Alfonse bizim altın yumurtlayan tavuğumuzdu. Ta ki kaçana dek… *Kaçtı*, Tanrı aşkına. Bu kadar gevşek davranabildi-ğimize inanamıyorum. Şu genç çocuklar yok mu…” Bakışlarını başka tarafa çevirip başını iki yana salladı. “Her neyse,” diye devam etti, “çöldeki o gece onu yeniden yakalamaya çalışıyorduk. Başaramayacağımızı anlayınca da anti-virüsün son halini ona okla enjekte etmeye karar verdik. Peki ne oldu? Okçumuz yanlışlıkla Talulla’yı vurdu.” Öne doğru eğilip kaşlarını havaya kaldırdı. “Peki oku atan kimdi? Ben! Kahrolasıca Keskin Nişancı Dick!” Rahatladı ve gülümseyerek arkasına yaslandı. “Rastlantılar Jake, her seferinde. Başından beri kurtadamı tedavi etmeye çalışıyorduk. Derken, kazara kurbanı tedavi ediverdik. Tahılla yüz elli yıldan daha uzun bir süredir ısırıktan sağ kurtulan ve dönüşen ilk kişi. Hayatta kalıp dönüştü çünkü bizim yumurta kafalıların tasarladığı ilaçlar işe yaradı. Uzun zamandır kurtadam olan birindeki virüsü öldürüp öldüremediklerini hâlâ bilmiyoruz fakat yeni dönüşüm geçiren birindekileri öldürdükleri kesin. Isırıldığında bundan bir doz alıyorsun ve bingo! Yepyeni bir kurtadam. En

azından Poulsom öyle düşünüyor. Kendisi takımın beynidir. Heyecan verici zamanlardayız."

"Bu çok mantıksız," dedim. "Wolfgang'ı sen öldürdün. Sen. Sen Grainer'ın manevi oğlusun. *Onlarca* kurtadam öldürdün."

Tekrar kafa salladı, başını eğdi ve saçma sapan bir şekilde *içini çekti*. "Haklısın Jake," dedi. "Anlamam çok uzun sürdü. Grainer'ın etkisine kapılmıştım. Karizmatik biri, bunu biliyorsun. Bu konuda Tanrı vergisi bir yeteneği var. *Eskiden* benim için bir baba gibiydi. Ama teşkilattaki kilit oyuncuların kim olduğunu öğrenebilmek için ona yakın olmalıydım. Grainer'ın herkesle bağlantısı var. Artık etrafta olmayacağını düşünmek şimdi bile kendimi az da olsa kötü hissetmeme neden oluyor, üstelik asilere katılalı bir yıl oldu. Çelişkinin hayaleti, bir türlü göçüp gidememiş bir ruh gibi. İki taraflı oynamanın bedeli de işte bu."

Ben de kendimi kötü hissettim. Özellikle de Ellis delinin teki olduğu için. Adamın iç galaksisi akıl almazdı. Doğruyu söylüyor olabilirdi. Uzun süreli bir halûsinasyonun pençesinde de olabilirdi. Üzerine konuştuğu temel konular ve değişkenlerden aslında hiç bahsetmiyordu. Dış görünüşüne göre değerlendirmek için bir karara varmanız gerekiyordu. Bir başka açıklamanın olması gereken yerde bir boşluk olduğundan bunu yapmak da yeterince kolaydı.

"Aklıma gelmişken," dedi, "sana bunu söylemek adilce olur. Anti-virüsü sen de kullandın. Hem de bir kereden fazla."

"Ne?"

"Zetter Oteli'ndeki içkiler. Caernarfon Kasabası'ndakiler de. Poulsom hâlâ ısırıcıdaki virüsü yok etmenin bir yolunu arıyor. Talulla ısırıldı, anti-virüsü aldı ve sonuç olarak dönüştü. Ama kendi başına bir başkasını dönüştürüp dönüş-türemeyeceğini hâlâ bilmiyoruz. Ek olarak, ısırılan kurbanın başarıyla enfeksiyon kapmasını sağlayan bir ilaca sahip olmak bizi asıl amacımızın yakınına bile yaklaştırmıyor. Yani düşünsene, biri her *ısıtıldığında* ilacı zerk etmek için orada olmamız gerekiyor. Bu hiç de pratik değil."

Zetter Oteli’nde içtiğim viskinin tadının hatalı olduğuna dair bir şeyler hatırlıyorum. “Oban siparişi vermiştim. Sanırım bana Laphroaig vermişler,” demiştim Harley’ye.

Harley.

Hayatım; yitirdiğim insanların listesinden ibaret, diye düşündüm.

“Buradaki sorun senin hiç kimseyi ısırmamış olman elbette,” diye devam etti Ellis. “Anlayacağın üzere anlaşmanın diğer koşulu da bu. Arkanda ısırılmış kurbanlar bırakmaya başlayacaksın. Her cinayet başına iki kişi olarak düşünüyoruz. Sayınız yeniden arttığında rahatınız yerinde olacak.”

Beyaz verandayı kaplayan ışık gözlerimi kamaştırıyordu ve sıcaklık öfkeli bir bilinç gibiydi. Konuyla alakalı olmamalarına rağmen detaylar birer solucan gibi beynimde kıvranıyordu.

“Neden onu ele geçirmediniz?”

“Anlamadım?”

“Talulla’yı diyorum. Çölde. Neden onu o zaman ele geçirmediniz?”

Ellis’in telefonu çaldı. Numaraya baktı. Görmezden geldi. “Yapabilirdik,” dedi. “Ama başka bir ekip çıkageldi. Yanlarında o lanet yöneticilerden biri olan, sıradan bir DOKET grubu. Belli ki aşağıda neler döndüğünü bilmiyorlardı, işin içine bir sivil karıştığından haberleri yoktu ama Alfonse’nin cesedini oradan çabucak uzaklaştırmamızı istediler. Poulsom, Talulla’yı cer-fişlemek için geri gitmişti ancak bunun haricinde kendi başına yapabileceği bir şey yoktu. Yönetici, helikopterimize Alfonse’nin bedenini Phoenix’teki merkeze götürme emri verdi. Poulsom, Talulla’yı olduğu yerde bırakmaya ve çabucak geri dönmeye mecburdu. Onu otoyolun iki kilometre kadar uzağından aldık.”

“Cer-fiş ile kastettiğin şey nedir?”

“Bir izleme cihazı,” dedi Ellis. “Bir verici. Serçe parmağının tırnağının yarısı kadardır. Cerrahi olarak yerleştiriliyor. Talulla’nın göğsünde. Poulsom anti-virüsün onun üzerinde nasıl bir etki yaratacağını merak ediyordu. Sanırım daha o zamandan itibaren bir şeylerden şüpheleniyordu. Herif bu tür konularda bayağı tekinsiz. Her neyse, Talulla’yı kaybettik.

Onun da diğerleri gibi öldüğünü düşündük çünkü uzun bir süre boyunca ondan sinyal alamadık. Derken, iki ay önce, *bip… bip… bip.* Onu hemen üsse getirmek istedim ama diğerleri aynı fikirde değildi. İçimizde bir köstebek olduğuna dair bolca söylenti vardı. Ortama tam bir paranoya havası hâkimdi. Poulsom'un adamlarından biri ortadan kaybolmuştu. Tüm harekât neredeyse yerle bir olmuştu. Böylece ortaya çıkmasını bekledik."

Aslına bakarsan ara sıra hâlâ göğsümden hafif bir acı hissediyorum. Sanki içinde bir kıymık varmış *gibi. Tanrım, bu tekila beni iyice ayılttı.* Tüm bu süre boyunca, eyaletlerde teptiğimiz tüm o kilometreler sırasında nerede olduğumuzu bildiklerini düşünmek, bütün o anlamsız önlemlerimi hatırlamak ruhsal anlamda çöküntüye uğramama neden oldu.

"Neden bunları Zetter Oteli'nde beni görmeye geldiğinde anlatmadın? Ya da Cornwall'daki evimde?"

Dudaklarını büzüp gözlerini kıstı ve sanki bir zayıflığını kabulleniyormuşçasına başını olumlu anlamda salladı

"Korku ve hazırlıksızlık," dedi. "O sabah Grainer'ın Zetter'de benimle buluşması gerekiyordu. Harley'nin gizli kimliğinin güvende olup olmadığım merak etmeye başlayacağını biliyorduk. Takım elbiseliler, Fransız aptalın hikâyesinin pekiştirilmesi gerektiğini düşünüyordu. Derken son dakikada ofisten bir telefon aldım ve bana Grainer'ın işinin çıktığını, bu meseleyi tek başıma halletmem gerektiğini söylediler. Bugün bile beni test edip etmediklerini bilmiyorum. Odaya dinleme cihazı yerleştirmiş olabilirlerdi ya da senin şu fahişeyi… neydi adı? Madeline… bizden biri olabilirdi. Her neyse, ortamı beğenmedim ve kellemi tehlikeye atmaya hiç niyetim yoktu. Çok riskliydi."

"Madeline DOKET'ten değil, değil mi?" diye sordum, gerçek bir kırılganlık hissiyle. Maddy'nin göründüğü kişi olmaması benzersiz, iç karartıcı bir hayal kırıklığı olurdu. *Tanrı m,* özel *hayat diye bir şey kalmadı mı?* diye sormanıza neden olacak bir şeydi bu.

"Köküne kadar sivil," dedi Ellis. "Bir hiç kimse. Unut onu."

Küçük lütuflar.

"Tamam, peki ya Cornwall'daki gözetleme?"

“O sadece boktan bir şanstı. Ekiptekiler bana iki vampir daha tespit ettiklerini söylemeden önce eteğimdeki taşlan dökmek üzereydim. Gitmek zorundaydım. Bil diye söylüyorum, o gece üç tane daha öldürdük ama bu *bütün gecemizi* aldı. Sabah olduğundaysa seninle konuşma fırsatı bulamadan önce kıçını kaldırıp Londra’ya dönmüştün bile.”

“Anladığım kadarıyla bu işin başındaki kişi sen değilsin,” dedim.

“Ben mi? Hayatta olmaz. O baş ağrısına katlanamam.”

Şeffaf bir yalandı bu, ikimiz de Ellis’in uzaktan egemenlik yolunda olduğunu biliyorduk ama bunu görmezden geldim. “Peki kim o zaman?”

“Hadi ama Jake, bu gizli bir bilgi. Zaten neden umurunda olsun ki?”

Maddine burada olsaydı, şöyle derdi; Çünkü seninle değil, *feriştahınla muhatap olurum.*

“Emin değilim,” dedim. “Belki de bazen çok mantıklı bazen de tam bir kaçık gibi göründüğün içindir.”

Başıyla onayladı. “Bu bir davranış bozukluğu,” dedi. “Dolambaçlı biri olduğumu söylerler. Bir yetim olduğumu biliyorsun, değil mi?”

“Hayır, bilmiyordum.”

“Henüz bir yaşıma bile girmemişken annem beni Los Angeles’taki bir alışveriş merkezinde terk etti. Bazen hâlâ orayı rüyalarımda görüyorum. Bulanık bir Noel anısı gibi.”

Bilinci, ölümcül bir okyanus akıntısı gibiydi. Farkına bile varamadan sizi sahilden uzaklaştırıp soğuk sulara sürükleyebilirdi. Ayağa kalktım. “Daha fazla saçmalık istemiyorum,” dedim. “Ne yapmam gerektiğim söyle yeter.”

“Ağır ol Jacob. Şimdilik hiçbir şey yapmayacaksın. Dolunaya on yedi gün var. Grainer hâlâ hayvanı istiyor. Bildiği kadarıyla radarımızın dışındasın. İki hafta içerisinde onunla iletişime geçip planı harekete geçireceksin. Harley’nin için intikam olacak bu. Sadece sen ve o. Kazanan her şeyi alır. Galler ormanında seçtiğin yere sadık kal. Orası için hazırız. Vampirlerin izini bulması ihtimaline karşın yanında üç adamımı bırakacağım ama sen de tetikte kalmaya devam et, anlaştık mı? Ah, aklıma gelmişken, Talulla’nın yerini öğrenebilmek için çocuklarımın aklını boşuna

para verip çelmeye kalkma. Bilmiyorlar. Bu gece Londra’ya uçacaksın. Al sana yeni bir telefon ve şarj aleti. 7/24 telefonu açık tut. Seni arayan tek kişi ben olacağım. Şimdilik sadece eve git ve sabırlı ol.”

“Hepsi bu mu?”

“Hepsi bu. Güven bana Jake, her şey yolunda gidecek. Her ikimiz de bundan galip olarak çıkacağız.”

Yine telefonu çaldı. Bu kez cevap verdi ve, “Gidin,” dedi. Ardından bir süre duraksadı ve telefonu bana uzattı. “Al,” dedi. “Hatununla konuş.”

48

Gökyüzü bir küçük su damlalarıyla boğuştu ve kısa bir süreliğine koyu maviye dönüştü. Telefonu alırken avuçlarım terledi.

“Lu?”

“Jake?”

“İyi misin?”

“Ben iyiyim. Neredesin?”

“Yaralı değilsin ya? Seni incittiler mi?”

“Hayır, iyiyim.”

“Korkma. Seni almaya geleceğim. Her şey yoluna girecek.”

“Neredesin?”

“Hâlâ villadayım. Nerede olduğunu biliyor musun?” Gözümün ucayla Ellis’in yüz ifadesinin, “Hadi ama Jake, aptal olma,” dediğini görebiliyordum.

“Hayır, bilmiyorum. Sanırım bir uçaktaydım. Burası bir hastaneye benziyor. Bir doktor ya da en azından doktor gibi giyinen bir adam var.”

“Sana ne yaptılar?”

“Hiçbir şey. Kan örneğimi aldılar, bir de idrar. Herkes çok meraklı.”

“Lu, dinle. Seni on yedi gün boyunca orada tutacaklar.

Seninle arada sırada konuşabileceğim…” Ellis’e baktım. Çok sık değil, diyordu yüzü. “Sadece sabırlı ol. Seni oradan çıkaracağım, tamam mı?”

Bir duraksama yaşandı ve o esnada, sanki hava aniden soğumuşçasına, Talulla’nın ne kadar korktuğunu hissettim. ”Söz mü?” dedi.

Yutkunmak zorunda kaldım ve yüzüm Ellis’in göremeyeceği bir tarafa çevirdim. “Söz veriyorum. Seni oradan çıkaracağım. Bekle beni.”

“Tamam, denerim.”

“Benden yapmamı istedikleri-” Hat kesildi.

Hızla Ellis’e doğru döndüm. “Onu geri getirin Tanrı aşkına. Onu *hemen* geri getirin.”

“Jake, Jake, sakin ol. *Sakin* ol. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Onunla konuştun. Elimizdekinin senin hatunun olduğundan emin oldun. İyi olduğunu biliyorsun. Ona hiçbir şey olmayacağına dair sana söz veriyorum. Onu tuttukları odayı gördüm ve oldukça *güzel* bir yerdi, biliyor musun? Bir televizyonu, rahat bir yatağı, duşu olan bir banyosu var ve hepsi elinin altında. O yüzden bırak endişelenmeyi, cidden.”

Telefonu almak için uzandı ama bırakmadım. Talulla’nın sesi o cihazın içinden çıkmıştı, onu hâlâ avucumda hissedebiliyordum.

“Hadi ama Jacob. Götlük yapma.”

Telefonu ona geri verdim. “Beni dinle,” dedim. “Onu görene kadar sizin için hiçbir şey yapmayacağım. Anladın mı? Kendi gözlerimle, şahsen. Ya onu *bizzat* görürüm ya da babayı alırsınız. Pazarlık kabul etmiyorum.”

Ellis ayağa kalktı. Bir anlığına bana merakla baktı, ardından arkasını dönüp ellerini verandanın tırabzanlarına dayadı, kırmızı çatıların tepesine ve Ege Denizi’nin ışıltılı mavisinin üzerindeki beyaz teknelere baktı. “Jake,” dedi, ”Ona âşıksın, değil mi?”

Cevap vermedim. Başım zonkluyordu. Köyden yükselen çiğ balık kokusunu aldım. Bir jet-ski, koyun karşı tarafında sıçradı. Aptalca bir şey yaptığımın farkındaydım.

“Sorun değil,” dedi. “Bu güzel bir şey. Merakımı uyandırdı. Demek istediğim, iki yüzyıldır buralardasın. Bir noktadan sonra kalbinin öleceğini düşünmüştüm. Aşk duygusunun sona ereceğini. Onlarca yıl boyunca duygusal bir… Fransızlar ne diyorlardı ona? Longueurs.[xlvi] Ve şu işe de bakın, şaşırdım. Onlarca yıllık *longueurs*, sonra birdenbire *bam*, yeniden aşk.”

Ses tonu fazla olmasa da yeteri kadar değişmişti. Sessiz kaldım. Güneş ve sıcaklık milyonlarca örümceğin ışınğından farksızdı.

“Ona bir şey yapmalarına izin vermeme neden olma,” dedi, usulca. “Sülfürik asitle ya da onun gibi bir şeyle. Bacağına veya bir başka yerine.”

“Lütfen,” dedim… ama bir elini havaya kaldırdı.

“Şartlan belirlemeye yetecek güce sahip değilsin Jake,” dedi. “Tepkini anlıyorum, fakat gerçekçi değilsin, anlıyorsun ya?”

Bacağına veya bir başka yerine. Başka bir yerdeki başka yerine. Yüzüne, göğüslerine veya bacaklarının arasına. Asit, rahatlayarak ya da mutlulukla iç çekmeye benzer bir ses çıkarır. İyileşir fakat çok acıtır ve bunu tekrar tekrar yapabilirler işte aşkla gönüllü olduğun şey bu, tıpkı Arabella’nın da gönüllü olduğu ve sensin demesi gibi, o nedenle bunun uzun soluklu bir intikam olması normal ama benden alınan bir intikam Talulla’dan değil, ne yapacaksanız sadece bana yapın.

“Onunla tekrar konuşacaksın,” dedi Ellis, “ve üzerine düşeni yapmadan önce onu bir kez görme konusunu belki konuşabiliriz. Ama Jake, cidden, duruma uyum sağla, anlıyorsun ya? Ses tonun, adamım. Tonlaman tamamen yanlış.”

Filmlerde bir asker ayaklarının arasına bakar ve bir mayından sadece birkaç milim uzakta olduğunu görür. Biraz daha ileri bakar. Mayınlar her yerdedir. O andan itibaren attığı her adım ölüm kalım meselesidir.

“Tamam,” dedim. “Haklısın. Duygular. Atılıyorum. Ama bir öneride bulunma ya da gözlem yapma hakkım var mı?”

“Elbette. Söyle bakalım.”

“Bunu yapmana gerek yok. Onu tutmana gerek yok. Bırak açıklayayım. Hatta bırak sana bir soru sorayım: Harley neden öldürüldü?”

“Seni sinirlendirmek için,” dedi Ellis. “Gerçi aramızda kalsın ama ben olsam sen işbirliği yapmayı kabul edene dek onu hayatta tutardım.”

“Kesinlikle. Harley öldürüldü çünkü uğruna savaşacak bir teşvike ihtiyacım olduğunu biliyordunuz. Ve haklıydınız. Bir ay önce canımdan bezmiştim. Bir ay önce artık yaşamak istemiyordum.” Şimdiden başını yavaşça, olumlu anlamda sallıyor ve gülümsüyordu. “Artık her şey farklı. Artık Talulla’ya sahibim. Grainer’ı yine de öldürürüm, hem de zevkle ve gönül rahatlığıyla çünkü yaşadığı sürece sevdiğim kadın için bir tehdit oluşturacak.”

Tebessümü sadece ne diyeceğimi önceden kavramasından değil, kendisi gibi bir stratejistle karşılaşmaktan da kaynaklanıyordu. “Bu da güzel bir

yaklaşım Jake,” dedi. ”Mantığın sağlam. Bunu sevdim. Ne pahasına olursa olsun sana inanıyorum. Ama işe yaramayacağını biliyorsun. Hâlâ kabul etmek için hiçbir nedenimizin olmadığı bir anlaşma yapmaya çalıştığın gerçeği şöyle dursun, buna karar verecek kişinin ben olmadığımı unutuyorsun. Söylediğim gibi, bu işi ben yönetmiyorum.”

Aramıza sessizlik çöktü. Zihnen, bir odada tuzağa düşen ve kilitli olduklarını bildiği halde kapıları tekrar tekrar açmaya çalışan biriyle aynı durumdaydım. Kan ve idrar örneği. Neden? Herkes çok meraklı. Meraklı gardiyanlar uzun vadede acımasız olanlardan daha kötüdür. Bunu biliriz. Talulla da biliyor. Bunu sesinden anladım.

Uzun gibi gelen bir süre boyunca hiç konuşmadan durduk. Yüzüm, bileklerim ve parmaklarım işe yaramaz bir hayat enerjisiyle doluydu; Ellis ise mavi-gümüş koya bakıyordu. Duygusal şeyler düşünen bir adam gibi görünüyordu. Belki de o alışveriş merkezinde bırakılmanın hatırası ortaya çıkmıştı. Sonra bana döndü ve elini uzattı. Güneş ışığı beyazımsı sarı saçlarını parlatıyordu. “Ee?” dedi, “anlaştık mı?”

49

Ellis'in yanımda üç koruma bırakması fikrinden onu bir türlü vazgeçirtemedim ama Londra karargâhına vardığımızda bir boşluk yakalamayı başardım; gösteriyi yöneten adamla yaptığı kısık sesli bir telefon görüşmesinin ardından Harley'nin Earl's Court'taki mekânında kalmama izin çıktı ve böylece, yersiz bir kuşkuculukla dolu ilk saatleri atlattıktan sonra, on yedi günün on üçünü burada; kapanarak, ajanlara dışarıdan yemek getirterek (tavan arasındaki pencereleri keşfettiklerinde bir dördüncüsünü çatı nöbeti için görevlendirdiler), Harley'nin viskilerini tüketerek, bu günlüğü güncelleyerek ve Talulla'yla yaptığım ve süreleri sınırlanmış telefon görüşmeleri için yaşayarak geçirdim.

"Sorunlarımın yarısı can sıkıntısı yüzünden," dedi bana Talulla, dün. "Öbür yansının nedenini zaten biliyorsun." Bir sonraki dolunaya kadar olan zamanın dörtte üçlük kısmını geride bırakmıştık ve Talulla da benim gibi yemeden içmeden kesilmişti. Ellis'e onun sigaraya, içkiye ve suya ihtiyacı olacağını söyledim; o da bunları almasını sağlayacağına dair, samimi görünen bir söz verdi. Ama daha yüksek konumdakiler buna engel oldu. Sanırım Poulsom… o adamın sesinden giderek daha az hazzetmeye başlıyorum. Su *tamam ama alkol* ve nikotin *olmaz.* Bunların yerine ona uyku ilacı ile kas gevşetici teklif ettiler ve açlığın eziyetiyle geçen iki gecenin ardından ikisini de kabul etti. Talulla'nın dediğine göre, özgürlüğünü elinden almalarının dışında, onların gözetimi altındayken katlanmak zorunda kaldığı ilk zorluktu bu. (Üç kez çektirdiği böbrek ultrasonunu saymazsak tabii.) Ellis vasıtasıyla durumu ona açıklamışlar (Talulla kendisine saçma bir ortaçağ kibarlığıyla hitap ettiğini söyledi), kendisine (bariz) bir zarar vermek istemediklerini anlamasını sağlamışlar ve ben anlaşmanın üzerime düşen kısmım yerine getirir getirmez serbest bırakılacağını söylemişler. İkimizin de bu işten sağ çıkıp

çıkamayacağı kadar, dolunay çıktığında Talulla'ya ne yapacakları da gizemini korumaya devam ediyordu.

"Poulsom o işi hallettiklerini söylüyor," dedi Talulla bana. "Artık o ne demekse." Kuşkularımız sahteydi. İkimiz de ne demek olduğunu biliyorduk. Ya onu öldürecekler ya bir yere bağlayacaklar ya da canlı bir kurbanla birlikte bir kafese kapatacaklardı… ve muhtemelen yaşanacak gösteriyi DOKET ayrılıkçılarının arşivleri için kaydedeceklerdi.

"Her neyse, benimle ilgileniyorlar," dedi. "Harrods'tan[xlvii] alınmış lüks bir küvetim, duş jelim ve bir çift yepyeni, kocaman havlularım var. Bir de yüzden fazla televizyon kanalım. Artık tam bir *EastEnders* ve *Coronation Street* müptelasıyım, ayrıca-"

Hat kesildi. Kimin patron olduğunu, kimin lütfu sayesinde yaşadığımızı ve bitirilmesi gereken bir iş olduğunu unutmayalım diye yapılan ani bir kesilme.

Önce bariz olan meseleyle ilgilenmem gerekiyordu. Ellis'in Talulla'yı bırakmak gibi bir niyeti yoktu. Onun olsa bile Poulsom'un yoktu. Gündemlerinde gerçekten de yeni bir kurtadam kuşağı başlatma arzusunun olduğunu varsayarsak (ki bunun doğru olduğuna *inanabiliyorum*) bunun başlangıcı belli ki bilim olacak. Talulla ısırıktan sağ kurtuldu ve görünüşe göre anti-virüsün sayesinde dönüştü. Çok güzel. Ama Ellis'in de bizzat kabul ettiği gibi büyük soru şu: Kurbanlarını kendi başına dönüştürebilecek mi? Ve bu soru laboratuvarda ele alınacak. Poulsom ve arkadaşları, kontrol edilebilir bir ortamda kurban edilebilir deneklerle besleyebildikleri sürece Talulla'yı serbest bırakmayacak.

Bu da -gülmemeye çalışın- onu kurtarmam gerektiği anlamına geliyor.

Ve bu da onu oradan ya kaba kuvvet kullanarak çıkaracağım ya da kurnazlık edip gizlice kaçıracağım demek oluyor.

Eşittir: Para. Para tam da bu noktada devreye gidiyor. Kısa süre önce askeri taşeron firmalarının sayısında yaşanan patlama sağ olsun, yeterli kaynağı olan herkes kendisine küçük bir ordu satın alabiliyor. Bush yönetimi onlardan birinin, yani Blackwater'ın hizmetlerini satın aldı ve

yasaların tam üzerinde tüm Irak'a serpişirdi. Yeterli kaynağa sahibim ama hâlâ *onu nerede tuttuklarım bilmiyorum.*

Bulmanın tek bir güvenilir yolu var.

Bu esnada hayatım bir dişçinin bekleme odasından farksız. Çok geçmeden belli bir ritim başladı: yerlerini gece nöbetçilerine devreden gündüz ajanları, kütüphanede geçirilen akşamlar, bölük pörçük uykular, sabahları kıpkırmızı gözler, nöbet değişimi, yürüyerek veya kanepede uzanarak geçirilen gündüz vakti. Harley hiçbir zaman bir TV satın almamıştı, o yüzden dizi diyarlarında sevgilime eşlik edemiyorum fakat her yanım kitaplarla dolu elbette. Bu öğleden sonra Ovidius'un *Metamorfozlar'nın* Crispijn de Passe tarafından resimlendirilmiş, 1607 tarihli, Felemenkçe-Almanca bir baskısını okudum. 2006 listelerine bakılırsa piyasa değeri 8.000 sterlindi. Harley'nin koleksiyonuyla ne yapmaya niyetli olduğuna, bir vasiyet yazıp yazmadığına ya da bu yere ne olacağına dair hiçbir fikrim yok. Gerçi dünya onun öldüğünden henüz habersiz. Grainer Ve Ortakları, cinayeti örtbas etme işini halletmişlerdi (Vectra'nın bagajındaki kesilmiş kafaya ne olduğunu sadece Tanrı bilir) fakat kamu hizmeti veren bir şirketinin ya da vergi dairesinin ödenmemiş bir borcun peşine düşmesi an meselesiydi. Harls'ın yaşayan akrabası yoktu. Holborn'da bir avukatı vardı ama cinayet soruşturmasına karışmak istemediğim için onunla iletişime geçmek anlamsızdı. Onun yerine rahmetli arkadaşımın giysilerini giyiyor, içkilerini içiyor ve sıkıcı vakitlerimi kitaplarını okuyarak geçiriyorum. Hatta son zamanlarda, ne yaptığımın farkında olmadığım anlarda, kendimi onun kemik saplı bastonuna yaslanırken bulmaya başladım.

Ketum olma konusunda eğitim almış muhafızlarım benimle çok az konuşuyordu, zaten muhabbet etmeye hevesli de değilim. Sigaralarım ya da yakacak odunlarım geldiğinde karşılıklı birkaç kelime ediyoruz ancak onun dışında sessizliğimi koruyorum ve onlar da kulaklıktan yardımıyla kendi aralarında, usulca konuşuyorlar. Her katta bir adam var. Kimse çatıdaki sefil görevi üstlenmek istemediği için oradaki nöbet sırası durmadan değişiyor. Nöbeti devralmayı teklif ettim (Açlık, temiz hava almadığınız takdirde

cehennemden farksız oluyor) ama kabul etmediler. Üzgünüm şef ama olmaz. Bunu söyleyen Russell'dı, yani Comwall'dayken Laura Mangiardi adlı vampirin kafasının kesilmesinden sorumlu olan kişi. Hoş bir canlılığı var ve eğer yalnız bırakılmak istediğimi açıkça belli etmeseydim benimle *bile* konuşacak kadar canı sıkılmıştı. O da bunun yerine sigara içiyor, sudoku oynuyor, arkadaşlarına işkence ettiği berbat şakalar düşünüyor -Küçük bir robot vampire ne denir? Nosferatu-D2- ve günde iki veya üç kez kişisel cephaneliğini söküp, temizleyip yeniden birleştiriyor. Ekibin ateş gücü alışılagelmiş otomatik silahların ve anti-vampir teçhizatlarının karışımından oluşuyor: gece görüş gözlükleri, uzun ve kısa menzilli kazıklar, ultraviyole çubuklar ve çatıda nöbet tutan kişi için Meryem'in minyatür bir hali. Russell'da küçük bir alev silahı da var, gerçi Harley'nin bana bu silahların -'kene-kızartıcıların' (kısaca 'KK')- portatif versiyonunun bile pek çok Avcı tarafından eski moda görüldüğünü anlattığını hatırlıyorum. Sigourney Weaver'ın oynadığı *Alien* filmi sayesinde 80'li yıllarda yeniden popüler olmuşlardı fakat ağırlığıyla tesiri arasında yapılan zorlu matematiksel hesaplamalar çok geçmeden tekrar öne çıkmıştı ve artık gösteriş malzemesi olarak görülüyorlar. Her halükârda genç Russell onlardan birini zaman zaman sırtına geçiriyor ve bu yüzden arkadaşlarının ağır alaylarına maruz kalıyor. Tüm bu teçhizatlar beni korumaları ve kendimi güvende hissetmemi sağlamaları için tahsis edildi. Ama hissetmiyorum.

Dışarıdaysa Londra, cinsel anlamda cozutmuş yaşlı bir adam misali kendi işine bakıyordu. Şöminenin ışığında, elimde bir bardak sek Macallan viski (raftaki on iki şişeden geriye iki tane kaldı) ve bir dal Camel'la pencerenin önündeki koltuğa oturuyorum, trafiği izliyorum -karmaşık bir kapakçığın içinden geçen kanı andıran ani duruşlar ve dalgalanmalara benziyor- ve gelip geçen insanlara bakarak kendimi oyalıyorum. Her zamanki gibi çoğu enerji dolu, kafaları kendi sorunlarıyla karışmış ve içten içe planlarla, pişmanlıklarla, korkularla, sırlarla, açlıklarla ve günahlarla kaynıyorlar. Ara sıra da aşkla. Dükkânların birinden siyah saçlı, çok genç bir çift çıktı. Ne rüyada gibiydiler ne el ele tutuşuyorlardı ne de

mest olmuş gibi bir halleri vardı fakat koyu bir muhabbete dalmışlardı ve birbirlerinin varlığını paylaştıkları için gözlerinin içi gülüyordu. Âşık yanımın kalbi bunu görünce gerildi. Âşık yanım. Ah, bu dertten muzdaribim. Son derece, her şeyimle, absürt bir şekilde hastayım, okur. Hayat, büyük bir beyaz köpekbalığı gibi sırıtarak şakanın tadını çıkarıyor: Sen kalk yıllarca, adım adım ölüme hazırlan, sonra da yaşamak iste. Hadi ama Jake, gülmen gerek.

Ama gülemiyorum. Âşık yanımın kalbi sürekli yalvarmayı kendine görev edinmişken bunu yapamam. Kendimi meşgul etmeyi her bırakışımda sesini içimde duyabiliyorum. *Lütfen… Lütfen… Lütfen…* Çeşitli şekilleri var: Lütfen ona zarar vermelerine izin verme, lütfen onu bir daha görmeme izin ver, lütfen onu nerede tuttuklarını bulmama izin ver… Ama bu yalvarışlar, parçalarının toplamından çok daha büyük olan duygusal bir bütünü oluşturuyorlar ve olmayan Tanrı'ya, lütufkâr bir kayıtsızlığa sahip evrene, bugünlerde karanlık sonlara karşı zaafı olduğunu bildiğimiz hikâye ruhuna yöneltilmiş vaziyette. *Lütfen… Lütfen… Lütfen…*

İçimdeki ölüler uyuyor, rahatsız bir şekilde uyuyor ve rüyalarında serbest kaldıklarını görüyor. Görünüşe göre aşkın onları bastırma gücü var. Yattıkları yerde yuvarlanıp tepiniyorlar. Mırıltıları bir araya toplanıyor, uyanıklığa akın edecek gibi oluyor, sonra da diniyor. Aşkın zalim büyüsü onları bastırıyor ama yok edemiyor. Arabella'nın hayaleti dağlanmış bir uyanıklıkla buna karşı koyuyor, bir şeylerin sona erdiğinin farkında. Ona sırtımı dönüp duruyorum. Yüz altmış yedi yıldır ilk defa, yüz altmış yedi yıl önce gerçekleşen şey daha dün gibi gözümün önünde değil. Yüz altmış yedi yıldır ilk defa bugünün meseleleri geçmişinkilerden daha önemli.

Görünen o ki, son on üç gün boyunca gerçek zamanı geride bırakmış ve saniyelerin şiştiği, dakikaların eğrildiği bir durgunluğa ya da döngüye geçmiştim. Ve yalnızca telefonda Talulla'nın sesini duyduğumda hepsi normal haline dönüyor…

Görünen o ki. Birkaç saat önceye kadar. Ellis gelene dek.

Kütüphanenin kapısını açıp üzerinde Londra'nın rutubetli kokusuyla birlikte içeri girdiğinde kendime içki dolduruyordum. Sol gözünde acı

verici gözüken bir arpacık, dudaklarındaysa aşırı sürülmüş dudak nemlendiricisi vardı. Bu da ona korkutucu şekilde insansılaştırılmış bir balmumu heykel görüntüsü katıyordu. “İçki içerken sana eşlik etmeye hiç itirazım olmaz Jake,” dedi, kanepenin karşısındaki koltuğa oturmadan önce. Mobilya onu bir deri gıcırtısıyla karşıladı. “Dışarısı berbat.” Bir bardak viski daha doldurup ona uzattım ve parmak uçlarımız camın üzerinde birbirine temas ettiğinde ürpermemeye çalıştım. “Jimmy,” dedi, bardağı bir dikişte kafasına dikip dudaklarını şaplattıktan sonra. “Böylesi çok daha iyi.”

Adama saldırma dürtüsü güçlü, refleksif ve -Tahılla ranzasında oturuyor, gözleri televizyonun ışığında irileşmiş, duvarların arkasını görmeye çalışıyor, gece, bilinmez kilometrelerce uzağımda- tamamen kontrol altındaydı. Şömineye bir odun daha attım, maşayla bir müddet boş yere dürtükledim, sonra da kanepeye oturup onunla yüzleştim, itaat. Talulla’yı itaat ederek hayatta tutuyorsun.

“Pekâlâ,” dedi. “Operasyon talimatları. Bundan iki gün sonra, çarşamba sabahı saat tam dokuzda Marylebone’daki DOKET ofisini bununla arayacaksın… al. Bu, içerisinde yerinin tespit edilmesini engelleyen bir cihaz bulunan, tamamen güvenli bir telefon. Sakın öbürüyle karıştırma. Grainer ofiste olacak. Ona ulaşamayacaksın elbette, o anda resepsiyonda kim varsa ondan her zamanki saçmalıkları duyacaksın. Onlara Grainer’ın bir saat içinde sana verdiğim güvenilir numaradan seni aramasını söyle ve kapat. Grainer arayacaktır.”

“Nereden biliyorsun?”

“Tanrım! Jacob, *sadece* dinle, tamam mı? Arayacak çünkü *düşündüğü* tek kahrolasıca şey sensin. Tüm bunları benim uydurduğumu mu sanıyorsun?”

“Tamam, tamam,”

“Baskı altındayım dostum.”

“Tamam dedim. Üzgünüm.”

Bir anlığına gözlerini kapattı. Elinin ayasım arpacığa bastırdı. “Seni aradığında buluşmayı ayarla. Dolunay cuma günü, saat 18.07’de doğuyor. Bunu biliyorsundur elbette. Yeri değiştirmesine izin verme. Galler. Senin

ormanın, tamam mı? Bunun için hazırlıklıyız. Pireneler’e ya da bir başka yere gidersen boku yeriz. Anladın mı?”

“Anladım. Talulla’yı ne zaman görebileceğim?”

Cevap vermedi. Yüzümdeki kan çekildi. Dizlerimle ellerim adrenalinle dolu ve sersemce bir şeyler yapmaya hazırdı. Ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. “Onu görmem gerek,” dedim. Ardından, çaresizlik numarası yapmama gerek kalmadan ekledim. “Lütfen, Tanrı aşkına.”

Ellis derin bir soluk verdi. Parlaklık ve olaylara yükseltilmiş bir duyarlıktan bakmak halsizleştiriciydi, artık bunu görebiliyordum. Daha önce aklını kaçırmaya ne kadar yakın olduğunu hiç fark etmemiştim. “Ah, Jake,” dedi, başını iki yana sallayarak, zayıf iradem yüzünden hayal kırıklığına uğramış bir haham gibi. “Sabırsızsın. Cidden. Bunun senin için zor olduğunu biliyorum…” Bakışları donuklaştı. Zihni bir anlığına başka bir yere kaydı. Akıl sır ermez iç dünyasında bir şeyleri gözden geçirdi… “Aslına bakarsan bunun senin için zor olduğunu *gerçekten* biliyorum. Üzgünüm. Hayal gücümü çalıştırmıyorum. Bu benim yeni yıl karanındı işte. Kendini başka birinin yerinde koymak. Bir bu, bir de her gün bir şiir okumak.”

Az evvel kullandığım şömine maşasını hâlâ avuçlarımda hissedebiliyordum. Bir insanın kafatasını paramparça etmek için kusursuz bir araçtı. Kıpırdamadım.

“Pekâlâ, dinle,” dedi. “Caernarfon’da kaldığın yere gideceksin, Castle Otel’e. Perşembe gecesi için orada bir rezervasyonun var. Aynı oda. Caddeye bakan. Perşembe günü oraya gidip telefonumu bekleyeceksin. Odadan çıkma. Hiçbir yere gitme ve hiç kimseyle görüşme. Fahişeler de buna dahil.”

Bir kez daha Maddy’yi hatırladım… ya da kendisini son duygusal anılarımda hatırladığım üzere Zavallı Maddy’yi. Grainer, ‘O bir kurtadam tatlım,’ dediğinde yaşadığı korkunç kavrayışı (ve kusurlu inkârı)… Bu hatıranın arkasında kalan bir şey aniden beynimi kemirmeye başladı ama bunun için vaktim yoktu.

“Talulla’yı otele mi getireceksiniz?”

“Hayır Jake, getirmeyeceğiz. Sadece otele yerleşip bekleyeceksin.”

“Benimle taşak geçme Ellis. Ciddiyim. Yoksa-” Sustum. Ellis hareketsiz bir şekilde oturuyordu; uzun parmaklı, çirkin ve beyaz elleri dizlerinin üzerindeydi. “Üzgünüm,” dedim. “Üzgünüm. Duygularım beni ele geçirdi. Lanet olsun.”

Boynunu birkaç kez yuvarlayıp gerilimi azalttı. Dilimi ısırdım. Benim şansıma Russell tam o sırada kapıda belirdi. Ellis bakışlarım ona çevirdi.

“Land Rover yine geçti efendim,” dedi Russell. “Haber vermemizi istemiştiniz.”

“Tamam,” dedi Ellis. “Plakasını kontrol ettirin. Muhtemelen önemsizdir.”

“Tamamdır patron.”

“Ve Chris’e dışarı çıkmak üzere olduğumu söyle, olur mu?”

“Anlaşıldı.”

“Ne Land Rover’ıymış bu?” diye sordum, Russell gittikten sonra.

“Önemli bir şey değil,” dedi Ellis. “İki kez görülmüş.

Şimdi de üç oldu. Muhtemelen komşulardan biri. Çocuklar sıkılmaya başladı.” İçkisinin son yudumunu içti, sandalyesinde geriye yaslandı, kısa bir süreliğine ateşe baktı ve şöminenin içindeki alevlerin dans edişini izledi. “İki arabayla yan yana, yavaşça gideceğiz Jake. Talulla’yı göreceksin. Onunla telefonla konuşacaksın. Hepsi bu. Şansını zorlama. Bu bir iyilik. Bu bir iyi niyet. Gelecekteki ortak çalışmalarımıza karşılık olarak.”

“Anlıyorum. Ama, Ellis?”

Bana baktı.

“Seninle bir konuda açık konuşmak istiyorum.”

Sarı kaşları havaya kalktı. Koyu mavi gözleri küçüldü. “Öyle mi?”

“Evet. Dinle… ve sinirlenme. Talulla’yı serbest bırakmayacaklarını biliyorum. Bekle-” Ağzını açtığında itiraz ettim. “Bekle. Önce ne diyeceğimi bir dinle. Ben bitirene kadar bir şey söyleme. İkimiz de yumurta kafalıların Talulla’yı laboratuvarda tutmak istediklerini biliyoruz. Kurtadamların geri dönmesini istediğine inanıyorum ama Poulsom

gibi insanlar bu işi akışına bırakmayı göze almak istemez. Onu bir daha asla görmeme ihtimalim olduğunu biliyorum, hatta Grainer'ın elinden kurtulsam bile… beni de laboratuvara kapatmadığınız sürece. Bak, planın bu olduğuna eminim. Ben Grainer'ı haklar haklamaz sizin çocuklar uyuşturucu oklarla ve bir kafesle ortaya çıkacaklar. Eğer durum buysa benim için sorun değil. Eğer durum buysa bir itirazım yok. Eğer geriye kalan günlerimi Talulla'yla geçirmemin tek yolu onunla birlikte kobaylık etmekten geçiyorsa varsın öyle olsun. Onsuz yaşamaktansa onun kaderini paylaşmayı tercih ederim. Şimdi istiyorsan gülebilirsin."

Gülmedi ama kaşlarının aşağı inmesi hayli uzun sürdü. Sonunda gülümsedi. "Sana bir şey diyeyim mi Jake?" dedi. "Senden hoşlanıyorum. Gerçekten. Net birisin. Uğraşmak zorunda kaldığım boktan heriflerin çoğu bir sis bulutunun içinde debeleniyordu.'' Omuzlarını silkti. "Haklısın elbette. Bulaşmanın gerçekten işleyip işlemediğini anlayana kadar Talulla'yı ellerinde tutmak istiyorlar. Ellerinde tuttukları kurtadamların sayısını elliye çıkarmak, sonra hepsini dışarı salmak ve oyunu yeniden başlatmayı istiyorlar. Dürüst olmam gerekirse, sana neden başka bir şey teklif etmeye çalışmakla uğraştıklarını bilmiyorum. Ben buna karşı çıktım. Ama işler böyle yürümeyecek. Ben-" Kendine hâkim oldu. *Neredeyse* kızardı. *Ben başa geçtiğimde,* diyecekti.

"Peki ya ben?" dedim. "Bana ne olacak?"

"Eğer güvenli bir şekilde yakalayabilirsek seni de istiyorlar elbette."

"O zaman beni güvenli bir şekilde *yakala,* olur mu?"

Yüzünde gizlice yapılan bir anlaşmadan keyif almışçasına bir ifadeyle bana baktı. "Söz veriyorum Jake. Bu konuda bana güvenebilirsin."

Operasyona dair konuşulacak çok fazla şey yoktu. Bu eve varır varmaz Ellis'e Beddgelert Köyü'nün yerini söylemiştim, o da yüz altmış yedi yıl önce kurtadam hayatımın başladığı noktanın bir buçuk kilometre civarını gösteren, eski tarz bir harita hazırlatmıştı. O bölgenin içinde kalmam gerekiyordu. Korumalar benimle birlikte Galler'e gelmeyecekti. Ellis, ben DOKET'i arar aramaz Grainer'ın kendi ekibini bölgeye salacağına kesin gözüyle bakıyordu. Beni DOKET ajanlarıyla yan yana

görmeleri (ya da buna dair bir söz işitmeleri) Grainer'ı şüphelendirmeye yeterdi. Ortama tam bir paranoya havası hâkimdi. Yine de, perşembe sabahı özel bir araç gelip beni alacak ve dosdoğru Caernarfon'a götürecekti. Yalnız olarak. Evet, otelde birkaç saatliğine korumasız olacaktım fakat bu kaçınılmazdı. Ellis, Grainer ile birlikte olacaktı.

"Seni orada isteyecek mi?" diye sordum.

"Her zaman bu iş biterken yanında olacağımı söylerdi. Sanırım bir görgü şahidi istiyor. Şunu anlaman gerek, bu onun bütün hayatı. Doruk noktası."

Kafamın içinde pek çok şey olup bitiyordu. Çoğunlukla kiminle iletişime geçeceğimi, gerekli parayı en çabuk nasıl transfer edebileceğimi, Castle Oteli'ndeki telefon ve oda dinleme cihazlarını atlatıp atlatamayacağımı düşünüyordum. Ama bir yandan da Ellis'in akıl hocasını öldürmeyi gerçekten isteyip istemediğine dair bir kuşku vardı içimde. Manasız bir kuşku. Talulla'yı geri almamın başka yolu yoktu.

"Marylebone'daki ofisimizin numarası bu," dedi Ellis. "Çarşamba günü, saat dokuzda. Tamam mı?"

"Tamam."

Gitmek üzere kapıya doğru döndü.

"Ellis?"

"Evet?"

"Talulla gerçekten de iyi mi? Yani, kimse ona bir şey yapmıyor mu?"

Tekrar bana baktı. Bir anlığına bütün maskeler düştü ve gerçekte ne düşündüğünü görebildim. Zayıf düştüğümü, bir açıdan onu yüzüstü bıraktığımı düşünüyordu. Elbette aynı şey Grainer için de geçerliydi. Ve ondan önce de annesi için. O anda Ellis'in hayatım boyunca karşılaştığım en yalnız insan olduğunu fark ettim. Aramızdaki o arıtılmış dakikada onun gelecekteki halini, yükselerek bir despot oluşunu, kendini tecrit ettiğini, kaçınılmaz olarak çıldırdığını ve büyük bir ihtimalle de intihar edeceğini gördüm. İçinde hiç sevgi olmaksızın. Bunu ikimiz de gördük. Ve sanki evren, kalbin (hatta kurtadam kalbinin bile) sapkınlığının sonsuz olduğunu

kanıtlamak için görevlendirilmişçesine ona bir parça acıdığımı hissettim. Bunu o da hissetti… ve korkudan doğan bir refleksle bağlantıyı kopardı.

“O iyi Jake,’’ dedi. “Gayet iyi. Sözüm söz. Endişelenmeyi bırak. Buradaki erzakların yeterli mi?”

***

Saat sabahın üçü. Gece nöbetindeki çocukların can sıkıntısı asgari seviyede. Şöminedeki ateş sönmek üzere, bacadan giren yağmur yüzünden arada bir tıslıyor. Günlerdir içine düştüğüm zor durumun -zor durumumuzun; hem benim hem de Talulla’nın- içinden çıkmanın daha iyi bir yolunu arıyorum. Ama yok. Sonunda bunu kabullenmek rahatlatıcı. Otuz saat içinde, olmayan Tanrı’ya dua ederek Marylebone ofisini arayacağım.

50

Bu sayfadaki kan bana ait.

51

Bunlar yazdığım son satırlar olabilir. Eğer öyleyse umarım bu günlüğü bulan kişi son dileğimi (kapağın iç kısmına bakın) yerine getirir ve seni kurtarır meleğim.

Çarşamba sabahı ofisi aradım. Onlar da bana dönüş yaptılar. Grainer'ın bizzat kendisi. İşi fazla abartmamam gerektiğine karar verdim.

"Jacob," dedi. "Beni şaşırttın."

"Seninle muhabbet etmeye niyetim yok," dedim. "Cuma günü, ay doğduğunda. Kâğıt kalemin var mı? Beddgelert ormanı, Snowdonia. 53°48° kuzey enlemi, 4°43° batı boylamı. İstediğini alacaksın."

"Her şeyi düşünmüşsün," dedi, "bu gerçekten de çok-"

Telefonu kapattım.

O gün çalkantılı ve oldukça ayrıntılı bir kâbus gibiydi. Yağmur durmaksızın yağdı, buz gibi bir rüzgâr soğuk çığlıklar attı. Şemsiyeler ters döndü. Arabalar farlarını yaktı. Earl's Court Caddesi'ndeki giderlerden biri tıkandı ve ortaya yanar dönerli, siyah bir göl çıktı. Açlığın uzun tırnaklı eli boğazımdan kıçıma dek içimi tırmıklıyordu. Şehvetin de. Ah, evet. Yapılması gereken planlar ve teselli edilmesi gereken sevdalı bir kalp, lanet-öncesi libidom için önemsiz meselelerdi. Geçen dolunayda Talulla'yla birlikte tanrı

mertebesine erişmişti ve bir daha asla daha azıyla yetinmeyeceğini açık bir şekilde belirtiyordu. İçkime de dikkat etmem gerekiyordu, gerçi çarşamba akşamı Harley'nin Macallan stokunun son şişesi de bitti. Yeniden yatıştırıcı ilaçlar kullanmaya başladım. İki haftadan daha uzun bir süredir o odalardan çıkmıyordum. Belki de hafiften çıldırmaya başlamıştım fakat Lula'nın bana telepatik olarak ulaşmaya çalıştığına inanıyordum. Çıldırtıcı bir şekilde tam da anlaşılabilirliğin sınırında. Ellis'ten beni araması için Talulla'ya izin vermesini istedim, ama bunun yetkisi dışında olduğunu ve bizi arabayla görüştürmek için zaten kendisini yeterince tehlikeye attığını söyledi.

Kendi telefonuma el konulmuş, Harley’ninki ise kapanmıştı. Ellis’in bana verdiği iki telefonun dinlendiğinden şüphem yoktu, ama şansımı deneme dürtüsüne karşı koymak zorlu bir uğraştı. Geçen her saat, paralı askerlerimi harekete geçirmek için harcayabileceğim bir saatti. Anlaşılan Castle Otel’deyken güvenli bir hat bulmam gerekecekti; bu, takip edilmeden harekete geçmek için tek şansım olabilirdi. Daha önce kiralık askerlerin yardımına başvurup kendimi ahlaki açıdan dengelediğim olmuştu. İspanya’da faşistlere, işgal altındaki Fransa’da Nazilere, Kamboçya’da Kızıl Khmerlere, El Salvador’da ölüm timlerine, son zamanlardaysa Darfur’daki hükümet güçlerine ve Cancevit askerlerine karşı kullanmıştım onları. Ve her seferinde para olmadan *kesinlikle* hiçbir şey harekete geçmemişti. Bir sürü para, peşin olarak. İsviçre bankalarında yaklaşık altı tane, sadece şifreyle erişilebilen hesabım var, fakat onlara ulaşıp bağlantılarımın on iki saatten kısa sürede bir operasyon hazırlamasını sağlamaya çalışmak deliliğin sınırlarında bir gezintiye çıkmak olurdu. Ama elimde olan tek şey de buydu. DOKET’in içine girmediğim müddetçe Talulla’yı bir daha asla göremezdim ve dışarıdan yardım almadığım takdirde ikimizi de oradan kurtarmam imkânsızdı.

Vampirlerin farklı fikirleri vardı.

Vakit gece yarısını henüz geçmişti ki Russell’ın kütüphane kapısının arkasından, “Andy? Beni duyuyor musun?” dediğini duydum. Ardından bir duraksama yaşandı. “Andy, cevap ver.” Bir duraksama daha. Sonra da bağırarak, “Andrew, o koduğumun kulaklıklarını hemen geri tak,” dedi.

Cevap gelmedi.

“Neler oluyor?” diye sordum.

Russell kafasını içeri uzattı. “Buradan ayrılma,” dedi. Sonra da telsizine, “Chris, Andy’den haber alamıyorum. Yukarı çıkıp bir kontrol et,” dedi.

Andy çatı nöbetindeydi. Chris de hemen onun altındaki katta. Russell benimle kütüphane katındaydı, dördüncü adam Wazz (neyin kısaltması olduğunu sormadım) da zemin katta devriye atıyordu. “Wazz? Dediklerimi duydun mu? Evet. Canlan.”

Tam kanepeden kalkmış ve ne olur ne olmaz diye bana da bir silah vermelerini istemek üzereydim ki sıradaki şey gerçekleşti.

Çok hızlı bir şekilde.

Bir kenenin (kelimenin tam anlamıyla) sersemleten kokusu. Tükürük bezlerim kasıldı, bir mide bulantısı dalgası her yanımı kapladı. Oda sallanırken kapının eşiğinde bir ayak göründü. Kendimi yeniden kanepenin üzerinde buldum. Görüşüm bulanıklaştı. Birisi üst katta çığlık attı.

Görüşüm düzeldiğinde kütüphanenin açık kapısından dışarı baktım ve Russell'ı profilden gördüm; yüzünde korkudan dehşete düşmüş bir çocuğun ifadesiyle, benim göremediğim bir şeye bakıyordu. Av eğitimine duyduğu takdire şayan bir inançla, elleri, yerine getirmek üzere eğitildikleri hareketleri sergilemeye ve kemerindeki en uygun silahı aramaya başladı. Parmaklarının UV çubuklarından birinin üzerine kapandığını ve onu çekmeye başladığını gördüm…

Derken etin ve kemiğin parçalanma sesi duyuldu ve bir saniye sonra yüzüne ve göğsüne sıçrayan kan onu durdurdu. El yordamıyla uzandı, gözleri karardı, UV çubuğunu çekmeyi başardı… Sonra sarsıldı, çubuğu yakamadan yere düşürdü ve her iki elini de tuhaf, ağır bir zarafetle, boğazına, şüpheye yer bırakmayacak şekilde Av'ın tahta kazıklarından biri olan şeyin saplandığı yere götürdü.

Kazığı fırlatan ya da ateşleyen her neyse onun bulunduğu sahanlığa yaklaşıyordu. Russell kasti gibi görünen bir yavaşlıkla dizlerinin üzerine düştü; gözleri ve ağzı ardına dek açıktı. Yutkunmaya çalışıyor ama başaramıyordu, *kıhh… kıhh… kıhh.*

Sahanlıkta Heathrow Havaalam'nda gördüğüm siyah vampir belirdi. Baştan çıkarıcı bir şekilde sakin, uzun yüzü, sonsuz bir sabra ve yeteneğe işaret ediyordu. Sol elinde az önce ateşlenmiş bir Vampir Kazığı tutuyordu. Sağ eliyle de Chris'i, yani kamını ve kaburgalarını yardığı ikinci kat nöbetçisinin cesedini bel kemiğinden tutarak peşi sıra sürüklemekle meşguldü. Aldığım o iğrenç vampir kokusuna, yarılmış insan bağırsaklarından çıkan, keskin bir bok kokusu da karıştı.

Kafamın içinden hızlıca iki hesap yaptım. Birincisi, hayatta kalan tek kişi alt kattaki Wazz’dı. İkincisi, özgürlüğümü yitirmemle aramda sadece on adım vardı.

Kütüphanenin içinde yatak odasına açılan bir kapı daha bulunuyordu, oradan da bir başka çıkış vasıtasıyla sahanlığa ulaşabiliyordunuz. Soru (vampirin Chris’in bedenini yere fırlattığı, dizlerinin üzerinde duran Russell’a doğru yürüdüğü ve genç adamın kafasını kibarca iki elinin arasına aldığı, rüya gibi görünen, çok uzun süren iki saniye içerisinde sorulmuştu) hangi kapıyı seçeceğimdi.

Bir insan yola adım atar, başını çevirir, bir kamyonun ona çarpmak üzere olduğunu görür ve her şey donmuş gibi gelir. Bu donma hissiyatı, şaşırtıcı derecede hızlı olan insan beyninin kaçış matematiğine, *yoldan çekilme* geometrisine dair hesaplamalara onurlu bir şekilde başlamasından doğar. Ama şaşırtıcı derecede hızlı olan insan beyni bile çok yavaştır. Gidişata dair ilk hesaplamalar ancak… BAM! İyi geceler.

Burada da aynı şey geçerliydi. Vampir çevik bir hareketle Russell’ın boynunu kırdığında, bana döndüğünde ve üzerime atıldığında, ben hâlâ ilk trigonometrik hesaplamalarla uğraşıyordum.

İnsan kendini bir anda havada süzülürken buluyor. Oldukça etkileyici bir his. Zaman, etrafınızdaki detaylara ayak uydurabilmek için uzuyor: Oniks kül tablasını terk eden, için için yanan, kötü kokulu Camel sigaram; yerdeki boş Macallan şişesi; ajanlardan birinin alt kattaki çağdaş edebiyat koleksiyonundan getirdiği *Amerikan Sap*ığı’nın imzalı ilk baskısı; Harley’ye yirmi yıl önce, Noel’de hediye ettiğim körük.

Ne yazık ki yakınımdaki detaylar da bir o kadar canlıydı: Gözakları hafiften kahverengiye çalan vampirin koyu renk gözleri, çürük et kokusu, uzun ve sakin yüzü, soğuk sol elinin boğazımda yarattığı etki (tırnakların biri şimdiden kanatmıştı) ve elbiselerimin altındaki göğüs etimi sıkıca kavrayan soğuk sağ eli. Güç dengesizliği karşı konulmazdı. Vampir beni yakalamışken ve ikimiz birlikte havada uçarken istediği hemen hemen her şeyi karşı konulmaz bir şekilde yapabilirdi.

Duyduğum tiksinti karşılıksız değildi. Yüzündeki sakinlik zorakiydi. *Bir kurtadam, pis bir hayvanın Platonik ideası gibi kokar,* diye yazmıştır bir vampir. Vampirlerin kusup kusmadığını merak ettim. (Sanki kütüphanenin karşı tarafına uçarken bir şeyleri merak etme özgürlüğüm varmış gibi.) İyi de ne kusabilirler ki? İçtikleri tek şey kan. Harley olsa bilirdi. (Zavallı Haris. *Amerikan Sapığı'ın* pek beğenmemişti. "Acımasız bir hiciv mi yoksa sapkın seks mi?" diye sormuştu bana. İkisi de, demiştim. Bu sahte bir karşıtlık. Ya/ya da'nın romantik günleri sona erdi. Bunu benden daha iyi kim bilebilirdi ki?)

Birlikte baca çıkıntısına sertçe çarptık ve şöminenin tam yanma düştük. Altımdaki kırılgan bir şey çatırdadı. Bel *kemiğim,* diye düşündüm, çünkü darbenin büyük bir kısmını omurgam almıştı, fakat vampir dört parmağıyla yüzüme kuvvetle vurduğu sırada (yakıcı bir beyazlık hissettim; sol gözüm kan toplarken dünyanın yansı kırmızı bir kokteylle dolduruluyormuş gibi göründü), hem kırılan şeyin kemiğim olmadığını hem de kurtulmak için tek şansım olduğunu anladım.

Ben eğik bir açıyla duvara yaslanıyordum, vampirse kalçalarımın üzerinde ata biner gibi oturuyordu. Yüzü koyu renkli lekelerle ya da benlerle doluydu (o hakiki korku ânı çağrışımı aklıma Lula'nın zarif bedenini ve takımyıldızlara benzeyen sevimli benlerini getirdi) ve burnundan üst dudağına doğru inen hoş bir kıvrıma sahipti. Eğer bir sinema filminde siyahi bir karakteri oynuyor olsaydı ya Nirvana'ya ulaşmış uyuşturucu taciri ya da filozof bir kapıcı olurdu. Elini yüzüme koyduğunda ondan kurtulmak istermişçesine kıvrandım, ama aslında altımda kırılan şeyi kavramaya çalışıyordum.

Yeterince hızlı değildim. Ben hamlemi yapamadan -ilk, son ve tek çareme başvuramadan- önce vampirin diğer eh gömleğimi parçaladı, göğsümü kavrayıp sert bir bükme hareketi yaptı ve kanlı bir parça et koparttı. Tam olarak Shylock'un talep ettiği et kadar olduğu söylenemezdi ama komedi filmlerindekine benzer, tiz perdeden bir çığlık atmama yetecek kadar da büyüktü. (Bir an için zavallı meme ucumu kaybettiğimi sanmıştım.)

Bu çığlık büyük bir ihtimalle benim yaranma işledi ve vampirin dikkatini bir güzel dağıtıp kıvranışlarımın beyhude bir kurtulma çabası olarak görülmesine neden oldu. Bunun doğru olup olmadığını asla bilemeyeceğim. Çünkü nihayet Harley'nin kemik saplı bastonunun üst yarısını doğru dürüst kavrayabilmiştim; günün ilk içkisini doldururken onu duvara yaslamıştım ve düştüğümüzde altımda kırılan şey oydu. Kırık bastonu arkamdan hızla çekip çıkardım ve olmayan Tanrı'ya belli belirsiz bir dua mırıldanarak vampirin kalbine tüm kuvvetimle sapladım.

Buna benzer tüm anlarda olduğu gibi dünyadaki her şeyin monoton patırtısı, yaşadığımız olayın ehemmiyetine duyduğu saygıdan dolayı dindi. Zaman duraksadı, uzay etrafımızda katılaştı. Bir anlığına bir kâğıt ağırlığının üzerindeki figürlerden farksızdık. Yüzüne çıplak bir şaşkınlık, ani -*pantomimsel*- bir ifade değişikliği yerleştirmeyi başardı. Sanki bir çocuğun daha iyi anlayabilmesi için hareketlerini abartıyormuş gibi bir hali vardı. Ellerini kaldırdığında damarlarının mürekkeple dolduruluyormuşçasına, hızla karardığını gördü. Göremediği şeyse aynı durumun boynuyla yüzü için de geçerli olduğu, damarlarının kararan bir ağ gibi ortaya çıktığı, ölümünün büyülü haritasını çıkardıklarıydı. Önce inanmazlıkla, sonra da… şey, felç geçirdiği için felç geçirdi ve vücudu katılaştı. Kalçalarımı hızla havaya kaldırıp silkinerek onu üstümden attım. Hafiflemiş bir ağırlıkla ya da doldurulmuş bir hayvanın katılığıyla yan tarafının üzerine devrildi, dizleri doksan derece açıyla büküldü, elleri görünmez bir basketbol topunu atmaya hazırlanıyormuşçasına kasıldı. Gözleri kapandı.

Ayağa kalktım. Yüzümdeki ve göğsümdeki yaralar yanıyordu. İyileşecektim elbette, ama acı henüz vakti varken yeteneklerini sergileme konusunda kararlıydı.

Yine de. Bu bir şanstı. Russell Ve Ortakları'nın hepsinde de birer cep telefonu vardı. Az önce kurtarma planımı hazırlamak için sahip olduğum zamanı iki katma çıkarmıştım. (Dönek DOKET grubunun tesisine girdikten sonra adamlarıma nerede olduğumu nasıl ileteceğim hâlâ bir soru işaretiydi ama, bir kez daha, bir yolunu bulacağıma güvenmekten başka şansım yoktu.

Derken, cılız bir gerçekçilikle, bugünlerde cep telefonlarının kıçımda saklayabileceğim kadar küçülüp küçülmediğini merak ettim.) Aceleyle sahanlığa çıktım.

Bir üst kattan soğuk hava ve sağanak yağmurun sesi geliyordu. Kene, çatı nöbetçisi Andy'yi haklamış ve tavanarası pencerelerinden içeri girmiş olmalıydı… o esnada aklıma henüz ortaya çıkmayan, zemin katta nöbet tutan ve kızıl saçlı, genç biri olan Wazz geldi. Eğer hâlâ hayattaysa diken üstünde olmalıydı. Yanlışlıkla beni vurmasını istemiyordum. Öte yandan, ne kadar iç karartıcı da olsa, telefonların sağlayacağı tüm avantajlardan faydalanmak istiyorsam onu öldürmek zorundaydım.

Russell ile Chris'in cesetlerinin üzerinden geçip tırabzanlardan dikkatli bir bakış attım. Yüzümdeki kan, çocukluktan kalma sıcak gözyaşları misali yanaklarımdan aşağı aktı.

"Bunu mu arıyorsun?" dedi bir kadın sesi.

Hızla soluma döndüm. Sarışın vampir, Mia, yaklaşık on beş adım uzağımda, sahanlığın üzerindeydi. Yüzünün alt yansı, Kodak reklamındaki çikolataya bulanmış çocuğun (ya da, o iğrenç veletlerden birini her gördüğümde düşündüğüm gibi, boka bulanmış bir ibnenin) sevimli olması gereken simasını andırırcasına kanla kaplanmıştı ve elinde bahtsız Wazz'ın hırpani bir şekilde kopartılmış kafasını tutuyordu. Delikanlının dili dudaklarının arasından uçan bir biçimde fırlamıştı; gözleri yuvalarında geriye doğru dönmüştü. Birini gönülsüzce yuhalayarak çok sıkıldığını göstermek üzereyken ölmüş gibi bir hali vardı.

Diğer taraftan siyah çizmeler, siyah süet etek, siyah külotlu çoraplar, siyah saten bluz ve siyah deri ceket içerisindeki Mia, haddinden fazla canlı görünüyor, kan maskesinin ardından gülümsüyordu. Mavi gözleri -Ellis'inkiler gibi koyu mavi değil, Cezayir menekşesiyle turkuvaz arasında bir yerde- neşeye benzer bir şeyle parıldadı. Şakağındaki bir damar görünür oldu. Vampir standartlarına göre bile beyaz tenli biriydi. Adını ve Jacqui Delon'un villasındaki arkadaşlarını göz önüne aldığımda onun İtalyan olduğunu düşünmüştüm ama, *Bunu mu arıyorsun?* cümlesini zihnimde tekrar ettirdiğimde aksam kökenlerini Trieste'nin oldukça

doğusuna yerleştiriyordu, İskandinavların ten rengine sahip bir Rus… neden olmasın? İskandinav korsanlar, bin yıldan daha uzun bir süre önce İdil Nehri'ne yelken açmış ve Novgorod'un hâkimiyetini ele geçirmişti. Kim bilir, Vikingler Konstantinopolis'i işgal ettiğinde belki de oradaydı.

Tüm bu lüzumsuz tahminler, çürük et ve taze domuz dışkısı kokusu yayan güzel bir kadının yarattığı algısal paradoksun gölgesinde kalıyordu. Başlarda takım arkadaşının kokusu -daha az dışkısal, ama daha hayvani- onunkini bastırmıştı, fakat artık gayet net ve katışıksız olarak alabiliyordum. Dizlerimin üzerine düştüm ve tamamen devrilmemek için bir elimi yere koydum ama Russell'ın oluşturduğu kan gölü yüzünden avucum kayınca yüzükoyun onun cesedinin yanma serildim.

Çok az zamanım vardı. Aslında hiç yoktu. Her an Wazz'ın kafasını yere atıp üzerime saldırabilirdi. Her an her şey çoktan olup bitmiş olabilirdi.

Buna rağmen bazı hesaplamalar yaptım. (Her ne olursa olsun daima başka bir şeyler olur.) Russell yüzükoyun yere serilmiş, sağ kolu altına sıkışmıştı. Bu da, hâlâ elinde tuttuğu UV çubuğu dahil, teçhizatının çoğunu erişim alanımın dışında bırakmıştı. Vampir Kazığı'nın namlusu boştu, kendisiyse beş adım uzağımdaki kütüphane kapısının önünde yatıyordu. Hâlâ Russell'ın *boğazına* saplı olan kazığı almak, harekete geçtiğimde sahip olacağım vakitten üç saniye daha fazlasını gerektirirdi. Ulaşabileceğim tek şey alev silahıydı ve onu nasıl kullanacağımı bildiğimden-

Yere düşen kafanın sesini duydum ve havadaki hareketi hissettim. Geliyordu. Çok, çok, çok ümitsizce bir hareket olsa da yuvarlanarak Russell'ın baldırındaki kılıfta duran ateşleme ünitesine asıldım… ama yeterince hızlı değildim. Mia yanımdan bulanık bir leke gibi geçerken çizmesinin topuğu kafatasımın yan tarafının bir parçasını uçurdu. Bir kez daha yere kapaklandım.

Yerimden kımıldamadım.

Sadece beni sersemleten darbenin ve o kaba, sağır edici *küt* sesinin yarattığı etki sebebiyle değil, konumum alev silahına körlemesine erişmeye çalıştığımı örtbas ettiği için de. Mia bunu görmemişti. Silahın orada

olduğunu bilmiyordu. Artık ihtiyacım olan tek şeyjames Bond filmlerindeki kötü adamlar gibi kendi kendine konuşarak son darbeyi geciktirmesiydi. Ama öyle bir şey olmayacaktı. Buraya beni kaçırmaya gelmişti, öldürmeye değil.

“Arhhh,” dedim, tamamen sahte olmayan bir şekilde. Kafamdaki oyuk, çok sıcakla çok soğuk olmak arasındaki gelgitli evredeydi. Göğsümdeki yara ateşten bir güldü. Gözlerimi açtığımda Mia’nın kibarca yere indiğini gördüm. Bir uçucu. Siktir. Gözlerimi tekrar kapattım. Parmaklanma çeviklik aktarmaya çalıştım. Alev *silahı temelde abartılmış bir su tabancasıdır,* demişti Harley, ne hakkında konuştuğunu bilmeden. İki tetiği vardır. Biri yakıtı salmak, öteki de ateşlemek için. Dolayısıyla iki elime birden ihtiyacım olacaktı. Şansım giderek azalıyordu.

“Phil?” dedi Mia.

Üzerimden uçarak kütüphanenin kapısına doğru yöneldi. içeriye bakıp odada bulunan tek kişiyi gördü. Bilmiyordu.

Kılıfla elimin arasındaki mesafenin üçte ikisini geride bıraktım.

Ayaklarını iki yana açarak durur, uzuvları çirkin bir şekilde aşağı sarkarken ağzı bir karış açıldı ve şöminenin yanındaki gevrek cesede dik dik baktı. Yağmur, durmaksızın alman bir nefes gibiydi.

Alev silahının hortumu ne olduğunu göremediğim bir şeye takılmıştı. Talulla’nın sesi, “Zamanın azalıyor,” dedi kafamın içinde, usulca.

Gözlerimi kapamak parmaklarıma yardımcı olabilirdi fakat Mia eşikten dönüp bana bakmıştı. “Sen mi yaptın?” diye sordu. Yalan söylemek üzere ağzımı açtıysam da, “Zahmet etme,” diyerek sözümü kesti. Kütüphanenin daha parlak ışığı altında yüzüne renk geldi; kırmızı, mavi, beyaz. Çok sakin bir şekilde eğilerek -külotlu çoraplarının içindeki dizlerinden biri tıkırdayarak ona insancıl bir hava kattı-ayağının dibinde duran Vampir Kazığı’nı eline aldı.

“Unutma, beni canlı istiyorsunuz,” dedim. Tepemde dikildi. Başımı kaldırıp ona baktım. İşte size baskın kadının seçimini itaatkâr bir şekilde kabullenen bir adamın kamera açısı. Çizmelerden, baldırlardan ve kalçalardan ibaret olan ve bir dağın kutsal zirvesi kadar mesafeli, tapılası,

kibirli bir kafaya doğru daralan bir perspektif. Sözümü yinelemek için bir nefes aldım… ve Mia silahı ateşleyerek sol bacağıma bir kazık sapladı.

Acı, evet, hem de gözümün önünde şimşekler çaktıran bir acı… ancak onun yanı sıra çocuksu bir haksızlık duygusu da vardı. Kazık, uyluk kemiğime saplanmış fakat onu kırmamış, bunun yerine eğik bir açıyla kuadrilateralden ve vastus extemus'tan geçmişti. Ana atardamarlarımdan hiçbiri zarar görmemişti; fakat şok geçiren kalça sinirlerim, *Sapık* filminin şimdiden çalmaya başlamış olan duş sahnesi müziğinin notalarım karıştırarak, azı dişlerime kadar yükselen bir his yarattı.

Mia'nın hanımefendiliğinin kabullenebileceği miktarda, cüzi bir barbarlık. Kendisi Vampir Kazığı'nı alt kata atar, benim kokumun onun üzerindeki etkisini doğrulayan bir ifadeyle kafasını çevirir ve bir cep telefonu çıkarıp tuşlarına basmaya başlarken beni oyalayacak bir şey. "Benim," dedi. "Onu yakaladım." Duraksadı. "Phil öldü."

Sol elimi kazığın etrafına doladım, Russell'ın deriden yapılma dirsek-koruyucusunu ısırdım ve asıldım. İnsan böyle zamanlarda, bir yardımı olmayacağı halde neden refleksif olarak yüzünü buruşturduğunu merak ediyor. Her halükârda, birkaç Temel Reis homurtusuyla gurultusunun ardından piç kurusu şeyi yerinden çıkarmayı başardım. Osuruğa benzer, vıcık vıcık bir ses haricinde yaradan hiç kan fışkırmadı. Kalça sinirlerimin kalbi kırıldı ve kendini avutmak için hıçkırarak ağlamak dışında bir şey yapamadı. Homurdanarak yere uzandım, artık pratik olarak Avcı'nın bedeninin tam üzerindeydim… ve sersemlemiş, çılgına dönmüş bir şekilde alev silahını sıkıştığı yerden kurtarma işine kaldığım yerden, gizlice devam ettim.

"Minibüsü getir," dedi Mia. Benden birkaç adım uzaklaşmıştı ve sırtı bana dönük olduğu halde eteğinin ceplerini karıştırıyordu.

Alev silahı kılıfından kurtuldu.

"Ciddi bir şey yok," dedi Mia telefondaki kişiye. Cebinden beyaz bir mendil çıkarıp burnunu kapattı. Bir sonraki cümlesi boğuk çıktı. "Dört kişiydiler." Duraksadı. "Ne düşünüyorsun?"

Kurşun geçirmez kılıfının içindeki küçük yakıt ünitesi hâlâ Russell'ın sırtına bağlıydı. Onu çıkartmak için vaktim yoktu. Her ne yapacaksam şimdi yapmalıydım. Pekâlâ. Dizlerimin üzerinde doğrulup ateş etme ünitesini kaldırdım ve iki tetiği birden çektim.

Hiçbir şey olmadı. Ya da daha doğrusu olmasını istediğim şey -püsküren alevler- olmadı. Olan şey, hortumdan bir miktar tutuşmamış yakıtın püskürmesi ve Mia'nın deri ceketinin arkasına sıçramasıydı. O da, hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, dönüp bana baktı.

Silaha sanki kendi çocuğummuş da az önce beni ispiyonlamış gibi baktım. Ardından bakışlarımı yeniden Mia'ya çevirdim. Tekrar üzerime saldırmadan önce sahip olduğum o kısacık ânı öncelikle yaşadığı şaşkınlığa, sonra da utanca borçluydum: Kendini beğenmişlik edip sırtını bana dönmüştü. Eğer Don Mangiardi bunu görmüş olsaydı… Utanmak onu güzelleştirdi. Beyaz teni kızarmadı, ama hissettiği profesyonel suçluluk onu duygusallaştırdı. Kokusu keskinleşti.

Bu esnada ben de zihnimde bir sürü mühendislik bileşeniyle ve baştan savma bir teknik resimle boğuşuyordum: Yakıt hortumu, gaz borusu, yakıtı ateşleyen tetik, vana tapası, ateşleme tetiği, buji, akü, ateşleme vanası.

Ateşleme vanası. Sıkıştırılmış gazı silahın uç kısmında, hortumdaki küçük deliklerden çıkan hava ve yakıtla karıştırarak işe dahil eder. Kapalı olduğunda ateşleme tetiğinin ateşleyebileceği hiçbir şey olmaz.

Vanayı açtım.

Alev fıskiyesi gösterişli bir şekilde göğsüne çarptığında Mia yarı yarıya havalanmıştı. Momentumu üzerime doğru uçmaya devam etmesini sağladı fakat tetiklere basmaya devam ettim. Yönünü değiştirerek tuhaf bir sessizlik eşliğinde kütüphanenin kapısına çakıldı. Sahanlığı yoğun bir sıcaklık kapladı. Yüzümün derisinin gerildiğini hissettim. Tetikleri bir saniyeliğine bıraktım. Mia kısa devre yapmış bir robot gibi çırpınıp tepindi ve kendini geriye atarak kütüphanenin içine devrildi. Tekrar tetiklere asıldım. Vampirin kollarından alevden çiçek yaprakları saçılıyordu. Havaya yükseldi, iki büklüm oldu ve tekrar çakıldı. Kitap raflarından biri alev aldı. Kanepe de öyle. Hortumu Russell'ın sırtındaki tankerler el verdiğince,

sonuna kadar çekmiştim, ama Mia ucu ucuna da olsa hâlâ menzilimdeydi. Tetikleri bırakıp ardından tekrar ateşledim; yakıtın sona ermek üzere olduğunu görebiliyordum. Yangın alarmı çalışmaya başladı. Mia belki de gücünün son kırıntısıyla kendini pencerelere doğru fırlattı, camı parçalayarak dışarı çıktı ve yukarı doğru süzülerek gözden kayboldu.

Kitap raflarının üzerindeki alevler büyüyor, kanepenin üzerindekilerse giderek canlanıyordu. Oda, bir kutu paha biçilmez çıraydı.

Üzgünüm Haris.

Ağıt yakacak vaktim yoktu. Kanepedeki yangın kilime, günlüğümün (bu günlüğün sevgili okur, onu bulan ve ölülerin son arzusunu yerine getirdiğine dua ettiğim kişi) alevlerin bir karış uzağında durduğu yere sıçramıştı. Sıçrayarak içeri girdim, onu kaptım ve tekrar sıçrayarak dışarı çıktım. Russell'ın cesedim hızlıca arayıp cep telefonunu buldum. Merdivenlerden neredeyse düşerek indikten sonra aynı şeyi kafasız Wazz için de yaptım. Harley'nin antredeki pardösülerinden birini giydim, mutfak penceresine bir iskemle fırlattım (çocuklar her tarafı kilitlemişlerdi ve anahtarları arayacak vaktim yoktu), dışarı çıkarken bacağımı kestim ve sırılsıklam olmuş arka bahçeden geçerek oradan kaçtım. Bu esnada, *tüm bunlar yetmiyormuş gibi* açlık, bağırsaklarımı tırmıklamaya devam ediyordu.

52

Bir saat sonra, Güney Kensington'daki Grafton Oteli'nde, çift kişilik bir odadaki battal boy yatakta yatıyordum. Otele yerleşmem biraz sorunlu olmuştu. Harley'nin pardösüsü kan lekelerinin çoğunu gizlemişti, fakat alazlanmış saçlarım ve yüzümü çaprazlamasına kesen dört yara izi, yarı yarıya iyileşmiş olmalarına rağmen resepsiyondaki görevliyi tereddüde düşürdü. "Hiçbir şey sorma," dedim, American Express'imi (Tom Cariyle adınaydı) masaya çarparak. Eşzamanlı bir taktik: Haşin bir ses tonu ve klas bir plastik. Ucu ucuna da olsa işe yaradı.

"Orada ne bok yediğinizi söyler misin lütfen?" diye sordu Ellis, oldukça sakin bir sesle, Ellis telefonuyla. (Artık bir adet Ellis telefonum, bir adet Gramer telefonum, bir adet Russell telefonum ve bir adet de Wazz telefonum vardı. Grafton telefonum -dinlenmiyor!- son ikisini gereksiz kılıyordu.) Ekibi ona geri dönüş yapmamıştı. Belli ki onları *aramıştı*. Sadece cevap vermem gereken telefonu açmamın tedbirlice bir hareket olacağına kanaat getirmiştim. "Demek istediğim," dedi, hâlâ çok sakin bir şekilde, "orada ne bok yediğinizi söyler misin *lütfen*?"

Ona vampir saldırısını anlattım. Aegis'teki (Blackwater'ın Birleşik Krallıklardaki versiyonu; eski SAS, MI5, kara ve deniz kuvvetleri) bağlantılarımı aradığımı ve üç tane İsviçre bankasındaki düzinelerce hesabımı uyandırdığımı söylemedim.

"Şanslı bir orospu çocuğusun Jake," dedi.

"Evet, eh, alev silahlarını zorunlu kılmanızı tavsiye ederim."

"Onu kastetmedim. Yerel kuvvetlerde bir adamımız olduğu için şanslısın demek istedim."

"Polis mi?"

"Bunun dışarıdan nasıl görüneceğini bir düşün. Dört Avcı öldü ve Jake Marlowe mucize eseri yara almadan kurtuldu. Adamlarımı öldürüp kaçmışsın gibi görünüyor, değil mi?"

Bunu düşünememiştim. Endişelendim; acaba düşünemediğim başka neler vardı? Otel odası boydan boya halı kaplıydı ve perdeler kalındı. Küçük bir yanım burada yatıp uyumanın ve hiç uyanmamanın ne kadar harika bir şey olacağını düşünüyordu.

“Şanslısın ki,” diye devam etti, “cesetler yangından çıkarıldığında ajanımız vampir kalıntılarını doğruladı. Korkarım Harley’nin kütüphanesinden geriye pek bir şey kalmadı.”

Perdeleri hafifçe aralayıp dışarı baktım. Yağmur kesilmişti. Yarı uykulu ve ıslak Londra derin bir nefes aldı ve gece draması nöronlarının ateşlendiği kısımları seğirdi: Bir kadın tecavüze uğruyor, bir esrarkeş nalları dikiyor, birileri evlenme teklif ediyor, bir bebek emekliyor. Gündüzleri şehir çok hareketlidir, durmak diye bir şey söz konusu değildir. Geceleriyse tükenmişliğini hissedebilir, neden durmak istemediğini görebilirsiniz: Her şeyin bir hata olduğunu itiraf etmekten korkar.

“Sağlık durumumun pek de yerinde olduğunu söyleyemem,” dedim. “Bacağıma bir kazık saplandı. Kafam oyuldu

\c göğsümde de tenis topu büyüklüğünde bir delik var.” Hepsi de ben konuşurken -fısıldaşan bir örgü grubu, hücresel entrikacılar güruhu tarafından- iyileştiriliyordu.

“Orada olmalıydım,” dedi Ellis. “İşlerin seyrini değiştirebilirdim.”

“Belki. Her şey çok hızlı gelişti. O Land Rover’ın izini sürebildiniz mi?”

“Ne? Ha, o mu? Hayır. Sanırım Russell o işi salladı. Ben de tamamen unutmuştum. Her neyse, görünüşe göre gerçekten de vampirlermiş.”

“Öyle görünüyor,” dedim, fakat Mia’nın “arabayı getirin” değil, “minibüsü getirin” dediğini oldukça net bir biçimde hatırlıyordum. Ancak kafamdaki sorunlar dikkatimi çekebilmek için kendi aralarında kıran kırana bir rekabete tutuşmuştu ve Land Rover meselesi diğerlerinin yanında hafif kalıyordu.

“Seni arabayla alacağımız yeri yeniden ayarlamamız gerekiyor,” dedi Ellis. “Neredesin?”

“Adamına saat sabah onda Long Acre’daki Masonluk genel merkezinin önünde olmasını söyle.”

“Jake…”

“Dinle Ellis, iki haftadan daha uzun bir süredir, birinden izin almadan işemeye bile gidemiyorum. Gittiğimde de ben işimi görürken biri beni dinliyor oluyor. Bana bir gecelik mahremiyet verebilirsiniz. Kaçmayacağımı biliyorsun. Kozlar hâlâ senin elinde. Sadece biraz kafamı dinlemeye ihtiyacım var. Şoförünüzün adı ne?”

Özerklik istediğini telefonun öteki ucundan bile hissedebiliyordum. Anlaşması gereken ama hoşlanmadığı biri vardı. O kişi her kimse liderliğinin sorgusuz sualsiz kabul edildiği günler sayılıydı. Ellis beni ondan daha çok seviyordu.

“Tamam,” dedi, “Ama sakın beni satmaya kalkma Jacob. Sebep-sonuç ilişkisini biliyorsun.”

“Yüzde yüz.”

“Şoförün adı Llewellyn. Seni tanıyor, ama ne olur ne olmaz. .. 4x4 bir BM W sürüyor olacak, plakası FT altı yedi iki EUD. Parola *lupus.*[xlviii] Saat onda. Beni yüzüstü bırakma. Hatununu yüzüstü bırakma. Ve hayır-’’ dedi, tam da bir soru sormak için nefesimi içime çektiğimde, “-onunla şimdi konuşamazsın. Onu yarın göreceksin. Bana güven, iyi durumda. Rahatı yerinde.”

O gecenin geri kalanım otel telefonunu kullanarak geçirdim.

53

Şoför, yani genç, alımlı, hafif kaslı, bir Mormon rahibi gibi temiz ve saçlarını sıfıra vurdurmuş biri olan Llewellyn, tam vaktinde oradaydı. Parola gözüme lüzumsuz görünüyordu ama yine de sordum ve "lupus efendim" cevabını aldım. Efendim. Pekâlâ. Bu işe emirleri harfiyen yerine getirildiği için seçilmişti. Bay *Marlowe'a kibar davranacak, ama onunla sohbet etmeyeceksin.* Güzel. Zaten dün gece uyuyamadığım için huysuzdum ve açlık yüzünden sözcükleri ağzımda yuvarlayarak konuşuyordum. "Arka arkaya sigara yakacağım Llewellyn," diye uyardım onu. "Umarım senin için bir sakıncası yoktur?"

Arka camlardan birini açtı. "Sorun değil efendim," dedi. "Zaten bölmelerimiz ayrı."

Gerçekten de öyleydi. Görünüşe göre kurşun-geçirmez camdan yapılmıştı. Camlar da öyle. "Üzerimize ateş açılması mı bekleniyor?" diye sordum ona, camı tıklatarak.

"Standartlara uygun bir şekilde donatılmış efendim," dedi. "Radyoyu açmamı ya da başka bir şey yapmamı ister misiniz?"

Telefonla birini arayıp (evren, Ellis olmadığını söylüyordu) araca bindiğimi haber verdi, sonra da yola çıktık. Güzel bir sabahtı. Mavi bir bahar göğü, canlı güneş ışığı ve su birikintilerini titretip saplarının üzerindeki Londra tomurcuklarına boyun eğdiren bir meltem vardı. Ama bunların çoğunu fark edemiyordum, lanetle ön sevişme yaşadığımdan burnumla parmaklarımın hayaletsi bir biçimde uzamasına, sıkıştırılmış spazmlara, ısrarcı ereksiyonlara ve arada bir ayak tırnaklarımla köpek dişlerimi değişmiş gibi hissetmeme sessizce katlanıyordum. Aslına bakarsanız dişlerim tıpkı grip başlangıcında olduğu gibi *takırdıyordu* ve bu da Llewellyn'i kendi bölmemde de sıcaklık kontrolünün bulunduğunu hatırlatmaya itti. Bu esnada semtleri ve caddeleri arkamızda bırakmaya devam ediyorduk; Piccadilly, Park Lane, Marylebone, Batı Yolu, M40 çevre yolu. Uyumaya çalıştım. Başaramadım. Onun yerine harcadığım paranın

etkilerini, ödediğim peşinatın meyvelerini hayal ettim. Firar için kaç adama ihtiyacım olacağını bilmek hâlâ imkânsızdı, fakat Aegis'e avans olarak elli kişilik bir ekip parası ödemiştim. Geri ödemesiz. Talulla'yı tuttukları yerde çok fazla güvenlik gücü bulunduğunu tahmin etmiyordum. Ellis'in Londralı ayrılıkçıları beş yüz kişiden fazla olamazdı ve çoğu her zamanki gibi sıradan DOKET işleriyle uğraşıyor olacaktı. Poulsom'un üssü, daimi bir güçten ziyade gizliliğe bel bağlıyor olacaktı.

Uzun uzadıya düşünüp taşındığım bu konuların yanı sıra arada bir kendime nutuk çekmeye de devam ediyordum. Seni koduğumun salağı, kendini öldürteceksin. Taluila'ya işkence edecekler, ırzına geçecekler, üzerinde deneyler yapacaklar, hayvanlarla çiftleştirecekler ve eğer hâlâ ölmediysen sana tüm bunları zorla izletecekler. Tezgâhladığın tüm bu kurtarma ve hayatta kalma fantezilerin saçma ve mantıksız, Aegis'teki Charlie bile telefonda sana gülmemek için kendini zor tuttu ve bunu yapmamasının tek sebebi paranın olduğunu bilmesi. Kahrolasıca sonuçlarına katlan bakalım seni lanet göt, Talulla ölecek, sen de öleceksin ve-

Telefon çaldı.

"Duyduğuma göre yola çıkmışsın Jake."

"Kız yanında mı?"

"Henüz değil. *Calmez-vous.*[xlix] Onu bu gece göreceksin. Şimdi beni dinle. Teyit etmek için söylüyorum; ay, yarın 18.07'de doğacak. Karşında sadece ben ve Grainer olacağız. O şimdiden orada, bu yüzden plana sadık kal ve otelden ayrılma. Llewellyn yarın saat 14.30'da seni alıp Beddgelert'e bırakacak. Oradan itibaren yayasın. Yolu biliyorsun."

"Bu geceki buluşmaya gelmeyecek misin?"

"Gelemem. Grainer'la buluşmak için yola çıktım. O andan itibaren beni yanından ayırmayacaktır. Silahlan ben kontrol ederim. Bir rutinimiz, bir dizi ayinimiz var. Endişelenme Jake, hatunun emin ellerde, söz veriyorum. Biz seni arayana kadar odandan ayrılma yeter."

Yolculuğun geri kalanı hummalı inişler ve çıkışlarla doluydu. Kendimi çok canlı hissettiğim anlar -çok yakınımdan geçen kocaman kamyon tekerlekleri, arabaların ezdiği bir hayvanın taze leşinden havalanan bir karga, çiğdemlerle kaplı yeşil bir banket- ve bir de uzun, bulanık lahzalar vardı. Algısal düzensizliklere veya çarpıklıklara neden olan lanet-öncesi aşırı duyarlılıklar. Yüzüm karıncalanıyor, gözlerim yanıyor, kollarımla bacaklarım uyuşarak sınırlarını kurdun hayaletine kaptırıyordu. Talulla'yla birlikte cinayet işlediğim günün hatırası, yumurtalıklarıma sıkıca tutunup beynime kadar uzanan bir kök gibiydi. Bunu ne korku ne de yorgunluk gölgeleyebiliyordu. *Kurt* oradan yola çıkıyor, yırtılma noktasına erişiyor, arıyordu. O burada, buralarda bir yerde, yakında, buralarda…

Saat üçü biraz geçe bulutlarla kaplı, gümüşümsü mavi bir göğün altında Caernarforia vardık.

54

Russell ile Wazz'ın cep telefonlarının pili, birbirlerinden ayrı kalmaya dayanamayan ihtiyarlar gibi birer dakika arayla öldüğünde, Aegis'e ulaşmayı ve bir saat boyunca detayların üzerinden geçmeyi başarmıştım. Odadaki telefonu kullanmaya cesaret edemedim. Muhtemelen dinleniyordu, ama bunun yanı sıra Talulla'yla yapacağım görüşme için her an arama ihtimalleri de vardı. Her iki durumu da düşünüp ona dokunmadım.

Kimseyi *arayamadığım* için beklemekten başka bir şey elimden gelmiyordu elbette. Sigara içmekten. Volta atmaktan. Yazmaktan. Camdan bakmaktan. İçki içmekten. Kendime şu andan yarın öğleden sonraya dek bir şişe viski tüketme izni verdim. Castle Oteli'nin elindeki en iyi şişe, on sekiz yıllık bir Talisker'dı. Ne yazık ki dışarı çıkıp daha klas bir şeyler alamıyorum.

Oda tıpkı hatırladığım gibi. Yıllar olmuş gibi geliyor. Zavallı Maddy'nin beyaz omuzlarının çöküşü ve yüzünde hemen anladığını gösteren bir ifade olmasına rağmen, O *gerçek mi? Gerçek değil, değil mi?* deyişi.

ACISIZ DEĞİLDİ. ÇABUK DA DEĞİLDİ.

Hayatını mahvettiğim için üzgünüm Haris. Hayatına *mal olduğum* için. Artık intikamını alacağım. Geç de olsa. Utanç verici bir şekilde ertelenmiş de olsa yine de bir intikam. Grainer'dan. Er ya da geç Ellis'ten de. Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Sana yaptıkları şey beni harekete geçirmeye yetmediği için üzgünüm. Birini sevmem gerektiği için üzgünüm. Başka birini.

** *

Karanlık. Son ışıkların İrlanda Denizi'nin üzerinde kaybolmasını izledim. Artık pencereden baktığımda sadece sokağı görüyorum. Arayan yok.

***

Çalan bir telefonun sesini duymak için beklerken insanın tüm benliği küçülüyor.

***

Madeline'in burada olduğunu düşündüğümde bir şeyler beynimi kemiriyor. Bu oda o hissi hatırlamanın eşiğine getiriyor, ama sının aşmasına yetecek kadar değil.

***

22.50. Hâlâ arayan yok. Yağmur yeniden başladı. Talulla'yı net bir şekilde görebilmek için pencereyi açmam gerekecek.

***

Tanrı'ya şükür.

Ümit etmekten vazgeçmek üzereydim. Gece yansım biraz geçe odadaki telefon çaldı. Ellis değildi. Ses daha yaşlı bir adama aitti.

"Ahizeyle birlikte pencereye yaklaş. Tahmini varış süresi iki dakika. Şimdi, telefonu kapat."

Şairin de dediği gibi… Zaman, bekleyen biri için çok yavaş akar. Pencere kanadını açtım. İki dakika uzadı da uzadı. Arka arkaya geçen arabalardan hiçbiri onlarınki değildi.

Derken, yolun karşısına ayna camlı bir minivan park etti. Telefon tekrar çaldı.

"Alo? Lu?"

"Dikkatle dinle," dedi adamın sesi. "Tam otuz saniyen var. Pazarlık yok. Başla."

Aracın arka camı açıldı… ve Talulla'nın yüzü oradaydı işte. Uyanık, beklenti içinde, tetikte bir şuurla dolu. Korkusunu *tam olarak* gizleyemiyordu, ama onu gördüğüm ilk andan itibaren bunu göstermemeye kararlı olduğunu anlamıştım. Bana gülümsedi.

"İyi misin?" diye sordum.

"iyiyim. Ya sen?"

"Ben de iyiyim. Seni oradan kurtaracağım, tamam mı?" "Tamam."

"Uzun sürmez, söz."

"Dikkatli ol. Dikkatli olmak zorundasın."

"Olurum. Seni almaya geleceğim."

“Dikkatli olacağına söz ver.”
“Söz veriyorum.”
“Yüzüne ne oldu?”
“Hiç. Bir sıyrık. Çok güzel görünüyorsun.”
“Seni seviyorum.”
“Ben de seni seviyorum. Seni incitmediklerine emin misin?”
“Sahiden de hiçbir şey yapmadılar. Seni özledim.”
“Çok yakında beni göreceksin.”
“Tüm gün yakınlarda olduğunu hissedebiliyorum.”
“Ben de.”
“Keşke şu anda yanma gelebilseydim.”

“Ah, Tanrım, Lu, ben-” Deriden yapılma, siyah renkli sürücü eldiveni giyen bir el, telefonu ondan aldı. Yüzündeki çabanın yıkıldığım gördüm. Sadece ona sarılarak, onu öperek, yüzüne bakarak günlerce yaşayabilirim, diye düşündüm. Otomatik cam kapandı. Talulla camın üzerinden bakmaya çalışırken onu göz ucuyla son kez gördüm. O yumuşak, koyu renk gözlerini…

“Hepsi bu kadar ahbap,” dedi ses… ve telefonu kapattı. Birkaç saniye sonra minivan gitmişti.

55

Bana bir şey oldu. Soyutlamayı bıraktım. Aşk bu… Evrensel ya da genel olarak düşünmeyi bırakırsınız, yalnızca yerel ve özel olanla ilgilenmeye başlarsınız: Onu bir daha ne zaman göreceğim? Bugün ne yapsak? Bu ayakkabılar hoşuna gitti mi? Teori ve düşünce, şamatacı yeğenleri aksiyon ve arzunun yolundan telaşla kaçan titiz, yaşlı amcalara dönüşür. Ana fikir buharlaşır, geriye sadece olay örgüsü kalır. Madeline ta en başından beri öncelikleri konusunda haklıymış.

Bu sayfalan tekrar okuyana kadar değişimimin farkında değildim ve şimdi, kendilerini takdim etmeleri gerektiği anda, yargılar beni terk etti. Muhtemelen son saatlerini yaşayan bir kurtadam olmasına rağmen, anlatıcınız kendisini son özdeyişler konusunda üzücü bir şekilde yetersiz görüyor. Büyük sırlar varlıklarını hâlâ, çözülmemiş ve keşfedilmemiş olarak sürdürmeye devam ediyor (aşk hariç, ki o aslında bir gizem değil, gizemleri kolaylaştıran bir güçtür); evrenin nasıl oluştuğunu ya da ölünce nereye gittiğimizi bilmiyorum. Her şeyin hâlâ devam eden bir kazadan mı ibaret olduğunu, yoksa anlaşılmaz bir tasan mı olduğunu bilmiyorum. Bir insanın nasıl yaşaması gerektiğini bilmiyorum.. . ama yaşaması gerektiğini biliyorum, eğer buna katlanması mümkünse elbette. Yaşamayı seviyorsun, çünkü ondan ötesi yok. Ve bunu bilmemin tek sebebi -yine- âşık olmam. Adalet diye bir şey yoktur; işte *bunu* biliyorum. İki yüz bir yıllık bir hayatı düşünürsek, gösterebilecek pek az kıymetli şey var.

Ay, kafatasımın içini, yavaşça eriyen, baklava biçimli bir buz tanesi gibi sızlatıyor Llevvellyn birkaç dakika içerisinde gelip beni Beddgelert’e götürecek. Hiç uyumadım ama lanetöncesi ızdıraplara rağmen duş aldım, tıraş oldum, el ve ayak tırnaklarımı kestim. Temiz kıyafetim olmadığından çoraplarımı ve iç çamaşırlarımı şampuanla yıkayıp odadaki kaloriferin üstünde kuruttum. Ellis işi tamamladığımda bana temiz kıyafetler vereceklerini söyledi. Öğle civarı Talisker’ı bitirdim. O zamandan beri kahve ve Camel dışında bir şey içmiyorum, ara sıra da bir bardak çeşme

suyu. Yağmur gönülsüzce yağıyor. Pencerenin önündeki bu koltuk benim için kasvetli bir ev halini aldı. Kasabanın gri sınırlarına bakıyor: Bir yol, geçip giden arabalar, başları örtülü yaşlı kadınlar, köpeklerini gezdirenler, arada yüzü kıpkırmızı bir koşucu. Bu alçak, gri duvarın ötesindeyse bu mesafeden dar bir şerit gibi gözüken Menai Strait Köprüsü'nün değişken renkleri, onun ardında da Anglesey adası var.

Ama bu çok uzun sürmeyecek.

İçimdeki ölüleri artık sessiz bir cemaat olarak algılıyorum. Rahibeleri, yani Arabella gitmişti, o nedenle hâlâ şok içindeydiler. Arabella'nın yokluğunun etrafında bir yumuşaklık, çekilmiş bir dişin kanla dolu oyuğuna benzer bir şey vardı. Karımı ve doğmamış çocuğumu öldürüp yedikten sonra yeniden âşık olmamın anlamı ne olabilir? Adalet diye bir şey olmaması ve bir insanın katlanabildiği takdirde yaşaması gerektiği haricinde?

Yeter. Sinirlerim bozuk. Düşüncelerim artık beni yansıtmıyor, aşkın yanında bir yerleri yok.

Zaten Llewellyn ve arabası da geldi. Öyle ya da böyle artık gitme zamanı.

56

Kimse ırzıma geçmedi. Birinci sebebi hepsinin Poulsom’dan korkması ve sanırım o da bu tarz şeylerin hepsini menüden kaldırtmış. İkincisiyse ırzıma geçtikleri takdirde beni öldürmek zorunda kalacak olmaları: Tecavüz ettiğiniz bir kadının sizi takip etmesi ayrı, tecavüz ettiğiniz bir *kurtkadının* takip etmesi apayrı bir şeydir. Kaçırılmamın ardından yaşanan ilk birkaç saatte bu olasılıktan korkmayı bıraktım.

Derken ikinci kez kaçırıldım.

Jake’i görmek zordu. Korkunç görünüyordu. Yüzündeki o tırnak izleri hakaretten farksızdı. Orada, otel penceresinde dururken çok yalnız görünüyordu. Gömleğini yanlış iliklemişti; tek düğmesi sıranın dışında kalmış ve hafif bir çarpıklık oluşturmuştu. Yüzümdeki makyaj yakışıksız görünmeme neden oluyordu. İstediğim -milyonlarca diğer şeyin yanı sıra- ona güzel görünmekti ve evren buna sapkınca yardımcı olmuştu. O günün erken saatlerinde, beni tuttukları yerde -oraya ‘beyaz hapishane’ diyorum- kadın muhafızlardan biri bana içinde kozmetik malzemeleri bulunan bir kese kâğıdı uzattı. Göz kalemi, maskara, dudak parlatıcı, göz farı, allık. “Bu gece sevgilini göreceğini biliyorum,” dedi. “Bunları nereden bulduğunu kimseye söyleme.” Utanmıştı. Garip olan o âna dek son derece soğuk davranmış olmasıydı. Ona Götü-sıkı adını takmıştım. O kadar şaşırmıştım ki tek kelime bile edemedim. Daha sonra ranzama oturup ağladım. Bir yerlerde çocukken sizi ağlatan şeyin insanların zalimliği, yetişkinken sizi ağlatan şeyinse insanların merhameti olduğunu okumuştum. O âna dek herhangi bir şeyi merhamet olarak adlandırmayı tamamen bıraktığımı fark etmemiştim. Ama sonra Jake’i gördüğümde, bariz bir şekilde tükendiğine ve tamamen yalnız gözüktüğüne şahit olduğumda yüzümdeki makyaj değersiz, *kızlara* has ve aptalca bir hareket gibi geldi. (O kız hâlâ içimde, beline kadar canavarın aldığı kurbanların kanma ve bağırsaklarına batmış durumda. Orada kızı öldürebilecek bir şeyler olabilir fakat ne olabileceğini hayal dahi edemiyorum.) *İyi*

misin? İyiyim. Ya sen? Ben de iyiyim. Haftalarca bekler, sonra da o an geldiğinde en basit cümleleri kurarsınız. Ona yakın olmak kalbimi, başımı, göğüslerimi ve *rahmimi* acıttı; sanki kurt, bedenimi yırtarak dışarıya çıkmaya başlamış gibi hissettim. California'da paylaştığımız cinayet, göğsümden başlayıp dışarıya doğru açılarak sert bir viski gibi içime yayıldı; ellerimde, dişlerimde ve kafa derimde gizli bir coşku peyda oldu. *Dikkatli ol,* dedi Poulsom. *Kendine zarar vereceksin.* Kelepçeleri kastediyordu. Onları zorladığımın farkında değildim.

Keşke şu anda yanma gelebilseydim.

Ah, Tanrım, Lu, *ben-*

Bize otuz saniye sözü vermişlerdi. Bana üç gibi geldi. Göz ucuyla şöyle bir bakış. Bir bulanıklık. Aşk pahasına bir şaka. Ardından araba hareket etmeye başladı. Kafamı çevirip arka pencereden bakmaya, aydınlık pencerede giderek küçülen Jake'i görmeye çalıştım. Gidiyor. Gitti. Bu bana okuldaki ilk günümü, karnımda oluşan boş bir yumruyu anımsattı; çünkü annem ağladığımı görmüş ama buna rağmen sırtını dönüp arabaya doğru uzaklaşmıştı. O günden sonra görmeye dayanamadığını, gümüş renkli Volvo'ya. Öğrendiğiniz ilk şeylerden biri kaybetmektir. Ondan sonra hayatınızın geri kalanını bunu unutmaya çalışarak geçirirsiniz.

Jake soyutlamayı bıraktığını söylüyor. Görünüşe göre ben başladım. Bunu yazmak kolay değil. Üniversite yıllarımdan beri günlük tutmamıştım. O zamanlar hepimiz tutardık. Genç bir kadının dikenli teller misali, kilometrelerce uzanan el yazısı. Tam zamanlı bir kendini acındırma mesleği. *Artık ne dediği umurumda değil.* Bu, o *piç kurusu tarafından SON KULLANILIŞIM!!!*

Beni yeniden Caernarfon'daki beyaz hapishaneye götürdüklerini sanıyordum (arabada Poulsom'um yanı sıra Merritt ve Dyson adlı iki de muhafız vardı), artık orası her neredeyse. Galler'de olduğumuzu biliyordum, ama hepsi bu kadardı. Her standart Amerikalı gibi, Avrupa coğrafyasına dair bilgim rezaletti ve yolda gördüğüm tabelalar -Llandovery, Rhayader, Dolgellau- pekâlâ Harikalar Diyarı'na da ait olabilirdi. Bir şeyler yapmam gerekiyordu ama ne yapacağımı bilmediğimden yakalandığım ilk

günden beri başım ağrıyordu. Grainer, Jake'ten daha ölü olduğunda serbest bırakılacağım martavalını yanmamıştım, ama oyuna ayak uydurmak dışında bir seçeneğim yoktu. Telefondaki sayalı dakikalarımız, Jake'in mesajını kelimelerin arasındaki boşluklardan bana taşımıştı: Sabırlı ol. Seni oradan kurtaracağım. Kendimi iyi hissettiğim zamanlarda bu kelimeler sanki cebimde kuvvetli bir tılsım varmış gibi hissetmeme neden oluyordu. Kötü hissettiğim zamanlardaysa sanki bir ses (aslına bakarsanız Sylvia Hala'mın, yani çocukken iyimserliğimin üzerine bir asit yağmuru gibi inen o kaltağın sesi) durmadan, Sevgilin gelmeyecek seni aptal kız, öldün sen, diyordu. Ve Jake'i gördükten sonraki şu dakikalar kendimi *kötü* hissettiğim zamanlardı. Çok yorgun görünüyordu. Yüzündeki o tırnak izleri ve yanlış iliklenmiş gömleği.,.

Güzergâhımızın (her iki tarafında ağaçlar bulunan, dönemeçli bir otoyol) bir trafik kazası nedeniyle tıkandığını fark ettiğimizde yaklaşık yirmi dakikadır yol alıyorduk. Işıkları mahzunca ağaçlara sıçrayan, sessiz bir ambulans; yerde yatan kasklı bir motosikletçiyle ilgilenen iki doktor; hemen yakınlarında duran, devrilmiş bir motosiklet.

"Ee…" dedi Poulsom. Benimle ve Dyson'la beraber aracın arka tarafında oturuyordu. Direksiyonun başında Merritt vardı.

"Sakıncalı bir durum," dedi Dyson.

"Geri dön," dedi Poulsom. "Hemen."

Daha sonra olan her şey birdenbire oldu. Aynalı camdan düzgünce geçen bir merminin cılız, belirgin sesi duyuldu… ve Merritt'in başı neredeyse aynı anda geriye doğru savruldu.

Bunu yoğun, hülyalı bir bocalama takip etti: Poulsom omuz kılıfındaki tabancayı çekmeye, Dyson atışın geldiği yönün aksi tarafındaki kapıya ulaşabilmek için ikimizin üzerinden geçmeye çalışıyordu ve ben de -bir işe yaramayacağını hayal meyal bilmeme rağmen- bağlarımdan kurtulmaya çabalıyordum. Halimizi gören biri olsaydı bizi Üç Ahbap Çavuşlara benzetirdi. Dyson arka kapıdan dışarıya atlarken bir ayağıyla baldırlarımdan birine bastığı için bir an tüm ağırlığını üzerimde hissettim… Derken dışarıdaydı, ağaçların arkasına ulaşmaya çalışıyordu.

Başaramadı. Henüz altı adım uzaklaşmıştı ki makineli bir tüfekten çıkan kısa bir tarama sesi yere yığılmasına neden oldu. Bunu takip eden sessizlik sırasında yanımda oturan Poulsom'un bedeninin kabullenmişlikle gevşediğini hissettim.

"Dışan çık Poulsom, yavaşça," dedi bir erkek sesi. "Ellerin görebileceğimiz bir yerde olsun." Merritt'in bedeninin üzerinden ön camdan dışarıya baktım. Hem doktorlar hem de motosikletçi artık ayaktaydı, arka kapılan açık olan ambulansın yanında duruyorlardı ve hepsinin elinde birer tüfek vardı. Yağmur başladı.

"Eh, Talulla," dedi Poulsom usulca, "sanırım bu iş benim için kötü bitecek." Dışarı çıktı. Hareketsiz bir biçimde oturmaya devam ettim. Zaten çok fazla seçeneğim de yoktu; beyaz hapishanemdeyken gezinme özgürlüğüm vardı, ama araca bindirildiğimde beni Guantanamo Kampı benzeri bağlarla ve yalnızca küçük adımlar atmama izin veren, el ve ayak bileklerimi kısıtlayan 1 şeklindeki bir aparatla bağlamışlardı. Ayak bileklerime taktıkları bir diğer kelepçe çiftiyse beni koltuğun cıvatalı tabanına bağlıyordu.

"At silahını," dedi ses, Poulsom'a. "Yüzükoyun yere yat, ellerini arkanda birleştir. Hemen."

Solumdaki açık kapıdan bakarak Poulsom'un talimatlara uymasını seyrettim. O kendisinden istenilen pozisyonu aldıktan bir saniye sonra ağaçların arasındaki karanlıktan atletik yapılı, siyah kamuflajlı bir adam çıktı. Üzerindeki teçhizata, asker tıraşı yapılmış siyah saçlarına ve ağırlaşmış gözkapaklarına bakılırsa bir Avcı'ydı bu. Dizlerini Poulsom'un ensesine bastırıp onu kelepçeledi, sonra da ayağa kalkmasına kibarca yardım etti.

"Bayan?"

Ürktüm. Motosikletli adam -başlığını çıkardığı için artık neşeli bir yüze, keçi sakala ve burnunda gümüş bir pirsinge sahip, genç biri olduğunu görebiliyordum- sağımdaki açık kapının önünde duruyordu; elinde ağır bir tel makası vardı. Soğuk, nemli hava yüzüme ve boğazıma temas etti. Aniden kendimi çok susamış hissettim.

“Korkmayın. Sadece bacaklarınızı serbest bırakacağım. Müsaadenizle.” Eğildi ve neredeyse hiç çaba harcamadan ayak bileklerimi koltuğa bağlayan kabloyu kesti. “Diğerleriyle daha sonra ilgileneceğim,” dedi. “Eğer koluma girerseniz çıkmanıza yardım edebilirim. İşte böyle.”

Adrenalin patlamasına ve çılgınca tahmin yürütmelerime rağmen (bu Jake’in işi miydi? Kurtarılıyor muydum?) arabanın içinde geçirdiğim sıkışık saatlerin ardından yeniden dik durabilmek güzeldi. Yüzümü yağan yağmura doğru kaldırdım. Rutubetli orman rayihasıyla dolu olan, ıslak asfalt, barut, benzin ve motosiklet derisinin baştan çıkarıcı kokusuyla bezeli gece havası nefisti. Dönüşüme çok yakın olduğumdan açlık dalgalar halinde içimden geçiyor, bacaklarımdaki tüm gücü alıp götürüyordu. Sendeledim, neredeyse düşünüyordum. Dalgalanma hissi geçti. Kalın bir bulutun altındaydık fakat ay orada olduğumu biliyordu. Damağıma, dişlerime, avuçlarıma, karnıma ve vajinama işliyordu. (Hapishanede katlandığım cehennemlerden biri de cinsel arzularımın aptalca ısrarıydı. Etrafta beni izleyen kameralar olduğunu bildiğim halde yorganın altında ya da yatakta mastürbasyon yapıyordum. Gerçi Poulsom izlenmediğim konusunda beni temin etmişti. “Şişkin ay evresine girdiğimizde artan libidonun senin için sorun olacağını biliyorum,” demişti. Bir an için adamlarım, bir vibratörü ya da Tanrı korusun, kendisini kullanmamı önereceğinden korkmuştum. Ama şöyle devam etti: “Lütfen şunu anla Talulla, kameralar odanın kapısından öteye geçmiyor. O kapının arkasında kapladığın boşluk tamamen sana özel, söz veriyorum. İşleri senin için gereğinden daha fazla zorlaştırmak gibi bir arzumuz kesinlikle yok.” Bu da hapishanedeki bir diğer cehennemi doğuruyordu: Poulsom’a karşı medeni olmaya çalışmak. Gerçek şu ki ondan ilk görüşte nefret etmiştim ve bunu o da biliyordu, ama bildiği bir diğer şey de onu kızdırmayı göze alamayacağımdı. Vaktiyle bir röportaj okumuştum. Birisi, bir aktris, Christopher Walken’ın Qames Woods da olabilir) formaldehit koktuğundan, hatta ona benzer bir *tadı olduğundan* şikâyet ediyordu. Her halükârda ona inanıyorum, çünkü aynı şey Poulsom için de geçerliydi. Balık gibi gözleri,

balmumunu andıran cildi, çok uzun bir zamandır floresanların altında yaşadığını ima eden o görünüş…)

Avcı, kulaklıkları vasıtasıyla birileriyle konuştu. “Tamam, her şey yolunda. Gelebilirsiniz.” Zırhlı bir minibüs, ağaçların arasındaki gizlenmiş bir boşluktan yavaşça çıktı ve minivanın arkasına yanaştı. Doktorlar ambulansın kapılarını kapatır ve motosikleti doğrulturken Poulsom ve ben de minibüsün arka tarafına, motosikletçinin açtığı kapılara doğru götürülüyorduk. Aracın içinde çelik bir kafes duruyordu; rahatça yerleştirilmiş ve sıkıca sabitlenmişti. Ne bir kilidi ne de anahtarı vardı; kilidin olması gereken yerde metal bir mahfazanın içindeki siyah cam gibi görünen, gizemli bir levha bulunuyordu sadece.

Gizemi fazla uzun sürmedi. Avcı, avucunu levhanın üzerine bastırdı. Bir dizi bip sesinin ve hidroliği andıran bir fısıltının ardından kafesin kapısı pat diye açıldı.

“İçeri,” dedi Avcı. Poulsom zarafetten yoksun bir şekilde, zorlukla içeri tırmandı ve kısa süre içinde yere oturtulup parmaklıklara kelepçelendi. Motosikletçi içeri girmeme yardım etti, bileklerimi kafese bağladı, ardından ayak bileklerimdeki kelepçeleri tamamen çıkardı. “Böylesi sizin için daha iyi,” dedi. “Sizi bir marul gibi sağa sola çarpmaktan kurtarır.”

Avcı bir sıçrayışta minibüsün arka bölmesine girdi ve Poulsom’un tepesine dikildi. Makineli tüfeğini omzuna dayayıp belindeki kılıftan bir tabanca çekti. Namluyu Poulsom’un alnına dayadı. “Telefon,” dedi.

“Ne?”

“Ara onları. Peşinize polis takıldı. Onları atlatmaya çalışacaksınız. Sen tekrar haber verene dek bekleyecekler ama Ellis harekete geçmekte serbest. Hepsi bu kadar.” ”Anlayacaklardır-”

“Onları alarma geçirecek kelimeleri kullanmadığın takdirde bir bok anlamayacaklar ve o kelimeleri *bildiğimi* biliyorsun. Anlaştık mı?”

Bir duraksama yaşandı.

“İkinci kez sormayacağım.”

Poulsom telefonunun kapağını açtı.

“Numarayı ben tuşlayacağım,” dedi Avcı.

Alnına dayalı bir silah bulunmasına ve aynı anda hem gergin hem bitkin hem de endişeli olmasına rağmen Poulsom'un performansı şaşırtıcı derecede ikna ediciydi; boktan şansının ve tüm evrenin beceriksizliğinin cefasını çeken, korkunç derecede fazla mesai yapmış bir diktatör gibi konuşmuştu.

"Güzel," dedi Avcı, telefonu cebine atarken. Motosiklet-çiye bakıp kafasını olumlu anlamda salladı. Beni görmezden geliyordu; vücudundan elle tutulur bir nefret yayılıyordu. Sadece bana değil, tüm kadınlara yönelik. Küçük bir kızın ırzına geçtiğini ve onu boğduğunu hayal ettim; yüzü bunun yeterli olmadığını, hiçbir şeyin yeterli olmadığını itiraf ediyordu. Burnum böyle şeylerin kokusunu hemen alır. Bildiğimi biliyordu ve bu da iğrenç, klostrofobik bir yakınlık oluşturuyordu. İşte o zaman tecavüz konusunda yeniden endişelenmeye başladım. Tecavüz etmek onun için sıradan bir şeydi. Onu durduran tek şey gerçekçi engellerdi. Ama korku gerçekçi bir engeldir. Ne olduğumu biliyordu. Ve bunun onu benden uzak tutacağını ummak zorundaydım. Kalça kemiğimden bir başka açlık dalgası geçti. Yüzüm yanıyordu. Avcı arkasını dönüp minibüsten indi.

Motosikletli adam cebinden ucu kapatılmış, küçük bir şırınga çıkardı. "Uyku zamanı doktor," dedi. Motosikletli ona doğru yaklaşırken Poulsom'un yüzü korku ve tiksintiyle çarpıldı. "Rahatla. Bu sadece bir yatıştırıcı. Kıpırdama." "Her ne yapıyorsan-" diye başladı Poulsom, ama motosikletli ona elinin tersiyle, sertçe vurdu. Koltukaltlarım aniden ısındı.

"Şşşt. Rahatla. İşte böyle."

"Bizi nereye götürüyorsunuz?" diye sordum. "Söyleyemem bayan. Üzgünüm. Ama çok uzağa değil." Şırıngaya baktığımı görünce de ekledi: "Endişelenmeyin. Sizi uyuşturmayacağım." Göz kırptı, sonra da diğerlerine katılmaya gitti. Poulsom'un gözleri kapandı.

"Hadi gidelim beyler," dedi Avcı. Minivanın kapılarının kapandığını ve ambulansın motorunun çalıştığını duydum. Tüm bu tuzak iki ya da üç dakikadan daha uzun sürmemişti.

Hafif bir ağırlık kayması bana şoförümüzün zırhlı minibüsten indiğini haber verdi. Bir saniye sonra Avcı'nın yanında, kırklı yaşlarının başında, bir

güvenlik firmasının üniformasını giyen bir adam belirdi. “Bilmeniz gerektiğini düşündüm efendim,” dedi. “Sanırım birkaç kilometre arkamızda bizi takip eden biri var. Emin olamadım. Muhtemelen paranoyadır.”

“Ne tür bir araç?”

“Beyaz bir Land Rover. Plakası AL 255 JPR. Sürücüsü yalnız bir erkek. Muhtemelen önemli bir şey değil. Bir kilometre içerisinde o araçtan birkaç tane olabilir.”

“Beyaz olduğu için,” dedi motosikletçi. “Beyazı daha çok fark edersin. Buna Moby Dick reaksiyonu denir. Hangi salak beyaz bir arabayla başkalarını takip eder ki?”

“Dünya onlarla dolu,” dedi Avcı. “Yine de patrona haber vereceğim. Gidelim.”

57

On beş ya da yirmi dakika gibi gelen bir süre boyunca yolculuk ettik. Arka kapının üzerinde sadece siyah, mat bir cam vardı ve çok geçmeden yol tutması, açlığa eşlik etmeye başladı. Durduğumuzda neredeyse kusmak (ya da bir haftadır hiçbir şey yemediğim için sadece öğürmek) üzereydim. Minibüsün arka kapısı açıldı ve Avcı avucunu kafesin kilidi üzerine yasladı. Güvenlikçi herif içeri tırmanıp bağlarımı çözdü, sonra da ayak bileklerimi tekrar kelepçeledi. Omzunun üzerinden ileriye baktığımda iki tekerlekli aracından inen motosikletliyi görebiliyordum. Hâlâ baygın olan Poulsom olduğu yerde bırakıldı.

Karanlıkta detayları seçmek güçtü. Hiçbir ışık belirtisi olmayan, taştan yapılma bir çiftlik evinin önünde duruyorduk. Etrafımızdaki arazi boş gibiydi. Terk edilmiş tarlaları ve yıkık taş duvarları hisseder gibi oldum. Etrafta ne bir inek ne de bir koyun vardı. Hiçbir şey.

"Kadını içeri sokun," dedi Avcı, bana bakmadan.

Çiftlik evi L şeklinde, alçak tavanlı ve rutubetli bir yerdi; bir eskici dükkânından alınmış, 1930'lardan kalma gibi görünen boktan eşyalarla döşenmişti. İçinde tek bir kitap bile bulunmayan siyah bir kütüphane. Üzerine oturmak istemeyeceğiniz türden yeşil bir kanepe. Dolgu malzemeleri ektoplazma misali dökülen bir sandalye. Solmuş, çiçekli bir halı. Tüm perdeler kapalıydı. Taş ocakta bir odun ateşi yaktılar. Bacaklarım sızladı. El ve ayak tırnaklarımda, büyükbaş hayvanların etrafına çekilen elektrikli tellerden yayılan, o ısıran, donuk şoku hissettim.

"Sanırım neler olduğunu sormamın bir anlamı yok?" dedim motosikletliye, Avcı işitme mesafesinin dışına çıktığında.

"Korkarım öyle bayan," dedi, ışıldayan bir gülümseme ve tetikte olmaya yatkın, yeşil gözlerle. Kıvırcık saçlan iki farklı tona sahipti; sarı ve kahverengi.

"Ya da burada ne kadar tutulacağımı?"

“Size söyleyebilmeyi isterdim, gerçekten. Bu konu hakkında endişelenmemeye çalışın.” Bir Marlboro paketinin üzerindeki jelatini sökmekle meşguldü. Poulsom sigara ve içki içmemi yasaklamıştı, ama hükümdarlığı sona erdiğine göre…

“Onlardan birini otlanma şansım var mı peki?”

Birer sigara yaktık. “Teşekkürler,” dedim. “Artık tek ihtiyacım olan bir şişe Jack Daniels. Belki de etrafa hızlıca bir göz ata-”

“Carter,” dedi Avcı. Motosikletli ondan tarafa döndü. “Dışarı. Bir saat içinde Poulsom’u kontrol et. Uyandığında sessiz durmazsa ona bir doz daha ver.”

Motosikletli -görünüşe göre adı Carter’dı- gittiğinde Avcı oturduğum kanepeye yaklaştı. Azap verici bir şekilde, hücremde mastürbasyon yaptığım anları düşündüm. Karanlıktı, evet, ama kameralarda kızıl ötesi görüş özelliği mutlaka vardır. Üzerime berbat bir tiksinme hissi çöreklendi. Avcı elini cebine atıp bir bant rulosu çıkardı. “Ya sessiz kalmayı kabul edersin ya da bunu ağzına yapıştırırım. Sana kalmış. İkinci bir şansın olmayacak.” Aramızda bıraktığı boşluk bana bazı konularda birkaç ipucu veriyordu. Başka birinin emri altındaydı. Hareketleri kısıtlanmıştı. Yapabileceği şeyleri *henüz* yapamıyordu. Ve kuşkuya yer bırakmayacak şekilde korkuyordu; üzerinden korkunun köriyi andıran o kokusu yayılıyordu. Bir kadından korkmak canını sıkıyordu. Mantıksız geliyordu. Kendine sürekli olarak karşısındakinin bir kadın değil, bir *canavar* olduğunu hatırlatması gerekiyordu.

“Sessiz olacağım,” dedim, odun ateşine bakarak.

Kötü bir geceydi. Nöbet değiştirip durdular. İki adam dışarıda, biri içeride. Uyuyamadım elbette; lanet-öncesi ateşe yakalanmıştım ve açlık, içimin farklı kısımlarını yakalamaya çalışan pençeleri andırıyordu. Beyaz hapishanedeyken Poulsom yatıştırıcı kullanmama ‘izin’ veriyordu, ben de bunu derin bir kinle yapıyordum. Ama şimdi bir avuç ilacı büyük bir minnetle kabul edebilirdim. Kanepeye yatıp bir battaniyenin altına kıvrıldım; odun ateşine rağmen titriyordum. Titremediğim zamanlarda da terliyordum. Jake değişimi ilk hisseden yerinin el ve ayak bilekleri

olduğunu söylüyor, ama ben bunu ense kökümden omuruma kadar olan çizgi üzerinde duyumsuyorum. Hezeyanlar sırasında (Heyezan? Hezayan? Jake olsa bilirdi) çocukken sahip olduğum *Kırmızı Başlıklı Kız* kitabındaki sarı dişli kurt, mor ceketi ve diğer kıyafetleriyle birlikte yanıma geliyor… duvardan, ateşten, halıdan ya da hiç yoktan varolup yanıma geliyor, o büyük ve ağırlıksız bedenini etrafıma sarıyor ve içeri girmeye çalışıyor.

Motosikletli birer bardak hazır kahve yaptı ve hiç yoktan iyi olduğu için içtim. Kıyafetlerim tenimi acıtıyordu. Mutfakta *tik… tak… tik… tak…* eden sarkaçlı bir saat vardı ve çıkardığı bu hafif ses katlanılacak gibi değildi. Ben ateşler içinde yatarken Jake'in hayali gidip gidip yanıma geliyordu. Bazen Kırmızı *Başlıklı Kız*'daki kurt oluyor ya da kurt onun sesiyle konuşuyordu. Çok yakında beni göreceksin. *Tüm gün yakınlarda olduğunu hissedebiliyorum. Ben de.* Bazen de sadece kendisi oluyor, görünmez bir şekilde kanepede yanıma oturuyordu. Nasıl *sıcaklığın* ya da ışığın bir kaynağı varsa, o da yalnız olmama hissinin kaynağıydı. Ara sıra elini belime koyuş şekli… Sanki bilincim kafamda değil de orada, kuyruksokumumdaydı. Ya da belki de yeniden yalnız olmaktan korkan bilincimin bir kısmı…

Gece yansından sonraki belirsiz bir saatte, tuvalete gidebilmesi için Poulsom'u içeri getirdiler. Ona biraz su verdikten sonra da tekrar minibüse götürdüler. Dışarıda donmuş olmalı.

Şafak söktüğünde Avcı ve Güvenlikçi yorgun bakışlarla içeri girdiler. Motosikletli neşeli bir şekilde yumurta, pastırma, ekmek, peynir, konserve balık ve buzdolabında bulduğu diğer şeylerle bir kahvaltı hazırlamıştı. Kızartma kokusu mide bulandırıcıydı. Tuvalette oturup aspiratörü çalıştırdım ve bir şişe çamaşır suyunu burnumun dibinde tuttum. Acaba içinden geçebilir miyim diye düşünebileceğim bir penceresi bile yoktu, zaten Guantânamo bağlarını da yeniden takmışlardı.

Eşlikçilerim geceyi bir vukuat yaşamadan atlattıkları için gözle görülür bir biçimde rahatlamıştı. Avcı, oturma odasındaki perdeleri açtı. Alçak bulutlarla ve zayıf ışıkla dolu bir sabahtı. Görünüşe göre dün gece araziye dair yaptığım çıkarımlar isabetliydi: Boştu, orada burada alçak duvarlarla

bölünüyordu. Doğuda, tarlalar çok hafif bir şekilde uzaktaki tepelere doğru dalgalanıyordu. Batıda, yaklaşık üç yüz metre kadar ötede bir ormanla sona eriyorlardı.

Güneş doğduğunda bazı gelişmeler olacağını düşünmüştüm, fakat adamların üzerindeki çetin bir sınavın en zor kısmını atlatma havasını saymazsak hiçbir şey değişmedi. Avcının elli metre ötede cep telefonuyla konuştuğunu gördüm. Güvenlikçi adam kahvaltıdan arta kalanları minibüsteki Poulsom'a götürdü.

Öğleden sonra saat dörtte motosikletliyle beraber son iki Marlboro'yu tüttürdük. İmkânsızın gerçek olup olmadığını, iki saatten biraz daha uzun bir süre içinde bir canavara dönüşeceğimi bilip bilmediklerini merak etmeye başladım. Eğer bu doğruysa yapmam gereken tek şey dönüşmeme az bir vakit kala tuvalete gitmek istemek, değişmek ve… onları öldürmekti. Avcı'nın gümüş silahlarla kuşandığına şüphe yoktu. Değil mi? Hepsi öyle değil miydi?

"Pekâlâ," dedi Avcı, elli metre ötede gerçekleştirdiği bir başka cep telefonu konuşmasından döndüğünde. "Vakit geldi. Kadını minibüse yerleştirin. Hayır, bekleyin…" Yanıma gelip bandı bir kez daha çıkardı.

58

Poulsom'u tekrar uyuşturmuş olmalılar çünkü yanma, kafesteki yerime döndüğümde bilinci yerinde değildi. Ağzımdaki bandın beni çıldırtmaması için büyük bir çaba sarf etmem gerekiyordu. Konuşmamı engelleyerek yarattığı fark inanılmazdı. Bağlarımla birleştiğinde (bu sefer hem kollarımı hem de bacaklarımı kafese kelepçelemişlerdi) kendimi canlı canlı gömülmüş gibi hissetmeme neden oluyordu.

Yolculuk uzun değildi, fakat kolay da değildi. En iyi pozisyon ayakta durmaktı, ama kollarımı ayak bileklerime bağlayan kablonun kısalığı nedeniyle ancak bel hizamdaki parmaklıklara tutunabiliyordum. Sarsıntılar ve ani dönüşler beni oradan oraya savuruyordu. Motosikletlinin dediği şekilde bir marul gibi sağa sola çarpan Poulsom, uyandığında her tarafını yara bere içinde bulacaktı. Tabii eğer uyanırsa.

Araç durmadan beş dakika kadar önce yol iyice kötüleşti. Önceleri ilkel bir yol hissi veren şey, sadece toprak bir patika olabilecek, tümseklerle ve çukurlarla dolu başka bir şeye dönüştü. Dengede durmak imkânsızdı. Poulsom'un bununla uğraşmak zorunda olmayan gevşek bedeni daha iyi durumdaydı.

Durduk. Üç dar manevra gerçekleştirerek döndük. Tekrar durduk. Arka kapılar açıldı. Avcı, ellerini kalçalarına koymuş bir vaziyette bana bakıyordu. Parmaklıkların arasından baktığımızda bisiklet yolundan birazcık daha geniş olan toprak bir patikanın üzerinde olduğumuzu gördüm. Yol, seyrelen ağaçların arasından geçiyor, yirmi adım sonra da sağa dönerek sesinden ve kokusundan bir dere olduğunu anladığım şeyin kıyısına paralel olarak devam ediyordu. Karşı kıyıda dar bir çimenlik, birkaç leylak çalılığı, ardından tekrar ağaçlar vardı. Ne motosikletliden ne de güvenlikçiden bir iz görünüyordu.

"Acıktın mı?" diye sordu Avcı.

Onu görmezden geldim. Burun deliklerimden nefes almaya konsantre oldum. Havada toprak ve rutubet kokusu vardı. Bulut örtüsü dağılarak

yıldızlı akşam göğünü gözler önüne serdi. Burun deliklerim sıcak ve hassastı. Hayvansı berraklığın ilk kırıntıları içimdeydi; tabanlarımdan, ayak bileklerimden, bacaklarımdan, kalçalarımdan, dirseklerimden ve omuzlarımdan çıkacak olan güç kötücül bir neşe duyuyordu. Tabii o kadar uzun yaşarsam.

“Haydi ama,” dedi Avcı. “Yemek servisin ayağına geliyor. Bundan daha iyisi olamaz.”

Belli ki Poulsom’u kastediyordu. Dolunaydan, dönüşümden, beslenme ihtiyacından söz ettiğimizde, *Poulsom o işi hallettiklerini söylüyor*, demiştim Jake’e. Poulsom için bu sözün anlamı her neyse bu olmadığı kesindi. Dayanmak için çok çaba sarf etmem gerekti, dişlerimi kenetledim. Ağzımdaki bandın üzerinde hâlâ Avcı’nın elinin sıcaklığı ve ağırlığı vardı.

Ona dik dik baktım. Ardından çok yavaş bir şekilde orta parmağımı havaya kaldırdım. Bana güldü, sessizce. Sonra da minibüsün kapılarını çarparak kapattı.

59

Poulsom titreyerek, kan ter içinde uyandı. Buzlu camdan giren kısıtlı ışığın altında görebildiğim kadarıyla minibüsün içinde geçirdiği bir gün bir gece ona yaramamıştı. Ağzındaki bandın ardından boş yere mırıldandı, sonra da saatine baktı.

Dönüşüme ne kadar az kaldığını fark edebilmek için gördüğü şeye verdiği tepkiye ihtiyacım yoktu. Son bir saattir, sondan bir önceki safhanın içindeydim; kurt, insan gözlerimin ardından hayvanlara özgü o sessiz ve alevli dikkatle etrafa bakıyordu. Açlık spazmları nedeniyle el ve ayak bileklerimin kelepçelere temas eden noktalan kan toplamış, fakat uzuvlarım çektiğim acıya rağmen gevşemişti.

Gevşemişti. Sondan bir önceki safha geride kalıyordu. Son safha - kramplar, mide bulantısı, sıcak, soğuk, sonsuz bir dakikanın yansı boyunca rastgele yırtılan kaslar ve yeniden şekillenen eklemler- her an başlayabilirdi. Kelepçeler ya parçalanacak ya da etime saplanacaktı. Değiştiğimi ama ellerimle ayaklarım olması gereken yerde dört kanlı kesik uzva sahip olduğumu hayal ettim. Kesilen uzuvlanmm yere düşerken ve minibüsün duvarlarına çarparken çıkaracağı sesi çok iyi biliyordum.

Poulsom'a baktım. Başını iki yana sallayıp duruyordu, hayır, hayır, hayır. Çok yakında, bana gözle görülür bir şeyler olmaya başladığında, tepinmeye ve ağzındaki banda rağmen çığlık atmaya başlayacaktı; bütün hayatı etinin yüzeyine çıkacak ve canını almam için tatlı bir şekilde yanımda bekliyor olacaktı. Açlığı, onun pazarlık kabul etmez inatçılığını hissetmek ve o belirsizlik anında tutunabileceğim somut bir şeye sahip olmak rahatlatıcıydı.

Aniden Jake'in kokusunu aldım. Neredeyse dizlerim çözülüyordu. Eğilip bükülerek elimden geldiğince arka kapıya yanaştım. Çıkarabileceğim kadar gürültü çıkarma dürtüsüne karşı geldim. *Benim! Buradayım! Jake!*

Bekle. Kafanı çalıştır. Dinle. Sesler vardı.

"Yalnız olacağımızı söylediğini sanıyordum," dedi Ellis.

“Biliyorum,” dedi ikinci bir ses. “Ama son konuşmamızın ardından aklıma bir şey geldi.”

Ellis’in sesini tanıyan Poulsom tepinmeye başladı.

“Minibüste kim var?” diye sordu Jake. “Ne boklar *dönüyor burada?”*

Minibüsün arka kapısı açıldı. Bizden yirmi adım ötede Jake, Ellis ve Av kamuflajları giymiş üçüncü bir adam duruyordu. Kırklarının ortasındaydı. Kara saçlarına aklar düşmüştü. Çene kemikleri genişti. *Bir Kızılderili gibi görünür*, dediğini hatırladım Jake’in bana… ve Grainer’la yüz yüze olduğumu anladım.

‘Patron’ dediğinde Grainer’ı kastettiğim yeni anladığım diğer Avcı, kafesin yakınında durarak makineli tüfeğini tam üstüme doğrultmuştu.

“Aptalca bir şey yapayım deme Jake,” dedi Grainer… ardından oldukça sıradışı bir şey gerçekleşti.

Grainer geriye doğru bir adım attı, ardından yarım adım soluna ilerledi. Sanki muntazam bir dans adımını ruhsuzca canlandırıyormuş gibi bir hali vardı. Bir saniyeliğine her şey dondu. Jake’in ağzı hafifçe açıktı. Gömleği hâlâ yanlış ilikliydi. Ellis çok yavaş bir şekilde omuz askısından sırtına asılmış tüfeğine ulaşmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Grainer’ın eli başının üzerinden arkasına uzandı. Hafif bir sürtünme sesi duyuldu ve ani bir metal ışıltısı çaktı. Parlak kılıcın yalımı savrulur ve yaş dalların kırılmasını andıran bir sesle Ellis’in boynuna saplanırken sanki aynı anda hepimize ufak bir elektrik şoku vermişler gibi olduğumuz yerde sıçradık.

Baş, bacaklardan bir salise kadar önce düştü. Uzun san saçları tüfeğe dolanmıştı. Ceset hayret verici derecede düzgün bir şekilde yıkıldı. Önce dizlerinin üzerine düştü, bir an tereddüt etti, ardından eksiksiz bir tapınma hareketi gerçekleştiriyormuşçasına boylu boyunca yere kapaklandı. Saçları hâlâ tüfeğe dolanmış olan kafaysa sanki o andan itibaren başka hiçbir şey görmek istemiyormuşçasına yüzü aşağı gelecek şekilde kalçasının yanma devrildi.

“Lu?” dedi Jake. “Sen iyi misin?”

“İyiyim,” dedim.

“Nasıl bildin?” diye sordu Jake, Grainer’a.

“Her zaman nasıl biliyoruz? Aralarında yetenekli bir kızımız var. En iyi ajanların kadınlardan çıktığını her zaman söylemişimdir. Aldatmak onlar için doğal bir şey. Bu hiç de şaşırtıcı değil; eğer dünya nüfusunun yarısının canları her istediğinde penislerini sokabileceklerini sandığı küçük bir delikle doğsaydın hilekâr olmayı sen de öğrenirdin. Biyoloji kaderdir. Kadınları suçlayamazsın.”

Grainer kılıcını sol eline geçirdi ve sağ eliyle silahını çekip Jake’e doğrulttu. Dizlerimin üzerine yığılıp safra kustum. Geliyordu.

“Gözünü ondan ayırma Morgan,” dedi Grainer. Kafesin dibinde duran Avcı silahını yeniden bana doğrulttu. Grainer, Ellis’in kafasını kestiğinde namlu hafifçe yön değiştirmişti.

“Üzgünüm meleğim,” dedi Jake. “Aptallık ettim.”

Konuşamadım. Aralarında yetenekli bir kızımız var. Gö-tü-sıkı olmak zorunda değildi. Beyaz hapishanede başka kadınlar da vardı. Ama o anın çirkinliği tersini ima ediyordu. Bu *gece* sevgilini *göreceğini biliyorum.* Ve ben de ranzamda bir salak gibi ağlamıştım. O olmak zorunda değildi. Ama Ockham’ın Usturası’nın[1] alaycı versiyonu işbaşındaydı: Her şeyin birbirine eşit olduğu bir ortamda en boktan açıklama doğruya en yakın olanıdır.

“Çok üzgünüm,” dedi Jake.

“Bu senin-” Vücuduma bir kramp saplandı ve refleksif olarak iki büklüm olmaya çalıştım, ama hâlâ kafese kelepçeli olduğumdan bunu yapamadım, “-suçun değil,” demeyi başardım. “Benim suçum. Özür dilerim.” Her şeye rağmen Poulsom’un korkuya bulanmış, aşırı sıcak tenini minibüsün kapalı alanının içinde kuvvetli bir nabız gibi hissedebiliyordum. Morgan bana bakarak gülümsedi. “Partiye hazır mısın?”

Grainer saatine baktı. “Çok uzun beklememiz gerekmeyecek çocuklar,” dedi. “Aklıma gelmişken, ölmeden önce seni tebrik etmek isterim Jake. Eminim baba olmak sana çok yakışırdı.”

Poulsom kıvranıp kükredi.

“Ne?” dedijake… sonra da bir dizinin üzerine düştü, titredi ve dört ayak üzerinde durdu. Dişlerini sıktı. Elbiseleri dikiş yerlerinden yırtılmaya başladı. Kılları çıkıyordu. Benim de.

“Evet,” diye devam etti Grainer, “anlaşılan anti-virüsün büyük bir yan etkisi var. Görünüşe göre sevgilin iki aylık hamile. Poulsom’a sor. Bunu öğrendiğinde havalara uçmuş. Kurtadamların üremesini sonsuza dek değiştiren adam olarak tarihe geçmek üzere. Artık hiçbir yere gidemeyeceğini saymazsak elbette. En azından iyi bir yere.”

Jake başını kaldırıp bana baktı. Omurgam biçim değiştirdi. Bluzumun omuzları parçalandı. Kafatasımın tepesi hareketlendi. Görünüşe g*öre sevgilin iki aylık hamile.* Bu imkânsızdı ve kelimeleri duyar duymaz kendimi bir uçurumdan düşüyormuş gibi hissettim. Sigara yok. İçki yok. Ultrason çekimleri. Harrods’tan alınmış havlular, televizyon, verilen güvenceler. Gözümün önüne o ‘şaşı bak şaşır’ bilmeceleri, iki boyutlu bir resmin rahatsız edici bir biçimde üç boyutluya dönüştüğü o an geldi. Bu imkânsızdı. Öte yandan aynı şey ısırıktan sağ kurtulmanızı sağlayan anti-virüs için de geçerliydi.

“Tahılla!” diye bağırdı Jake. Dönüşümünün yansından fazlasını tamamlamıştı. Gözleri küçülüyordu. Elbiseleri yırtık parçalar halinde üzerinden sarkıyordu. Çok geçmeden konuşması imkânsız olacaktı.

Grainer ifadeden yoksun bir yüzle silahının namlusunu Jake’in kafasına doğrulttu. Kelepçelerimden biri kırıldı. Diğeri giderek şişen derimi keserek koluma saplandı. Jake şiddetle sarsılmaya başladı. Uzaklarda bir yerde benim de kıyafetlerim parçalanıyor ve Poulsom ağzı bantlı olduğu halde çığlık atıyordu. Morgan’ın etrafındaki korku bir sinek sürüsünden farksızdı.

“Sevgilini gözlerinin önünde öldürmek mi daha iyi olur,” dedi Grainer, “yoksa seni onun önünde öldürmek mi? Hazırlıksız bir sezaryene ne dersin? Morgan bıçak kullanma konusunda çok iyidir.”

Minibüsün içi, geçirdiğim dönüşüm yüzünden ateş gibi olmuştu. Son spazmların neden olduğu bulanıklığın arasında beni kafese bağlayan kabloyu koparıverdim. Sol bileğimdeki kelepçe gitmişti. Sağ

bileğimdekiyse sıkılganlıktan doğan bir şevkle etimi kesmişti. Buna rağmen içim neşeyle doldu. Ağzımın içi ateş gibiydi. Jake hâlâ sancılanıyordu.

Poulsom'un bacakları onu güçlükle ayağa kaldırdı. Vücudundan korkunun ve etin kokusu yayılıyordu.

"Kız arkadaşın seni geçti Marlowe," dedi Grainer. "Onun yanında bir amatör gibi kalıyorsun."

Pençelerinin ve kulaklarının ucu belirginleşen Jake cenin pozisyonu aldı… ardından değişim sona ererken o uzun ve yumuşak boğazı havaya kaldırdı. Doğrulmaya başladı.

"Elveda Jake," dedi Grainer… derken aynı anda iki şey birden gerçekleşti.

Ayak bileğimdeki ikinci kelepçe, bir kan dalgası ve hoş bir rahatlama hissi eşliğinde parçalandı. Ve gümüş bir mızrak hızla uçarak Grainer'ın göğsüne saplandı. Avcı geriye doğru bir adım tökezledi, silahını düşürdü ve dizlerinin üzerine çöktü.

Morgan hızla o tarafa dönüp makineli tüfeğiyle çılgınca ateş etti, çalılıkları ve ağaçları vurdu, istemsiz bir şekilde geriye doğru bir adım attı. Kendimi parmaklıklara doğru fırlattım.

Geriye doğru attığı adım ucu ucuna da olsa onu erişim mesafesine sokmuştu. Kolumu sonuna kadar uzatarak ceketinin yakasını ve ensesindeki terli saçları yakaladım, sertçe asıldım, savurdum, kafese çarptırdım, bir elimle boğazını sıktım, diğeriyle de makineli tüfeği elinden söküp aldım ama dengemi kaybettim ve silahı düşürdüm. Morgan kıvrandı, fakat ya yoğun eğitiminin ya da sıradışı iradesinin etkisiyle boğazını sıkan ele uzanmak yerine kemerine takılı bıçağı kınından çekti ve koluma sapladı. Acıdan doğan refleksle tutuşumu gevşettim, elimden kurtuldu, bir dizinin üstüne çöktü ve silaha uzandı.

Jake öne atılarak havada Grainer'ı garip bir canlılıkla görmemi sağlayan bir yay çizdi. Hâlâ dizlerinin üzerinde duruyor, göğsüne saplı mızrak düşmesine engel oluyor, kollan her iki yanından tembelce sarkıyordu. Gözleri yan yarıya kapalıydı; açık ağzından bir miktar kıvamlı, koyu renkli kan sızıyordu. Manzara, dini bir ikonanın mesafeli berraklığını

andırıyordu. Derken Jake sıçrayışını tamamladı, ayla bilenmiş akşam rüzgârı eşliğinde Morgan'ın tepesine bindi ve tek bir darbeyle -bir tür erkeksi zarafet yansıtan bir hareketle- tüm vücudunu boğazından karnına dek yardı. Avcı'nın bedeni ipleri kesilmiş bir kukla gibi devrildi.

Jake ellerini kafesin parmaklıklarına dolayıp asılmaya hazırlandı ama yaşadığı kafa karışıklığının arasından -zihninin içi giderek artan bir neşeyle ve *hamile olamaz mızrak aşk ile aşk Cloquet hamile olamaz ama lütfen lütfen olsun* tarzı düşüncelerle doluydu- zihinsel olarak ona Morgan'ın avucunun bir resmini gönderdim, içindeki kaosun ortasında bir çiçek gibi açtığını hissettim ve Avcı'nın cesedine gider, kolunu yerinden koparır, eli panele bastırır, karşılığında -sihir yaparmışçasına- bir dizi bip sesiyle fısıltı elde ederek kapıyı açarken duyduğu devasa, hayvani coşkuyu duyumsadım.

Birbirimize sarıldık. İkimiz de konuşma yetimizi kaybetmiştik, ama kurt bizimle kaynaşmışken, bedenlerimiz özgürken ve rahmimdeki yeni yaşamın mucizevi hayaleti kırpışırken (yoksa bunu ben mi hayal ediyordum?) buna ihtiyacımız yoktu. Çok kısa bir süreliğine birbirimize sarıldık ve ortak doğamızın, müşterek kanımızın, türdeşliğimizin en saf katiyeti dışında her şey kayboldu. Çok kısa bir süreliğine dünya kusursuzdu.

Eğer gözlerimi kapatmamış olsaydım…

Jake *eğerler* hakkında yazılabilecek her şeyi kaleme almış.

Sıcak kollarını etrafımda hissetmenin, kalbinin benimkinin üzerinde attığını duyumsamanın verdiği mutlulukla gözlerimi kapadığım için hiçbir şey görmedim. Sadece darbenin inişi ile yarattığı irkilmeyi hissettim ve çok uzun gibi gelen bir sürenin ardından patlayan bir silahın sesini duydum.

60

Gözlerimi açtığımda hâlâ ona sarılıyordum. Omzunun üzerinden baktığımda bilincini yitirmek üzere olan, ikinci kez ateş edebilmek için silahını ümitsizce düz tutmaya çalışan Grainer'ı gördüm. Jake'i yavaşça kaldırıp sırtımı onun katiline döndüm. Beni de vur o zaman, diye düşünüyordum. Çünkü bu dünyada benim için yaşamaya değer hiçbir şey kalmadı.

Bir şey *var meleğim. Çocuk.*

Jake' baktım ve gümüşün pazarlık kabul etmeyen bir açgözlülükle yaşamını silip süpürdüğünü gördüm. Ölüm, sürükleyip uzaklaştırılan bir şeymiş gibi onu benden alıyordu. Rahmimden sökülen bir şey. Sol bileğimi kesen kelepçe nihayet kırıldı. Kan ikimizin üzerine de aktı.

Yaşayacaksın, dedi bana zihinsel olarak. *Tanrı diye bir şey yok ve onun bize verdiği tek emir yaşamak.*

Tamam.

Söz *mü?*

Söz veriyorum. Beni bırakma.

Gözleri kapandı. Ölüm onu baştan çıkarıyor, kanını tatlı tatlı içiyordu. Kalbi de onunla gidiyordu, bunu hissedebiliyordum. Tıpkı demir aldığı yerden uzaklaşan bir gemi gibi… Ama gözlerini tekrar açtı ve kalan son iradesini de toplayarak bana baktı.

Bu canını yakacak.

Beni ani, şok edici bir kuvvetle kavradı, sonra da pençesini göğsümün hemen üzerine daldırdı.

Her şeye rağmen refleksif olarak geri çekildim… ama kalan son gücünü beni hareketsiz tutmak için harcadı ve bir saniye içinde her şey olup bitti. Göğsümden kan ve et parçalarıyla birlikte küçük, metal bir şey çıkardı.

Artık seni bulamazlar.

Kısa bir şaşkınlık ânı yaşadım, sonra da anladım. O kafa karışıklığının arasında bunu yapabildikleri, içime girebildikleri için, uzak, küçük bir

tiksinti hissettim. Bizi aptal yerine koydukları için.

Aşkım…

Benimle kal. Benimle kal.

Gözleri bir kez daha kapandı. Dolunayın ucu, karanlık ağaç kümesinin üzerinde göründü. Bulutlar açıldı. Gökyüzü hoş bir akşam mavisine büründü.

İkinci kez ateş eden olmadı.

Jake'in bedeni yanı başımda soğurken küçük ve kanlı bir savaş meydanına dönüşen o yerde ne kadar kaldığımı söylemek zor. Ayağa kalkıp onu kibarca yere yatırdığımda ayın ağaçların arkasından çıktığına eminim. Rüyada gibi hareket ediyordum ve kendi sesim duygudan yoksun bir şekilde kafamın içinde yankılanıp duruyordu. O öldü, o öldü, o öldü. Orman son derece hareketsizdi. Dere bile sus pus olmuştu sanki. Hava berraktı. Zırhlı minibüsün, cesetlerin, ağaçların, her şeyin tuhaf, somut, durgun bir canlılığı vardı; sanki tüm bunların bir anlam ifade etmesi için dikkatle yerleştirilmiş gibiydiler.

Süresi belli olmayan, gerçeküstü bir zaman geçti. Yanıtlanması gereken sorular vardı, ama belirsiz ya da uzak nesneler gibiydiler. Ay battığında Jake'e ne olacaktı? Cesedi dönüşmeden mi kalacaktı? Yoksa insan biçimine geri mi dönecekti? Ortadan kaldırılması gereken üç insan cesedi vardı. Onlara ne yapmam gerekiyordu? Cloquet neredeydi? Eğer geçekten hamileysem lanetin etkisi altında ağır iş yaptığımda ne olurdu? Çocuk neye benzeyecekti?

Yanıtlanması gereken sorular vardı, evet… ama karşı konulmaz bir biçimde, sanki sesim bana acı vereceğini bildiğim bir noktaya kadar açıtmışçasına, açlık da vardı.

Düzgün düşünme yeteneğim, kulağınıza kaçan su çıktığında düzgün işitme yeteneğinize tekrar kavuşmanız misali geri döndü. Bir meltem, körpe yaprakları titretti. Dere, ıslak taş kokusunu içine çekti. Parmak uçlarım karıncalandı. Dönüşmüş şeklimin farkına yeni yeni varıyordum. Seri havanın yumuşak dokunuşu burnuma, kulaklarıma ve boğazıma temas etti.

Tekrardan minibüsün arkasına bindim.

Poulsom berbat durumdaydı. Ağzındaki bandı sertçe çekip çıkardım (ve kazara üst dudağının bir kısmını kopardım, gerçi fazla dikkat etmiyordum.) Kopan etin acısını bir saniye sonra hissetti ve çığlık attı. Bileği hâlâ kanayan sağ elimi ağır ağır, yavaşça boğazına doladım ve çok kibar bir şekilde sıktım. Sadece susmasını sağlayacak kadar. Aşağı bakıp karnımı işaret ettim.

Kısa bir süreliğine yalan söylemenin mi yoksa doğruyu anlatmanın mı daha çok işine yarayacağını tahmin etmeye çalıştığını görebiliyordum. İnatçı hesap makinesini hâlâ işbaşındayken izlemek ilginçti. Muhtemelen dürüstlüğün (eninde sonunda) mükâfatlandırılacağım inandığından şansını öyle ya da böyle doğrudan yana kullanmaya karar verdiğini gördüm. Başını olumlu anlamda salladı ve çatlak bir sesle, “Evet. Hamilesin,” dedi.

Bir şey var meleğim. Çocuk.

Eh, söz vermiştim.

61

Poulsom'la işim bittiğinde hava neredeyse tamamen kararmıştı. Hızlıca beslenmiştim, ama iştahıma pek çok duygu karışmıştı: Keder, öfke, kaybetme, kafa karışıklığı. Ve bir de aptalca, hürmetsiz bir umut. Central Park Hayvanat Bahçesi'nde bir çocukla el ele tutuştuğumu ve kutup ayılarını seyrettiğimizi hayal ediyordum. Bu benim hatırladığım en eski hatıramdı ve onu bir başkasına devretme şansı doğmuştu.

Cesetler hakkında yapabileceğim bir şey yoktu. Zavallı Jake'inki için de. Eğer yaşamaya devam edeceksem hemen harekete geçmeliydim. Galler'in ortasında yalnız bir canavardım. Laneti atlatsam bile ne param ne kimliğim ne kıyafetim ne de gidebileceğim güvenli bir yerim vardı. Babamı, restoranları, Alison'ı, dairemi, tek parça halinde oraya dönebilmenin ve bir fincan kahveyle aptal bir dergi eşliğinde kanepeye uzanabilmenin ne güzel olacağını düşündüm. Sadece orayı bir daha görebilmemin değil, önümüzdeki yirmi dört saati canlı atlatmanın ne kadar imkânsız olduğunu da düşündüm.

Ama yapmak zorundasın. Tanrı diye bir şey yok ve onun bize verdiği tek emir yaşamak.

Böylece, büyük bir zorlukla (bunu kurtkadın elleriyle yapmayı bir deneyin bakalım) kendimi donatmak için harekete geçtim. Aralarında ayak numarası en küçük olan Poulsom olduğundan onun ayakkabılarını aldım. Grainer'ın parkası ile kemeri, Ellis in deri ceketi. Toplamda yüz elli sterlinden fazla nakit para. Jake'in kıyafetleri parçalanmıştı ama kanla kaplı ve bükülmüş günlüğü, mahvolmuş pardösüsünün cebinde duruyordu. Onu aldım. Minibüsün ön koltuğunun arkasında araba malzemeleriyle -buji kabloları, bijon anahtarı, kriko, üfleç- dolu, kanvas bir çanta buldum. Onu boşaltıp yeni kıyafetlerimi içine doldurdum. Daha sonra, her şey bittiğinde tüm bu olanları Jake'e anlatacağımı hayal edip duruyordum. Bileğim şimdiden iyileşmeye başlamıştı.

Grainer’ın tabancasını ve belindeki üç şarjörü aldım. Nasıl kullanacağıma dair bir fikrim olduğundan değil. Emniyet kilidini doğru kapattığımdan bile emin değilim. Emniyet kilidi gibi görünen *bir şey* buldum ve aksi istikamete doğru ittirdim, fakat itiraf etmeliyim ki kahrolasıca şeyin ateş alıp beni ayağımdan vurma ihtimali hâlâ mevcut.

Jake’i geride bırakmak kolay değildi. İki kez yanından ayrılıp ona son bir kez bakmak, dokunmak, koklamak için geri döndüm. Kurtadamların ağlayamadığını keşfettim. Dökemediğim gözyaşlarını boğazımda düğümlendi. Yalnız olduğum gerçeği Jake’in uyandığına dair hayallerle bölünüp durdu.

Duygusallaşma. Devam et. Halletmen gereken işler var

Konuşan Jake’in ruhu ya da hayalimde kurguladığım haliydi. Her halükârda ayağa kalkmamı sağladı ve beni adım adım ağaçlara doğru uzaklaşmaya zorladı.

Buna rağmen Cloquet’yi bulduğumda sadece birkaç adım atabilmiştim. Jake’in tarifine bakılırsa başka biri olmasına imkân yoktu; tabii bir de şu anda Grainer’ın göğsüne saplı duran, üzerine semavi dilde onun ve Jacqueline Delon’un adı işlenmiş, el yapımı gümüş mızrak vardı. Tepesinde dikilen bir kurtadamla karşı karşıya olduğu için oldukça şaşırmış ya da çok korkmuş gibi bir hali yoktu. Bir kayın ağacına yaslanmış halde yatıyordu; bir elinde sigara, diğerindeyse yarısı boşalmış bir votka şişesi vardı. Sol bacağından vurulmuştu. Avcı’nın makineli tüfeğiyle çılgınca açtığı, Jake’i ıskalayan ve ağaçlara isabet eden ateşi.

“Bonsoir, mademoiselle,”[li] dedi. Ardından İngilizce olarak ekledi. “Grainer benim kraliçemi öldürdü. Bu yüzden ben de onu öldürdüm. *C’est tout.*[lii] Tanrı, cennetinde oturuyor ve dünyada neler olduğu umurunda bile değil. İstiyorsan öldür beni, ama acı çektirme.”

Hayatımı kurtardın demek istedim ama yapamadım elbette. Ona yardım etme dürtüsü garip bir biçimde kuvvetliydi. Kısmen Jake için, çünkü bir şekilde garip bir dostluk kurduklarını biliyordum… ama ne yapabilirdim ki?

Zırhlı minibüsü kullanabilirdik, fakat içinde Poulsom'un kanlı kalıntıları vardı, ayrıca oraya geri dönmeyi kaldıramazdım. Motosikletlinin cevap beklemeden sorduğu soru zihnimde yankılandı: *Hangi salak beyaz bir arabayla başkalarını takip eder ki?* Görünüşe göre *bu* salak. Yaptığım şeye tam olarak inanamadan bir parmağımla onu işaret ettim, sonra da direksiyon tutuyormuş gibi yaptım. Hareketi tekrarladım. *Araban nerede?*

Hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, gördüğünü anlaması biraz zaman aldı. Anladığındaysa aniden başlayan ve başladığı kadar hızlı bir şekilde sona eren, yarı çatlak bir histeri kahkahasına boğuldu. Jake'in ruhunu, sırtıma düşen güneş ışıklarının sıcaklığı gibi hissettim.

"Un *kilometre,*"[liii] dedi Cloquet, arkasını işaret ederek. Neşesinin yerine geldiğini görebiliyordum. O âna dek yolun sonuna geldiğini düşünüyor olmalıydı. Derken yaşam yeniden karşısına çıkmıştı. Bir kurtadam ona yardım teklif ediyordu. Tekrar güldü, sonra gözleri hafiften yaşardı, ardından yardımımı kabul etti.

Böylelikle yapmak istediği işi, yani Jake'in hikâyesini tamamlamayı bitirdim. Olaylara son derece sadık kalmayı, duygulan işin dışında tutmayı isterdim… ama şu son birkaç sayfayı tekrar okuduğumda bunu tam olarak beceremediğimi görüyorum. Hikâyeye bağlı kalmak (Jake olsaydı burada 'sevgili Maddy' derdi) şaşırtıcı derecede zordu. *Başka* bir hikâye daha var elbette (iki metrelik bir kurtkadını bir Land Rover'a nasıl sığdırdığımız da buna dahil) fakat o buraya ait değil. Belki başka zaman. Kendimi yazma hastalığını kapmış gibi hissediyorum. Jake'i onurlandırmak için, evet, ama aynı zamanda psikolojik rahatlık sağladığı için de. Kendi kendinize konuşmak yalnızlığınızı gidermez, ama yardımı dokunur.

Beddgelert ormanındaki o gecenin üzerinden bir ay geçti ve hayatta kalmayı başarmış olmama rağmen bu hiç de kolay olmadı. Cloquet'nin yardımı olmadan başaramazdım… ama dediğim gibi, bu başka bir zaman anlatılacak bir hikâye.

Eğer her şey planlandığı gibi giderse yarın New York'a dönüyorum.

Bu esnada atlatmam gereken bir lanet var. Bu gece dolunay çıkacak ve açlık, başınıza neler geldiğiyle, korkularınızla ya da önümüzdeki hafta nerede olacağınızla ilgilenmez. Sizden talep ettiği şeylerin açık ve net olmasının, sebeplerinizle ya da pişmanlıklarınızla ilgilenmemesinin rahatlatıcı bir yanı var. Açlık, o kötücül basitliğiyle size nasıl kurtadam olacağınızı öğretir.

Belki de bu ek metini bitirmenin en iyi yolu, son bir kabul beyanında bulunmaktır. Benim adım Talulla Mary Apollonia Demetriou ve dünya üzerinde yaşayan son kurtadam benim.

Bebeğim doğana dek. O zaman iki kişi olacağız.

1

(lng.) Kurl çetesi -çn

2

Kapalı Devre Kamera Sistemi. Kameralar vasıtasıyla bir binayı, bölgesi veya tüm şehri izlemeye imkân tanıyan güvenlik sistemi -<n

3

R G. Wodehouse adlı İngiliz yazarın ünlü roman karakteri, -*çn*

4

(Fr.) Sınırsız harcama yetkisi -çn

5

İkilik teoremi üzerine kurulu, İran dolaylarında ortaya çıkmış çok eski bir din -çn

6

İngiliz yazar Martin Amis'in 'Klişelerle Savaş' adlı kitabında klişeleri tanımlamak için kullandığı bir cümle -*çn*

7

(Fr.) Varoluş amacı, -*çn*

8

1688'de gerçekleşen, İngiltere'nin anayasal bir krallık olmasını sağlayan devrim, -çn

9

(Ltn). "Ne yazdıysam yazdım." İncil'e göre İsa'yı çarmıha gerdiren Pon-tius Plate'nin meşhur sözü, -çn

10

Nazi Almanyası'nın en yüksek dereceli rütbesi. Aynı zamanda askeri bir unvan olarak da kullandır, -çn

11

(İbr.) Şerefe, hayata, -*çn*

12

Lüks malzemeler ve antikalar salan, seçkin bir mağazalar zinciri, -çn

13

insan veya hayvan dışkısını hastalıklı bir şekilde çekici bulma ve bunlara cinsel ilgi duyma anlamına gelen psikolojik bir bozukluk, -çn

14

(Fr.) Röntgen malzemesi, -çn

15

CFr.) Edebiyat, -çn

16

Kuzey Amerika yerlilerinin inancına göre insanları ele geçiren kötii bir ruh ya da canavara dönüşebilen bir insan, -çn

17

Sırbistan'da hem kurtadamlara hem de vampirlere verilen ortak ad. -çn

18

(KızılGözler) İnsanları ele geçirip kurtadama dönüştürdüğüne ve yamyamlığa sevk ettiğine inanılan kötü ruh. -çn

19

(Fr.) Kunadam. -çn

20

ABD'nin külçe altın rezervlerini ve federallerin koruması alımdaki değerli eşyaları içinde barındıran yüksek güvenlikli depo, -çn

21

(Fr.) Lanet olsun, -çn

22

1975-79 yıllan arasında yayınlanan, iki ortağın maceralarını konu alan ünlü polisiye dizisi, *-çn*

23

Bir roman ya da tiyatro oyununda aniden ortaya çıkarak kahramanı içinden çıkılmaz bir durumdan kurtaran beklenmedik bir karakter, araç ya da olay. -% n

24

Çok eski bir İngiliz ninnisi, -çn

25

Joseph Conrad: Polonya asıllı İngiliz yazar. *~çn*

26

Susan Sontag: Amerikalı yazar. 2001'de Kudüs Ûdülü'nü aldığında metinde geçen cümleyi sarf etmiştir. -~çn

27

Amerika kökenli bir alışveriş merkezi zinciri, -çn

28

(tsp.) Hiç. *-çn*

29

Amerikalı mimar, iç dekoratör ve yazar. *~çn*

30

(Fr.) Bir kitabın, filmin, müziğin, oyunun sıkıcı kısımları. -yıı

31

Londra'nın ve aynı zamanda da dünyanın en büyük mağazalarından biri, *-çn*

32

(l-tn.) Kurt, -çn

33

(Fr.) Sakin ol. -çn

[i] Bir Fransız sigarası, -*çn*

[ii] (lng.) Kurt çetesi -çn

[iii] Kapalı Devre Kamera Sistemi. Kameralar vasıtasıyla bir binayı, bölgesi veya tüm şehri izlemeye imkân tanıyan güvenlik sistemi –çn

[iv] R G. Wodehouse adlı İngiliz yazarın ünlü roman karakteri, -*çn*

[v] (Fr.) Sınırsız harcama yetkisi -çn

[vi] İkilik teoremi üzerine kurulu, İran dolaylarında ortaya çıkmış çok eski bir din -çn

[vii] Komedi ve Trajedi maskeleri. Antik Yunan Tiyatroları zamanından beri sahne oyunlarının sembolleridir. Biri gülen, diğeri ağlayan iki balo maskesiyle temsil edilirler, -*çn*

[viii] Birinci Dünya Savaşı sırasında Fransa'da gerçekleşen, tarihin en kanlı savaşlarından biri -çn

[ix] D.H. Lavvrence: Kadın-erkek ilişkileri, özellikle de cinsel dürtüler ve kan uyumu konularında eserler vermiş yazar -çn

[x] İngiliz yazar Martin Amis'in 'Klişelerle Savaş' adlı kitabında klişeleri tanımlamak için kullandığı bir cümle -*çn*

[xi] 1851 yılında Londra'da düzenlenen ilk 'Expo' fuarı -çn

[xii] İtalyanca tempo terimleri. Allegro, 'hızlı ve net' anlamına gelir. Adagio, ritardando ve grave ise sırasıyla; yavaş ve görkemli, biraz daha yavaş, yavaş ve aklı başında -çn

[xiii] W. B. Yeats: İrlandalı şair. Hayatın tüm evrelerinin bir girdabın sarmallarından ibaret olduğunu ve girdabın her baştan dönüşünde tarihin tekerrür ettiğini savunmuştur, *-çn*

[xiv] (Fr.) Varoluş amacı, *-çn*

[xv] 1688'de gerçekleşen, İngiltere'nin anayasal bir krallık olmasını sağlayan devrim, -çn

[xvi] Yunan mitolojisine göre Zeus'u kandırmaya çalışıp başarısız olan, bunun sonucunda da oğullarıyla birlikte lanetlenerek kurda dönüştürülen adam. —çrı

[xvii] (Ltn). "Ne yazdıysam yazdım." İncil'e göre İsa'yı çarmıha gerdiren Pontius Plate'nin meşhur sözü, -çn

[xviii] Nazi Almanyası'nın en yüksek dereceli rütbesi. Aynı zamanda askeri bir unvan olarak da kullandır, -çn

[xix] (İbr.) Şerefe, hayata, *-çn*

[xx] Lüks malzemeler ve antikalar salan, seçkin bir mağazalar zinciri, -çn

[xxi] İnsan veya hayvan dışkısını hastalıklı bir şekilde çekici bulma ve bunlara cinsel ilgi duyma anlamına gelen psikolojik bir bozukluk, -çn

[xxii] (Fr.) Röntgen malzemesi, -çn

[xxiii] Denize veya ufka bakan kısmı daha alçakla bırakılan, böylece sonsuza dek uzanıyormuş izlenimi verilen bir tür yüzme havuzu, -çn

[xxiv] Kaz veya ördek ciğerinden yapılan bir Fransız yemeği, -vn

[xxv] (Fr.) Edebiyat, -çn

[xxvi] Viktorya Dönemi İngilteresi'nin en meşhur genelevlerinden biri. -çn

[xxvii] Paul-Emile Botta: Musul'da yaptığı kazılar sonucunca Asurlulara ait büyük bir saray keşfeden İtalyan arkeolog, -çn

[xxviii] Kuzey Amerika yerlilerinin inancına göre insanları ele geçiren kötü bir ruh ya da canavara dönüşebilen bir insan, -çn

[xxix] Sırbistan'da hem kurtadamlara hem de vampirlere verilen ortak ad. -çn

[xxx] (Kızıl Gözler) İnsanları ele geçirip kurtadama dönüştürdüğüne ve yamyamlığa sevk ettiğine inanılan kötü ruh. -çn

[xxxi] (Ltn.) Ne kadar verirsen, o kadar alırsın. —çn

[xxxii] (Fr.) Kurtadam. -çn

[xxxiii] ABD'nin külçe altın rezervlerini ve federallerin koruması altındaki değerli eşyaları içinde barındıran yüksek güvenlikli depo, -çn

[xxxiv] (Fr.) Lanet olsun, -çn

[xxxv] 1975-79 yıllan arasında yayınlanan, iki ortağın maceralarını konu alan ünlü polisiye dizisi, *-çn*

[xxxvi] Bir roman ya da tiyatro oyununda aniden ortaya çıkarak kahramanı içinden çıkılmaz bir durumdan kurtaran beklenmedik bir karakter, araç ya da olay. -çn

[xxxvii] Hintli kadınların evliliklerini simgelemek amacıyla alınlarına yaptıkları nokta, -çn

[xxxviii] Çok eski bir İngiliz ninnisi, -çn

[xxxix] Joseph Conrad: Polonya asıllı İngiliz yazar. *~çn*

[xl] Susan Sontag: Amerikalı yazar. 2001'de Kudüs Ödülü'nü aldığında metinde geçen cümleyi sarf etmiştir. -çn

[xli] (Ltn.) İyi niyetli, -çn

[xlii] Amerika kökenli bir alışveriş merkezi zinciri, -çn

[xliii] (tsp.) Hiç. *-çn*

[xliv] 1971'den beri faaliyet gösteren ve tüm Amerika'ya seferler düzenleyen tren şirketi, -çn

[xlv] Amerikalı mimar, iç dekoratör ve yazar. *~çn*

[xlvi] (Fr.) Bir kitabın, filmin, müziğin, oyunun sıkıcı kısımları. -yn

[xlvii] Londra'nın ve aynı zamanda da dünyanın en büyük mağazalarından biri, *-çn*

[xlviii] (ltn.) Kurt, -çn

[xlix] (Fr.) Sakin ol. -çn

[l] Ockhamlı William adlı filozof tarafından ortaya atılan bir felsefe: "Her şeyin birbirine eşit olduğu bir ortamda, en basit açıklama doğruya en yakın olandır." -çn

[li] (Fr.) İyi akşamlar matmazel, -fn

[lii] (Fr.) Hepsi bu. -aı

[liii] (Fr.) Bir kilometre, -çn